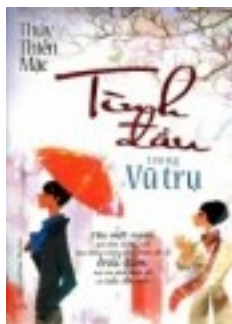

Tình Đầu Trong Vũ Trụ

Contents

Tình Đầu Trong Vũ Trụ	1
1. Chương 1: Lời Nói Đầu	2
2. Chương 2: Chương 1	4
3. Chương 3: Chương 1.2	9
4. Chương 4: Chương 2	13
5. Chương 5: Chương 2.2	18
6. Chương 6: Chương 2.3	23
7. Chương 7: Chương 3	26
8. Chương 8: Chương 3.2	31
9. Chương 9: Chương 3.3	35
10. Chương 10: Chương 4	41
11. Chương 11: Chương 4.2	45
12. Chương 12: Chương 4.3	50
13. Chương 13: Chương 5	54
14. Chương 14: Chương 6	66
15. Chương 15: Chương 6.2	72
16. Chương 16: Chương 7	79
17. Chương 17: Chương 7.2	84
18. Chương 18: Chương 7.3	88
19. Chương 19: Chương 8	92
20. Chương 20: Chương 8.2	98
21. Chương 21: Chương 9	103
22. Chương 22: Chương 9.2	108
23. Chương 23: Chương 10	115
24. Chương 24: Chương 10.2	120
25. Chương 25: Chương 11	125
26. Chương 26: Chương 11.2	131

Tình Đầu Trong Vũ Trụ

Giới thiệu

Anh là một mỹ nam quân nhân “hoa dã có chủ”, cô là phần tử khủng bố đuổi đánh đến cùng. Một n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-dau-trong-vu-tru>

1. Chương 1: Lời Nói Đầu

Type: Bạch_Ngọc_Tuyết

Anh đã quên em rồi sao, quên một phần tử khủng bố đã quấy rối anh suốt bốn năm qua sao?

Tại nhà nghỉ Nông Gia Lạc ở Sơn Lý ngoại ô thành phố B, ngoài trời tiếng sấm nổ liên hồi, đêm đen như bị vây bủa bởi trận mưa xối xả.

Đây là đêm thứ hai chúng tôi nghỉ tại Sơn Lý, ngoài khách nghỉ tại nhà nghỉ còn có cả gia đình ông chủ, tổng cộng là mười sáu người, mất điện, điện thoại mất tín hiệu, lại thêm tất cả đồ ăn dự trữ trong nhà đã hết. Ông chủ trọ trước đó đảm bảo chắc chắn không để xảy ra chuyện gì thì giờ cũng không thể lạc quan được nữa, một không khí nặng nề bao trùm khắp không gian.

Tôi là Đường Quả, hiện đang học tại một viện nghiên cứu của học viện y học Trung Quốc, vừa được nghỉ hè mấy đứa chúng tôi liền bàn nhau ra khu ngoại ô chơi một chuyến cho khuây khoả. Dự báo thời tiết ba ngày tới trời quang mây tạnh, kết quả là ngay ngày xuất hành đã lất phất mưa, chúng tôi nghỉ tại nhà nghỉ Nông Gia Lạc chưa lâu nhưng xem chừng trận mưa này ngày càng to.

Bây giờ việc chúng tôi có thể làm được chỉ có thể là thăm cầu đến tổ tiên của các chuyên gia khí tượng và ngồi đợi đến khi trời tạnh.

Trong hoàn cảnh mất điện thế này, bữa tối của chúng tôi chỉ là nồi cháo loãng đến mức có thể soi gương được, chín người chúng tôi tụ tập trong một căn phòng nhỏ. Đương nhiên là không thể nào chơi bài được, nàng mãnh nữ Đào Băng tinh nghịch đề nghị mọi người kể chuyện ma, đề nghị này nhận được nhận được sự hưởng ứng đồng loạt của cánh con trai. Trong bốn đứa con gái ở đó, trừ tôi là chẳng thêm phản đối Đào Băng còn hai đứa khác xúm vào mắng cho Đào Băng một trận té tát.

Tôi đang ngồi dựa vào tường thì Vu Nhã Chí chạy lại nắm tay tôi nói: “Có sợ không?”. “Không” Tôi nói.

Vu Nhã Chí là bạn trai của tôi đã nửa năm rồi, anh là sinh viên ưu tú của thầy Phùng nhưng tôi lại là người được thầy quý nhất. Vợ chồng thầy Phùng có một đứa con gái sang Mỹ học ngành kỹ thuật, chắc là mấy năm sau về nước góp sức xây dựng chủ nghĩa xã hội. Thế là tình mẫu tử không nơi trao gửi của vợ thầy đành gửi vào tôi vậy, mỗi cuối tuần cô ấy đều làm cho tôi đồ ăn thức uống ngon lành, nhưng vì tôi với Vu Nhã Chí là khách thường xuyên của gia đình cô, lại nhờ sự vun vén, thêm nếm lời hay ý đẹp của cô nên chúng tôi đã trở thành đôi tình nhân thân thiết lúc nào không hay.

Nhưng lần học vẽ mô hình này Vu Nhã Chí vốn đã không đến, tuần trước lúc làm bánh chẻo cùng cô, tôi có nghe cô nói về chuyện dân tình ở những vùng rừng thiên nước độc, chuyện cướp bóc ở khu non cao rừng thâm, nói chung là những chuyện ở những làng thổ phỉ trước ngày giải phóng. Bọn chúng chẳng bao giờ đoái hoài đến những lời giáo huấn đầy đạo đức của thầy như là “Ai đó cướp của họ, nhưng họ lại không bao giờ cướp của người khác, đó chính là cái đức mà tổ tiên tích lại...”. Thế là cứ như vậy chúng tôi cùng nhau

ngủ lại nơi non xanh nước biếc này, đây đúng là một chuyện không may ngoài dự tính nhưng cũng là câu chuyện tình yêu cảm động.

Tôi bắt đầu ngồi suy nghĩ linh tinh, bọn bạn đã kể đến chuyện ma thứ ba, chuyện kể về một cung nữ tay cầm đèn lồng cứ đi đi lại lại hàng đêm trong khu Cổ Cung, Bắc Kinh. Long Hiệp, cậu bạn dưới tôi một khoá, mặt gầy như khi đang ngồi bên cạnh bỗng huých khuỷu tay sang tôi hỏi: “Chị à, liệu chúng ta có chết ở nơi này không?”

Trong đêm đen, âm thanh này như tiếng thì thầm đầu đó, nhưng ai cũng nghe thấy rất rõ. Mọi người chắc ai cũng đang nghĩ đến một chuyện gì đó nhưng không ai dám nói. Tiếng sấm sét và tiếng mưa bão mãi không dứt khiến người nào người nấy đều lo lắng, trong phút chốc cả căn phòng im thin thít không một tiếng động.

“Tớ chưa muốn chết”, tiếng một bạn nữ khóc, “Bố mẹ tớ vẫn đợi tớ về.”

Đó là bạn gái của Lưu Hằng - sinh viên lớp tôi, cô ấy học thiết kế nội thất, hiện mới đang học năm thứ hai và là thành viên trong đợt hoạt động lần này. Lưu Hằng thấy bạn gái mình nói vậy tỏ vẻ khó chịu nói: “Em à, ở đây có ai muốn chết đâu, chỉ là một trận mưa bão làm sao chết được...”

Lúc trời gần sáng, bên ngoài có tiếng ồn ào, có một nhóm người đang vào nhà nghỉ. Khoảng tầm sáu, bảy người, có vẻ họ đều bị thương, một phụ nữ chân sưng phồng như củ cải tím, cô nằm bất tỉnh nhân sự trên lưng chồng. Trận mưa liên tục trong hai ngày qua đã gây ra sạt lở núi, đến nửa đêm thì nó chôn vùi hoàn toàn cả nhà nghỉ đó, họ nhanh chân chạy thoát mới may mắn sống sót qua cơn hoạn nạn. Người đàn ông hơn ba mươi tuổi ấy kêu khóc thảm thiết: “Thật thảm quá, trận sạt lở vừa tới tôi còn nghe thấy đứa con nhỏ gào khóc, vậy mà chỉ ngay sau đó đã không còn nghe thấy gì nữa.”

Ông chủ trọ đi tìm ít thuốc giảm đau đưa cho người phụ nữ đó bôi, nhưng ai cũng hiểu cô cần cấp cứu ngay không thì hậu quả sẽ khó lường.

Sau hàng loạt sự cố, nào là đói khát, bị cô lập, sợ hãi thì tiếp sau đó chính là cái chết đang rình rập cận kề.

Vu Nhã Chí kéo tôi vào trong phòng, như một trò ảo thuật, anh rút ra một thỏi socola, bóc giấy và nhét vào mồm tôi. Đây là lần đầu tiên tôi cảm nhận được sự tuyệt vời trong con người anh y như nàng tiên Tinker Bell với dáng vẻ hoàn toàn khác, anh đưa nốt cho tôi mấy thỏi socola còn lại và nói: “Anh vừa bàn với bọn Lưu Hằng, thấy ông chủ bảo gần một hồ nước cách đây vài ki lô mét có một khu nông trang, đường đi vào đó bị tắc, không biết người dân ở đó như thế nào, chúng ta không thể ngồi đây chờ chết được.”

Tôi gật đầu, “Khi nào cùng ta đi?”

“Không được, các em con gái phải ở lại đây!” Vu Nhã Chí nói, “Anh đảm bảo sẽ về sớm!”

“Anh làm sao có thể đảm bảo được điều gì, em nhất định phải đi, thay vì cứ ngồi đây chờ đợi trong lòng lo lắng bất an thì thà liều chết đi tìm đường sống còn hơn.” Tôi bóc một thỏi socola nhét vào mồm anh, vỗ vào đầu giục “Đi thôi, socola đã chia rồi, chúng ta đều cần năng lượng mà.”

Chân trái tôi còn chưa bước ra cửa đã bị Vu Nhã Chí kéo lại, anh đẩy tôi vào tường và ôm chặt lấy, tim anh đập nhanh như nhịp trống dồn. Vu Nhã Chí nho nhã tinh tế y như cái tên của anh vậy, chúng tôi yêu nhau nửa năm rồi nhưng anh vẫn tỏ ra rất bình thường, không vui không buồn, không giận không hờn, cảm giác yêu thương của tôi cũng phai nhạt dần. Bình thường chúng tôi chỉ hẹn hò ở thư viện, chủ yếu là cùng nhau ăn cơm ở căng-tin, tiến bộ hơn chút thì cùng nhau đến nhà thầy, cứ chỉ ngọt ngào nhất là khi anh đưa tôi về nhà và hôn nhẹ lên trán tôi dưới ánh đèn mờ ảo.

Cái ôm nồng nàn ấy khiến tôi khó chịu, “Nhã Chí, anh bị điên à?”

Anh cười, “Là do em đáng yêu quá thôi.” Thật không biết từ bao giờ mà anh đã học lỏm các đôi tình nhân khác những lời tán tỉnh nồng nặc như thế, điều này không giống với phong cách thường ngày của anh. Nhưng bây giờ là thời khắc quyết định giữa sự sống và cái chết nên chúng tôi không có thời gian ôm nhau mà bàn luận về vấn đề phong cách. Anh nói tiếp: “Em còn có một nhiệm vụ quan trọng khác là ở lại chăm sóc những bạn nữ khác, nếu không thì anh không yên tâm mà đi.” Tôi đành phải đồng ý, anh nói, “Đợi anh trở về nhé.”

May mà ông trời đã dần hé mắt, mưa to đã ngớt dần, tầm nhìn trên đường cũng tốt hơn. Những chàng thanh niên tràn trề nhiệt huyết đều đã chuẩn bị sẵn sàng xuất phát, những bạn nữ người thì động viên người thì dặn dò mọi người nhất định phải chú ý an toàn. Chúng tôi đều hiểu đây là một việc vô cùng nguy hiểm, đương nhiên cho dù thế thì chúng tôi cũng không bao giờ chịu ngồi chờ chết.

Tuy nhiên đời người cũng giống như một canh bạc, đem chuyện này ra cá cược tất sẽ có bên thắng bên thua.

Lúc gần trưa mưa đã ngớt đi ít nhiều.

Nhưng chỉ được một lúc tầm nửa tiếng thì nước đang từ mắt cá chân đã dâng lên ngang ngực. Ông chủ hét lên trong sợ hãi: “Có khả năng hồ nước ngay trên kia sẽ vỡ đập mất.” Chúng tôi leo ngay lên mái nhà, nước dâng lên quá nhanh, chúng tôi đứng trên mái ngói tầng hai nhìn dòng nước hung dữ chảy xiết, mấy đứa con gái tuyệt vọng chỉ biết ngồi khóc với nhau.

Đúng vậy, tuyệt vọng.

Nước đục ngầu toàn bùn cát, bọt nước bắn tung toé trắng xoá như tuyết, tôi chợt nghĩ về một câu nói trong sách: Nếu có một ngày bạn phải đối mặt với thời khắc của ranh giới giữa sống và chết, người mà bạn nghĩ đến nhất định là người mà bạn yêu nhất. Tôi đang nghĩ đến ai nhỉ? Ngoài những người thân cốt nhục của mình ra còn có một người đàn ông ở nơi chân trời xa xôi kia.

Đó chính là người đàn ông mà tôi yêu nhất.

Công việc của chúng tôi lúc này là lúc nào cũng phải đối mặt với muôn ngàn nguy hiểm, nhưng tại thời khắc này, chúng tôi lại ở hai khoảng trời khác nhau làm những việc khác nhau, tôi có một cảm nhận mà trước kia chưa từng có, cảm nhận về sự hiện diện của anh dường như gần ngay trước mắt. Bây giờ, tôi đang đứng ở vị trí mà anh đã đi qua, đứng trước tử thần. Anh thoát được nhưng tôi thì rất có thể sẽ bị tử thần bắt làm vợ hai của hắn.

Tôi vừa lạnh vừa đói, vừa mệt vừa buồn ngủ. Thế là cứ thuận theo lòng mình tôi nhắm mắt lại.

Không biết có ai đó hét bên tai tôi: “Đường Quả, em không được ngủ, em sẽ mất nhiệt đó, mau tỉnh lại đi!”

Tôi định cố mở mắt ra nhưng mí mắt tôi chùng xuống nặng như chì, người lâng lâng như đang cưỡi trên mây bay trong màn sương dày đặc. Âm thanh bên tai càng ngày càng nhỏ, lại càng ngày càng xa, nhưng âm thanh trong đầu tôi lại càng ngày càng lớn, càng ngày càng rõ ràng.

Diệp Bổng.

Anh không cần phải ghét em nữa đâu, em sắp đi đây.

Hay là anh đã không ghét em nữa rồi, anh đã quên em rồi, quên phần tử khủng bố đã quấy rầy anh suốt bốn năm qua.

Em yêu anh chân thành, anh không cần phí công nhớ em đâu.

Nhưng xin anh hãy khắc ghi những tháng ngày bên em, từ năm em mười sáu tuổi đến năm hai mươi tuổi, đó là quãng thời gian quá ngắn và cũng chưa đủ ngọt ngào, đó là một đời mà những gánh nặng thậm chí là tai hoạ của anh lại đổ sang em.

Đó là tấm bia kỉ niệm trắng phau đứng giữa đất trời, cuối cùng cũng có một ngày em chết đi nhưng tấm bia ấy vẫn sẽ sống mãi với thời gian.

2. Chương 2: Chương 1

Type-er: Gabeo

“Cái cây trước mặt tôi cành lá xum xuê, hoa đỏ rực rỡ, đẹp đến mê hồn!”

Đường Quả, một nhà thơ nổi tiếng của Trung Quốc có nói: Chúng ta một đời có thể tương ngộ chính là sự sắp đặt của số phận, không người nào có thể chống lại được số phận, thậm chí bạn cũng không thể. Tôi cầm niêu cơm đứng đối diện với người trước mặt, cười láu cá, “Thầy Diệp, thầy nói xem như thế có đúng hay không?”

Hai ngày trước, mấy chiếc ô tô đưa chúng tôi đến doanh trại bộ đội ở khu ngoại ô để học quân sự, đó là một nơi cha không thương mẹ không quý. Người đàn ông đẹp trai, phong độ đứng trước mặt tôi với nụ cười tỏa nắng ấy tên là Diệp Bổng, là một trong số những giáo viên phụ trách lớp tôi. Khi xuống xe anh là người đầu tiên tôi nhìn thấy, hai ánh mắt gặp nhau, anh mỉm cười khiến tôi như bị sét đánh. Chuyện tiếng sét ái tình khi tôi mới mười sáu tuổi lần đầu tiên xảy ra, tôi tin chắc rằng đó cũng là lần cuối cùng.

Theo như thông tin của một tình báo đáng tin cậy vừa nghe ngóng, anh năm nay mười chín tuổi, tính tình cương trực, cởi mở, là sinh viên năm thứ ba trong trường quân sự, nghỉ hè vào doanh trại bộ đội thực tập, sau khóa giáo dục quốc phòng này sẽ trở lại trường.

Anh nhìn tôi đầy thích thú, “Nhà thơ nổi tiếng ư? Đây là lời của nhà thơ nổi tiếng nào nói vậy?”

Tôi cười rất duyên, “Không biết cũng không sao, bây giờ thầy biết rồi đó, em tên là Đường Quả.” Tôi đưa tay ra, anh miễn cưỡng bắt tay tôi nhưng bị tôi nắm được, xung quanh có tiếng xuyết xoa, anh lúng túng thì tôi lại càng tiếp tục hỏi dồn, “Thầy Diệp, thầy có tin vào tình yêu sét đánh không?”

“Tôi tin!” Diệp Bổng gật đầu nói, dường như anh thật lòng muốn vực dậy bông hoa bị đổ nghiêng ngã như tôi đây, “Nhưng Đường Quả à, chuyện này không thể xảy ra giữa hai chúng ta. Để tôi lấy một ví dụ đơn giản minh họa nhé, nếu em đang đứng ở phía bên này của sa mạc, em nhìn thấy một cái cây và vô cùng sung sướng, nhưng khi đi về phía trước mấy bước, em mới phát hiện ra đó là một cánh rừng u ám.”

Tôi đưa mắt nhìn cánh rừng xung quanh, trải ra trước mắt là màu xanh ngắt của những đồng phục quân sự, những ngọn cây non nớt đang nghiêng ngả vì anh.

Tôi nói một cách kiên quyết: “Em có thể vì cái cây đó, vì thầy mà đốt sạch cánh rừng kia!”

Diệp Bổng sững người nhìn chằm chằm vào tôi, cảm giác như cầm anh sắp rơi xuống vậy.

Tôi đứng ngẩn nhìn cái cây sừng sững trước mặt, một Diệp Bổng đẹp rạng ngời mà mang một sức cuốn hút không thể cưỡng lại được.

Đột nhiên từ đằng sau vọng lại tiếng nói lạnh lùng hình như là tiếng của thầy Trương diêm vương: “Em kia, hít đất một trăm cái, đi ra nhanh!”

Tôi cúi mình cầu cứu thầy Diệp, lúc này cơm trưa chưa được miếng nào lại phải hít đất một trăm cái không còn biết sống chết ra sao đây. Bọn con gái xung quanh thì như một lũ tâm thần cứ khiêu khích tôi. Đứa thì hô “Đường Quả, bạn là thần tượng của bọn tớ”, đứa lại hô “Đường Quả, bạn là niềm tự hào của lớp số 6 chúng ta”.

Thăng Lý Nguyên, lớp trưởng phụ trách lớp tôi chạy lại nói: “Đường Quả, đợi đến khi khóa tập quân sự kết thúc bạn muốn theo đuổi ai thì theo đuổi nhưng bây giờ là trong thời gian tập quân sự bạn làm thế này sẽ ảnh hưởng đến kết quả của tập thể, tinh thần tập thể của bạn biến đâu mất rồi?”

Oan cho tôi quá, vốn dĩ tôi làm gì có tinh thần tập thể đâu, làm sao tôi biết nó biến đi đâu được? Bị Lý Nguyên xả cho một trận như thế, mặt tôi tối sầm lại, tôi tức đến tím tái mặt mày. Đợi đến khi tôi hít đất xong mà không đứt hơi chết thì chắc hẳn cái danh anh hùng xả thân vì nghĩa ấy sẽ loan truyền âm ỉ lên. Đứng nghiêm dưới trời nắng tôi bắt đầu thấy hoa mắt chóng mặt, tôi hậm hực trừng mắt lườm thầy Diệp. Nhưng anh ta vẫn đứng nghiêm, mắt không hề liếc sang tôi tí nào, hi vọng trong tôi tắt ngóm. Tôi chỉ còn nghe thấy tiếng Trương diêm vương hô to “đằng sau, quay”, tôi vừa quay lại thì cả người đổ rầm xuống như bị trúng đạn.

“Trời ơi, máu...”

“Hả, chết rồi à? Chết rồi à?”

Tôi nằm sấp trên sân, đau đến tê dại cả người, có gì ướt ướt chảy trên mặt. Ngay lúc đó có đôi tay nào đó lật người tôi lại rồi lấy khăn rịt vào mũi và bế xốc tôi lên, “những người khác tiếp tục tập luyện!” tiếng hô rõ ràng, tôi từ từ mở mắt ra, chính là thầy Diệp đẹp trai.

Anh bế tôi chạy vào trong, máu mũi tôi chảy càng lúc càng nhiều.

Đó là lần đầu tiên và Diệp Bổng chạm rất gần vào nhau, anh bế tôi chạy xuyên qua những hàng lính xanh ngắt, anh giống như một vị thần đáng yêu đang bế nữ thần của mình chạy vụt vào giáo đường, những bước chân liên hồi, nhanh như chớp.

Có lẽ nói ra thì không ai tin nhưng đúng là tôi đã yêu anh từ cái nhìn đầu tiên.

Ngay sau khi tỏ tình với anh tôi đã muốn cùng anh bước vào lễ đường thành hôn.

Năm đó tôi mười sáu tuổi, bạn có thể nghĩ tôi trẻ con, liễu lĩnh, không biết trời cao đất dày, nhưng bạn không thể nói tôi không hiểu thế nào là tình yêu. Đó là ý trời, có người chẳng cần tìm đâu xa mà tự dung nên duyên, cũng có người tìm hoài cả đời mà không tìm thấy. Rõ ràng tôi thuộc tuýp người thứ nhất, khoảnh khắc bắt gặp thầy Diệp tôi đã biết anh chính là một nửa của tôi, tôi lúc này giống như tên tiểu đạo sĩ bị sét đánh vỡ đầu rồi bỗng nhiên trí tuệ tinh thông, biến thành thần tiên bay lên trời. Tôi đang nằm trên giường bệnh trong phòng y tế, đưa tay kéo lấy tay áo của anh rên rỉ.

“Em bị say nắng, hạ đường huyết, hoạt động quá sức.” Anh ta có vẻ như vui mừng trước nỗi đau của người khác nói: “Ai bảo buổi trưa không ăn uống cẩn thận.”

“Thầy ơi, em sẽ ăn uống đầy đủ, nhưng thầy phải làm bạn trai em cơ.”

Mắt anh long lanh, dờ khóc dờ cười nói: “Lại có người đem cả sức khỏe của mình ra để níu giữ người khác ư? Tôi đã nói với em rồi, em vẫn muốn lang thang vào khu rừng âm u đó sao, đừng để chết dưới gốc cây của tôi. Dưới gốc cây đó từ lâu đã chất đống xác chết rồi, nhưng chính cái cây đó cũng đã tu thành chính quả từ lâu rồi.”

“Thầy có bạn gái rồi ư?”

Diệp Bổng lấy một quả táo ra gọt, vỏ quả táo gọt không đứt đoạn nào, nhìn là biết anh đã luyện nhiều rồi.

Anh nhẹ nhàng hỏi, “Em nhìn tôi giống với một kẻ không ai thèm ngó ngang đến hay sao?”

“Không phải”, tôi thật thà nói.

Anh cười âu yếm nhìn tôi, đợi khi biển khổ quay đầu không còn bờ thì đó mới chính là bến đỗ.

“Thầy hãy thay em gửi lời xin lỗi đến bạn gái thầy nhé, thầy hãy nói với cô ấy rằng, một nhà thơ nổi tiếng Trung Quốc tên Đường Quả đã nói, trên đời này không có chân tường nào mà không thể đào lên, người đàn ông này, tôi đã chọn rồi!”, tôi vừa lấy khăn bịt mũi cho máu không trào ra vừa nhìn vào mắt anh rất chăm chú.

Diệp Bổng tròn mắt, bình thường anh lúc nào cũng kiên định, nói năng khéo léo nhanh nhẹn, nhưng đó chỉ là lúc nói chuyện với đối thủ của mình. Còn tôi là công dân mà anh cần bảo vệ, tôi là bông hoa của đất nước, anh phải tưới tắm cẩn thận, không được tùy tiện phá hoại. Anh ta cũng chỉ mới mười chín tuổi, nếu nói về kinh nghiệm tình trường thì cũng không hơn tôi là mấy.

Gọt táo xong anh đi luôn.

Tôi bất chợt tỉnh giấc thì trời đã tối mịt, chị y tá chỉ vào hộp cơm trên bàn nói: “Đó là cơm mà thầy giáo các em mang đến đó, mau ăn đi kẻo nguội.”

“Có phải người đã đưa em vào viện không ạ?”

“Không phải đâu.” Chị y tá vừa cười vừa nói, “chính là thầy Trương đó, chị thấy toàn món ngon, xem ra là thầy đã đặc biệt ưu ái em đó.”

Tôi ăn mà chẳng cảm nhận được mùi vị gì, ăn xong tôi trở về kí túc xá, mấy đứa bạn tôi đang gấp chăn, yêu cầu quân đội là phải gấp chăn sao cho vuông vức y như miếng đậu phụ. Người nào người nấy đều nhăn mặt nhăn mũi, cả đời già này cũng không thèm ăn đậu phụ nữa! Không ăn cả đậu phụ cuốn, bánh đa nem,

đậu phụ cứng, đậu phụ Muar, đậu phụ nhồi thịt! Kể cả nước đậu nành cũng không uống, đậu đỏ, đậu xanh thậm chí là đậu đỗ dễ ghét hết! Đúng là ghét của nào người trao của nấy!

Tôi mệt mỏi đổ mình xuốngs giường, Hạnh Tử ở giường trên ngó xuống nói đùa, “Tớ thấy mặt mũi cậu không vẹo đâu, cũng không để lại sẹo đâu.”

“Sao cậu chẳng có chút thương xót nào thế?”

“Có gì đâu, tớ lại thấy thú vị đấy chứ.” Hạnh Tử hóng hớt hỏi, “Chuyện giữa cậu và thầy Diệp đến đâu rồi?”

Tôi nghĩ cái chân tường này làm bằng cốt thép bê tông khó mà đào lên được, đúng là tốn công tốn sức. Tôi thở dài ngao ngán, vậy là con đường vạn lí trường chinh phải kiên trì trường kì kháng chiến mới được, phải áp dụng phương pháp của chủ tịch Mao “địch tiến là lui, địch dừng chân ta quay rồi, địch giao tranh ta tấn công, địch rút lui ta rượt đuổi.”

2

Sáng ngày thứ hai nhìn thấy Diệp Bổng tôi chạy nhanh như cắt về phía anh chào thân mật: “Em chào thầy Diệp!” mà không hề để ý đến thầy Trương.

Dường như anh đã biến thành một người khác, cái vẻ nghiêm túc không thêm để ý đến người khác của anh biến đâu mất. Trên khuôn mặt đen sì hiện lên nhiều vết nhăn mà tôi thấy hơi chút gì đó buồn bã. Nhưng trong lòng tôi còn buồn hơn gấp vạn lần vì vốn dĩ Diệp Bổng không để ý gì đến tôi, đối với ai cũng nhẹ nhàng như gió mộc xuân mà đối với tôi thì luôn tỏ cái mặt ông già nhăn nhó, trừ những lúc luyện tập ra thì những lúc khác nhìn thấy tôi đều tránh xa như nhìn thấy quỷ.

Mấy ngày nay tôi cứ đi qua đi lại quan sát mới thấy trừ những lúc hoạt động tập thể ra thì hầu như là không nhìn thấy bóng dáng anh đâu.

Thế là xong, tôi biến thành trò cười của lớp! Đến cả các lớp ngoài cũng biết lớp số 6 có một đứa con gái theo đuổi thầy giáo đến mê muội, coi như tôi đã trở nên nổi tiếng, đi đến đâu cũng có người chỉ chỉ trỏ trỏ sau lưng: nhìn kìa, nó là Đường Quả ở lớp số 6 đấy, trông thật chẳng ra làm sao.

Tôi tức lộn ruột, xây xẩm mặt mày, trông chẳng ra sao là thế nào! Mẹ tao xin đẹp như Đặng Lệ Quân, vốn là hoa hậu lừng danh của khu đấy, thời trẻ có đến nửa tá bọn đàn ông chưa kết hôn hoặc đã li dị ở xưởng may từng gửi thư tình cho mẹ đấy! Đây giống mẹ, là Đặng Lệ Quân của báo Thiếu Nữ đó! Các người ai dám bảo Đặng Lệ Quân xấu xí hả!

Mấy ngày nay sau khi tắt đèn đi ngủ, tôi đều lấy cớ đi vệ sinh để trốn sang khu kí túc xá giáo viên tìm gặp Diệp Bổng. Hạnh Tử đã cùng tôi phát huy tinh thần cách mạng, đồng ý bao che cho tôi. Việc này thật ra không dễ, chúng tôi phải đi vòng lượn qua mắt các anh lính tuần tra, men theo chân tường để đi. Nhưng hai ngày nay tôi đã tìm ra con đường ngắn nhất và an toàn nhất nên lần hành động này thuận lợi một cách kì lạ.

Chúng tôi ngồi ở cổng, Hạnh Tử hăng giọng nói: “Tớ sẽ đi sang chân tường bên kia đợi cậu, cậu có dám chắc là thầy Trương không thể tóm cậu để cảnh cáo nêu gương trước toàn trường không?”

“Chủ tịch Mao đã nói tất cả những kẻ phản động đều là con hổ giấy!” tôi nói, “càng là những người tính hiền lành thì càng thể hiện mạnh mẽ bên ngoài, thầy Trương cũng chỉ dọa được những đứa nào chưa gặp thầy bao giờ thôi.”

“Ồ quỷ, Quả Quả cậu sinh nhầm giờ rồi, cậu đâu phải là người, cậu đích thị là thần Athena trong thần thoại Hy Lạp.”

“Cậu quá khen. Athena này khiêm tốn hơn một chút. Tớ nói cậu phải đi lúc nào ấy nhỉ?”

Hạnh Tử đảo mắt nhìn, lặng lẽ trốn đi.

Tôi áp tai vào cánh cửa nghe ngóng, bên trong hoàn toàn im ắng. Đúng rồi. Giờ này bọn họ chắc tuần tra xong về phòng hết rồi. Tôi còn đang băn khoăn thì bỗng nhiên cánh cửa bật ra từ phía trong, tôi đổ rầm vào trong, trên chiếc bàn đọc sách trong phòng đèn vẫn sáng, Diệp Bổng tay chống đầu nhìn tôi không một biểu hiện gì, thầy Trương thì hằm đang dở khóc dở cười.

Tôi có chút ngập ngừng, “Hi, em chào thầy Diệp ạ.”

“Đường Quả, giờ này đáng lẽ em phải ngủ trong kí túc chứ, lẽ nào sáng nay luyện tập vẫn chưa đủ mệt? Em có muốn chạy mấy vòng quanh thao trường không?” đôi long mày thanh tú của thầy chùng xuống, thầy gượng cười, ôi anh chàng đẹp trai của tôi.

“Vâng ạ, chúng ta cùng chạy nhé!” tôi nhảy cẫng lên, vui mừng khôn xiết, “chạy bao nhiêu vòng cũng không vấn đề gì ạ.”

Thầy Trương cười khúc khích nhưng sao đó đã cố kìm nén lại, nhìn thầy nén cười đến là khổ, đôi long mày nhẹ rung lên. Tôi vừa nói thầy chính là con hổ giấy. Lúc này con hổ giấy ấy đang rất khoái chí, sách thì cầm ngược, tai thì dựng lên như cái ra-da.

Diệp Bổng nhắm mắt lại thở dài rồi lại mở mắt ra, đổi ngay sang khẩu khí của người thầy giáo, “Đường Quả à, em nói nhiều cũng vô ích thôi, tôi không thích những cô gái kiểu như em. Tôi thích những người dịu dàng, ít nói như bạn gái tôi, nói cách khác là tôi chỉ thích cô ấy mà thôi. Em làm thế này khiến tôi rất khó xử, hơn nữa làm con gái thì phải biết chừng mực chứ, hầu hết con trai đều thích những người như thế.”

Tôi không phản ứng gì nói: “Em không cần phải thỏa mãn, phải lấy lòng phần lớn những người ấy, em chỉ thích thầy thôi.”

“Nhưng tôi lại là một trong phòng lớn những người đó, tôi chẳng có gì đặc biệt, cũng không đáng để em thích.”

“Ý thầy là em phải lấy lòng thầy, phải tuân theo tiêu chuẩn của đại đa số đàn ông?”

“Em không cần phải lấy lòng tôi, tôi là giáo viên, còn em là học sinh, cho dù hai tuần sau chúng ta chia tay thì tôi vẫn mãi là giáo viên của em, ngoài điều đó ra thì chẳng còn khả năng nào hết”. Trên lãnh thổ của Diệp Bổng một tất anh cũng không cho, canh chừng nghiêm ngặt, không còn cho tôi một cơ hội nào đến gần, “bây giờ em quay về ngay lập tức thì tôi sẽ không đưa chuyện này ra.”

Tôi nhìn anh mà lòng đau như cắt, người ta vẫn nói con gái mà tán con trai, rào cản chỉ nhỏ như sợi chỉ, thế đây là chỉ gì chứ? Chỉ thép à!

“Nếu em từ bỏ tại đây đồng nghĩa với việc em không yêu thầy thật lòng, cũng là đi ngược lại với nguyên tắc em đặt ra là thế sẽ không từ bỏ nếu chưa đạt được mục tiêu.”

Cuối cùng thầy Trương cũng ngoảnh đầu lại, thầy có vẻ xúc động, bộ mặt đen sì chợt đỏ bừng lên như tia sáng của ánh hào quang buổi xế chiều chợt lóe.

“Giỏi lắm! Cuối cùng tôi cũng biết một người rất có nguyên tắc, rất có lý tưởng như em.” Diệp Bổng cũng cười, nhưng trong tiếng cười đó không hề thấy chút gì là trêu đùa cả, “sau giờ tắt đèn còn lang thang ngoài bãi, vi phạm quy định, trừ lớp em 10 điểm, phê bình trước toàn khóa! Đường Quả, em lập tức chạy hai mươi vòng quanh thao trường sau đó về kí túc ngay!”

...

Diệp Bổng là người chăm chỉ, mắt anh thấy rõ ràng hai chữ lạnh lùng và khó gần. Lúc đó tôi mới mười sáu tuổi, tuổi trẻ vô địch, vô pháp, vô thiên, nếu nói điều đó không đáng buồn, không có ảnh hưởng gì thì chỉ là lừa trẻ con mà thôi. Tôi muốn bỏ chạy. Nhìn vào ánh mắt thờ ơ, lạnh lùng ấy tôi chỉ muốn bỏ chạy mà thôi. Nhưng lại nghĩ đến việc sau này tôi không còn nhìn thấy anh, tôi bèn ngậm đắng nuốt cay.

Chắc là tôi bị bệnh rồi, có khi là bệnh không nhẹ đâu, tôi nghiêng rằng, trợn mắt nói: “Không phải năm vòng chứ? Cho dù là năm mươi vòng em cũng chạy! Chạy đến gãy chân rồi phải bò thì em cũng bò, em không nói đùa đâu! Em không thể từ bỏ được thầy!”

Nói xong tôi liền chạy ngay, trên thao trường rộng mênh mông đứng tro tro một ngọn đèn, ánh sáng lạnh ngắt hắt vào mặt tôi, tôi nhắm mắt lại, khóc òa lên.

Cả thao trường vang vọng tiếng khóc thảm thiết của tôi.

Đó là lần đầu tiên tôi khóc vì Diệp Bổng, nhưng tôi không hề biết thời khắc đó mới chính là thời khắc mọi việc bắt đầu.

Ngày hôm sau, nào là trừ điểm của lớp, nào là phê bình trước toàn khóa, tôi biến thành tội nhân của lớp, trong lớp cũng phải có khoảng 2/3 người tinh thần tập thể ngùn ngụt muốn ném tôi vào chuồng lợn, 1/3 số còn lại thì luôn tránh xa tôi hàng trăm mét. Tôi bỗng nhiên biến thành Phong Vân của cả khóa, đi đến đâu cũng bị dòm ngó, sầm soi. Tôi là người mạnh mẽ, cũng là đứa con gái da mặt mỏng thôi, mỏng hơn tường thành tí thôi.

Chỉ có Hạnh Tử chạy đến an ủi tôi, luôn kề vai sát cánh bên tôi, “Quả Quả, đừng buồn nữa, tớ nghĩ thầy Diệp không cố ý nhằm vào cậu đâu, cậu làm vậy thực sự cũng khiến thầy khó xử, thầy là giáo viên, cậu lại làm loạn như thế, nghe cậu nói như thế thầy đành phải phạt thôi. Diệp Bổng là người tốt, tớ nghĩ trong lòng thầy cũng không muốn làm căng như thế.”

Hạnh Tử đáng hơn tôi một tuổi, đáng là học sinh top 4 trong kì thi tốt nghiệp cấp 2 toàn thành phố, xứng đáng là người con gái gia giáo trong một gia đình tri thức, biết nhìn xa trông rộng, cởi mở khiêm nhường.

Tôi thấy tiếc khi không gặp Hạnh Tử sớm hơn, “chúng ta làm chị em nhé.”

Đợi đến khi tôi lấy lại nguyên khí giống như nhân vật cô chủ đánh không chết trong bộ tranh biếm họa nào đó thì khóa huấn luyện nửa tháng này cũng kết thúc.

3. Chương 3: Chương 1.2

Type-er: Gabeo

3

Một đêm trước khi chia tay, cantin làm thêm món ăn, mỗi bàn ăn đều có một bát sườn nấu và một con cá rán. Bọn con trai làm loạn lên đòi uống rượu, các giáo viên thì ra vẻ nghiêm nghị từ chối một lúc, cuối cùng vì ăn không ngon nên mang luôn số bia chuẩn bị trước vào cantin. Bình thường giáo viên rất nghiêm khắc nhưng thực ra họ cũng đều là sinh viên quân sự, nghỉ hè mới đến doanh trại thực tập, dạy quân sự cho học sinh phổ thông là một trong những nhiệm vụ của họ. Khi không còn ở vị trí giáo viên họ cũng đều là học sinh mà thôi, chơi cũng rất cừ.

Nụ cười thân thiện vẫn không hề biến sắc trên khuôn mặt Diệp Bổng, có người nào mời rượu, anh đều uống, nhìn mấy thằng con trai trong lớp bị ép uống say mềm ra nhưng anh thì vẫn hoàn toàn tỉnh táo, rạng rỡ và quyen rũ. Hai thằng con trai lém lỉnh cầm ba chiếc đĩa giả làm ba nén hương, quỳ xuống nói: “Thầy vốn là bậc vô lượng vô tôn đáng kính trong truyền thuyết, xin hãy nhận tiểu tử chúng con làm đệ tử trong coi cửa chùa ạ!”

Mọi người đều rất vui vẻ, chỉ mình tôi là buồn bã, haiz..., nỗi buồn chia ly.

Nghĩ đến cảnh ngày mai, Diệp Bổng về trường học, tôi thì lại về trường cấp 2 của mình, có muốn đi tìm anh cũng phải đi nửa vòng thành phố, hơn nữa thầy Diệp còn chưa biết khi nào quay lại dạy quân sự, tôi thầm trách cha mẹ sao không sinh tôi sớm mấy năm. Tôi ngồi ngoài cửa nhìn thầy Diệp bị các bạn nữ sinh vây kín, cái cảnh có thể thiếp vậy quanh nhìn thật buồn cười, giống như một bông hoa vậy, vậy mà đối với tôi lại giả bộ là chàng lính thanh cao gì chứ?

“Đường Quả, đừng buồn nữa, mặc dù bây giờ răng sứ có thể đẹp hơn răng thật đấy nhưng răng thật vẫn tốt hơn nhiều, đừng nghiêng răng nữa, em nghiêng đến gãy răng rồi kìa.” Thầy Tiểu Trương cười toe toét, “Đừng nhìn tôi thế chứ, nửa tháng nay chưa phạt em nằm gập bụng một trăm cái đâu đấy nhớ.”

Tôi lườm cho tên hổ giấy ấy lúc lâu, cuối cùng cũng đành thua, mồm lắm bả oán trách, “Thôi được rồi, là tôi có lỗi nên bị phạt là phải. Nhưng hôm đó Diệp Bổng giáo huấn cho tôi một trận như thế mà anh sung sướng thế cơ à?”

“Sung sướng gì chứ, chỉ là tôi hơi bị bất ngờ. Em không biết chứ, Diệp Bổng là người rắn như thép, bình thường toàn ăn hiếp bọn tôi. Cái mồm hần thì như súng liên thanh, bắn một loạt “pằng, pằng, pằng” thì

không còn người nào sống sót. Em là khắc tinh của hắc đầy, em không biết chứ, mỗi ngày mà nhìn thấy hắc cứ như gặp phải con chuột đáng ghét, chúng tôi cứ như bọn cu li theo sau hắc.” Thầy Trương kéo ghế lại gần nói chuyện, nước bọt bắn tung tóe, “Tôi bảo nhé Quả Quả...”

Tôi nghiêng mặt 45 độ ngẩng lên nhìn trời, mới nói chuyện một lúc mà đã chuyển từ Đường Quả sang Quả Quả, có làm salad cũng không nhanh đến mức đấy.

“Em muốn theo đuổi anh ta thì Trương Miên anh đây sẽ làm nội ứng cho em, mới nhìn hắc ta đã thấy chướng mắt rồi.”

Tôi lập tức quay ra nhìn nọt anh ta, nắm chặt lấy cánh tay con hổ giấy, mắt long lanh, “Anh là anh trai em! Anh, không cần nói gì nữa, chúng ta lấy trà thay rượu nào”

Trương Miên giậm chân một cái, “Anh nhận em làm em gái, Quả Quả à, sau này hãy cứ coi anh là anh trai em nhé.”

Đến tận giờ tôi mới biết tên của lão thầy Tiểu Trương mặt thốt đen sì này là Trương Miên, bố mẹ nuôi tôi quả là văn hoa, cạnh chữ mực là chữ dân, nghĩa là cần phải chăm lo phải nhìn đến dân, trời sinh đã có tướng làm bộ đội rồi. Trà đã uống ba chap, Trương Miên đã uống đến mức hai mi mắt chap lại thành một đường, tôi tận dụng ngay cơ hội này đục nước béo cò. “Anh, từ nay về sau em đã là một thành viên trong gia đình...”

... (BỊ MẤT CHỮ)...

Đến tận cuối thì Diệp Bổng vẫn uống khá nhiều, mấy người lớp tôi phân nhau chiến đấu đều bị các giáo viên chuốc say hết.

Về sau, anh ngồi lại một mình ở đó giống như đứa trẻ, chẳng nói câu gì, trông đến là sợ.

Các bạn tôi đều loáng choáng hết rồi, đây một thằng say, kia một thằng say.

Tôi lại gần, định nhân cơ hội anh không tỉnh táo để ngồi cùng anh một lúc. Tôi thề là chỉ muốn ngồi cạnh anh thôi, không cần nói gì hết vì dù sao anh đang lơ mơ như thế thì có nói gì cũng chẳng nhớ được.

Nhưng Diệp Bổng bật ngờ quay đầu lại trừng trừng nhìn tôi, đôi con ngươi đen huyền to và sáng ánh lên long lanh, khóe miệng nở nụ cười mẫn nguyện của con quỷ háo đói, trong anh giống như con mèo hoang châu Phi đang trong tư thế sẵn sàng vồ mồi mà tôi đã từng xem trong phim “thế giới động vật”. Tim tôi run bắn lên, bị anh nhìn vào mắt mà tim tôi cứ đập loạn lên, tôi không ngờ là Diệp Bổng đã làm một việc khiến mọi người chết lặng người như thế.

Anh đưa tay lên xoa đầu tôi, cúi xuống gần trán tôi cười, mắt chạm mắt, tôi ngửi thấy mùi lá tre tươi lẫn mùi rượu trên da thịt anh, đầu tôi như muốn nổ tung.

“Em... bé đi rồi đó...” anh nhìn tôi mơ màng.

Xung quanh không hề có một tiếng động, đến một tiếng thở cũng không có, không có bất kì cái gì, tôi cũng không có!

Không biết sau bao lâu tôi mới lấy lại tinh thần, tôi hét lên đẩy anh ra, anh liền chạy vụt ra ngoài. Con người này thật là hiểm ác, tôi đã hoàn toàn bị khuất phục rồi! Thế là xong! Xong rồi! Xong mẹ nó rồi! Diệp Bổng đáng chết! Đồ vô lại! Anh coi tôi là ai chứ!

Tối hôm đó lần đầu tiên tôi bị mất ngủ, đầu óc cứ chap chờn.

Sáng hôm sau, tôi vào nhà ăn sáng mà chợt thấy mình như vừa được xếp vào hàng các loài động vật cần được bảo tồn cấp quốc gia. Hôm qua chắc là anh trai tôi đã kể cho Diệp Bổng hành động kì lạ trong lúc say xỉn của anh rồi, lúc đó cũng vừa đúng lúc anh trai và anh ấy ngồi đối diện nhau cùng ăn cơm, tôi đang nhìn về phía cửa cantin, bất chợt hai ánh mắt chúng tôi gặp nhau, anh giật mình một cái, ngẩng đầu lên làm đổ bát cháo, anh lau miệng rồi chạy đi.

Một đứa con gái như tôi mà đêm qua chịu nhún nhường như thế đã quá đủ rồi, sóng gió nào tôi cũng vượt qua rồi, tôi bực mình lườm một cái cho đám giáo viên đang cười phá lên đằng kia.

Trương Miên chớp mắt hỏi tôi: “Quả Quả, ai chọc tức em thế?”

Tôi chỉ mặt từng người một, “Vừa nãy ai cười ra mặt đi, tôi sẽ nhớ mặt tất cả các người, các người chỉ coi trọng bạn gái các người thôi, chắc tôi không phải cái người nào đó đâu nhỉ.”

Một giáo viên giậm chân cười lớn, “Quả Quả, em vợ đùa cả năm rồi đấy.”

Bọn họ hoan hỉ còn tôi thật đau lòng.

Ăn sáng xong, xe ô tô chở chúng tôi về trường cũng đến, tất cả học sinh chia tay nhau mà lòng đầy lưu luyến, tôi ngồi bên cạnh cửa sổ xe nhìn Diệp Bổng, anh mang vẻ mặt tươi cười đầy giả dối đưa mắt nhìn theo tiễn học sinh lên xe. Tôi tựa cằm vào cửa kính, cúi đầu tự an ủi mình ly biệt sẽ càng làm cho giây phút tương phùng thêm ngọt ngào hơn.

Lúc xe sắp chuyển bánh, Diệp Bổng chạy lại đưa tay xoa đầu tôi, tôi giật mình, anh mỉm cười nói, “Đường Quả à, sau này em hãy học cho tốt nhé, em vẫn còn ít tuổi, sau này sẽ có nhiều chàng trai theo đuổi em. Chúc em hạnh phúc.”

Tôi nhìn anh, dưới ánh đèn vàng anh như đang tỏa sáng, một thứ ánh sáng dịu dàng và hiền hậu.

Lúc đó tôi chắc chắn một điều rằng tôi sẽ hạnh phúc.

Bởi một điều Diệp Bổng đã chúc tôi hạnh phúc và tôi cũng sẽ làm anh hạnh phúc.

4

Từ nhỏ bố hỏi tôi có ước mơ gì?

Lúc đó tôi còn chưa hiểu biết gì, mỗi ngày tôi lại có một ước mơ khác nhau, hôm nay ngồi viết văn thì muốn làm nhà khoa học, ngày mai đọc một cuốn tiểu thuyết thì lại muốn làm nhà văn, có thời gian tôi đi xem dạ tiệc liên hoan mùa xuân rất hâm mộ Triệu Bản Sơn thì lại muốn làm diễn viên. Lần này sau khi trở về sau đợt tập quân sự tôi đã nói thật với bố, tôi đã xác định được ước mơ của mình, tôi muốn trở thành vợ của quân nhân!

Lão Đường và Điền mỹ nữ mắt chữ o mồm chữ a nhìn nhau hồi lâu, họ đều không sao hiểu nổi, rồi sau đó cười phá lên. Trong suy nghĩ của họ tôi vẫn chỉ là đứa con nít, không hiểu chuyện và còn ngây thơ. Thực ra tôi đã trưởng thành, đã là thiếu nữ, mặc dù kinh nghiệm còn ít nhưng con người thì phải dần chín chắn hơn, tôi không cần phải nấp sau đôi cánh của bố mẹ nữa mà có thể sải rộng cánh bay vượt ngàn sóng gió.

Năm lớp 12 tôi gắng học hành không để mất nửa điểm nào bởi tôi muốn làm người bên anh suốt đời.

Nếu muốn bên cạnh chăm sóc nhau cả đời, trước hết tôi phải học chịu đựng nổi cô đơn thậm chí là hưởng thụ nổi cô đơn đó.

Có Trương Miên làm nội ứng, những tin tức của Diệp Bổng tôi đều biết tường tận, ngày nào tôi cũng viết thư cho anh, không chỉ là những chuyện nhỏ nhặt hàng ngày trong trường, những chuyện tương tự mà anh viết kể cho tôi còn là chuyện quan liêu kiểu học hành chăm chỉ phục vụ Tổ quốc. Nhiều lần tôi còn nghi ngờ giáo viên chủ nhiệm lớp chúng tôi là người thân của anh, họ dường như rất thân thiết với nhau.

Nhưng cũng đúng là từ trước tới giờ, trong từ điển của tôi không có các từ như “nản lòng”, “từ bỏ”, “thất bại”. Nếu nói về ưu điểm thì đó là tính mạnh mẽ, nếu nói về nhược điểm thì tôi là đồ mặt dày. Cuối tuần nào tôi cũng nghĩ cách vào trường anh mượn cớ là đi thăm anh trai để thực hiện ý đồ của mình, đúng là mượn gió bẻ măng. Mới chưa được nửa năm mà cả khóa đó đã biết Diệp Bổng có người theo đuổi được mệnh danh là “phản tử khủng bố”. Từ đó mỗi lần tôi vào thăm anh, Trương Miên đều biết trước tình hình mà tự động tránh mặt, lần nào những người cùng phòng kí túc với anh cũng hô hào: phản tử khủng bố đột nhập, chúng tôi già cả, tật nguyên, phản kháng không nổi, an hem đâu rút quân, đồng chí Diệp ơi, tương lai Tổ quốc trông cậy hết vào anh đó!

Mỗi lần tôi vào thăm là anh đều mang bộ mặt ủ rũ, nghiêng răng nghiêng lợi mà cười, nhưng anh không thể chịu nổi cái lườm sắc lạnh của tôi nên cũng đành dẫn tôi đến cantin ăn cơm.

Lúc mới đầu, Diệp Bổng từ chối rất cương quyết, đặc biệt là lúc có sự theo dõi từ bốn phương tám hướng trong cantin, nhưng lâu sau thì cũng thành thói quen. Quen rồi thành tự nhiên. Sau này tôi đi gặp anh,

anh đã có thể thản nhiên dẫn tôi đi qua những con đường nhựa đầy ngô đồng, vẻ mặt lạnh lẽ, bình thản không hề biến sắc.

Lão Đường từng nói, không có sự nỗ lực nào là không có kết quả.

Mặc dù bình thường Lão Đường phải sống dưới sự thống trị của Điền mỹ nữ nên có đôi chút căng thẳng, làm việc cũng không thật sự tin tưởng lắm nhưng những lí luận của ông từ trước vẫn không bao giờ sai cả.

Tôi nghĩ tôi đã chen được một chân vào lãnh thổ của Diệp Bổng rồi, mặc dù là đứng trong góc đó tôi không thể đón nhận được ánh mặt trời mà chỉ có thể sống trong bóng tối. Nhưng tôi đã sống trong thế giới của anh, sống trong hồi ức của anh, thậm chí là sống trong cuộc đời anh, tôi đã là một phần không thể xóa nhòa trong anh.

Năm đó Diệp Bổng tốt nghiệp đại học, tôi học lớp 11, anh thi đỗ thạc sĩ học viên chỉ huy quân sự. Nhưng Trương Miên tốt nghiệp xong thì đi làm bộ đội, hôm tiễn anh lên xe tôi đứng ở bên ôm anh khóc thút thít, nước mắt nước mũi giàn giụa trên áo anh. Diệp Bổng kéo tôi xuống cúi đầu con bé lấu cá nghịch ngợm nói: “Cậu yên tâm đi, sau này tớ sẽ chăm sóc Đường Quả như em gái.”

Anh cả Trương Miên hai mươi ba tuổi rồi mà vẫn còn sùt sùi, mắt đỏ hoe nói, “Quả Quả, em phải nghe lời Diệp Bổng đấy, nếu hần mà có ức hiếp gì em thì cứ gọi điện cho anh nhé.” Tôi chỉ biết khóc mà thôi, không làm sao nín được, cứ ôm lấy Diệp Bổng, nước mũi chảy ướt cả áo anh. Hôm đó anh thật dịu dàng, nhẫn nại với tôi, anh nói: “Xem kia em vẫn còn nặng tình thế cơ à.”

Rất lâu sau đó tôi mới biết anh thích những người có tình có nghĩa vì anh cũng là người như vậy.

Nhưng tôi không hề nói cho anh biết rằng, hôm đó tôi khóc nhiều như thế chỉ vì quá buồn, vì tôi biết sau khi anh học xong thạc sĩ cũng phải ra đi, rời xa nơi này giống như Trương Miên đã rời xa. Cho dù là đi đâu chẳng nữa thì khoảng cách cũng không còn là một chuyến tàu. Người buồn cảnh có vui đâu bao giờ. Dù chúng tôi có sống cùng trong một thành phố thì cũng không thể thường xuyên gặp nhau được, nghĩ đến việc anh ở bên kia thành phố, ngẩng đầu lên đều chung trời, chung mây, chung bầu khí quyển tôi còn thấy yên tâm hơn một chút.

Tôi thì không thật thà như Diệp Bổng, yêu anh khiến tôi học được cách bày trò suy tính. Sau khi Trương Miên đi, anh luôn chăm sóc chu đáo tôi như lời anh đã hứa với Trương Miên. Những tin nhắn của tôi anh đều đáp lại, không hề có chút gì là nhần cho có lệ cả, thỉnh thoảng có câu chuyện cười nào hay anh còn gửi cho tôi nên tôi đem ghi lại những tin nhắn của anh vào một cuốn sổ nhỏ. Tôi ghi lại từ những cảm thán đơn giản nhất đến những hình mặt cười, ghi lại tất cả thời gian và thời tiết.

Về khoản này thì tôi quả là rất thông minh, thành thực, tôi muốn lưu giữ tất cả những gì mà người tôi yêu gửi cho tôi, đối với người khác đó chỉ là những điều nhỏ nhặt nhưng đối với tôi đó là một niềm hạnh phúc, là những tháng ngày không gì đánh đổi được.

Sau khi vào lớp 12 tôi chẳng còn cuối tuần nữa, tôi cũng không thể đến thăm anh được. Nhưng Diệp Bổng dường như đã quen với sự xuất hiện của tôi, tôi không đến tìm anh thì anh xin nghỉ ra ngoài đến thăm tôi, còn mang theo một đồng hồ ăn rất ngon, tôi nghi ngờ anh bị hội chứng Stockholm (một hội chứng mà người bị bắt cóc lâu ngày chuyển từ trạng thái căm ghét sang quý mến). Nhưng lúc mà anh hứa dẫn tôi đi xem phim nếu tôi thi đạt điểm cao trong top 5 của lớp, tôi cầu nguyện cho anh sẽ không bao giờ hồi phục.

Về phương diện nào đó thì Diệp Bổng có điểm rất giống Lão Đường, rất thích dùng mọi dụ dỗ để cổ vũ tinh thần chiến đấu của tôi. Giống như khi bạn muốn con lừa chăm chỉ làm việc thì hãy treo một củ cà rốt trước mặt nó.

Nhưng trong lòng tôi vẫn không thể hiểu được, cho dù Diệp Bổng có đối với tôi tốt như thế nào thì anh cũng chỉ coi tôi là một đứa con nít. Cho dù bao lần tôi nói thích anh, bao lần tôi nói yêu anh, nói không lấy anh thì sẽ không lấy ai khác nhưng anh chỉ cười tít mắt xoa đầu tôi, dịch vừa đến anh đã đổ nước đầy sàn, tôi vẫn không thể chiếm được trái tim anh.

Bạn gái của Diệp Bổng tên là Trác Nguyệt, nhà báo của một tòa soạn nào đó.

Bố của Diệp Bổng và Trác Nguyệt đều là quân nhân, chị ấy hơn anh ba tuổi, từ nhỏ đã cùng lớn lên trong khu nhà tập thể quân đội, là thanh mai trúc mã thân thiết vô cùng. Mẹ của anh là giáo viên trường cấp

3, anh được giáo dục chu đáo, năm mười ba tuổi được trường cấp 3 phá lệ nhận vào học cùng lớp với Trác Nguyệt. Ba năm cấp 3 ấy họ luôn đi với nhau, cùng nhau đi học, cùng nhau ăn cơm rồi cùng nhau về nhà, vậy là tình yêu giữa họ cứ tự nhiên đơm hoa kết trái.

Tôi nhìn thấy trong ví của Diệp Bổng có một tấm ảnh chụp chung với Trác Nguyệt, anh mặc quân phục, chị ôm cổ anh, trong rất tươi tắn, chị ấy cũng không phải xinh đẹp cho lắm nhưng nụ cười lại khiến người khác rất thoải mái, hai người họ mặt kề mặt cười khoái trá. Tôi ghen đến quận lòng, tuần nào báo của chị ra tôi đều mua hết, tìm đọc những bài viết của chị.

Đọc văn của chị tôi cảm nhận chị là người hiền lành, nhân hậu, còn là người của công chúng, người của công việc. Khoảng cách sáu tuổi giữa tôi và chị như càng xa hơn, tôi chỉ được cái trẻ hơn còn đâu chẳng có gì có thể sánh bằng chị. Hạnh Tử nói phong cách mạnh mẽ đàn ông của tôi đã ảnh hưởng rất nhiều đến sự trưởng thành trong suy nghĩ.

Vậy là sau khi tốt nghiệp cấp 3, tôi cầm bằng thành tích loại giỏi thi đỗ vào học viên y học thành phố chuyên ngành y học lâm sàng.

Hạnh Tử biết tôi chuẩn bị được cầm dao phẫu thuật, bước vào hàng ngũ những người mang thiên chức áo trắng, nó buồn đến lặng người cầu trời khẩn Phật bốn phương: “Bồ Tát linh ứng, người mau cứu rồi chúng sinh đi, Quả Quả mà rat ay thì người ta không tử cũng phế.”

Tôi tức sôi máu, “Chắc là cậu học tiếng Pháp trong trường ngoại ngữ thì sau này đứng mời chào khách Tây cho những quán cà phê ở đại lộ Champs Elysees, Paris nhỉ, liệu có thể cho phép Đường Quả đây ra tay cứu người không?”

Bây giờ nghĩ lại, lần tập quân sự năm lớp 10 tình cờ gặp Diệp Bổng là một bước ngoặt quan trọng trong đời tôi, nhưng sau khi học đại học năm nhất tôi lại có bước ngoặt thứ hai, có một điểm chung giữa chúng là cả hai đều có liên quan đến Diệp Bổng.

Có thể nói tình yêu quả là một điều khó đạt được, nó có thể biến một người thông minh thành một kẻ ngu đần, biến một kẻ ngu đần thành một kẻ vô tích sự.

4. Chương 4: Chương 2

Type-er: Gabeo

“Hãy thử yêu em một lần thôi, xin anh hãy cho em một cơ hội, đừng từ chối em.”

1

Lúc tôi học đại học năm nhất thì Diệp Bổng đang học thạc sĩ năm ba, khoảng cách xa vời ấy khiến người ta phát điên.

Trường của Hạnh Tử cách trường tôi không xa, chỉ đi hai chuyến tàu hỏa là đến, nó vừa vào đại học đã có bạn trai, nghe nói là một tay cừ có thể nói được câu “Anh yêu em” bằng một trăm thứ tiếng khác nhau. Hạnh Tử ra mắt bạn trai với tôi, anh ta tên là Triệu Đa Dương, thấp hơn Diệp Bổng nhà ta hai phân nhưng cũng phải cao 1 mét 80, da trắng, mềm mại một cách đáng sợ, đích thị là một thư sinh sức “trời gà không chặt”.

Chúng tôi tình cờ gặp nhau ở quán lẩu trước cổng trường ngoại ngữ. Hạnh Tử là con bé vô tư hồn nhiên chẳng bao giờ quan tâm đến tốt xấu, được mất, nhìn nét mặt và cử chỉ của nó hoàn toàn không thể biết rốt cuộc là nó đang yêu nồng nhiệt hay đã yêu bấy tám năm rồi.

Nó từ từ giới thiệu với tôi: “Đây là Triệu Đa Dương, còn đây là Đường Quả, bạn thân nhất của em. Quả Quả không ăn nấm hương và cà rốt, không cần gọi hai món đó, với cả hôm nay không uống rượu vì Quả Quả có uống nghìn chén cũng không say nên không uống thì anh sẽ đỡ mất mặt hơn.”

Tôi thật cảm động trước cái thiện ý ấy của Hạnh Tử. Có phải tôi đang gặp nữ hoàng không vậy? Tên đầy đủ của nó là Kha Hạnh Hương, gọi tắt là Hạnh Tử, tiểu Hương... đều được, gọi nó là gì cũng không quan trọng, quan trọng là tôi đang gặp một người có ánh mắt xanh biếc như thảo nguyên, có khí chất mạnh mẽ rần rở rở!

Triệu Đa Dương đưa tay ra bắt tay, tôi chợt nhớ tay mình dính bẩn vì vừa ăn kem xong nên vội lau rồi mới bắt tay anh ta, anh cười rất giống Hoa kiều chào, “Chào em, anh đã nghe qua Hạnh Tử nói về em.”

Ánh mắt sắc lạnh của Hạnh Tử liếc qua như trách tôi đạo đức giả và không chân thành. Tôi giả bộ như không nhìn thấy gì.

Triệu Đa Dương xem chừng là con nhà gia giáo, rất chú trọng đến những điều nhỏ nhặt trong cuộc sống, rất biết đối nhân xử thế, không được liệt vào hàng ngũ đẹp trai nhưng anh mang cho người khác một cảm giác rất thân thiện. Nghe tôi nói những lời vô nghĩa ấy anh không hề lộ vẻ bất mãn mà rất lịch sự nói với tôi: “Anh đã nghe qua Hạnh Tử nói chuyện về em”.

Tôi chấm cho anh ấn tượng lần đầu tiên tròn 10 điểm. Nhưng Hạnh Tử có lẽ không chấm cho anh cao thế đâu vì tôi là người cảm tính còn nó lại là người lý trí, khi cảm tính và lý trí gặp nhau, đa số là cảm tính sẽ quỵ trước mặt lý trí nước mắt giàn giụa mà nói: vừa rồi tểu đệ nhất thời hồ đồ. Nhưng Hạnh Tử cũng đáp lại chất nịch: cả đời bạn, cái nhìn nguy hiểm nhất chính là đã nhìn đến Diệp Bổng, nhưng con mắt của hắn còn nguy hiểm hơn nhiều, đa số bọn họ không thích những người như cậu đâu, tôi thì rất đặc ý với nửa về đầu còn nửa về sau thì tôi chẳng nghe thấy gì vì gió to quá.

Triệu Đa Dương đứng dậy vào nhà vệ sinh, tôi chớp cơ hội ngồi đả kích Hạnh Hương, “Nếu so với bọn con trai bình thường, anh ta quả là không tồi, nhưng mà nếu đem so sánh với Diệp Bổng nhà tớ thì... í, tớ nói nhầm, phải là không thể so bì được, anh ta không sánh bằng đâu.”

Hạnh Tử chết đứng như trời trồng, không nhếch mép nổi, nó cắn chặt từng chữ một, “Diệp Bổng nhà cậu” không phải nửa năm nữa tốt nghiệp sẽ đi bộ đội sao? Cậu theo đuổi “Diệp Bổng nhà cậu” ba năm rưỡi rồi mà vẫn không có kết quả gì, đợi đến khi “Diệp Bổng nhà cậu” chạy mất thì cậu tính sao?”

Tôi chống cằm ngược lên xem cái ti vi màn hình rộng tinh thể lỏng treo trên tường đang phát bản tin thời sự, vùng đông bắc Trung Quốc tuyết rơi nhiều cản trở giao thông, có hình ảnh anh bộ đội nhận nhiệm vụ đi cào tuyết. Bộ quần áo lính xanh lục vương đầy tuyết trắng xóa, đôi mắt anh sáng long lanh. Tôi cũng đã nhiều lần nghĩ về vấn đề mà Hạnh Tử vừa nhắc đến, thực ra nếu anh ấy đi cũng tốt, như thế anh và... Trác Nguyệt sẽ mỗi người một ngã, tình cảm cũng sẽ dần dần phai nhạt, sau đó tôi tận dụng cơ hội địch suy yếu mà nhảy vào. Dù sao nhân cách tôi... tốt mà, tôi không phải không có nhân cách nhưng tất cả phụ thuộc vào sở thích mà thôi. Cái chân tường này tôi đã đào bao năm rồi, hằng ao ước, quan trọng là hai chữ “yếu” và “mạnh” đều phải tồn tại thì mới được.

“Xin người, người hoàn hồn đi cho tôi nhờ, đến một bản tin thôi mà cũng gây người ra xem.”

“Anh bộ đội kia rất tốt, rất đẹp trai, còn anh ấy là sĩ quan chứ không làm bộ đội, mơ ước được làm vợ sĩ quan của tôi chắc không phải là hảo huyền?”

Kha Hạnh Hương sờ trán tôi, lắc đầu thở dài, “Tiêu rồi, Quả Quả cậu điên mất rồi!”

Tôi chậm rãi nói, “Nhà thơ nổi tiếng Trung Quốc, Đường Quả nói, nếu hai người đã yêu nhau dài lâu, sâu đậm thì chẳng cần quản chi đến chút chia xa ngắn ngủi.”

“Câu này lấy từ cuốn “Thước Kiều Tiên” của nhà văn thời Tống tên là Tần Quan.”

Nữ văn sĩ trẻ tuổi Đường Quả thể hiện tâm trạng của Tần Quan rất chi là bình thản, “trong thế giới của tớ không có hình bóng người ấy.”

Nữ văn sĩ Kha Hạnh Hương đứng lên đòi lại công bằng cho người đã khuất, “Thế giới của cậu thật nhỏ bé, mau làm mới người ấy cho tớ đi.”

Triệu Đa Dương đi vệ sinh về, nhìn thấy tôi và Hạnh Tử đang xem thời sự liền ngó đầu vào xem. Trong ti vi có quay cảnh một chiến sĩ trẻ đang miệt mài dọn tuyết, nếu so với cô phóng viên đang khoác trên mình

chiếc áo ấm dày thì anh ăn mặc có vẻ mong manh, mũi anh lạnh đỏ ửng lên. Cô phóng viên đưa mic ra vui vẻ phỏng vấn: “Xin hỏi anh năm nay bao nhiêu tuổi ạ?”

Người chiến sĩ ngại ngùng nhìn vào ống kính trả lời, “Tôi hai mươi tuổi.”

“Anh vào bộ đội mấy năm rồi?”

“Tôi vào được hai năm rồi.”

Cô phóng viên ân cần như một người mẹ, “Anh có nhớ nhà không? Chương trình của chúng tôi hôm nay phát cho khán giả truyền hình toàn quốc, cũng có thể cha mẹ anh đang theo dõi trước màn ảnh nhỏ, nếu anh có điều gì muốn chia sẻ thì hãy nói trước ống kính vì tôi tin rằng cha mẹ anh nhất định sẽ nghe thấy.”

Người chiến sĩ ấy nhìn vào ống kính nhưng vẫn còn ngập ngừng nói, “Bố mẹ à, tết năm nay con không về thăm nhà được, doanh trại chính là nhà của con rồi, bố mẹ cứ yên tâm, con nhất định sẽ học tập tốt trong đây để sau này đền đáp Tổ quốc!”

Cô phóng viên mắt rưng rưng, đầy xúc động, “Các khán giả truyền hình thân mến, trong khi chúng ta được ngồi quây quần bên gia đình trong căn phòng ấm áp và ngồi xem tivi thì những chiến sĩ của chúng ta lại phải chiến đấu ở những vùng khắc nghiệt, giá lạnh để bảo vệ quê hương đất nước. Họ cũng là những người con, người chồng, người cha. Nhưng họ đã nguyện hi sinh lợi ích nhỏ của mình để bảo vệ cuộc sống yên bình, hạnh phúc của nhiều người. Cho phép chúng tôi được gửi đến các anh cùng gia đình lời chia sẻ chân thành nhất, thật vất vả cho các anh quá!”

Bình thường trên thời sự cũng hay phát những tin như thế, bởi vì tôi là một thành viên trong gia đình quân nhân và cũng sắp làm vợ một quân nhân nên mỗi lần xem những chương trình như thế tôi rất cảm động. Tất nhiên là cách mà phóng viên khiến khán giả truyền hình thấy cảm động là một việc xưa nay vẫn thế.

Triệu Đa Dương xem xong bản tin bắt đầu phát biểu ý kiến, “Lôi Phong làm việc tốt mà không lưu danh nhưng mọi người đều khắc cốt ghi tâm. Các anh chiến sĩ âm thầm dọn tuyết ắt phải có đài truyền hình theo sau hỗ trợ, không thì làm sao mọi người biết là họ đang làm một việc có ích, đó là cách xây dựng hình ảnh người quân nhân – cũng đều là chạy theo chủ nghĩa hình thức mà thôi.”

“Chủ nghĩa hình thức?”, tôi tròn mắt rồi nhe răng cười, “Ý của anh là... họ đang diễn kịch?”

Triệu Đa Dương mỉm cười nói, “nhưng ngày nay cái gì mà không thổi phồng lên thì thông qua các phương tiện thông tin đại chúng, những việc trong thực tế sẽ được thêm mắm thêm muối vào và hoàn toàn hoàn hảo trước mắt chúng ta. Cũng giống như việc có quân nhân là để bảo vệ Tổ quốc, bảo vệ nhân dân, những người đóng thuế cũng chỉ là để nuôi chính mình, giống như việc dọn tuyết chính là một việc mà họ nên làm, cũng không cần phải làm đẹp thế để họ trở thành hình tượng nhân dân sùng bái.

Hạnh Tử ho một tiếng, hắng giọng.

Tôi nhìn nó gượng cười, trước mặt lúc này nghi ngút khói của nồi lẩu, tôi nói rõ ràng từng từ một: “Đó không phải là thổi phồng hình tượng, cũng không phải là diễn kịch. Những người bình thường nếu làm việc tốt còn được tuyên dương huống chi đây là các chiến sĩ, anh dựa vào cái gì mà dám nói họ được lên bản tin thời sự là một kiểu diễn kịch? Nếu lúc đó anh cũng trong hoàn cảnh lạnh đến tê dại chân tay, trên người chỉ mặc bộ quần áo mỏng manh đi dọn tuyết, buổi trưa còn không được uống đến một ngụm canh nóng, nếu nói đó là anh đang diễn thì tôi cũng rất hâm mộ anh đó. Xin lỗi anh, Triệu Đa Dương, tôi không thể ngồi cùng bàn với một người như anh được.”

Triệu Đa Dương mặt hơi biến sắc, không hiểu tại sao tôi lại tức giận như thế, anh ngậm ngùi ngoảnh sang cầu cứu Hạnh Tử.

Cô bạn Hạnh Tử đang tựa cằm vào cửa sổ nhìn ra ngoài ngắm cảnh, không để ý đến anh ta.

Tôi nói: “Hạnh Tử à, buổi chiều tớ có tiết giải phẫu, các cậu cứ ăn đi, lẩu ở đây thật khó ăn. Nó còn không ngon bằng bánh bao Thúy Thúy làm.”

“Thúy Thúy? Bạn mới của cậu à?”

“Ừ, đó là bộ xương mô hình của nhóm tớ, tớ giữ cái đầu nên gọi nó là Thúy Thúy.”

Nói xong tôi đi về mà không thèm để ý đến bộ dạng ngẩn ngơ như ngáp phải ruồi của Triệu Đa Dương.

2

Sau khi tôi và Diệp Bổng được nghỉ đông thì Trương Miên cũng được xin phép về nhà.

Tính ra thì cũng gần hai năm nay chúng tôi không gặp nhau, nếu đúng cái giọng của mẹ anh mà nói, giả sử chúng tôi gặp nhau trên đường thì anh cũng không gọi tôi một tiếng mẹ, tôi cũng không dám nhận anh ta là con nữa. Ngày mà Trương Miên đến thành phố B làm tôi không đến bến xe tiễn anh, dịp hiến tặng thi thể bất chợt hiem thấy trong một trăm năm qua trong trường chính là khoảng thời gian nghỉ đông này, các giáo viên và sinh viên năm cuối đều không ở trường, cho nên thầy Nhất Dao Thiết tạm thời giao cho tôi nhiệm vụ xử lý bảo quản các thi thể. Buổi chiều tôi nhận được điện thoại của Diệp Bổng, anh đã đặt chỗ trong một nhà hàng bò nướng kiểu Nhật để thết đãi Trương Miên một bữa ra trò.

Hôm đó tôi đã kéo Hạ Văn Kỳ, cô bạn cùng lớp nhà cũng ở thành phố B xuống làm cùng để nhanh chóng hoàn thành công việc, đợi đến khi trời đã sẫm tối, thấy Nhất Dao Thiết nói vắn vắn một câu “vất vả cho các em quá” rồi chạy mất hút. Tôi ngỡ người ra, ban đầu tôi định sau khi làm xong việc tôi sẽ giao Hạ Văn Kỳ cho thầy, không ngờ thầy trốn nhanh như thỏ.

Hạ Văn Kỳ gãi mày nói lạnh tanh: “Đường Quả, hôm nay tớ đã giúp cậu rồi, cậu phải mời tớ một bữa chứ?”

Tôi đành phải dẫn cái thằng kì đà cẩu mùi này đi theo đến chỗ hẹn.

Bảy rưỡi tối tôi mới đến nhà hàng. Trương Miên và Diệp Bổng đã đến từ sớm, anh còn không kịp thay quần áo, mặc luôn bộ quần áo lính chỉnh tề, trong anh có vẻ hơi gầy và đen, đã không còn ánh mắt thơ ngây của hai năm trước đó nữa, anh bây giờ đã chín chắn, trưởng thành hơi nhiều. Lúc đi đến đây tôi sợ muộn nên vừa bước xuống tàu là tôi chạy bang qua moojtcon đường nhỏ đến đây, vừa đẩy cái cửa kiểu Nhật vào tôi không chỉ nhìn thấy Trương Miên mà còn nhìn thấy cả Trác Nguyệt.

Đây là lần đầu tiên tôi gặp Trác Nguyệt, trước đây tôi nhiều lần đã nghĩ ắt sẽ có một ngày tôi gặp được chị, nhưng mà hôm nay gặp chị tôi có hơi bất ngờ.

Trương Miên nhìn tôi mắt sáng lên, “Quả Quả, gặp được anh trai khiến em vui mừng phát điên à?”

Thật sự tôi muốn ới cho anh thấy, nhưng nhìn anh ta có vẻ gì đó rất ngố, cô tình địch cũng vậy, đặc biệt cô tình địch này xinh đẹp duyên dáng giống như một trái quả chín mọng, đẹp từ trong ra ngoài. Tôi chẳng quan tâm, tháo giày vất xuống đất, chạy lại ôm chầm lấy Trương Miên nói ngọt lịm: “Anh trai, em nhớ anh đến chết mất.”

Anh lính giải phóng ấy cũng không đỡ nổi viên đạn ngọt ngào ấy của tôi, xoa đầu tôi cười như nắc nẻ, “Quả Quả của anh lớn thật rồi, chẳng trách lại dịu dàng thế.” Ánh mắt của anh đổ dồn vào Hạ Văn Kỳ, người đang đứng ở cửa, hổ giấy thì vẫn là hổ giấy, bây giờ còn mắc bệnh ngẩn ngơ nữa chứ, anh hỏi, “Đây là... bạn trai em à?”

Hạ Văn Kỳ gật đầu, mặt không hề có biểu lộ gì nói, “Chào các anh, em là Hạ Văn Kỳ, là bạn cùng lớp với Đường Quả.”

Lần này thì tôi thật sự muốn nói, lúc này mà nói ra mấy câu để phủ nhận những điều nó nói thì chắc chết?! Đúng là vô văn hóa, thật đáng sợ! Tôi vội ngoái đầu nhìn Diệp Bổng, anh đang đưa cốc nước cho Trác Nguyệt, miệng cười toác ra nhìn thấy cả cơm sáng vẫn mắc trong cổ, không biết anh đang vui chuyện gì nữa.

Tôi đảo mắt nhìn quanh, chỉ vào cái ghế nói, “Hạ Văn Kỳ, cậu ngồi chỗ kia đi, không được ăn nhiều đâu đấy, nghe rõ chưa!”

Trương Miên cười phá lên, “Hôm nay Diệp Bổng mời cơ mà, em không cần phải tiết kiệm cho nó, cứ chọn tự nhiên.”

Mắt Diệp Bổng liếc sang, cầm dựa vào vai Trác Nguyệt, vui vẻ nói, “Không vấn đề gì, Trác Nguyệt đã nói là hôm nay anh chi tiền rồi.” Trác Nguyệt đập yêu cho anh một cái vào đầu, Diệp Bổng ầm a ầm ực nhảy mắt, “Đấy các cậu xem, mình đã phải trả tiền lại còn bị Diệp phu nhân đây đánh nữa.”

Một Diệp Bổng giống như lúc không có ai bên cạnh, một Diệp Bổng biết khoe khoang, biết nghe lời là lần đầu tiên tôi nhìn thấy. Nếu bình thường tôi chắc hẳn sẽ vui mừng đến mức quên cả tên bố mình. Nhưng người anh đang đối diện không phải là tôi mà là Trác Nguyệt, lúc này cảm anh tựa vào vai chị, tay thì ôm eo, chắc nếu họ ngồi ở nơi không có người qua lại thì còn thân mật hơn nhiều.

Diệp Bổng đúng là trước sau vẫn coi tôi là đứa con nít với mỗi tình đầu còn nhiều ngại ngùng.

Hết năm nay tôi hai mươi tuổi rồi, theo luật thì đến tháng ba là tôi đã đến tuổi kết hôn, pháp luật đều công nhận tôi hoàn toàn đã trưởng thành. Trong khi tôi một mực nói thích anh, yêu anh, muốn cưới anh, tính đến nay cũng đã mấy năm rồi nhưng anh kiên quyết không hề lung lay, vẫn sừng sững như núi Thái Sơn.

Liệu chữ “suy” mà tôi vẫn nghe nói có tồn tại không mà đi tìm?

Tôi gõ bàn gọi lớn, “Phục vụ, cho hai chai rượu Cao lương.”

Trương Miên nhìn tôi lại càng thêm ái ngại, tuy nhiên anh ấy đã biết trước tửu lượng của tôi thế nào rồi. Nhưng Hạ Văn Kỳ thì không biết, nó lẩm bẩm “sâu rượu”. Thật đau lòng quá, chẳng có ai hiểu được tôi cả, trên đời chỉ có mỗi Thúi Thúi là hiểu tôi thôi. Nhớ đến nó, tôi chợt nhớ vừa này chạy bình bịch một đoạn đường, tôi vội giở giấy ra, lấy Thúi Thúi ra kiểm tra một lượt, khi chắc chắn là không bị hư hỏng gì mới ôm nó vào lòng thở phào nhẹ nhõm, “may quá, Thúi Thúi không vấn đề gì.”

Vừa đúng lúc một cô phục vụ mặc kimono đẩy cửa vào, cô hét á một tiếng, ngã ngựa xuống nệm sợ hãi như nhìn thấy quỷ.

Trác Nguyệt nhìn theo hướng tiếng cô phục vụ hét lên, chị chết đứng người, rồi bịt miệng ngoảnh ra ngoài nôn ọe.

Diệp Bổng và Trương Miên nhìn thấy tôi như nhìn thấy một người hoàn toàn không quen biết, lặng thinh không nói gì.

Hạ Văn Kỳ thì bất động như hóa đá, “... Đường Quả, cậu mang đầu lâu đi làm gì?”

“... Tại tớ nghĩ để ở kí túc xá thì không an toàn, mang về nhà lại sợ bố mẹ tớ sợ chết khiếp, thế là tớ cho vào ba lô mang đi.” Tôi hơi ngại vì tôi quen bég mát đây không phải là trường học mà là nơi công cộng, tôi lau miệng chữa cháy, “Mọi người không thấy Thúi Thúi rất đẹp sao, hàm răng trắng đều đặn, đầu tròn này.”

...

Sau đó chúng tôi bị ông chủ nhà hàng đuổi ra ngoài.

Tôi ôm lấy cặp, trong đó có đựng Thúi Thúi. Sắc mặt Trác Nguyệt sau khi non xong trông không tốt lắm, chị đứng cách xa tôi một quãng mới phục hồi trấn tĩnh lại. Chỉ có Trương Miên là thông cảm cho tôi, anh kéo mũ tôi xuống sờ trán tôi, “Ha ha, Quả Quả quậy được đó, nơi này mọi người có vẻ khó tính đấy, chúng ta sang quán bên kia ăn đi.”

Sau tất cả những rắc rối đó tôi vẫn còn một chút nhẫn nhịn của người con gái, chúng tôi ngồi quanh một đồng lửa, dưới một chiếc bạt căng tạm bên vệ đường, ở đây xếp chồng đồng các loại thịt nướng. Tôi ngồi nghe bọn họ cười nói với nhau, đến cả Hạ Văn Kỳ lúc này mặt thờ ra như cá sụn bây giờ cũng tham gia nhiệt tình, tôi bất giác nhìn lên trời ngẩn ngơ.

Vô tình tôi nghe thấy Trương Miên và Diệp Bổng nói với nhau về dự định sau khi ra trường. Diệp Bổng nói: “Tớ không muốn ở lại làm bộ đội ở thành phố B được, tớ muốn đến chỗ cậu làm, đi ra tiền tuyến.”

Trương Miên cười hỏi: “Bố mẹ cậu có chịu để cậu đi không?”

Diệp Bổng nhún vai, không quan tâm vấn đề đó lắm, “Về vấn đề đó bố tôi có thể nói giúp với mẹ cho tôi, mẹ tôi á, dễ mũi lòng lắm, chắc không thẳng được bố tôi đâu.”

Trương Miên vỗ vai anh, “Đồ tiểu tử này, thế còn cô bạn gái xinh đẹp này cậu tính để cô ấy lại đây một mình à, không sợ bị người khác cướp mất à.” Tôi nghe câu nói ấy mà lòng buồn rười, Trương Miên cũng có một cô bạn gái khá xinh trong trường, sau đó cô ấy thích người khác nên những buổi hẹn hò của hai người cứ thưa dần, bây giờ thì có khá nhiều cô gái chờ đợi anh tổng mòn mỏi.

Diệp Bổng khoác vai người bên cạnh thật chặt, “Tớ đã nói với Trác Nguyệt rồi, tớ sẽ chỉ đi ba năm thôi, cô ấy sẽ đợi được.”

Trác Nguyệt mỉm cười không nói gì.

Đúng thật, một đôi tình nhân thắm thiết, đôi bạn thanh mai trúc mã, họ yêu nhau hết lòng, có gì đáng nói nữa đâu.

Tối hôm ấy tôi ghen đến phát bực dạ dày.

Cuối cùng tôi cùng Hạ Văn Kỳ đi tàu về nhà, tôi thò tay vào ba lô kiểm tra Thúi Thúi còn đó không, tự nhiên tôi ức quá ngẩng mặt lên trời khóc thầm. Cái mặt cá ươn của Hạ Văn Kỳ nở một nụ cười xảo quyệt, “Cậu thích anh Diệp Bổng phải không?”

Tôi hơi bị bất ngờ trước sự nhạy cảm của nó, nhưng từ khi học tiểu học nó đã rất cẩn thận, học cấp 2 chúng tôi ngồi cùng bàn với nhau, nó thì trầm tính, tôi thì tinh ranh nói chung là ngang tài ngang sức. Khi lên cấp 3 tôi khó khăn lắm mới thoát được cái bóng tên quỷ ấy nhưng không ngờ lên đại học chúng tôi lại gặp nhau, đúng là cái duyên tương phùng chết tiệt, đi đâu cũng gặp.

Tôi thở dài, “Ừ, cả thế giới này ai cũng biết.”

“Thật tiếc là anh ấy đã có bạn gái rồi.”

Tôi định lôi Thúi Thúi ra dọa nó một trận, nhưng lại sợ làm loạn cả toa tàu lên nên đành cười trừ một cái, “Ừ, chả lẽ người đàn ông tớ thích lại giống một kẻ không ai thèm ngó ngang đến sao?”

Hạ Văn Kỳ không hề để ý chút nào, nhún vai, làm bộ dạng đáng ghét. Rồi nó nhắm mắt lại, tĩnh tâm, trong khi tôi đang cúi gầm mặt xuống, nghĩ kế để đào bẫy được cái chân tường đó lên, thì nó chợt mở bừng mắt nói, “Thực ra tôi nghĩ không lâu sau thì họ cũng chia tay thôi.” Cho dù tôi có ghét cái bản mặt cá ươn ấy nhưng tôi rất muốn được nghe câu nói này, tôi nhe răng cười, “Chính xác, nếu trong một tháng mà họ chia tay thì tôi sẽ bao cậu đi ăn cả năm.”

Nhưng điều ấy đến tôi cũng không bao giờ tin.

Thật là tôi không tin.

5. Chương 5: Chương 2.2

Type-er: Gabeo

3

Nhưng sự việc ấy đúng là đã bị Hạ Văn Kỳ đoán trúng!

Ngày 26 tết, tôi cùng Lão Đường và Điền mỹ nữ đi siêu thị sắm tết. Hàng hóa trong siêu thị giống như đang có đợt tặng miễn phí, dù có đắt đến mấy mọi người xúm lại tranh giành nhau. Lão Đường là người hà tiện, một bên tôi cứ chất đầy đồ ăn vặt vào giỏ, một bên ông lại cứ nhặt ra. Điền mỹ nữ nhìn thấy đồ nào mà giảm giá 50% đều nhanh như cắt tranh lấy mà không thèm để ý nó là đồ gì nữa, Lão Đường và tôi chỉ vì đi nhặt đồ ra.

Điền mỹ nữ rất tức giận, vừa giành với Lão Đường vừa nói: “Ông làm gì mà cứ vất hết đi thế, khó khăn lắm tôi mới giành được đấy.”

Lão Đường thất vọng nói, “Nhưng... chúng ta mua tã giấy làm gì?”

“...” Điền mỹ nữ cười hi hi, “Trông nó giống giấy vệ sinh quá... thôi bỏ đi, dù sao rẻ như thế mình mua rồi giữ lại cho cháu ngoại dùng.”

“Con gái bà còn chưa đầy hai mươi tuổi.”

“Ngày xưa lúc tôi hai mươi tuổi, Quả Quả đã hơn một tuổi rồi đấy.”

... Năm đó ông bà ngoại chê Lão Đường giống Đường trưởng lão, da trắng mịn, nhìn là biết không phải kham khổ nên sống chết gì ông bà cũng không đồng ý gả Điền mỹ nữ cho bố, ông bà còn đem vất hết lễ vật ra mắt mà Lão Đường mang đến. Về sau, Điền mỹ nữ liều lĩnh chạy trốn cùng Lão Đường, sau khi có thai mới quay về làm cho ông bà ngoại một trận mất mặt, gạo đã nấu thành cơm, họ yêu nhau thắm thiết thế đấy. Thực ra tôi không nói với Lão Đường là lúc nghe bố ngại ngùng kể lại chuyện tình yêu, trong lòng tôi lại thấy hơi ghét bố.

Đêm hôm đó mưa một trận lớn, nhưng tuyết vẫn không tan, tuyết phủ dày trên mái nhà trắng xóa.

Tôi vừa gửi tin nhắn cho Hạnh Tử xong, tự nhiên ngẩng đầu lên, tôi ghé sát cửa kính bỗng nhìn thấy đối diện có một chiếc ô tô sang trọng, trong đó bước ra một cô gái, một chàng trai lịch thiệp bước xuống mở cửa xe cho cô, xem ra họ vẫn còn trẻ. Nhưng cô gái ấy lại chính là bạn gái Trác Nguyệt của Diệp Bổng nhà tôi. Tôi tròn mắt, trong đầu tôi lừng lờ vợ vẫn điều gì đó, nhìn anh chàng trung niên giúp chị ấy quàng khăn rồi lau mặt, tôi vừa vui lại vừa buồn.

Cảm giác ấy trôi qua rất nhanh, vui vì cuối cùng tôi cũng tìm được cái gọi là “suy” ấy, buồn vì phải chăng anh Diệp Bổng tốt bụng nhà mình lại không bằng anh chàng giàu có bên chiếc xe ô tô kia?

Tôi ngoảnh lại, tim đập loạn, tôi gọi điện cho Diệp Bổng, nghe thấy giọng nói gần gũi ấy tôi chợt lúng túng không biết làm sao, nói cũng không nên lời, tôi lí nhí trong mồm, “Diệp Bổng, anh khỏe không...?”

“Anh vẫn khỏe, sao tự nhiên lại hỏi thế?” Diệp Bổng ở đầu dây bên kia nói lớn, “A lô, Đường Quả, không phải em lại muốn anh mời em đi ăn cơm đấy chứ! Được thôi, dù sao hôm nay anh cũng rảnh, em thích ăn gì nói thử xem.”

Nghe khẩu khí của Diệp Bổng có lẽ anh vẫn chưa biết cô nàng Trác Nguyệt đáng chết ấy đã cho anh cảm sừng.

Tâm trí rối bời, tôi chợt nhớ ra cái quảng cáo về suối nước nóng Sơn Trang trên báo sáng hôm qua, nói bừa: “... Em muốn ăn trứng luộc ở suối nước nóng.”

“... có phải là suối nước nóng Sơn Trang ở huyện dưới không? Cứ cho là chạy nhanh đi chẳng nữa thì cũng phải mất hai tiếng đồng hồ đấy.”

“Đúng rồi.” Tôi vui mừng khôn xiết, ngoài cửa sổ tuyết vẫn rơi.

“Tuyết rơi rồi...” Diệp Bổng ngừng một lúc mới nói, hình như anh muốn cẩn thận xem xét vạch ra một kế hoạch khả thi rồi mới nói, “tuyết rơi thì đi ngắm suối nước nóng, rất thú vị. Quả Quả em đúng là thông minh đấy, được, chúng ta đi thôi.”

“Vậy thì đi thôi, đi thôi, đi nào...”

Lần này thì tôi mới là người phát điên. Diệp Bổng đã đồng ý dẫn tôi đi ngắm suối nước nóng rồi!

“...đúng rồi, không cần mang theo Thúi Thúi nữa.”

Tôi nhảy cẫng lên, nói một cách hùng hồn như bác Mao vậy, “chắc chắn không mang theo Thúi Thúi!”

Một giờ sau, tôi khoác ba lô leo núi đến nhà ga mà Diệp Bổng đã hẹn. Anh đang đứng dựa vào một chiếc xe jeep chơi game PS thì tôi chạy ngang qua, nhìn trong kính phản chiếu lại một gương mặt đen sì, hần nhe hàm răng trắng muốt cười với tôi, đó là Trương Miên.

Ôi Diệp Bổng ơi là Diệp Bổng, anh đề phòng tôi quá kĩ rồi.

Tôi chạy lại ném cái ba lô cho Diệp Bổng, anh nhắc nhắc thử rồi kêu trời, “đây là anh biết em đi ngắm suối đấy, chứ người khác không biết chắc tưởng em bỏ nhà ra đi.”

Tôi nhìn anh chăm chú, “Em bỏ nhà ra đi cùng anh đấy, anh có dám không?”

Diệp Bổng vỗ vào gáy tôi, cười đau khổ cầu xin: “Được rồi, đồ bà cụ non, mau lên xe đi.”

Hôm nay Trương Miên không mặc bộ quân phục nữa mà mặc một cái áo khoác bông mỏng màu đen, khuôn mặt góc cạnh của anh đen bóng, những lúc không cười nhìn mặt anh có chút gì đó rất độc ác. Mấy ngày hôm nay anh bị lôi đi hết chỗ này chỗ nọ đến phát ốm, từ khi về nhà, mẹ anh ngày nào cũng sắp xếp cho anh đi gặp mặt một cô. Trương Miên nói, bây giờ anh cứ nhìn thấy quán cà phê là buồn nôn, gặp phải một con méo cái nào thì chân tay mềm nhũn ra chạy mất hút.

Nếu như trước đây chắc chắn tôi đã đang cười ha hả trên nỗi đau của người khác đấy, tôi sẽ vừa đi vừa cười đến tận nhà bà đấy, nhưng hôm nay tôi ngồi cạnh Diệp Bổng, trong lòng cồn cào như dậy sóng, bồi hồi bồi hồi, tôi chỉ biết tựa lưng vào ghế mà ngồi, chẳng thém nhìn ngang nhìn dọc, mắt nhắm tịt giả vờ ngủ.

Hé mắt nhìn tôi thấy bên ngoài tuyết rơi càng ngày càng lớn, Diệp Bổng lái xe rất chậm trên đường cao tốc, dường như tôi có thể nhìn thấy những bông hoa tuyết vương trên cửa kính tan thành những giọt nước long lanh như những hạt ngọc.

Diệp Bổng nói: “Nói bé thôi, Đường Quả đang ngủ đấy.”

“... Hả? Ngủ rồi à? Hôm nay Quả Quả khác quá, từ lúc lên xe đến giờ chẳng nói câu nào, chắc chắn là có chuyện rồi.” Trương Miên nghĩ một lúc, nói to vọng lên, “Có phải là cậu lại làm cô ấy buồn không, Diệp Bổng?”

Diệp Bổng ầm ừc nói: “Tôi đã tôn cô ấy làm bà nội của tôi rồi còn gì, làm sao dám chọc tức cô ta chứ? Cậu không nhìn thấy mặt cô ta thâm quầng lên đấy à, chắc chắn là lướt web thâu đêm đây mà. Cậu xót cô ta cũng chẳng có cái kiểu xót ấy đâu, thật sợ quá.”

“Ai bảo tôi là em gái cơ chứ.”

“Lại không phải là mẹ anh đẻ ra.”

Nếu nói là không cảm động là nói dối, có lẽ tôi đã hơi vô tâm, miệng gọi anh trai thân mật thế mà chẳng bao giờ quan tâm đến ý đến anh. Có lẽ vì ban đầu mục đích kết bạn với anh chỉ vì Diệp Bổng, nhưng bây giờ nếu không có Diệp Bổng ở đây thì anh vẫn là anh trai tôi, là người thân của tôi.

Đời người thật nhiều điều kì diệu.

Về sau hai người họ bắt đầu nói chuyện trong doanh trại, tôi ngồi nghe mãi, nghe mãi rồi ngủ lúc nào không biết, lúc tỉnh dậy đã đến suối nóng Sơn Trang.

Trời đã tối mịt, tuyết vẫn rơi không ngừng.

Ở khu hồ lộ thiên của con suối này có khoảng hơn bốn mươi chỗ du lịch, chúng tôi ăn một bữa cơm đơn giản ở nhà ăn, rồi người nào người nấy về phòng thay đồ bơi.

Tôi thay quần áo xong đi ra lại chỉ thấy Trương Miên đứng một mình ở cửa khu du lịch.

“Diệp Bổng đâu?”

“Nó đang ở cái hồ đằng sau hòn non bộ đằng kia, em ra đi, anh đưa em đến miệng giếng phía ấy luộc trứng.” Trương Miên gỡ đầu gỡ tai, lẩm bẩm: “Mẹ anh từng nói thà đập nát mười ngói chứ không nên phá vỡ một cuộc hôn nhân, anh cứ thấy mẹ anh và mẹ hắn thất đức thế nào ấy?”

Tôi hồ hởi nói: “Việc này thất đức, thất đức nhiều cũng thành quen.”

...

Đúng như tôi dự đoán, tôi đã bị đập một cái vào gáy.

4

Cái hồ này xây dựng rất đẹp, nó ở phía sau hòn non bộ, nước ở dưới hồ bốc hơi mù mịt nhìn như một màn sương mỏng, trông nơi đây y như tiên cảnh chốn trần gian vậy.

Vì hồ không rộng lắm nên rất thích hợp cho các đôi tình nhân và bạn bè ngồi cùng nhau nói chuyện uống trà, một khi có người đến đây là những người khác cũng ùa theo góp vui. Tôi quàng khăn tắm lên người,

chân không đi trên tuyết, cảm giác lạnh đến phát run người, Tôi đi về sau hòn non bộ, thấy Diệp Bổng đang ngâm mình dưới nước, đầu hướng về phía bờ hồ, anh đang nhắm mắt tĩnh tâm.

Tôi nhón chân chạy lại, quỳ bên bờ hồ nhìn xuống bộ mặt đang ngậy ra của anh.

Diệp Bổng có khuôn mặt thon gọn, lông mi đen dài, đôi mắt sáng long lanh dưới ánh mặt trời giống như ánh pha lê lấp lánh dưới nước. Trước đây, đã có vài lần khuôn mặt này khiến tôi mê mẩn, bây giờ khuôn mặt ấy đã không như trước, chỉ còn lại một thân hình dẻo dai săn chắc, hai chân lúc nào cũng đóng trong quần, làn da trắng mịn khiến tôi cũng rạo rức trong lòng, tôi nhìn trước nhìn sau thấy không có ai liền hôn một cái lên môi Diệp Bổng.

Thật ra tôi không hối hận vì đã hôn anh nhưng tôi hối hận vì đã nhắm mắt hôn anh.

Mặc dù Diệp Bổng không nghĩ sẽ phản ứng lại nhưng không hiểu sao anh lại cố tình né người sang một bên, thế là tôi, kẻ đang có ý định “hái hoa” bất ngờ lao đầu xuống nước. Nóng chết người. Chân tay tôi giống như đang chìm trong lửa, mũi sắc nước, toàn thân đau đến phát run. Sau khi Diệp Bổng kéo tôi lên mặt nước tôi ho một hồi, nước mắt nước mũi thi nhau chảy xuống.

Diệp Bổng sợ run bắn người, lấy hết sức hà hơi thổi ngạt cho tôi: “Em không sao chứ? Có khó chịu lắm không?”

Tôi nói không ra tiếng, nằm bên bờ hồ mà người tôi run lập cập, vừa nãy bị chìm trong lửa giờ lại ngập trong băng thế này thì có ma nào chịu được. Nếu sợ tôi bị thương sao vừa nãy không cho người ta hôn một cái, thế không tốt hay sao, tôi cũng chẳng thể chết được, bây giờ lại còn giả vờ làm người tốt gì nữa. Tôi tức đến chết mất, mặc xác anh ta ngồi trong hồ giương mắt nhìn lên.

“Không sao!” tôi nghiêng răng nghiêng lợi nói, “là lỗi tại tôi!”

Diệp Bổng giật mình, cái mặt đang căng thẳng liền dần ra cười chế nhạo tôi: “Em mà cũng biết sai cơ à, giỏi lắm, rất có ý thức.”

Tôi đang tức điên người mà anh ta lại còn cười được.

“Anh xin lỗi.” Nụ cười tắt ngấm, nét mặt anh đột nhiên tỏ ra một vẻ gì đó rất cô đơn, “Xin lỗi em, đáng lẽ anh không nên đồng ý. Anh chỉ là thay mặt cho Trương Miên, không phải anh và em, hai chúng ta không có quan hệ gì hết. Cái này không thể trách em được, anh biết rõ là em có tình ý với anh nhưng anh vẫn làm khó em, đó là lỗi của anh.”

Tôi thần người, đầu óc trống rỗng vẫn chưa kiểm soát được bản thân, CPU trong đầu tôi nóng rùng rục. Vừa nãy tôi còn tiếc chưa cắn anh một cái, nhưng giờ nhìn bộ dạng anh ta thế này tôi lại thấy đau lòng, tôi xua tay: “Diệp Bổng... Diệp Bổng... em không trách anh đâu, thật đó, nếu anh làm khó em, em chẳng vui quá đi chứ, thật đó... những tất cả đều do em làm khó anh, vừa rồi cũng là do em tự nhiên trêu anh, em thật sự không trách anh đâu...” Tôi không biết làm sao, áp a áp ứng, tôi chỉ muốn nhanh chóng xoa dịu những nét buồn còn hằn trên mặt anh, anh mạnh mẽ như thế, trước mặt tôi cũng chưa bao giờ tỏ ra yếu đuối.

Nhưng tôi càng nói thì vẻ mặt anh lại càng đau khổ, tôi biết anh muốn an ủi tôi, nhưng nét buồn trên mặt anh càng ngày càng hiện rõ. Cuối cùng anh cũng cười, cười mà như đang khóc vậy, vậy mà còn bạo gan đi an ủi người khác nữa. Tôi nín thở ngụp đầu xuống nước, khóc không ra tiếng.

Nước nóng thật thoải mái, thoải mái y như chỗ tôi nằm trong bụng của Diên mỹ nữ hai mươi năm trước, khi tôi chưa ra đời.

“Em thật biết cách phạt mình bằng lỗi của người khác đấy.” Lúc sau, Diệp Bổng lôi tôi lên.

“Không.” Tôi nói, “Chỉ anh thế thôi, anh là chân lí.”

“Anh không đáng để em theo đuổi thế đâu, anh cũng không vĩ đại như em nghĩ đâu.” Diệp Bổng chùng mắt xuống, nói nghiêm túc, “Đường Quả à, anh tin là em yêu anh thật lòng, anh rất tin điều đó. Nhưng hai người chúng ta chỉ cần ở bên nhau là được rồi chứ không cần có tình yêu. Lúc bạn gái Trương Miên chia tay hẳn, liệu có phải cô ấy không yêu Trương Miên không? Nếu đúng là không yêu hẳn, liệu cô ấy có gọi điện khóc lóc với Trương Miên không? Thời thanh xuân viên mãn nhất của một cô gái lại trôi qua trong nỗi cô đơn, một người vô hình chỉ ngồi một chỗ trong kí túc không thể nào mà tặng hoa, xách nước cho em được,

không thể cùng em đi ăn cơm, không thể chúc em ngủ ngon trước khi tắt đèn được. Hơn nữa đây mới chỉ là bắt đầu, một khi đã chọn làm bộ đội thì phải có tinh thần hi sinh cho Tổ quốc, và người yêu của anh ta cũng phải hi sinh như thế. Rất nhiều người con gái có tinh thần ấy nhưng cuối cùng họ cũng nhận thấy nỗi cô đơn và lẻ loi thật đáng sợ, nó có thể làm cho người ta tuyệt vọng đến tột cùng, có thể nhấn chìm tình yêu. Cuối cùng thì người con gái chỉ còn lại sự hối hận, oán trách. Đường Quả, em không phải chịu những điều đó, những cô gái như em phải được người ta nâng niu, trân trọng, em hãy tìm người đàn ông có thể bên cạnh em suốt đời để có một cuộc sống hạnh phúc bình thường như bao người khác.”

Tôi nghe những lời đó không đến trăm lần thì cũng đến tám mươi lần rồi, đối với những lời giảng giải thao thao bất tuyệt của Diệp Bổng, tôi hoàn toàn miễn nhiễm rồi.

Nhưng tôi yêu anh, ba chữ ấy, tôi nói không đến nghìn lần thì cũng đến tám trăm lần rồi, bức tường thép Diệp Bổng này hoàn toàn không gãy chết người.

Tôi trách anh, “Anh dựa vào cái gì mà quyết định thay em! Cuộc sống như thế nào là cuộc sống hạnh phúc đều do tự em quyết định. Anh không cần cố gắng dùng cái quan niệm cuộc sống của anh để tẩy não em, em không thể xóa hình ảnh của anh và anh cũng không thể xóa đi hình ảnh của em đâu.”

Diệp Bổng biết rõ mình muốn gì, cái tài ăn nói của anh không may là tôi cũng có. Mục đích của mỗi người chúng tôi cũng đều rõ ràng như nhau, không còn chỗ cho tranh luận, cũng không còn chỗ cho sự chần chừ.

“Anh xin lỗi, Đường Quả à, có lẽ em nói đúng, hạnh phúc của em là được sống bên anh, nhưng tiếc là...” Đôi lông mi dài đen nhánh của Diệp Bổng rủ xuống khẽ rung lên, “Nhưng tiếc là người anh yêu không phải là em, nên anh không thể mang đến cho em điều gì cả, điều này anh rất buồn.”

Trái tim tôi bắt đầu đau nhói, dần dần như đang bùng cháy, ngọn lửa thiêu đốt khiến tôi đau đớn vô cùng.

Yêu một người có thật khó đến thế không?

Đúng rồi, đó là sự thật bởi vì tình cảm có thể nuôi dưỡng, còn tình yêu lại không thể xác định rõ ràng được.

Nếu người ta muốn yêu ai thì yêu thì trên đời này đã không còn có nhiều những chàng trai si tình và những cô gái luôn đau đớn vì tình yêu như thế, Diệp Bổng không lừa tôi nhưng những lời của anh còn khiến tôi đau hơn cả một trận đòn roi. Mỗi lần người khác làm tôi đau tôi đều nghĩ cách trả thù, nhưng từ trước đến giờ tôi không thể áp dụng cái cách độc ác ấy vào Diệp Bổng, lần này tôi chịu không nổi nữa rồi, có lẽ chính là Trác Nguyệt, người chiếm được vô vàn tình yêu của anh đã khiến tôi trở nên khác thường thế này.

Tôi nhảy lên ôm chặt cổ anh, cắn vào cổ anh một cái hung bạo và không hề thương xót, máu loen ra miệng tôi, Diệp Bổng đau quá hét lên một tiếng, cả người cứng đờ, nhưng anh lại không hề đẩy tôi ra mà xoa đầu tôi.

“Diệp Bổng, anh đừng yêu Trác Nguyệt nhé! Cô ấy có người khác rồi, em đã nhìn thấy! Đừng nói là anh trai hay chú cô ta! Em không tin, cô ấy có người khác rồi, cô ấy không đáng để anh yêu, Diệp Bổng, cô ta không hợp với anh đâu!” Tôi nói một cách tàn nhẫn, “Có thể anh không tin em vì em có lí do để vu oan cho cô ấy, em...”

Diệp Bổng ngắt lời nói độc địa đang áp úng trong mồm tôi: “Anh có tin.”

Ba chữ rất đơn giản, ngắn gọn mà lại rất chắc chắn, trong đó chất chứa một nỗi niềm cay đắng. Trong nháy mắt, đầu óc tôi tỉnh táo hẳn lên, Diệp Bổng đã biết rồi! Anh không hề có chút gì ấp úng cả, anh đã biết rồi! Nhưng anh đang cố giấu nghiêng sự thật phủ phàng đó với một thái độ thờ ơ, lạnh lẽo không hề quan tâm.

Tôi bất chợt nhận ra nguyên nhân của nỗi đau ẩn sâu trong đáy mắt của Diệp Bổng.

“Làm sao anh biết?”

“Bọn anh đã chia tay nhau rồi, chính là hai ngày trước. Người con trai đó cũng rất tốt, theo đuổi cô ấy lâu rồi, anh cũng gặp rồi, đó là một người đàn ông đáng để trao cả cuộc đời người con gái.” Diệp Bổng đẩy tôi dịch ra, đưa tay sờ lên cổ, có máu, mắt anh lộ rõ vẻ tức giận, “Em với anh có thù oán gì à?”

“Đáng đời, ai bảo anh chọc tức em.” Tôi có ra vẻ là người ngang ngạnh, ngón tay khuấy khuấy mặt nước: “Buổi tối hôm đó rõ ràng là hai người vẫn bình thường mà, thế mà thay đổi nhanh thế, anh thật có mắt như

mù, lại đi thích loại con gái như thế!”

Anh đã biết hết rồi thì tôi còn giấu làm gì nữa, nhưng một đứa thiếu đạo đức, sống bừa bãi như tôi làm sao mà không vui lên nhỉ. Lương tâm trời dạy ư?

Hơi nóng trong hồ bốc lên khiến mặt anh đỏ bừng bừng lên, đôi mắt thật đen, cứ nhìn vào mắt anh là trong lòng tôi lại như có vô số những móng vuốt lúc mạnh lúc nhẹ cào lên cào xuống, người râm ran rất khó chịu.

“Về việc của Trác Nguyệt, sau khi tốt nghiệp cô ấy muốn ở lại thành phố B, anh thì không thể đồng ý được, thế là cô ấy đề nghị chia tay, anh chỉ còn cách là đồng ý thôi. Cô ấy nói đúng, cô ấy đã hai mươi sáu tuổi rồi, cứ coi như là cô ấy có thể đợi anh ba năm nữa, nhưng người đàn ông kia thì không đợi được nữa. Hơn nữa trong ba năm ấy còn có nhiều chuyện xảy ra, cô ấy không phải là người theo chủ nghĩa lí tưởng, cô ấy chỉ tin vào những điều mà cô ấy có thể nắm chắc trong tay.” Diệp Bổng khẽ nhăn mày, mỉm cười, “người đàn ông đó rất tốt, anh ta là bạn của giám đốc công ty cô ấy làm, ba mươi ba tuổi, ngày xưa vì mãi công việc nên không ngó ngang gì đến yêu đương, rất biết trước sau, bố mẹ Trác Nguyệt rất ủng hộ. Như thế cũng tốt, anh sẽ không cản trở cô ấy nữa.”

Nếu Diệp Bổng có thể khóc được thì tốt chứ nhìn nỗi đau đang kìm nén trong lòng và ánh mắt như gượng cười của anh tôi còn thấy buồn hơn.

Thế là tôi chạy lại ôm chặt lấy anh: “Không sao cả, anh vẫn còn có em cơ mà. Thượng đế đã đóng sầm một cánh cửa lại nhưng cánh cửa rộng lớn, tươi đẹp của em luôn chờ anh đến và mở ra.”

Diệp Bổng không đẩy tôi ra nữa, anh cần được an ủi, anh cũng biết chuyện này cũng không ý nghĩa gì, bây giờ tôi như một con rắn, chỉ biết quấn quanh anh mà thôi. Thực ra anh cũng chỉ là một đứa nhỏ giả vờ thản nhiên không có gì, mặt anh đỏ ửng lên, các ngón tay run rẩy, trông anh thật nhỏ bé, tôi biết bởi vì người tôi cũng đang run lên.

“Quả Quả...”

“Hãy thử yêu em đi, em xin anh hãy cho em một cơ hội đấy, đừng từ chối em...” Tôi khẩn thiết cầu xin, “Xin anh đó, Diệp Bổng.”

Diệp Bổng không nói gì, anh đang nghĩ xem chuyện này liệu có thể xảy ra không, chẳng có khả năng gì cả, chuyện này rất khó thành hiện thực, nhưng cuối cùng anh cũng thở phào một cái thốt ra một câu: “... Ừ.”

Giây phút ấy, đầu tôi hoàn toàn trống rỗng, không có một ý nghĩa gì cả, anh nói gì vậy, thật không thể tin được, anh đã nói gì vậy.

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, mắt rơm rớm nước.

Diệp Bổng đỏ mặt, gượng gạo đẩy đầu tôi sang một bên: “Nhìn gì chứ, bên này ướt sũng nước, nóng chết đi được.”

Trời ơi, tôi ngồi dịch ra xa khỏi bộ quần áo mỏng dính trên cơ thể gần như trần trụi của Diệp Bổng, nếu người khác mà nhìn thấy, trông hai chúng tôi giống như một bức tranh gợi tình nam nữ nóng bỏng, đợi đến khi tôi biết xấu hổ thì chắc không kịp nữa, Trương Miên đang cầm mấy quả trứng bọc trong khăn tay đứng ngay trên bờ, cái mặt đen sì ấy phùng phùng màu đỏ máu. Cái tư thế của anh không phải là đang bước vào mà cũng chẳng phải là bước ra, anh biết rằng việc ngay trước mắt này chắc chắn có lý do của nó, nếu chỉ dựa vào tính cách của Diệp Bổng mà suy ra thì chưa đủ, vậy là anh ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài trời tuyết rơi mù mịt ngậm ngùi nuốt cục tức vào trong.

6. Chương 6: Chương 2.3

Type-er: Gabeo

5

Ăn xong mấy quả trứng luộc, tôi lại lên hứng ngồi huyền thuyên kể chuyện cười, khi đêm đã khuya, chúng tôi người nào người nấy về phòng của mình.

Đợi đến khi về phòng rồi tôi mới khóc. Con người ta thật lạ, lúc buồn khóc, lúc vui cũng khóc. Tôi lấy trong ba lô ra một cái hộp to rồi lấy trong hộp đồ ra Thúy Thúy, tôi ôm nó xúc động khóc, Thúy Thúy à, giờ khắc lịch sử ấy chỉ có mày ở đó, cuối cùng thì khó khăn của tao cũng tìm được lối thoát rồi.

Đêm hôm đó tôi vui đến mức ngồi nói chuyện với Thúy Thúy thâu đêm, đến khi tờ mờ sáng tôi mới chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, Diệp Bổng gọi tôi dậy ăn sáng, tôi mơ mơ màng màng ra mở cửa. Về mặt của anh trông thật khó coi, anh sốt sắng kéo tôi vào trong rồi chỉ vào mặt tôi mắng: “Anh tin là chỉ có em mới có những ý định bí mật như thế, mau thu dọn đồ đạc đi, dọn sạch sẽ! Em định khiến chị dọn phòng ở đây đau tim mà chết à? Em đảm bảo với ai, em đúng là đứa trẻ vô ý thức!”

Diệp Bổng mắng một tràng như thế thì người đang lơ mơ như tôi cũng biến mất hết, tôi chỉ biết chớp chớp mắt giả như rất đáng thương.

“Lần sau...”

“Em vẫn dám có cả lần sau nữa cơ à?” Diệp Bổng tức giận, “mau thay quần áo đi, ăn xong bữa sáng chúng ta sẽ về.”

“Vậy là không ngâm suối nữa à?”

“Lại còn ngâm gì nữa, huyết áp của anh đang tăng vù vù đây này, còn ngâm nữa thì chắc đau tim chết mất!”

Chộc cho Diệp Bổng tức điên lên mà chạy mất là ý của tất cả mọi người trong kí túc, Trương Miên sung sướng vô cùng, ý đồ của anh ta cuối cùng cũng thực hiện được. Lúc quay về nhà, Trương Miên lên xe ngồi xem cho cái cổ của Diệp Bổng. Hôm qua tôi cắn rất đau đến mức quanh miệng tôi đỏ ửng lên giống như đang phát hỏa. Nhưng dấu răng ấy rất ngay ngắn, nhỏ đều tăm tắp, tôi thầm cảm ơn Điền mỹ nữ đã cho tôi đi chinh phạt hồi tôi bị vẫu.

Trương Miên cười hì hì chỉ vào vết răng trên cổ Diệp Bổng nói, “Ồ, nội công của tên lính này thật thâm hậu, tôi chưa từng được chứng kiến bao giờ.”

Diệp Bổng như bị đứt dây thần kinh, trên mặt đường trơn trượt chiếc xe chạy như bị cuốn đi. Tôi và Trương Miên cùng hét toáng lên còn anh thì chỉ khẽ nhếch mép, trong đôi mắt sáng ngời của anh ẩn chứa một nụ cười đầy tinh nghịch, đúng là một kẻ xuất tính!

Tôi oán trách, một người xấu tính như thế sao tôi lại có thể yêu được chứ!

Vậy là tôi đã có một kì nghỉ hè thật vui và đáng nhớ.

Mỗi sáng đứng trước gương tôi đều thấy khuôn mặt tròn với việc cằm nhọn ấy sao mà đáng yêu thế, đôi mắt rạng ngời niềm vui, nếu như anh Fuji Shusuke trong phim “Hoàng tử bóng rổ” có em gái thì chắc chắn cũng giống mình thôi. Lão Đường và Điền mỹ nữ lúc vừa bắt đầu thì rất lạnh lùng, đến tận sáng sớm một hôm nào đó, tôi mở mắt ra thì nhìn thấy trên trán tôi có dán một mảnh giấy màu vàng, bên trên không biết là vẽ hươu vẽ vượn gì nữa, đây là vật giúp tôi tránh được tà ma của các thi thể.

“Lão Đường, đây là cái gì thế ạ?”

Lão Đường nói: “Cái đó là do mẹ con đi cầu ông Lý Bán Tiên, thầy bói ở trước cổng siêu thị đấy.”

“Con nhớ là lão Lý Bán Tiên này đã bị bắt và đi cải tạo hai lần rồi cơ mà!” tôi dở khóc dở cười, “Mỹ nữ ơi mau đòi lại tiền về đây.”

Điền mỹ nữ mồm vừa nhai quẩy vừa lừ mắt một cái không thương tiếc: “Thế để mẹ đáng thêm cái nữa, nhìn bộ dạng con thế này mới thảm làm sao.”

Tôi cầm cốc sữa đậu nành lên uống một hơi hết, ngọt quá, đến cả không khí cũng ngọt, tôi nói: “Con vui quá nên mới cười.”

“Rốt cuộc là có chuyện gì vui thế, cứ úp úp mở mở.” Lão Đường đoán gì đón non, “... có phải Hạ Văn Kỳ đang theo đuổi con không?”

Nhắc đến Hạ Văn Kỳ là mặt tôi trắng bệch ra.

Lão Đường và Điền mỹ nữ thấy tôi có vẻ khó chịu nên cả hai người đều rất ngạc nhiên, ai biết đâu giờ trong lòng tôi đang rỉ máu, Hạ Bán Tiên ơi Hạ Bán Tiên, tiền ăn cả năm ư, bao nhiêu tiền cho xuể?! Ôi cái điện thoại Sony của tôi! Còn cả cái laptop mới nữa! Ôi những bộ quần áo đẹp của tôi!... Tôi chán nản trào lên bàn nằm như một xác chết.

“Không sao, yêu thì cứ yêu, cưới thì cứ cưới, càng sớm có cháu bé lại tận dụng được lúc còn trẻ khỏe.” Điền mỹ nữ càng nói càng thấy vui, “Hạ Văn Kỳ cũng không đến nỗi nào, lần trước đến nhà chúng ta còn mang theo thịt hun khói nữa, thịt hun khói bố cậu ta làm ăn thì khỏi chê luôn.”

Lão Đường góp vui vài câu, “Đúng đúng, bánh chèo mẹ anh ta làm cũng rất ngon, lại cả cà tím nhồi tôm nữa chứ!”

Điền mỹ nữ càng vui hơn, “Đúng đấy, bố cậu ta còn biết sửa điều hòa nữa đấy, lần trước điều hòa nhà mình cũng là ông ấy sửa cho đấy!”

“Bố anh ta đến nhà chúng ta sửa điều hòa lúc nào vậy bố mẹ?”

“Lần đó con không ở nhà, cái điều hòa bị hỏng, biết bố Hạ Văn Kỳ bán điều hòa nên mẹ nghĩ chắc chắn ông ấy biết sửa điều hòa. Còn nữa, ông ấy còn đổi miễn phí cho chúng ta một số linh kiện nữa...”

Vậy là bàn từ chuyện Hạ Văn Kỳ lại chuyển sang chuyện món thịt hun khói và bánh chèo của bố mẹ anh ta, lại chuyện tại sao bố Hạ Văn Kỳ là nhiệt tình đến sửa điều hòa nhân lúc Lão Đường đi vắng, lại còn đổi miễn phí mấy thứ linh kiện. Đứa con gái bé bỏng này chẳng hề biết mấy chuyện ấy nên đành nhường chiến trường này cho họ, lặng lẽ xỏ giày lên ra ngoài.

Thực ra quan hệ giữa hai nhà chúng tôi chẳng rõ ràng lắm, từ nhỏ tôi và anh ta đã không hợp nhau, lên cấp 2 tôi và anh ta ngồi cùng bàn nên cũng thân thiết hơn chút, từ đó là bắt đầu rủ nhau làm bậy. Lần căng thẳng nhất là lần tôi và Hạ Văn Kỳ đánh gãy xương sườn một thằng bé vùi tiền, nó là học sinh khóa dưới. Thế là nhà trường mời ngay phụ huynh chúng tôi đến đề nghị phạt chúng tôi một tuần. Thầy chủ nhiệm mặt lạnh như tiền nói chuyện với mẹ tôi và mẹ anh ta là hai đứa chúng tôi đã mắc quá nhiều lỗi, hai bà mẹ khóc như mưa như gió, kết quả là thầy đành phải miễn cưỡng làm một việc không ai muốn là quay ra an ủi hai bà mẹ.

Sau đó mẹ đến đón tôi còn mẹ Hạ Văn Kỳ đến đón anh ta, bốn người chúng tôi cùng ăn cơm tại một nhà hàng gần trường.

Vừa vào phòng ăn mẹ Hạ Văn Kỳ liền lau mặt rồi ôm thằng con trai vào lòng hiện từ nói: “Con trai, con làm tốt lắm, đáng đánh, nhưng các con đánh nhau như thế là hơi quá đấy. Lần sau mà có gặp con người ấy thì cứ mang cái thùng sắt chụp vào đầu nó mà đánh, đảm bảo nó không có chỗ mà đứng khóc.”

Hai bà mẹ này mà kết hợp với nhau thì đúng là rất có thể lực, họ thấy tiếc vì không gặp nhau sớm hơn.

Sau này, tôi mới biết mẹ Hạ Văn Kỳ làm ở phòng cảnh sát điều tra của Bộ Công an.

Nhưng hai cái mầm họa chúng tôi ngoài việc cùng nhau làm bậy thì không thể có khả năng thứ hai anh ta theo đuổi tôi, cái mặt cá ươn của anh ta mà không hóa đá thì tôi sẽ tôn anh ta làm ông tổ.

Tôi đến nhà Hạ Văn Kỳ chơi, bố anh đã đi bán hàng, mẹ anh thì đang xem kịch, lúc thì ồ lên “ôi dào” đến là khó chịu, anh ta thì đang trên ban công vẽ cây vẽ cối.

Hạ Văn Kỳ ngoảnh lại chào một câu xanh rờn: “Ồ, thời gian đi tìm bạn đời đã đến rồi sao?”

Tôi đá cho hắn một cái: “Đến cái đầu ông ý!”

Hắn ta đã phòng bị cẩn thận, tránh cú đá của tôi, quay ghế ngoảnh lại, cái mặt cá ươn ấy cười: “Tiền ăn cả năm đấy, cậu đồng ý rồi nhé.”

Tôi điên tiết ném thẳng cái gối vào mặt cậu ta: “Đồng ý cái đầu cậu ý?”

Lúc ấy mẹ cậu ta đẩy cửa vào, bác cầm trên tay đĩa hoa quả: “Quả Quả, cháu đồng ý chuyện gì thế?”

Tôi giật mình nhảy căng lên, cười đầy thiện cảm: “Cô à, cháu đồng ý là cô đã chăm sóc anh ấy quá chu đáo, chắc là vất vả lắm. Cháu vừa bảo với Kỳ Kỳ là tiền ăn của anh ấy năm nay cháu sẽ bao hết, ai bảo cháu là chị của nó.”

Hạ Văn Kỳ tỏ vẻ mặt đầy ghê tởm. Nó đợi lúc mẹ ra ngoài xem tiếp vở kịch rồi mới nói: “Lát nữa nếu cậu dám nhận tiền lì xì của mẹ tớ thì tớ sẽ nhổ hộ cái gai trong mắt cậu đi.”

“Nhổ đi nhổ đi, không có gai Diệp Bổng chắc chắn sẽ không thích tớ nữa, cả đời này tớ chờ đợi để trao cho cậu.”

Hạ Văn Kỳ đang tưởng tượng vẽ bức tranh, bộ mặt cá ươn ấy chợt biến sắc: “Bà tổ ơi, cậu tìm tớ làm gì?”

“Để tâm sự cùng cậu, trao đổi về những điều yếu của người đàn ông.”

“Điểm yếu?” Hạ Văn Kỳ nói, “phần dưới của con trai à?”

Tôi cầm một hộp màu đỏ lên, bỗng nhiên tôi lại bị hấp dẫn bởi hình ảnh bầu trời xanh nhưng xám xịt đang treo trên giá vẽ.

Hạ Văn Kỳ ngồi bần thần nói: “Cậu có muốn biết mình nghĩ gì không? Giống như việc bây giờ của nhà cậu hiện tại Diệp Bổng đang thất tình đúng không, biểu hiện trên mặt như thế nào thì cứ thế thôi, đó là vì anh ta không muốn mất người yêu, cũng không muốn làm người luôn quan tâm anh ta phải đau lòng. Thực ra Diệp Bổng chắc chắn sẽ bước ra từ trong bóng tối nhưng vấn đề thời gian mới là quan trọng, nếu cậu có thể rút ngắn được khoảng thời gian đó thì tức là cậu đã chiếm ưu thế trong chuyện tình cảm của hai người rồi.”

“Vớ vẩn, cậu nói một cách cụ thể xem nào, nếu cậu rơi vào trường hợp của tớ thì cậu làm gì để không bị rơi vào bế tắc.”

“Bà tổ ơi, tớ cũng hết cách với cậu rồi đây.” Hạ Văn Kỳ liếc mắt qua, “Cậu tự nghĩ đi.”

Tôi biết đến tìm Hạ Văn Kỳ là một việc đúng đắn, trên giá sách của nó bày đầy sách tâm lý mà, nó cũng không phải là người hay đi dọa người khác. Ý của Diệp Bổng là muốn cho tôi một cơ hội, nhưng trái lại tôi lại thấy mình đang rơi vào thế thất nút cổ chai, giống như việc tôi đang cầm một chùm chìa khóa của một kho vàng nhưng trên những cánh cửa ấy lại có đầy những lỗ nhỏ, nếu tôi cho nhăm chìa khóa vào một lỗ nào đó thì cái kho vàng ấy sẽ nổ tung.

Tôi chỉ có cơ hội này thôi.

Tôi phải lấy hết dũng khí ra để cá cược với hạnh phúc của mình một lần xem sao.

7. Chương 7: Chương 3

Type-er: Gabeo

“Trên thế giới này vẫn còn những nơi tôi liều mình đi đến mà vẫn không thể cán đích được, cũng có những hạnh phúc tôi liều mình đi tìm mà vẫn không tìm ra.”

1

Sau khi khai giảng một thời gian, tôi và Diệp Bổng đều rất bận. Quả thật, khoảng thời gian trước khi tốt nghiệp anh đang bù đầu với những núi bài tập, còn tôi thì vì quá ưu tú nên suốt ngày bị thầy Nhất Dao Thiết đưa ra hạnh hạ như cu li. Thầy bảo tôi trời sinh định sẵn trở thành một cô sĩ khoa ngoại, sức khỏe dồi dào, đôi mắt tinh nhanh, vừa gan dạ lại cẩn thận. Tôi vốn chưa bao giờ nhìn thấy thầy khổ nhọc tìm kiếm nhân tài như vậy, lần nào cũng bị thầy lôi đi cố gắng làm công tác “bồi dưỡng”, kết quả là tôi chỉ có thể ngồi ở phòng giải phẫu vừa giảng bài cho những học sinh mất gốc quá nhiều vừa cố gắng nhai hết suất cơm sườn.

Tôi gọi điện thoại kể lể với Diệp Bổng, anh còn cười với vẻ chẳng lấy gì làm thương xót.

Nghe thấy tiếng anh cười tôi bỗng cảm thấy vui trong lòng, tôi thích nghe tiếng cười của Diệp Bổng, thật tươi vui và ngọt ngào, giống như dòng nước trong nguồn tí tách mãi không thôi.

Nhưng trong tiếng cười ấy, tôi cảm nhận được có một điều gì đó chất chứa nỗi cô đơn. Anh vừa mới chia tay Trác Nguyệt không lâu, hơn nữa tình yêu của tôi là tình yêu đơn phương, anh cần có thời gian, tất nhiên là lúc này thì không được. Anh cần phải bàn bạc thảo luận những mỗi lần đều do tôi gọi điện cho anh liệu mình nói chuyện, nhưng tất cả mọi điều về anh thì tôi không biết tí gì. Cuối cùng anh cũng đồng ý cho tôi một cơ hội, cơ hội này giống như một kiểu dung túng cho chính anh ta, anh ấy nhất định là không vui chút nào những cũng không muốn kể chuyện đó với ai cả.

“Diệp Bổng, tuần này anh có nghỉ không, anh đưa em đi xem phim được không?”

“Anh xin lỗi Quả Quả à, tuần này anh phải về nhà rồi.”

“Hay quá, từ trước đến giờ em chưa vào thăm nhà anh bao giờ.”

“... Để lần sau đi.” Diệp Bổng ngập ngừng một lúc, suy nghĩ kĩ rồi mới nói, “Bây giờ nhà anh đang bữa bãi lắm.”

Tôi không hiểu lắm ý của Diệp Bổng, tôi chỉ biết anh không muốn đưa tôi về nhà anh, anh không biết giới thiệu tôi như thế nào. Anh đã đồng ý cho tôi một cơ hội, nhưng giữa chúng tôi chưa có một quan hệ rõ ràng nào cả. Hơn nữa anh lại vừa chia tay Trác Nguyệt, đây thực sự không phải thời cơ thích hợp. Nhưng tới lúc nào mới là thời gian thích hợp đây? Tôi còn phải chờ đợi thêm bao lâu nữa? Tôi vẫn còn rất trẻ mà, không kìm được cơn giận, tôi giữ máy im lặng một hồi rồi cười to: “Được rồi”.

Diệp Bổng dường như thở phào nhẹ nhõm, rồi luyên thuyên kể thêm một số chuyện khác nữa mới chịu gác máy. Cả kí túc xá đã chìm vào giấc ngủ, ngày hôm sau mới sáng sớm tôi đã thức dậy thực hiện mục tiêu của mình. Đường hỏi tôi đi đâu, tôi vốn không phải đứa học sinh ngoan ngoãn nghe lời, đương nhiên nói chuyện cũng chẳng lấy gì làm lễ phép. Cũng đừng hỏi tại sao tôi biết địa điểm đó, chẳng sợ mọi người cười chê tôi có thể thẳng thắn mà bộc lộ rằng, ngày thường để học thuộc một bài học tôi phải khổ sở vất vả cả đủ đường, thế nhưng bất kì điều gì liên quan tới Diệp Bổng chỉ lướt qua tai là tôi nhớ như in.

Đây là một khu biệt thự với những hành lang bạch dương và hàng cây ngô đồng mọc tươi tốt, cứ mỗi độ xuân về là cảnh lá xanh non mơn mẫm, vào thờ gian này đã có thể chiêm ngưỡng cảnh sách thiên nhiên tươi mát. Trước cửa mỗi nhà nơi đây đều trồng những luống hướng dương và những bụi trúc mơn mẫm, cổng sắt theo phong cách Tây Âu, làm người qua đường cũng có thể chiêm ngưỡng toàn cảnh khuôn viên vườn tươi đẹp bên trong. Tôi còn nhớ rất nhiều năm về trước, có lẽ vào khoảng những năm tiểu học, vì khi ấy tôi nhặt một chú chó hoang về nuôi. Con chó đấy rất nhát gan, hề không nhìn thấy bóng dáng tôi là cứ thế sửa ỉnh ỏi, kết quả là khiến cho bà thím đánh đá hàng xóm bức tức không làm nổi việc gì sinh sự cãi nhau với Điền mỹ nhân cách một dãy hành lang, đợt ấy cả khu được dịp tai bay vạ gió.

Cuối cùng ông bố Đường của tôi chẳng còn cách nào khác đành dành cả buổi giảng giải đạo lí, đã thông tư tưởng cho tôi, nào là những tòa nhà thế này không phù hợp với việc nuôi chó, như vậy sẽ làm phiền tới hàng xóm, rồi thì suốt ngày bày bạ khắp nơi gây mất hòa khí giữa hàng xóm với nhau. Cuối cùng vẫn phải ngồi xồm xuống nhìn tôi cho con có ăn vừa phát biểu một cách nghiêm túc: “Đợi sau này ba có nhiều tiền rồi sẽ một một căn biệt thự hai khu, một khu để ở một khu cho Quả Quả nuôi chó!”

Còn bây giờ tôi đã phát hiện rat hay vì chờ đợi thầy giáo Đường của tôi phát tài thà rằng kiếm một tátm chông có sẵn căn biệt thự như vậy cho xong, chỉ cần làm một mà hưởng phúc cả đời.

Đi tới phòng 62 lô 4, tôi hướng tầm mắt về phía khu vườn, trong vườn đang dựng lên những giàn trồng nho, phía dưới là thảm cỏ xanh mượt bằng phẳng, bên góc tường chất đống những giống hoa, vẫn còn đọng trên lá những giọt nước trong suốt, một con chó giống Golden Retriever lông vàng và con giống Đức nằm trên bãi cỏ, nghe âm thanh của tiếng bước chân liền quay đầu nhìn chăm chăm vào tôi và kéo dài lưỡi lớn.

Tôi bấm chuông cửa, sau một hồi chuông lạnh lạnh, một cái bóng thân quen dần hiện ra trước cửa, Diệp Bổng nhìn thấy tôi hai mắt tròn tròn kinh ngạc, hai chú chó vui mừng ngoe nguẩy đuôi dưới chân anh. Tôi nhìn anh cười ra vẻ ngượng ngùng vung tay: “Là vì em sợ anh nhớ em quá nên liền tới đây.”

Anh cứ thế đứng lặng trước cửa nở nụ cười cay đắng, bộ nhớ của não nhanh chóng được lập trình. Tôi vẫn đủ thời gian để thoe đuổi ý nghĩ riêng của mình, ngắm nhìn anh đi chân đất trên mặt sàn gỗ, ánh mặt trời trải xuống vai anh, một nửa mình anh chìm vào bóng tối mờ ảo, trên đầu tiếng lá cây rung xào xạc, còn có cả tiếng chim sẻ kêu rí rách.

Tôi là kẻ không mời mà đến lại chẳng được chào đón gì.

Cho tới khi trong phòng vang lại tiếng một người phụ nữ trung niên, một giọng nói ngọt ngào ấm áp: “Tiểu Bổng, ai đến vậy”.

Diệp Bổng chợt bừng tỉnh, nói: “Là một người bạn của con”.

Sau đấy anh quay lại mở cửa, hai chú chó cũng theo bước anh, tôi tỏ vẻ nhiệt tình chào hỏi hai chú chó “... Gâu”

Con chó lông vàng cũng nhiệt tình nhảy phốc vào tôi, còn chú chó nhỏ giống Đức thì lạnh nhạt ngheo đầu sang một bên. Diệp Bổng không nói gì thêm nữa, dẫn tôi vào nhà, quay mặt đi lần nữa đã trở thành vẻ mặt tươi cười. Và sau đấy tôi nhìn thấy mẹ anh, bà hoàn toàn không có vẻ gì là một bà mẹ của một đứa con trai hai mươi tuổi, trông còn rất trẻ, hơn nữa lại rất đôn hậu quý phái, quả thật là một người phụ nữ đẹp.

“Mẹ à, đây là Đường Quả, bạn của con.”

Không đợi mẹ Diệp Bổng kịp định thần xem điều gì đang xảy ra ở đây, tôi là vội vã chạy tới nắm chặt tay bà: “Cháu chào cô ạ, cô thật xinh đẹp, nếu cô đi với Diệp Bổng trên đường thì cháu còn tưởng là chị của anh ấy. Cô ơi, cô đừng ngạc nhiên, cháu và Diệp Bổng quen nhau rất lâu rồi, thực ra cháu từ lâu đã muốn tới thăm cô, chẳng có gì làm quà, đây là rượu nho tự tay mẹ cháu ủ, cháu xin biếu cô hai chai, rượu này rất có lợi cho việc dưỡng nhan sắc ạ.”

Lời nói chẳng mất tiền mua, , những lời ngọt ngào chẳng bao giờ thừa, tôi lại là người nổi tiếng dẻo miệng, là cô con gái và con dâu lí tưởng cho những vị phụ huynh lớn tuổi. Mẹ của Diệp Bổng yêu cầu cũng cao lắm. Hơn nữa bà còn là người có con mắt nhìn người, bà nắm tay tôi tươi cười nói, “Con đến thì cứ đến thôi lại còn bày vẽ mang quà đến. Tiểu Bổng cũng thật là, chẳng báo trước cho mẹ một câu.”

Diệp Bổng vẫn cứ thế cười, cười đến nổi mặt nghệt ra.

Sau đó cả buổi sáng anh chẳng thém đoái hoài với tôi, lúc nào cũng im lặng. Tôi nghĩ có lẽ trước lúc tôi tới anh và mẹ đang bàn bạc chuyện gì đó làm không khí đôi bên trở nên căng thẳng. Sắp tới trưa, người giúp việc đã chuẩn bị dọn bữa, mẹ Diệp Bổng bảo anh đi mua nước ngọt. Anh nhìn tôi rồi hỏi: “Muốn đi cùng không?”

Tôi hơi lưỡng lự, chắc anh có chuyện gì muốn nói đây, tôi liền gật đầu: “Ừ, đi.”

Giữa trưa trời nắng chang chang, tôi nói gót Diệp Bổng, chú chó vàng chạy sau lưng tôi.

Trên đầu là bóng râm xanh, những bức tường gạch đỏ, với những con đường quanh co lát trên nền đá trắng.

Trong đầu tôi bỗng chốc chẳng nghĩ ra điều gì để nói với anh, dường như trở nên khiêm nhường hơn, việc tôi không mời mà tới đã là một sự không lấy gì làm lịch sự rồi. Diệp Bổng nhất định là không thích, cho nên tôi chỉ biết lặng lẽ theo sau anh, chờ đợi anh, tức giận cũng được, chửi mắng cũng không sao, tôi đều chấp nhận. Cảm giác lúc này gần giống với hồi nhỏ bị tiêm, bông cotton đã chắm vào tay, chỉ đợi mũi kim đâm đâm vào thớ thịt đau buốt.

Diệp Bổng cứ thế dẫn tôi tới trung tâm thương mại mua vài lon Sprite và bia, và sau đó treo lủng lẳng các túi nhựa vào miệng của chú chó Golden Retriever, rồi vỗ vào đầu nó và nói: “Công chúa, về thôi!”

Sau đấy chú chó được gọi là công chúa ấy vẫy đuôi chạy như bay về.

“Bây giờ không còn ai khác nữa” anh nói. Đến chó cũng không còn.

“Anh nói thế là có ý gì?”

Diệp Bổng lại trầm xuống, anh như muốn nấp thân mình vào bóng râm, tôi đứng dưới ánh nắng chói chang. Ánh nắng gay gắt làm tôi không nhìn rõ vẻ mặt anh lúc ấy.

“Quả Quả, anh nghĩ rồi anh không thể cho em cơ hội, mình không hợp nhau, tháng chín này anh phải nhập ngũ rồi. Cho dù bây giờ mẹ anh vẫn chưa đồng ý, nhưng, anh sẽ dùng mấy tháng còn lại để thuyết phục bà chấp nhận.” Giọng anh ngày càng trầm xuống, “Anh không thể nào yêu em được, anh không thể lừa dối em, như vậy không công bằng với em”.

“Anh chưa từng thử làm sao biết là không thể?” tôi cảm thấy trái tim mình đau nhói, mắt mở to: “Diệp Bổng, nhưng việc anh đã từng hứa anh không thể nuốt lời, em không chấp nhận”.

“Quả Quả chúng ta không thể cứ tiếp tục thế này”.

“Diệp Bổng anh rốt cuộc đang sợ hãi điều gì?”

Tôi tiến lên phía trước một bước, anh lùi một bước, giơ tay ra với điệu bộ dừng lại, lưng anh đã chạm vào tường. Tôi bước vào bóng râm, bỗng chốc nhìn rõ vẻ mặt anh, kiên quyết cũng thật dịu dàng, không hề có ý nhượng bộ. Ánh mắt anh như hàm chứa một nụ cười, gọn chút hoang mang, nhưng cũng đầy hối hận: “Anh không xác định được tương lai, anh sợ sẽ hủy hoại tiền đồ của em.”

“Diệp Bổng, anh đang tìm cơ nguy biện, em không chấp nhận.”

Anh bỗng mỉm cười: “... Buông tay thôi nhé em, như anh vậy.”

“Không, không giống nhau.

Em không giống Trác Nguyệt, em cũng không phải là cô ấy, em cũng không giống người khác, những người có thể mỉm cười chúc phúc cho đối phương, em không thể, không bao giờ. Đối lập với tình yêu là gì? Là sự thù hận ư? Không đúng, đầu kia của tình yêu vẫn là tình yêu, chỉ có thể là tình yêu! Buông tay ư? Em chưa bao giờ nghĩ tới điều đó. Trong từ điển của em vốn dĩ không chứa những từ đó.”

Tôi tròn tròn mắt, cảm giác mặt đã ướt ướt, sau đấy tôi nghe thấy tiếng cầu xin khẩn thiết của chính mình.

“Diệp Bổng, xin anh đừng làm em phải buông tay ...”

Nếu như em buông tay, có nghĩa là vĩnh biệt.

Diệp Bổng nhìn tôi, ánh mắt kiên quyết.

Chàng trai mà tôi đã theo đuổi hơn ba năm nay, anh đã phải ra đi bởi người ta không cần anh nữa, anh cũng không cần tôi.

Vậy tiếp tục hay vĩnh biệt?

Cuối cùng, tôi hỏi: “Diệp Bổng, có phải bây giờ em làm khó anh, em rất phiền phức không?”

Môi anh như mấp máy điều gì không thành lời, ánh nắng xuyên qua tán lá và xuyên qua cả ánh mắt anh, trong thời khắc ấy anh như vàng trắng ấm áp phát ra những quãng sáng dịu dàng, đôi mắt anh như giọt nước tinh khiết ánh lên giữa bóng đêm. Anh thật hiền từ, anh không muốn làm tôi tổn thương, thế nhưng nhìn vào đấy tôi đã tìm thấy câu trả lời.

“Quả Quả, đừng như vậy nữa, anh muốn em luôn vui vẻ nhưng anh không thể nào lừa dối em.”

Tôi yêu một người mà không thể mang tới cho anh cảm giác vui vẻ, hạnh phúc, ngược lại chỉ làm anh cảm thấy đau khổ, phiền hà. Thì ra đó không phải là yêu, mà là dằn vặt, là hành hạ nhau.

“Được.” Tôi lau mắt và nói to: “Em sẽ buông tay.”

Diệp Bổng lặng yên bất động.

“Nhưng Diệp Bổng anh hãy ghi nhớ! Em buông tay là bởi vì em yêu anh, em không muốn mình làm khó anh! Trên đời này sẽ không có người con gái thứ hai nguyện yêu anh như em! Nếu sau này anh hối hận cũng đừng bao giờ nói điều đó với em! Bởi vì em không muốn biết! anh nhất định phải sống vui vẻ, hạnh phúc! Nếu không anh sẽ là người có lỗi với em!” Tôi nấc lên thành tiếng, nước mắt cứ thế giàn giụa: “Diệp Bổng, anh hãy nhớ kĩ, em không hối hận vì đã yêu anh! Từ đầu tới cuối em chưa hề thấy mình bị ối khi yêu người khác! Em cũng sẽ hạnh phúc! Vì vậy anh hãy buông tay và quên em đi.” Nói xong tôi ngồi sụp xuống bên đường bắt đầu khóc nức nở. Diệp Bổng cứ thế im lặng bên tôi. Tôi không đoán xem anh đang nghĩ gì, tôi chỉ có thể khóc trong vô vọng. sau khi khóc đã đời rồi, tôi không quay về nhà Diệp Bổng nữa, tôi cũng rời khỏi khu viên ngoại phần hoa ấy.

Đó là lần đầu tiên trong đời tôi phát hiện ra, có những thứ trên đời này dù bạn đấu tranh mạnh mẽ tới đâu cũng không bao giờ đạt được, dù bạn cố gắng tới đâu cũng không thể mang tới hạnh phúc cho người khác.

“Trong suốt một thời gian dài tôi như người trầm cảm, lặng lẽ, ốm yếu, tôi đã thất tình rồi!”

Kha Hạnh Hương lấy làm ngạc nhiên: “Bạn đã bao giờ yêu đầu mà bảo là thất tình?” Tôi tìm cách bổ sung năng lượng cho bản thân. Nhưng trong thế giới của tôi tình yêu là thứ năng lượng thiết yếu, bởi vì thiếu Diệp Bổng nên cuộc sống dường như trở nên trống trải vô vị. Tôi phải tìm một việc gì đó để lấp đầy chỗ trống ấy, tôi không thích đi lang thang, thế nhưng thời gian rảnh rỗi sau giờ học, tôi lại bắt đầu học tập bạn bè cũng đi tìm việc làm thêm kiếm chút tiền tiêu vặt. Tiền Lão Đường chu cấp hàng tháng vẫn đủ cho tôi tiêu xài dư dả, thêm cái thùng cơm ăn bám Hạ Văn Kỳ nữa thì có phần eo hẹp đi.

Cuối cùng thì vẫn là Hạnh Tử nhượng lại cho tôi công việc làm thêm hoành tráng là mỗi ngày một tiếng phục vụ trong nhà hàng Động Mạn mà một chị khóa trên giới thiệu.

Công việc phục vụ bàn rất nặng nhọc, tiền kiếm được lại chẳng là bao, mỗi ngày mười đồng. Điều khác biệt ở đây là chế độ trang phục rất kì quái, còn phải chiều theo mọi yêu cầu chụp ảnh với khách hàng. Chủ nhà hàng tên là Lam Băng, ngoài hình hết sức bình thường, trang điểm còn nam tính hơn cả con trai, là chị học khoa tiếng Anh trên Kha Hạnh Hương vài khóa.

Buổi đầu tiên tôi mặc một bộ kimono của Nhật, bị khách hàng lôi đi chụp ảnh, đủ mọi tư thế, cười tới méo cả mặt.

Ngày nào cũng như ngày nào đều đặn trôi đi, từ trường tới nhà hàng và cuối cùng là về nhà, tận 3 giờ chiều mới được nghỉ ngơi, mệt mỏi nhưng hề rồi rồi một chút là tôi lại thấy lòng mình trống trải vẫn vơ. Những ngày này tôi vừa đưa tiền sinh hoạt cho Hạ Văn Kỳ, anh nhận rồi nhẹ nhàng bảo: “Thật ra nhận chi trả tiền ăn cho tớ, cậu có hối hận không?”

Tôi trả lời dứt khoát: “Cậu đã thấy tớ hối hận bao giờ chưa?”

“Ừ.” Tên khuôn mặt Hạ Văn Kỳ hiện lên nụ cười gian xảo, “Cậu ấy, cứ cho là hối hận đi thì cũng chỉ có thể rửa thắm trong bụng, tởi thật.”

“Hạ ba xu! Hạ mặt dày! Đừng vội cười nhạo, đồ ác ôn, đồ biến thái”. Tôi cảm thấy người mình nóng lên, còn khó chịu hơn cả kiến bò trên người, “Tớ đi trước, cậu hãy bảo quản Thúy Thúy giúp tớ.”

“Cậu luôn mang cái đầu của mình chạy rong thế à?”

“Thúy Thúy là vật hộ thân của tớ, thầy Nhất Dao Thiết bảo vì tớ thể hiện xuất sắc nên để tớ giữ nó làm kỉ niệm”.

“Cả hai người đều không bình thường”. Hạ Văn Kỳ đỡ lấy Thúy Thúy, ném vào cặp một cách không thương tiếc, “Mình về đây, mình đi bộ ngắm xe, bye bye.”

Nó nhảy qua bức tường vừa bằng cao bằng một người, xuyên qua ánh hoàng hôn đi thẳng. Tôi ngồi đấy thêm một lúc nữa rồi cũng nhảy xuống, dắt xe đi tới nhà hàng Động Mạn. Trước kia tôi rất ghét việc bị Hạ Văn Kỳ đeo bám, thậm chí cho dù quan hệ giữa tôi và nó cũng tương đối thân thiết, tôi vẫn cứ ghét cay ghét đắng cái bản mặt Sở Khanh và đáng vẻ cứ như đúng rồi của hắn ta. Tất nhiên Hạ Văn Kỳ cũng không thích cuộc sống suốt ngày ngông nghênh ấy nhưng giờ đây đến cả cái tên Hạ Văn Kỳ chết tiệt này cũng bắt đầu lo lắng cho tôi, xem ra tình trạng của tôi bây giờ chẳng lấy gì làm khả quan lắm.

Tôi nhớ Diệp Bổng da diết quặn quại, nhớ như cảm thấy mình có thể chết được. Cứ coi như tôi đã xóa sổ anh trong danh bạ điện thoại của mình, nhưng trong trí nhớ tôi những con số ấy cứ hiện lên rõ mồn một.

Hạnh Tử bảo hai mốt ngày sau sẽ quen thôi, vậy mà đã một tháng có lẽ trôi qua, tôi vẫn nhớ anh da diết. Nhớ nụ cười hồn nhiên của anh, nhớ ánh mắt biết nói, nhớ tiếng gọi tôi như than trời của anh. Nếu có điều gì đấy đã nẩy mầm và in sâu vào tâm trí thì thật không dễ gì mà quên đi. Vậy thì hãy cứ nẩy mầm và xanh tốt, rồi héo mòn và chết đi theo thời gian.

Đúng vậy, thời gian chính là kẻ tàn nhẫn nhất.

Ngoảnh đi ngoảnh lại đã tới tháng tư, thời tiết bắt đầu nóng lên, những cây bạch dương tỏa những tán lá xum xuê, những cơn gió mang theo hơi nóng của mùa hè lùa qua những tán cây xào xạc...

Tối nay, cũng như những đêm trước tôi thức buồn chuyện điện thoại với Trương Miên, tôi thích nghe anh kể chuyện về những chú thỏ hay những con thú rừng, thích nghe anh kể về đất nước con người hay một vùng đất lạ, còn thú vị hơn cả chương trình “Con người với thiên nhiên” ở kênh 3 đài truyền hình Trung ương. Chỉ đơn giản là nói chuyện phiếm, anh hăng say tới mức chẳng để ý đến những điều phải tránh, bất giác nhắc đến Trác Nguyệt: Cô ấy sắp kết hôn.

Tôi ngẩn ngơ cầm ống nghe, năm giác quan như đông cứng lại, như vậy có phải là nhanh quá không, mới bỏ rơi Diệp Bổng chưa đầy ba tháng, đến thời gian chuẩn bị hồi môn còn chẳng kịp, thế mà đã chuẩn bị kết hôn. Tôi nghiêng rằng, chẳng biết mình bực tức điều gì, cũng may đang là cuối tuần, tôi quyết định tới trường Diệp Bổng, đứng trước mặt anh và nói: “Em biết cả rồi!”

Anh tỏ ra rất vui vẻ: “Em biết gì?”

“Trác Nguyệt sắp kết hôn! Cô ta thật là một kẻ đạo đức giả!” Tôi rít qua kẽ răng: “Em hận cô ta!”

Diệp Bổng cốc đầu tôi, giọng trầm xuống: “Lại ngốc rồi!”

Đợi tôi xả hết cơn bực tức, anh nở nụ cười quyến rũ để lộ hàm răng trắng như ngọc, “Đói rồi hả? Anh mời em đi ăn.”

“Ai thèm ăn ở cantin chứ”.

“Ở đây chỉ có cantin thôi.” Diệp Bổng chỉ tiêu hết sức tiết kiệm, “Phải tiết kiệm tiền cưới vợ chứ?”

“Cưới em này, em không cần anh phải tiết kiệm tiền!” Nói xong tôi mới biết mình lại phạm sai lầm, lại chạm vào nỗi đau của anh, tôi chỉ biết lè lưỡi: “Em đùa thôi, em đã quên anh từ lâu rồi, chẳng mấy chốc sẽ quên sạch.”

Tâm trạng Diệp Bổng hình như rất tốt, cười rất vui vẻ. Tôi chơi ở trường anh cả ngày, buổi tối trên đường ngồi tàu điện trở về, tôi nhận được một tin nhắn của Diệp Bổng: “Quả Quả, cảm ơn em đã tha thứ cho anh”.

Tôi lặng đi, lẽ nào nụ cười vui vẻ của anh lúc đấy lại là nụ cười bất lực. Đồ ngốc, rốt cuộc anh cảm ơn vì điều gì chứ? Rõ ràng là tôi đeo bám anh, nhưng tôi đến đã làm anh vui như vậy. Trong thế giới của Diệp Bổng, tôi có vị trí rất quan trọng, tôi là người bạn nhỏ, anh yêu quý người bạn nhỏ ấy bằng tình cảm chân thành nhất, nhưng tình cảm ấy không thể thay thế được tình yêu.

Tình cảm mấy năm trời không thể dễ dàng nói quên là quên ngay.

Nhưng cho dù không thể vứt bỏ thì hãy để thời gian đưa ra câu trả lời? Nỗi đau sẽ dần dần phai mờ hay cứ lan rộng ra mãi? ...

8. Chương 8: Chương 3.2

Type-er: Gabeo

3

Trác Nguyệt chọn tổ chức lễ cưới vào ngày quốc tế Lao động 1-5, đúng là một ngày quê mùa, tổ chức tại nhà hàng Dục Giang 6 sao của thành phố B.

Hàng xe đón khách toàn của những hang nổi tiếng làm người ta phải nuốt nước miếng thèm thuồng, dòng xe lượn một vòng quanh thành phố. Vì những món thiết khách của nhà hàng 6 sao không thiếu gì cao lương mỹ vị, tôi bèn đồng ý theo Diệp Bổng tới đây thưởng thức. Ở nhà hàng ấy tôi bắt gặp một Diệp Bổng hoàn toàn lạ lẫm, tôi chưa từng nhìn thấy anh ăn mặc chỉnh tề như vậy, anh khoác trên người bộ Âu phục, trên ngực cài một đóa hồng trông như chú rể vậy.

Anh đẹp tới mức xiêu lòng, còn đẹp gấp vạn lần tên chú rể ngu ngốc kia.

“Lúc nào anh mới thành chú rể nhỉ?”

“Chú rể có việc bận chưa tới kịp, cho nên cho phép tôi thay mặt chú rể.” Diệp Bổng chỉnh lại thắt lưng, “Thế nào? Đẹp không?”

Nụ cười tỏ ra đắc ý, tôi gật đầu, cổ họng nghẹn lại, trái tim dường như bị bóp nghẹt. Tôi cố chấp đi yêu Diệp Bổng, người con gái ấy lại nhấn tâm vút bỏ anh. Tôi cúi đầu bước theo anh vào nhà hàng ấy. Trần nhà toàn bộ ốp kính, trông rất sang trọng, cô dâu chú rể nắm tay nhau, dưới sự giới thiệu của người chủ trì họ tiến hành giây phút thiêng liêng, hạnh phúc nhất của cuộc đời.

Nghi lễ kết hôn trang trọng hình thức, nào là cảm ơn bố mẹ, cảm ơn cuộc đời, rồi thì cảm ơn ông trời, nói tới mức hai bên gia đình cứ thế nước mắt lưng tròng. Tôi nghiêng đầu nhìn Diệp Bổng đứng kế bên, môi hơi nhếch lên, ánh mắt lấp lánh, bàn tay khẽ run lên lộ ra cảm xúc của anh lúc này.

Lòng anh giờ như dao cắt, nghi thức cuối cùng, cô dâu chú rể bước lên sân khấu trao nhẫn cưới. Tôi bắt chập những ánh mắt những người xung quanh, như một vệ sĩ lầm lũi đi theo Diệp Bổng, mặc những tiếng cười và xì xào bàn tán sau lưng. Khi Diệp Bổng trả lại chiếc nhẫn cho Trác Nguyệt, anh cất tiếng chân thành: “Cô Nguyệt, anh rể, chúc hai người trăm năm hạnh phúc.”

Trác Nguyệt ngăn lại: “Cảm ơn anh, Tiểu Bổng, lời chúc phúc của anh thật sự rất quan trọng với em.”

Anh tiếp tục mỉm cười, sau cùng lặng lẽ bước khỏi sân khấu, nghi thức buổi lễ lại tiếp tục. Nhiều người như vậy, đang chứng kiến hạnh phúc của hai người. Tôi không tìm được nữa kéo Diệp Bổng ra ngoài, anh lặng lẽ bước theo tôi, không hỏi tôi đang đi đâu, cũng không dừng bước, ngoan ngoãn như một đứa trẻ.

Nước mắt tôi lăn chả rơi, tôi nhìn bông hoa trên ngực áo anh, khẽ rung nhẹ như đang cố chịu đựng, nhẩn nhẩn trái tim đang thổn thức bên trong.

“Thật quá đáng! Cô ta thật quá đáng! Cô ta có tư cách gì mà nhận lời chúc phúc của anh chứ? Dựa vào cái gì?”

“Đừng khóc...” Diệp Bổng ôm chặt tôi, tôi như bị bóp nghẹt, “Anh như thế này, không xứng đáng.”

Tôi ôm lấy anh, cảm thấy hơi thở phập phồng của anh, và cả nước mắt nữa.

“Nếu người anh yêu là em thì thật tốt biết bao.” Tôi nhìn đám mây bông bành bành trôi trên bầu trời: “Em sẽ không bao giờ làm tổn thương anh”.

Chúng tôi đều đã mệt mỏi rồi, anh hận vì người mà anh yêu không phải là tôi, tôi hận vì mình không thể làm cho anh yêu, nếu như hai chúng tôi yêu nhau, thì sẽ là tình yêu vĩnh cửu, chứ không phải là vĩnh biệt.

Anh hôm nay thật yếu đuối, anh cần một chỗ dựa, và đó là tôi.

Thế là tôi tự mình đặt một phòng khách sạn, lấy hóa đơn mang tên vợ chồng Trác Nguyệt rồi dìu Diệp Bổng vào.

Trên hàng lang khách sạn anh có thể giữ cho mình tỉnh táo, nhưng vào phòng lập tức vào nhà vệ sinh đóng cửa nôn thốc nôn tháo, anh hận tới mức muốn nôn hết mọi thứ ra. Tỉu lượng của anh không được tốt lắm, hồi cấp 3 tôi đã từng chứng kiến, anh uống tới mức mặt đỏ bừng bừng, trông như một đứa trẻ lớn, muốn xả nổi bực tức với tôi. Hôm nay anh cần phải uống say, mượn say để xả hết những ám ức và đau buồn.

Ngoài cửa sổ có bóng đêm đã dần buông, ánh đèn vàng leo lắt. Đợi anh nôn hết, tôi rót cho anh chút nước ấm. Anh nằm trên giường, một lát sau đã ngủ say, chỉ có đôi mày vẫn chau lại, như trong giấc mơ vẫn phải chịu đựng nỗi đau khôn cùng. Hơi thở của Diệp Bổng nồng nặc mùi rượu, hai hàm răng nghiến chặt, hàng lông mi khẽ rung như đôi cánh bướm đen còn động sương đêm.

Tôi dùng khăn sạch lau mồ hôi cho anh, mặt anh đỏ lên như sốt, đôi mắt mở to như chưa hoàn toàn tỉnh táo, đôi mắt ấy mơ hồ ướt, cứ thế nhìn tôi chăm chú, mang trong đấy một chút cảm giác tội lỗi mê hồn.

“Diệp... Diệp Bổng...” tôi cảm thấy nguy hiểm cận kề, “Anh khó chịu không? Muốn uống nước không?”

Ánh mắt anh gọn chút hoảng loạn, dường như bản năng trong anh trỗi dậy, Diệp Bổng đã không còn tỉnh táo rồi, phải chạy cho thoát thân thôi! Mình sẽ bị xé xác mất! Tôi lùi một bước: “Diệp Bổng, anh bình tĩnh

đã, em đi lấy một chút giấm!” vẫn chưa chạy, thế là bị Diệp Bổng kéo lại, nhấc bổng lên giường. tuy nhìn anh rất đau, nhưng quán quân của trường ngày thường mức độ luyện tập kinh người, sức của anh dẻo dai, còng hai tay tôi vào một bên, đôi môi nồng cháy cứ thế hôn tới tấp lên mặt tôi.

“Diệp Bổng, anh sẽ hối hận, tỉnh táo lại đi!”

Đúng vậy, khi tỉnh lại anh nhất định sẽ hối hận, sẽ phải chịu trách nhiệm với tôi, phải... nói tóm lại đối với tôi điều này chỉ có lợi không có hại. Thế nhưng với Diệp Bổng mà nói, đây là tai nạn, cứ coi như anh không cẩn thận, hành sự trong lúc không tỉnh táo. Cho dù tôi có tốt hơn nữa, nhưng anh không cần, như vậy thì có ích gì chứ.

Tôi không muốn làm gánh nặng của anh.

Tôi cố hết sức đạp anh ra, nhưng chẳng mấy chốc hai chân tôi bị khóa chặt, muốn chấn anh, liền bị anh ôm ghì hôn như điên dại.

Nụ hôn của Diệp Bổng như ngọn lửa, cháy bùng bùng, lưỡi anh như một con rắn len lỏi cuốn chặt trái tim tôi.

Tôi bị ngọn lửa ấy thiêu đốt ý chí, vùng vẫy thêm một lúc rồi buông xuôi, mặc cho anh chìm đắm trong dục vọng của bản thân. Tôi nghĩ tôi không sợ mình đại dột trao thân cho anh, chỉ là tôi sợ một Diệp Bổng hung hăng, mạnh mẽ. Đôi bàn tay điêu luyện của anh cứ thế từng lớp từng lớp lột bỏ y phục trên người tôi, chẳng mấy chốc hai chúng tôi như hai ngọn lửa rừng rực cuốn vào nhau. Sau khi vào đại học, tôi cũng từng cùng bạn bè trong kí túc xá xem những phim Nhật có cảnh nóng, còn lôi hết những bạn đã có lần tiếp xúc thân mật đầu tiên ra tìm hiểu quá trình, cô bạn đó thường nhìn mấy đứa trẻ con chúng tôi và kể với giọng từng trải: “Đức Chúa trời thật khôn ngoan, đầu tiên là cái cảm giác đau tới tận xương tủy, sau đấy làm ta biến thành thiên sứ, bay lên trời, cảm giác sung sướng tột cùng”.

Tôi đã bị lần tiếp xúc da thịt này làm cho mê mẩn, tôi chưa từng nhìn thấy Thượng đế, cũng không biến thành Thiên sứ. Tôi đau đến điên người, trong tim tràn trề cảm xúc vỡ òa ra, chỉ biết dùng những ngón tay ghì chặt lưng anh, cắn anh, khóc to bên tai anh.

Nhưng Diệp Bổng không hề nhẹ tay đi, cuối cùng anh nấc lên và chìm vào giấc ngủ.

Tỉnh lại trời đã bừng sáng, trong phòng vệ sinh nước xối ào ào, tôi lập tức tỉnh lại, tay loạn quạng tìm quần áo, vội vàng lên đi.

4.

“Những ngày tiếp theo, do điện thoại hết tiền nên tôi thường xuyên để nó ở nhà.”

Diệp Bổng tháng sau có kì nghỉ, do đó tôi không lấy gì làm lo lắng, tôi muốn anh có thời gian yên tĩnh để suy nghĩ, đề phòng việc anh chạy tới quyết định cùng tôi về quê chăm sóc vườn qua với tâm trạng hối lỗi. Tôi sợ nhất điều này, tôi căn bản không cần điều ấy. Nhưng Diệp Bổng sẽ đồng ý ở bên tôi, tôi biết, bởi vì tôi hiểu anh.

Tôi đã theo đuổi anh bao nhiêu năm như vậy, lần đầu tiên muốn trốn tránh anh, thật nực cười.

Lão Đường khi ăn sáng tự nhiên hỏi: “Có phải con và Hạ Văn Kỳ chia tay rồi không?”

Mặt tôi tái đi, suýt chút nữa chết ngất ra đấy: “Bố đừng đùa thế chứ.”

Lão Đường phẩy tay, ra vẻ xấu hổ: “Thôi không phải giấu nữa, bố với mẹ con là người những ông bố bà mẹ chân chính, tuyệt đối không phải bị dụ dỗ vì món thịt kho tàu của bố Hạ Văn Kỳ và bánh chèo của mẹ anh ta đâu.”

“Bố rõ ràng là vì món thịt kho tàu của bố anh ta và bánh chèo của mẹ anh ta mà!” Tôi nhảy cẫng lên, đang đẳng sát khí chỉ tay vào mũi ông bố yêu quý: “Lão Đường, bố nghỉ ngơi cho khỏe khoắn, con đi học! Buổi tối con đi làm thêm về muộn, con sẽ ở nhà Hạnh Tử!”

Lão Đường trề môi nói to: “...Con gái điệu của tooi tối này đi ngủ lang.”

Điền mỹ nữ thở dài: “Vậy là sắp có cháu ngoại rồi!”

Có những ông bố bà mẹ thế này tôi không biết là hạnh phúc hay bất hạnh đây. Họ tin tưởng tôi coi trọng trình tiết, biết giữ mình là đúng. Thế nhưng quá tin tưởng biến thành khinh suất. Tôi giờ đây đã không còn là đứa con gái hồn nhiên như họ tưởng tượng rồi, tôi giờ đây đã là một người phụ nữ, chỉ có điều trong mắt người khác tôi vẫn hoàn toàn trinh trắng.

Sau khi tan học, tôi tới cửa hàng bắt đầu công việc, buổi chiều ánh mặt trời hắt hiu, khách trong cửa hàng thưa thớt.

Tôi ngáp dài ở cửa, bỗng nhiên tôi nghe thấy tiếng gió sượt qua mang tai, vẫn chưa kịp nhìn rõ vị khách trước mắt đã nghe thấy tiếng cười của nhân viên phục vụ: “Chào mừng quý khách tới với cửa hàng, xin bước cẩn thận, mời quý khách đi hướng này.”

Người khác hiếm hoi ấy không bước vào cửa, đứng ở cửa, không có bất kì phản ứng nào. Tôi ngẩng đầu.

Nhìn thấy Diệp Bổng đang nhìn mình chăm chú, tôi giật mình lùi lại một bước, suýt chút nữa đâm sâu vào tủ quần áo phía sau, bị Diệp Bổng dùng bàn tay rắn chắc đỡ lại.

Anh thở phào một cái, miệng cười méo xệch: “Cô chủ, em đừng có lần nào cũng gây ra những chuyện làm người khác đứng tim thế này chứ, không bị bệnh tim cũng bị em dọa tới mắc bệnh mất thôi.”

Bà chủ Lam Băng đang ngồi ở bàn thu ngân chu miệng huýt lên một hồi sáo. Các bạn đồng nghiệp ở quầy phục vụ đều phá lên cười.

Diệp Bổng nở nụ cười tươi rói: “Thật là ngại, mọi người có phòng đơn nào không, cô gái này muốn xin tôi mười phút.”

Bà chủ Lam Băng lạnh lùng bỗng bật cười: “Đi đi, cô nương của nhà chúng tôi chỉ bán thân, không bán tài.”

Tất cả mọi người đều cười nghiêng ngả, tôi nghiêng rằng, nghĩ tới mối quan hệ chẳng lấy gì làm thân thiết giữa mình và Diệp Bổng, mặt tự dưng nóng bừng bừng, trợn mắt nhìn mọi người, dẫn Diệp Bổng vào phòng đơn. Tôi cầm menu đưa cho anh, nói nhỏ: “Ăn gì, em mời?”

“Không bận à?” Diệp Bổng nhìn tôi, không biết có phải do ánh điện không, mặt anh như đỏ lên: “Tại sao em tắt máy mãi thế?”

“À, em hết tiền nạp điện thoại rồi”.

“Anh nạp cho em năm trăm đồng, em không biết mở máy xem à?”

“... Em không có tiền nạp thì mở máy làm gì?”

Diệp Bổng mở to mắt nhìn tôi âu yếm: “Quả Quả, em biết anh sẽ nạp tiền cho em mà, em chắc chắn biết.”

Đúng vậy, tôi biết kiểu của Diệp Bổng, tôi vội vàng chống chế: “Đó chỉ là một sơ suất, anh đừng để tâm.”

“Em đừng sợ, anh không có ý định đến đây để xin lỗi.” Trong không gian nhỏ hẹp, Diệp Bổng dừng lại, mà nhìn chăm chú vào ánh nến trên bàn, “Nhưng anh thì định phải có trách nhiệm với em.”

“Em không cần trách nhiệm.” Thay chân tôi trở nên thừa thãi, “Ý... ý của em là, em hoàn toàn tự nguyện, thật đấy... nếu không phải trong trường hợp ấy anh sẽ chẳng bao giờ cần đến em. Chỉ là em cảm thất trong chuyện này không có lợi cho anh, có lẽ đây không phải một việc tốt, cho nên, hãy quên em đi.”

Tôi vẫn còn nhớ rõ, rất lâu sau đấy... bức dán tường màu đỏ phản chiếu lên bộ trang phục giáo sinh màu xanh của anh, anh nắm chặt tay, cả thân hình anh toát lên một vẻ đẹp mê hồn. Tôi cứ ngồi đấy đoán xem anh đang nghĩ gì, cái gọi là trách nhiệm, nếu tôi không nhận, cảm giác tội lỗi trong anh sẽ không vơi đi. Tôi chỉ đang cố gắng để anh hiểu rằng, tôi không để ý đến điều đấy, cho nên anh cũng không cần bận tâm. Trong thời buổi quan niệm tình yêu ngày càng thoáng hơn, việc này là hết sức bình thường, không có gì đặc biệt.

Rất lâu sau, Diệp Bổng mới ngẩng đầu lên, không còn là anh mắt quầng rừ, mê hồn nữa, ánh mắt anh trống rỗng không biểu lộ cảm xúc gì.

Anh nói: “Quả Quả, qua đây”.

Tôi không dám bước qua mà lùi một bước.

“Chúng ta sau này đừng bao giờ gặp lại nhau nữa nhé, như vậy không tốt cho cả hai chúng ta”. Diệp Bổng đột nhiên nói.

“Ừ.” Tôi gật đầu, chỉ cần anh luôn vui vẻ là tốt rồi.

“Giống như những người xa lạ.” Diệp Bổng lạnh lùng nói, “Sau này ai đi đường này”.

Tôi gắng gượng gật đầu.

“Thế này được chưa?”

Tôi không nói gì. Anh đi đi, đi tới nơi nào không có em, đến nơi mà anh muốn đến. Lăn ra đi này xa xôi cách trở.

Diệp Bổng đứng dậy, tôi né sang một bên nhường lối.

Anh bước tới trước mặt tôi, đột nhiên giơ tay đóng sầm cánh cửa, ghì chặt tôi vào tường, cúi đầu, nghiêng rằng: “Thật sự có thể không?” anh khẽ nâng cằm tôi lên, “Lời nguyện cầu tết năm ngoái của em là gì? Em đã viết gì trên blog, phải nắm chặt Diệp Bổng trong tay, sau đây sẽ lấy anh ấy. Em biết không? Trang blog ấy của em bị bạn cùng phòng anh in ra cho cả lớp đọc., không biết dễ hay khó. Nhưng chưa tới nửa năm em đã thay đổi rồi sao? Lên giường xong là em không cần anh nữa sao? Được!”

Tôi chớp chớp mắt, lấy lại tinh thần: “Có phải anh định đùa em?”

Diệp Bổng lùi một bước, mắt anh tối sầm lại: “Cuối cùng em vẫn không tin?”

“Không”. Tôi nhảy lên ôm chặt lấy anh, “Diệp Bổng em chỉ là không muốn làm khó anh, em yêu anh, thật sự rất yêu anh.”

“Thế chúng ta hẹn hò nhé!”

“Hả?”

Anh chau mày: “Không được à?”

Tôi vội vàng gật đầu.

“Em ngoan đấy”. Diệp Bổng hôn lên trán tôi, rồi vuốt nhẹ lên tóc, “Không được nghĩ linh tinh, việc mà anh đã quyết định, không có gì gượng ép. Anh đồng ý là tình yêu của anh với em hiện giờ chưa đủ, nhưng chẳng mấy chốc anh sẽ yêu em, anh đảm bảo. Cứ thế đã, anh phải về rồi, anh chỉ được nghỉ ba tiếng.”

Tôi không biết lời đảm bảo của anh có ý nghĩa gì, nhưng tôi thực sự tin tưởng anh.

Lúc ra ngoài Diệp Bổng vẫn nắm tay tôi. Nghe Trương Miên bảo Diệp Bổng là hạng “lật sách” có nghĩa là lật mặt còn nhanh hơn lật sách. Nhưng tôi chưa bao giờ thấy anh trở mặt trước mặt tôi, hôm nay nhìn thấy việc động trời này mới thấy khả năng diễn xuất của anh sánh ngang với Thần Châu Lục Hiệu.

Tôi ra cửa tiễn anh, anh nở nụ cười tươi như hoa, làm cho tất cả phục vụ nam ở đây cũng phải điên đảo. Đợi anh đi xa rồi, Lam Băng ghé sát tai tôi: “Cùng, chính xác mười phút, không quá một giây, anh chàng đẹp trai này thật tuyệt, hai người nói chuyện gì thế?”

“Chuyện tình yêu”. Tôi giơ hai tay lên trời: “Kính thưa các đồng nghiệp yêu quý, tôi đã bắt đầu yêu! Hôm nay tôi mời mọi người.”

9. Chương 9: Chương 3.3

Type-er: Gabeo

5.

Thực ra sau khi nhận lời yêu, mối quan hệ giữa tôi và Diệp Bổng chẳng khác đi là mấy. Đây là thời gian bận bịu nhất, thành phố B yêu cầu anh nhập ngũ, nhưng anh muốn tới nơi mà Trương Miên đang ở, rất vất

và chứ không như thiên đường. Lần này bà Diệp kiên quyết sắt đá, ông Diệp cũng không tỏ ra nhượng bộ, làm Diệp Bổng hết sức khổ tâm.

“Anh định thế nào?”

“Anh không muốn làm mẹ buồn, nhưng thực sự anh muốn đi, học thêm chút nữa chẳng phải rồi cũng phải tòng quân hay sao, sau này chẳng phải sẽ thuận lợi hơn trên đường công danh hay sao?” Diệp Bổng thở dài: “Từ xưa tới nay trung với hiếu không thể vẹn toàn.”

Tôi an ủi anh: “Được mà, anh yên tâm, cô chắc chắn sẽ nghĩ thông”.

“Còn em thì sao? Có định từ bỏ anh không?”

Tôi cười lớn: “Không sao, đợi anh trở về em cũng sẽ tốt nghiệp, anh phải cố gắng kiếm tiền, quay về mua nhà rồi cưới em.”

Bên kia đầu dây vang một tiếng cười lớn: “Được rồi, em nhất định phải có trách nhiệm với anh, không được bỏ rơi anh đâu đấy.”

“He he. Phải xem biểu hiện của anh thế nào”.

Lúc ấy tôi rất vui, người mà tôi đã theo đuổi bao nhiêu năm trời cuối cùng đã trở về bên tôi. Anh muốn tôi ở bên anh. Trên sách viết ai thích trước, đây là kẻ thua cuộc, đây vốn không phải là một cuộc đua. Chỉ cần cuối cùng người đứng sau lưng anh, làm anh cười là tôi, thì thế mới là tình yêu chân chính nhất.

Cuối tuần tôi lại tới khu hoa viên.

Tôi giấu Diệp Bổng, tự mình đi.

Lần ấy tới nhà anh tới bữa trưa cũng không kịp ăn đã vội vã ra đi, trong hôn lễ của Trác Nguyệt, mẹ Diệp Bổng nắm tay tôi dẫn dò, lần sau cháu cứ tới nhà bác, kệ thằng nhóc bướng bỉnh kia. Tôi đã đồng ý, không thể cứ lần nào khách không mời mà đến được. nhưng lần này đón tôi ở cửa lại là chú chó vàng được gọi là công chúa, đuôi nó ve vẩy, rất dễ tạo thiện cảm cho người khác. Con giống Đức tên là Thiếu Gia, là chó canh phòng, thành viên đặc lực bảo vệ hoa viên.

Bác ấy hai năm trước phát hiện mắc bệnh tiểu đường, trong nhà ngoài người giúp việc còn mời cả chuyên gia dinh dưỡng. Bác trai lấy ảnh gia đình ra cho tôi xem, một người anh tú hào kiệt, người kia thanh tú như ngọc, gen gốc của Diệp Bổng cũng thật tốt. Trông ông lúc trẻ môi đỏ răng trắng, nụ cười nồng ấm, trên vàng trán hàm lông mày rậm làm lộ rõ đôi mắt tinh anh. Tôi chỉ vào tấm ảnh hỏi: “Bác ơi, bức ảnh này có phim không, cháu muốn rửa một bức?”

“Có đấy, nếu cháu thích thì mang đi mà rửa”.

“Cháu thích mà, cảm ơn bác nhé.” Tôi rút tấm ảnh ra, nhét vào ví, trong lòng tự rửa mình ngốc, đến ảnh của Diệp Bổng cũng chưa bao giờ có. Tôi lật đi lật lại tấm ảnh, nhìn đi nhìn lại, trong lòng dấy lên một cảm xúc khó tả. Hôm nay tôi tới nhà Diệp Bổng để làm gì? Ăn cơm? Xem ảnh? Tạo mối quan hệ? Tôi không biết nữa, tự dưng lại đến đây, gnooif đây rồi thì chút nữa lại làm chuyện ngu ngốc.

Tôi ngốc nhưng mẹ Diệp Bổng không ngốc, bà gọi tôi âu yếm: “Quả Quả, cháu với Diệp Bổng dạo này thế nào rồi?”

“Cháu và Diệp Bổng đang... tìm hiểu nhau.”

“Thế hôm nay cháu tới đây muốn làm thuyết khách cho Diệp Bổng?” giọng nói của bà trở nên ngọt ngào, “Nói cho bác biết, cháu có muốn nó đi không?”

“Không ạ.” Tôi nói, “Nhưng Diệp Bổng có cách suy nghĩ riêng của mình, anh ấy muốn kiên trì, điều đấy đúng, cháu chấp nhận chờ anh ấy.”

“Con gái ngốc.” Bà Diệp xoa đầu tôi, “Đàn ông không dùng để thưởng thức, hơn nữa nó có đức hạnh gì người làm mẹ như di hiểu rõ nhất, nếu cháu thả nó tự do như thế, nó dần dần càng tự do hơn, ba năm? Bác thực sự hiểu nó, Nguyệt Nhi cũng vì quá hiểu nó nên mới chia tay. Nguyệt Nhi là đứa bé lớn lên cùng cả

nhà bác, là đứa bé thật thà ngoan ngoãn. Nó không thể làm con dâu là điều đáng tiếc cho nhà bác, nhưng nó được hạnh phúc là bác mãn nguyện rồi.”

Tôi nghĩ miên man, đây quả là người mẹ đôn hậu, dịu dàng, Diệp Bổng thật biết đầu thai, anh thật tốt số. Có người mẹ chồng như vậy sau này không phải lo lắng mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu. Điền mỹ nữ có một bà thông gia như thế, mỹ nhân gặp mỹ nhân, chắc chắn cũng mãn nguyện.

Tôi đang cười mãn nguyện, chợt bác Diệp nói: “Nhưng Quả Quả, bác muốn con chia tay với Diệp Bổng.”

Tôi như có tiếng sét bên tai, tôi hơi ngốc một chút, chớp chớp mắt: “... Tại sao ạ?”

“Cô gái tốt như cháu Diệp Bổng không xứng đáng, sẽ bị tổn thương”. Nó đã từng bị tổn thương rồi.

“Bác không nên nói như vậy, cả cuộc đời cháu nguyện sống chết yêu Diệp Bổng, cháu không sợ bị tổn thương.” Đây là những lời nói chân thành.

Thái độ của bác Diệp ngày càng nghiêm túc hơn: “Dù sao nó đã quyết định rồi, muốn đi thì đi, nó cũng lớn rồi, có cuộc sống riêng của mình, bác lần này cũng phải nhường bước rồi. Quả Quả, nghe bác, nếu cháu thích quân nhân, bác sẽ giới thiệu cho cháu một người trong thành phố này, cũng giống hệt như vậy, muốn bản lĩnh có bản lĩnh, là con trai chiến hữu của bố Diệp Bổng, lớn lên cùng Diệp Bổng, cháu cứ gặp mặt đã, nếu không thích bác lại giới thiệu cho người khác.”

Tôi âm ức nhìn đi: “Bác à, có phải bác không thích cháu không?”

Mắt bà Diệp hơi đỏ lên: “Quả Quả, chính vì bác yêu quý con nên mới nghĩ cho con, bác cũng không muốn nhường con gái tốt như con cho người ngoài, Diệp Bổng nó vốn không biết nghĩ cho con, nếu nó bằng lòng giữ Nguyệt Nhi, Nguyệt Nhi cũng không đành lòng cưới người khác. Nó sinh ra là đứa có lí tưởng hoài bão, không thể vì lí tưởng mà hi sinh con được.”

Không hổ là phu nhân đại tá, những lời thốt ra làm tôi không thể đối đáp.

Yêu? Bạn có thể nói bà không hiểu về tình yêu? Hơn ai hết bà hiểu rõ tình yêu. Bà là vợ một quân nhân, bà hết mức yêu con trai mình, đến người yêu con trai mình bà cũng yêu.

Hôm đó trong lòng tôi bồi hồi khó tả, quay đi quay lại cũng không tài nào ngủ được, nửa đêm gửi tin nhắn hỏi Diệp Bổng: “Diệp Bổng, lúc nào anh mới yêu em.”

Diệp Bổng trả lời: “Cô chủ, sắp rồi.”

Tôi lại gửi: “Em gọi anh là ông chủ nhé, anh yêu em nhanh lên được không?”

Anh gửi đến một hình mặt cười: “Cô chủ, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ.”

Tôi nằm trên giường ngắm chiếc thảm hoa, sáng hôm sau lại dậy sớm thưởng thức bữa sáng thịnh soạn. Lão Đường hiếm có dịp hứng chí nấu cháo chay, chỉ có chút cháo trắng, thêm vài cọng hành. Thực ra bố mẹ tôi không có năng khiếu nấu ăn cho lắm, bấy nhiêu năm chỉ là qua loa cho xong bữa, nhưng tôi cũng chẳng chết đói, cũng chẳng đến nỗi suy dinh dưỡng, hơn nữa vẫn rất khỏe khoắn. Điền mỹ nhân vừa ăn cháo vừa nói: “Ăn nhiều một chút, con xem không lên lớp thì cũng đi làm thêm, người sắp gãy trở xương rồi.”

Tôi gầy đầu mà gầy, tôi đã bao giờ béo đâu cơ chứ, tôi nói: “Mỹ nhân, mẹ bạn trai con giới thiệu bạn trai cho con, nói con trai bà ấy không xứng với con, là có chuyện gì ạ?”

Mẹ tôi lấy làm ngạc nhiên: “Mẹ Hạ Văn Kỳ làm sao thế nhỉ?”

Tôi bỏ bát xuống tỏ ra bức bối: “Mẹ, đừng có làm cho rối thêm nữa, liên quan gì đến tên Hạ Văn Kỳ kia.”

Ông bà Đường tỏ vẻ mờ ám, tôi chẳng buồn ăn cơm nữa, ra cửa xỏ giày đi thẳng.

6.

Tối trường, Diệp Bổng gửi cho tôi một tin nhắn: “Cô chủ, cuối tuần rảnh không, mẹ anh muốn gặp em.”

Tôi nghĩ, gặp gì mà gặp, chẳng phải vừa gặp nhau hay sao, còn nói giới thiệu bạn trai cho mình. Tôi nắm chặt điện thoại trả lời “Ừ”.

Chẳng mấy chốc Diệp Bổng trả lời: “Cô chủ, em không vui à, hay có ai trêu chọc em?”

Diệp Bổng ơi là Diệp Bổng, anh như con kiến trong bụng tôi, quả là quá nhạy cảm. Tôi trả lời: “Tên Hạ Văn Kỳ chết tiệt ấy lại làm Thúy Thúy rụng mất một răng rồi.”

Diệp Bổng phán một câu xanh rờn: “Tối nhà anh không được mang theo Thúy Thúy.”

Chúng tôi hẹn nhau sáng chủ nhật tại cổng bến tàu điện, Diệp Bổng vừa nhìn thấy tôi liền thò tay vào túi lục lọi một thôi một hồi, sau khi phát hiện ra vật thể khả nghi mới an tâm nhìn tôi: “Phục hồi công lực, vỗ tay tán thưởng.”

“Không có phần thưởng à”. Tôi hí hửng hỏi anh.

Anh đảo ngược đảo xuôi, cuối cùng anh kéo tôi vào lòng, hôn lên má tôi, giụi giụi môi, nụ cười làm sáng bừng cả không gian.

Hai đứa tôi đều vào dạng mặt dày cả tác. Lần này chắc chắn lại là một độc chiêu của bạn Diệp Bổng, tôi lại một lần nữa thành kẻ bại trận, cúi đầu mặt đỏ bừng lên, chẳng cần anh kéo, tự tôi cũng muốn kiếm một lỗ chui xuống.

Tôi rất muốn hỏi Diệp Bổng, đây có phải là anh đã rất thích tôi rồi không, nhưng tôi không hỏi, tôi muốn nhanh chóng xác nhận điều gì đấy, nhưng anh cần phải có thời gian. Ai cũng có thể lời anh về hiện thực, chỉ có tôi là không thể. Bởi vì tôi không tàn nhẫn, tôi không thể.

Chúng tôi đến nhà số 62 phía tây của khu Phồn Hoa Viên, đến nơi đã thấy ngay có hai chú chó đang đứng ăn bên cổng, người đang cho chúng ăn liền ngoảnh đầu lại, đó là một người cân đối tầm thước, ánh mắt rất kiêu ngạo, khuôn mặt rất xinh,... một người con trai.

Diệp Bổng bỗng hét lên một tiếng: “Thẩm Tịnh, mẹ mày, sao lại ở đây?”

Cậu thanh niên ấy trề môi, phỉn đít quần: “Thì mẹ tao đến thăm mẹ mày, không được à?” Anh ta chạy ra mở cửa, hai người ôm nhau thăm thiết, Thẩm Tịnh vui mừng ôm Diệp Bổng xoay một vòng. Sau đấy véo cằm Diệp Bổng, cười một cách gian xảo “Lại đây nào, để ông xem, à, vừa cao vừa rắn.”

Diệp Bổng giơ tay hạ một chiêu, chiêu đầu bị đỡ trúng, một bên xuất chiêu, bên kia đỡ, đổi qua đổi lại vài chiêu. Tôi nhìn ngẩn ngơ, vội vội vàng vàng chạy vào phòng sợ bị đả thương. Vừa vào phòng đã thấy bác gái đang gói bánh chẻo với cô giúp việc, vợ chồng nhà Trác Nguyệt quả nhiên cũng có mặt, cái anh chàng cao lớn kia tên là Trịnh Văn Mai, đang dùng gậy cán bột, chân tay cũng có vẻ nhanh nhẹn, điêu luyện.

“Quả Quả tới rồi à, Tiểu Bổng đâu?” Bà Diệp hỏi.

Tôi chỉ ra ngoài: “Đang đánh nhau với ai ấy ạ.”

Vừa nói xong cả hai ôm vai bá cổ đi vào, Diệp Bổng nhìn thấy vợ chồng Trác Nguyệt mỉm cười chào: “Chị Nguyệt và anh rể mới đến chơi... vẫn là mẹ em thương em nhất, biết hôm nay con muốn ăn bánh chẻo, mẹ, mẹ thật tuyệt...”

“Ra mau ra mau, toàn thân đầy mồ hôi, đi rửa tay chân đi.”

“Hôi đầu mà hôi, mẹ ngửi xem, toàn mùi hoa nhài.”

Thẩm Tịnh chạy lại: “Mẹ nuôi không biết thưởng thức, nào lại đây anh ngửi thử.”

Diệp Bổng lập tức đưa chân ra chặn lại.

Cả căn phòng chợt bật cười, Trác Nguyệt có vẻ cười sảng khoái hơn cả.

Hai tên nghịch ngợm ấy đùa nhau chán cũng rửa tay cùng tham gia gói bánh. Bánh do Diệp Bổng gói giống hệt bánh trong hình mẫu, tôi cũng hào hứng tham gia. Diệp Bổng vắn một mẫu bột đưa tôi, ánh mắt dịu dàng “Ngao nào, em nặn hình người chơi nhé?”

Tôi trợn mắt lườm anh, đặt bột lại chỗ cũ. Thẩm Tịnh len lén nhìn tôi lại len lén nhìn Diệp Bổng, ánh mắt ý tứ. Tiếp đấy mọi người cùng nhau kể những câu chuyện mà tôi không thể tham gia. Trong không gian sống của họ, trong mắt tôi là thần kì và trang nghiêm, thực ra các phụ huynh vốn không ít chuyện để nói

với nhau, điều làm tôi cảm nhận rõ ràng nhất thế nào gọi là “lời nói yêu thương thốt ra tận đáy lòng”, nói tóm lại là yêu.

Thực ra chồng Trác Nguyệt, anh chàng Trịnh Văn Mai cũng chẳng có lời nào để chen vào, anh là thương gia, Trác Nguyệt là phóng viên, phụ trách một mục của tờ báo quân sự. Năm ngoái trong trận lũ lụt ở miền nam, mặc dù năm nào cũng xảy ra, quân đội luôn luôn phải đi ứng cứu. Vấn đề ấy vẫn trở thành vấn đề hot, các phóng viên khác không ít người xào xáo, vấn đề đã trở nên phổ cập, ai viết cũng như nhau. Trác Nguyệt lại khai thác từ góc độ khác, nhìn đại cục từ góc nhìn nhỏ hơn, vô cùng tinh tế, động lòng người.

Nếu lọc bỏ tình cảm cá nhân, Trác Nguyệt là mẫu hình phóng viên mà tôi thích, cô là nữ hiệp, là phóng viên thời sự kiên cường, chân thực, có tố chất nhất.

Nhìn tôi cứ dán mắt vào Trác Nguyệt, Thẩm Tịnh cùng cùi chỏ huých nhẹ Diệp Bổng: “Người bạn này của cậu ánh mắt thật sắc bén, nghệ thuật nha, có xu hướng hướng tới cuộc sống tươi đẹp.”

Diệp Bổng nhìn tôi, tỏ vẻ tự hào: “Quả Quả là fan của chị Nguyệt, báo của chị cô ấy đều cắt lại dán vào tập san.”

Trong lòng tôi nghĩ tự hào cái con khỉ, tôi như vậy xem như là bách chiến bách bại rồi. Ngoài mặt vẫn tỏ ra tươi cười hồn nhiên như chú thỏ non.

Tôi nói: “Những bài báo của chị Nguyệt viết tràn đầy cảm xúc, không giả tạo, rất chân thực. Hơn nữa những nhân vật mà chị phỏng vấn thường ít có nhân vật nổi tiếng, đa phần là những người tới năng lực bản thân còn chưa khẳng định vững, đó đều là những thứ rất giá trị và quý báu, có da có thịt giống như chuyện anh lính công người đồng hương trào đèo lội suối khiến đôi chân phồng rộp, sưng tấy, em đọc cảm động phát khóc”.

Trác Nguyệt khiêm tốn gật đầu: “Ừ, xã hội vẫn là do những con người bình thường tạo nên, bộ đội cũng thế, anh hùng đã có nhiều người ca tụng rồi, thiếu cá nhân tôi cũng chẳng mất gì.” Cô mỉm cười: “Không ngờ, ở đây lại có thể gặp được người bạn tri kỷ thế này”.

Cái mũ này xem ra hơi rộng rồi, chúng tôi vốn là tình địch, không phải là tri kỷ. Lúc đó tôi còn quá trẻ, vừa kiêu ngạo lại cổ chấp, cứ cho rằng sẽ không bao giờ thay đổi. Tôi hận cô ta, nhưng tôi quên mất, cô ta vốn chẳng nợ nần gì tôi. Tôi không trả lời, chăm chú ngồi nặn bột.

Lúc bỏ bánh, tôi chỉ chiếc bánh có nặn hình bông hoa của Diệp Bổng nói: “Cô giúp việc ơi, cháu muốn ăn cái có bông hoa.”

“Tiểu thư, cô không biết đâu, Diệp Tử trước đây bao giờ cũng tình cảm thế này, nặn bánh thành hình thoi là tốt lắm rồi, nhưng chắc chắn phải làm một bông hoa, dành riêng cho cô Nguyệt.” Thẩm Tịnh lại chăm chú quan sát tôi, “Cô bạn nhỏ này thật có con mắt tinh tường, tôi sắp bị cô ấy cuốn hút rồi”.

Không để tôi kịp chớp mắt, bà Diệp đã nhanh chóng tiếp lời: “Tiểu Tịnh cũng thật có mắt nhìn người. Quả Quả là em gái bạn cùng lớp Diệp Bổng, vừa thông minh lại xinh đẹp, lại học y, cũng là người thành phố này. Tí nữa hai đứa đối số điện thoại nhé, đều là thanh niên, không có việc làm thì cùng nhau xem phim, uống trà...”

Diệp Bổng ra chiều không ưng, nói đùa: “Mẹ à, nghe giọng điệu của mẹ như muốn nhường bạn gái của con ruột cho con nuôi à, mẹ cũng thật thiên vị.”

Trác Nguyệt và Thẩm Tịnh ngạc nhiên, ánh mắt nhìn chằm chằm vào khoảng giữa chúng tôi.

Đúng vậy, nhanh quá, trong mắt họ tần suất xuất hiện tiếng sét ái tình của Diệp Bổng là rất hiếm.

Bà Diệp hai tay ôm ngực, vẻ mặt thanh nhã nhưng lời nói lại nghiêm khắc: “Tiểu Bổng, con phải cư xử cho ra dáng đàn ông chứ, một cô gái tốt như Quả Quả còn không thể làm cho người ta lỡ làng. Con nói trước mắt muốn rèn luyện ba năm rồi trở về. Bố con trước mặt người ta thì nói sẽ làm được, ai nói gì ông cũng gơ ngón tay cái lên. Nhưng những hứa hẹn mà ông ấy dành cho mẹ, cái nào thực hiện được? Mẹ cuối cùng cũng chấp nhận, con muốn tới nơi nguy hiểm nào thì hãy đi, cho dù mẹ có ngăn cũng không ngăn nổi, nhưng con không nên làm con gái người ta lỡ làng. Quả Quả là cô gái tốt, nếu Tiểu Tịnh thích nó, mẹ sẽ hết sức giúp Tiểu Tịnh theo đuổi Quả Quả.”

Thẩm Tịnh lùi về sau hai bước trốn sau lưng Trác Nguyệt, trên mặt hiện lên mấy chữ: không liên quan gì tới tôi, sớm biết là bạn gái của người anh em, cho dù cho ăn gan hùm tôi cũng không dám nghĩ tới.

Không ai nói câu nào, cuộc chiến tranh giữa hai mẹ con, ai cũng không thêm được lời nào.

Diệp Bổng mặt dính đầy bột không buồn rửa, các dây thanh âm như căng ra, anh lâu bầu trong cổ họng như khẩn cầu: “Mẹ, sao không chịu tin con?”

“Tiểu Bổng con đừng tưởng mẹ ngốc, tình cảm giữa con với Quả Quả chưa phải là thật sự sâu sắc. Ít nhất là tình cảm của con với cô ấy. Nếu con thấy thiệt cho Quả Quả, điều này dễ thôi mẹ sẽ giới thiệu một người mà cô ấy hài lòng.”

Không, bác ơi, điều này vốn không dễ dàng chút nào, con cần Diệp Bổng, những người con trai khác cho dù có tốt hơn nữa cũng không thay thế được anh.

Nhưng mẹ Diệp Bổng nói cũng đúng, anh không hề có tình cảm sâu sắc với tôi, anh vẫn chưa yêu tôi. Tôi phải khó khăn biết bao mới được ở bên anh, tôi đã cảm thấy như vậy là quá nhanh rồi, Hạnh Tử từng nói, tôi vui vẻ vì tôi biết hài lòng.

Tôi là một người rất dễ thỏa mãn.

Tôi nói: “Bác ơi, con đồng ý đợi anh ấy.”

“Lấy gì để chứng minh?” Bà Diệp đột nhiên hỏi, “Nếu nó không luôn ở cạnh con, rồi dần dần con sẽ quên nó, thất vọng nhiều về tình yêu sẽ trở thành kẻ thù. Đến làm bạn cũng không thể. Cứ coi như con có thể quyết tâm đến cùng, còn Tiểu Bổng thì sao?”

Tôi ngẩng đầu nhìn Diệp Bổng, đúng lúc anh quay đầu nhìn tôi.

Quả là một khuôn mặt đẹp như tượng, đẹp như cổ tích, nụ cười đẹp như trẻ thơ. Tôi sợ sẽ không bao giờ được ngắm nhìn nụ cười ấy nữa, sợ anh bỏ rơi tôi. Trước mặt mẹ anh, dĩ nhiên là như vậy, để không làm tôi lỡ làng sẽ chấp nhận từ bỏ tôi. Sau đó không còn gánh nặng nào nữa an tâm đi theo đuổi lí tưởng của mình. Trong bản vẽ về tương lai của anh, không có hình bóng tôi, cũng không còn gánh nặng.

Tôi không nghĩ ra lí do anh không nên từ bỏ tôi.

Đúng thế, họ đều vì tốt cho tôi, tôi nên cảm động mới phải. Trong phút chốc tôi như cảm nhận trong tim Diệp Bổng đã kết cho tôi cái án tử hình, tay trái tôi run lên, tay phải nắm chặt tay trái. Tôi thậm chí bắt đầu tưởng tượng cuộc sống không con không cháu, không nhà không cửa, không một đồng xu, tôi nghĩ về tương lai mù mịt phía trước, cảm giác tuyệt vọng cứ day dứt trong lòng.

Trong phòng im lìm, cô giúp việc đang luộc bánh chẻo trong bếp, tiếng nước sôi lục đục lục đục. Bên ngoài vang lên tiếng ve kêu, bóng cây u sầu như bao trùm lên vai Diệp Bổng, dày như một thảm tuyết xám có thể đè bẹp anh.

Cuối cùng Diệp Bổng bước tới, nắm chặt tay tôi, mạnh mẽ và vững chãi.

“Quả Quả, mẹ anh nói vậy em thấy đúng không?”

Tôi ngẫm nghĩ và gật đầu đồng ý.

Trác Nguyệt thở dài một tiếng, có chút không nhẫn nhịn được nữa, cô có thể nhận ra kết cục của một tình yêu không có cơ sở.

“Nhưng, tôi vẫn muốn một lần ích kỉ.” Ánh mặt trời trải lên mình anh, hôm nay quả là một ngày đẹp trời, ve sầu, tán cây xanh trùm mình trên cánh cửa sổ, một ngày hè yên ả, thanh bình. Tôi nhìn anh, nhìn anh ôm chặt lấy eo tôi, nở một nụ cười khiến trăm hoa ghen tỵ.

“Anh chưa kịp mua nhẫn, cũng không đủ thời gian mua hoa, em có đồng ý lấy anh không?”

Toàn thể mọi người kinh hoàng thất sắc. Đặc biệt là Thẩm Tịnh, cảm dưới như lửa ra.

Nhưng chuyện gì đang xảy ra vậy? Kết thúc nhanh như vậy ư? Diệp Bổng điên rồi, nhưng anh hiếm khi ngu ngốc thế này, sự ngu ngốc lợi đủ đường cho tôi. Cơ hội nhanh như sao bay, chỉ trong chớp lát sẽ biến đi.

“Anh đừng hối hận đấy!” Tôi bị kích động tới mức toàn thân run lên. “Em đồng ý, nhưng anh sẽ không hối hận chứ... em thực sự...?”

Chưa nói xong họng tôi đã cứng lại, nhìn anh chăm chăm không biết nói gì.

“Nếu đồng ý thì nói nhanh lên, cứ nhìn mãi.” Anh vỗ nhẹ vào má tôi.

“Em đồng ý!”

Anh lập tức để lộ hàm răng trắng ngần, hài lòng xoa xoa mặt tôi, sau đấy ôm tôi vào lòng, giữ chặt eo, nhìn những người trước mặt mỉm cười mãn nguyện. Trong chốc lát trong đầu tôi như có một dòng suối mát trong, trong đầu mọi người ở đây cũng vậy, chỉ có bà Diệp, nhìn cô với nụ cười như đức Phật, như vị thánh vạn tượng.

Cuộc sống mãi mãi là tươi đẹp hơn trong tiểu thuyết, buồn vui, li biệt, họa phúc đan xen. Sau này mãi mãi về sau, lâu tới mức tôi và Diệp Bổng ly hôn tiếp tục cuộc sống mới, tôi vẫn nhớ như in cái không khí tươi đẹp của ngày anh cầu hôn tôi. Trên đời cuộc sống vạn vật bồng bồng tươi mới, đến vết muỗi cắn cũng trở nên đáng yêu lạ thường, mỗi khuôn mặt đều thân quen, bầu trời trong xanh, nước hồ xanh ngọc bích, tôi đắm chìm trong hạnh phúc.

Đúng vậy, sau ngày hôm ấy chúng tôi chẳng mấy chốc đã kết hôn, không tới nửa năm, rồi cũng nhanh chóng ly hôn.

Lời thề là gì, đều là mây bay.

Nhưng nó không có gì buồn cười, bởi vì khi nói mãi mãi không rời xa, chúng tôi đều là chân thành.

Những ngày ở bên Diệp Bổng đều là những hồi ức đẹp nhất trong cuộc đời tôi, mỗi ngày tôi lật lại một trang, mọi thứ vẫn như tươi mới, những hồi ức ngọt ngào tôi không nỡ lãng quên, tôi sẽ mãi mãi yêu anh cho tới lúc không thể yêu được nữa.

10. Chương 10: Chương 4

Type-er: Gabeo

“Tình yêu của tôi dành cho anh là vô bờ bến, bởi vì trong cuộc tình ấy, tôi là người luôn vui vẻ chấp nhận dù có bị đau đớn đến tột cùng.”

1.

Rất lâu rồi tôi không nằm mơ, tôi lại mơ thấy Diệp Bổng, xem ra anh chẳng thay đổi là bao, vẫn đẹp trai như xưa, trong giấc mơ anh cười với tôi, thân hình vạm vỡ của anh kề vào người tôi, thật ấm áp.

Tôi nói, “Diệp Bổng, em lạnh, anh ôm chặt em thêm chút nữa.”

Anh nói, “Ừ.”

Tôi lại bảo, “Diệp Bổng em rất khó chịu.”

Diệp Bổng không nói gì, chỉ ôm chặt tôi hơn.

Đây chính là toàn bộ giấc mơ.

Tỉnh lại, tôi vẫn nằm trên sân thượng, cuộc sống vẫn cứ trôi đi, quá khứ đã mãi mãi là quá khứ, trên mình tôi đắp một tấm thảm, bạn học cùng lớp Đào Băng ôm gối ngồi bên cạnh. Trời đã bắt đầu tối, không ai nói gì cả, chỉ lặng lẽ ngồi. Đào Băng nước mắt lưng tròng, giọng ảm ức: “Bạn cuối cùng cũng tỉnh rồi à, dọa tôi sợ muốn chết.”

Tôi vận mình: “Ngủ dậy mới có sức mà sống tiếp.”

Về mặt lo lắng của Đào Băng dần chùng xuống, tôi không nhìn được cười, đẩy cô một cái: “Đừng có điều ra cái bộ mặt đơ đả ấy nữa, tôi khó khăn lắm mới đuổi được cái tên có bộ mặt khó ưa Hạ Văn Kỳ ấy, đi thôi, chúng ta đi xem những người khác thế nào.”

“Có hai người đang sốt cao đã cho uống thuốc. Cô gái bị cán lên đã qua đời rồi, mất máu quá nhiều, vết thương lại nhiễm trùng, cũng không có thuốc kháng sinh tiết trùng.” Đào Băng ngoảnh mặt nhìn người đàn ông đang ôm vợ, không nhấc mồm nói tiếp nữa, đặt tay lên trán tôi, “Bạn cũng đang sốt, theo dự đoán của mình là hơn 39 độ, lúc bạn ngủ mình nhét thuốc vào, nhưng mãi không được.”

Tôi mỉm cười: “Không sao, mình còn kiểm soát được, không vấn đề gì.”

Tất cả mọi người ở đây đều trong trạng thái chờ đợi, bao gồm cả người nhà của bạn học tên Quyên Nhi, ngồi ở đây với khuôn mặt thần thờ. Đào Băng tới an ủi cô, cô vẫn không nói lời nào. Trong lòng tôi bỗng dưng trống trải, đất hai bên sườn núi đã lở rồi, nước dâng lên cuộn cuộn, gió thổi ào ào, tình hình vô cùng nguy kịch.

Ông chủ đang ngồi thần thờ trên sân thượng, gặp phải biến cố ấy, lại có người chết, người mất nhà, không thần thờ mới lạ.

Tôi bước tới hỏi han: “Ông chủ, gần đây có khu nào địa thế tương đối cao không, chúng ta phải di dời ngay tới đây, không thể ở đây thêm nữa.” Tôi chỉ lên đỉnh núi, “Nếu cứ mưa nữa, núi sụp, tòa nhà này cũng bị đè nát.”

Ông chủ đột nhiên bị kích động, mắt trợn trừng trừng: “Tôi không đi đâu hết, gia đình tôi đời đời kiếp kiếp sinh ra và lớn lên ở đây, nếu như đến nhà cũng không còn, tôi sẽ chết ở đây.” Người đàn ông đang ôm chặt xác vợ nghe đến từ chết bỗng ngẩng đầu nhìn ông bằng con mắt vô hồn. Trong lòng tôi bất giác cuộn cuộn nỗi buồn khó tả, tuy nhiên là một bác sĩ, sinh lão bệnh tử là việc chứng kiến hàng ngày.

Sau khi tốt nghiệp đại học, tôi thi vào nghiên cứu sinh khoa gây mê, thầy Nhất Dao Thiết là chủ nhiệm bệnh viện Khang Lạc của thành phố, sau đây giới thiệu tôi qua bên ấy, cùng ông bên bàn mổ. Năm thứ năm đại học, tôi và thầy đã phối hợp hết sức ăn ý, lần đầu tiên lên bàn mổ, ông làm ca phẫu thuật van tim, tôi là trợ thủ, cô gái phẫu thuật ấy hai mươi một tuổi, mới là sinh viên năm thứ nhất.

Trước khi gây mê, cô gái còn nói với bố mẹ, việc đầu tiên sau khi xuất viện là ngồi đu quay, làm tất cả mọi người đều bật cười. Về vấn đề phẫu thuật tim mà nói, cô bé đã hơi quá tuổi, trên bàn mổ không có gì đảm bảo thành công tuyệt đối.

Đây cũng là ca phẫu thuật đầu tiên của tôi, khi cuộc phẫu thuật diễn ra được một tiếng hai mươi phút, nhịp tim của bệnh nhân dừng đột ngột, huyết áp giảm mạnh. Thầy Nhất Dao Thiết vẫn bình tĩnh bảo truyền máu vào làm tăng huyết áp và tiến hành cấp cứu. Khi đưa kẹp máu vào tôi không hề sợ hãi, cũng không run. Tôi thậm chí nghĩ trước mắt tôi cũng là một sinh mệnh, chẳng khác gì những chú chuột hay thỏ trong những cuộc thí nghiệm trước kia, đều là sinh mệnh, đều đáng quý. Thầy Nhất Dao Thiết nói tôi có tố chất bẩm sinh của một bác sĩ ngoại khoa: bình tĩnh, lý trí, phán đoán chính xác, hơn nữa lại có trực giác thiên phú.

Tôi lo lắng nếu một ngày nào đó ông phạm sai lầm nói với người nhà bệnh nhân về trực giác gì đó chắc chắn tôi sẽ bị truy sát cũng nên. Cũng giống như trực giác mà tôi đang nói ở đây, ở đây rất nguy hiểm, có thể bị những người đang phần nộ tuyệt vọng kia giết chết.

Tôi nhớ lại bức ảnh tập thể treo trong phòng họp, bất giác thở dài: “Ông chủ, ông vẫn còn một cậu con trai đang học cấp 2 trên thành phố đúng không, tôi nghĩ nếu ông chết ở đây thì cậu bé ấy biết làm thế nào?”

Người đàn ông ôm xác vợ nghe thấy từ con trai mắt bỗng sáng lên một chút, lấy lại hi vọng. Tôi cười cười, rút hết tiền phòng thân ra, chỉ vào hình ảnh đứa trẻ sơ sinh trong tấm ảnh nói: “Tôi cũng có một đứa con trai, nó đang đợi tôi quay về, cho nên tôi phải sống, nhất định phải sống. Tôi không muốn khi có người tới cứu chúng ta, mọi lên ở đây một đồng xác chết, gọi người thân tới nhận.”

Những ánh mắt vô hồn dường như được tiếp thêm sức sống, ngược lên nhìn tôi.

Mỗi người đều có gia đình, người thân, việc tới nhận thân xác quả là tàn nhẫn quá sức chịu đựng.

Tôi tới trước mặt Đào Băng, cô cười như mếu: “Bạn cũng thật biết diễn trò, trong ví tiền còn có cả ảnh trẻ con, là ảnh bạn hả, còn con trai nữa, họ quả nhiên tin là thật?”

Tôi cũng cười mếu: “Lúc biết tin ca phẫu thuật thất bại, người nhà họ đau đớn đến phát điên, tôi không còn cách nào khác đành lôi bức ảnh này ra nói với họ, tôi cũng có con, tôi có thể hiểu cảm giác của họ, tôi đã cố hết sức rồi, và sau đó tôi cũng khóc thương cho cô bé tội nghiệp để mong có thể khiến tâm trạng họ tốt lên một chút”.

“Nếu có một lúc nào đó bạn chán làm bác sĩ, bạn có thể đi lừa người được đấy.”

“Đừng nói gở miệng, không cần phải xem lúc nào, mau đi thôi, tôi sẽ chăm sóc người nhà các bạn ở đây, bạn dẫn đoàn đi.”

Đào Băng chau mày: “Bạn thật sự không sao chứ?”

Tôi nghiêng răng, không nhin được nữa, nói: “Thì chẳng phải là vi rút thâm nhập cơ thể dẫn tới sức khỏe suy giảm, tế bào tăng lên, thân nhiệt tăng theo, còn gì nữa?”

Cô vẫn tỏ vẻ lo lắng: “Đừng có che giấu bệnh lý, ai muốn che giấu chứ, nếu hiểu rõ bệnh lý mà tránh được đau đớn thì sẽ không cần bác sĩ và thuốc nữa rồi, cư dân trên trái đất này ai cũng chỉ cần một quyển sách bệnh lý. Sinh viên khoa y chúng ta đi ăn mày hết.”

Đau đầu thật, đến cư dân trên trái đất cũng nói ra được, cũng không để ý xem là lúc nào.

“Rồi rồi, xin được ngắt lời cậu, tớ và ông chủ đi trước dò đường, bạn theo sau, đừng lạc đấy.”

Trong tình hình gian khổ ấy, người đàn ông tầm ba mươi tuổi ấy vẫn ôm chặt xác vợ, khi đi xuống cầu thang tôi giờ tay ra đỡ, anh nhìn tôi nói cảm ơn.

2.

Chúng tôi không thể đi xuống vùng hạ lưu, thế là đành men theo đường quốc lộ hướng lên trên. Lúc mới đến tôi say sưa ngắm nhìn cảnh sắc sông núi ở đây, khi đi qua đoạn đường hạ du, người đàn ông là một cư dân sống trên đầu núi chỉ tay lên núi nó: “Vừa mới gieo xong, năm ngoái bán được giá, đã bắt kịp thành phố lấp cáp truyền hình.”

Tôi lặng lẽ bước lên phía trước, điện thoại bị ngấm nước hồng, thực ra đường dây liên lạc bị hồng thì có điện thoại cũng chẳng có tác dụng gì. Đã chia tay Nhã Chí hơn tám tiếng đồng hồ rồi hoàn toàn không có tin tức gì của đối phương. Trên bầu trời những đám mây vẫn trĩu nặng, có vẻ lại sắp mưa.

Chúng tôi phải mau chóng tìm một khu đất cao trú ngụ, hai bên đều là đường núi, tôi nghĩ đến một từ không hay cho lắm “long đàm hộ duyệt”...

Tôi đi bên người đàn ông ấy, anh ta đi phía trước, trên mặt hiện rõ nỗi đau tê tái. Đi qua một vách đá có thể trú mưa, anh đặt vợ xuống đấy, lấy quần áo đắp lên. Anh phải tiếp tục sống, anh còn con.

“Anh ơi, anh vẫn ổn chứ?”

Anh ta gật đầu: “Cô gái, cảm ơn cô.”

“Không có gì”. Tôi vội vàng đáp lại.

“Tôi và vợ tôi lấy nhau mười năm rồi, bình thường bận bịu với công việc, không có thời gian chăm sóc cô ấy. Cách đây ít lâu nhà tôi mua được một chiếc xe, liền gửi con sang nhà ngoại, sau đấy hai chúng tôi lái xe đi du lịch”. Người đàn ông tâm sự, “Tôi chỉ muốn làm cô ấy vui.”

Tôi lặng người: “Tôi xin lỗi!”

“Cô là bác sĩ phải không?”

“Tôi là bác sĩ gây mê khoa ngoại.”

“Bạn trai cô cũng thế à?”

“Khoa nào.”

“Tấm lòng hai người lương thiện như vậy chắc chắn sẽ không xảy ra điều gì”. Người đàn ông ấy trầm mặc. “Chúng ta đều sẽ sống”.

Tôi gật đầu, không biết nên nói gì nữa.

Trước khi trời tối, chúng ta phải đến được thôn gần nhất, nói cách khác là, vốn nên tới thôn trang ấy. Nhìn ra mặt nước đục ngầu, những cánh ngô đồng bập bềnh trên mặt nước. Ông chủ hoang man nói: “Thôn này hướng xuống thấp, cô xem lá cây kia, đây là lá hai cây ngô đồng cao nhất thôn ấy.”

“Người đều chết hết rồi ư?” Có giọng nói run run.

“Không, nếu chết cả không thể không nhìn thấy xác.” Đào Băng nói.

Một số người lác đầu tiếp tục hướng về phía trên.

Ông chủ nói trên núi có một vùng đất hoang rộng, chỉ là nếu theo đà này phải đến nửa đêm mới tới nơi.

Tôi và Đào Băng đưa mắt nhìn nhau, nhất định phải đi tới cùng, bỗng nghe tiếng khóc thút thít.

Rất nhỏ nghe như tiếng mèo con bị ức hiếp vậy.

Tôi gật mình, dừng bước: “Đợi chút, có tiếng trẻ con khóc.”

Đào Băng dường như vẫn nhớ câu chuyện ma tối qua, bỗng nhiên trợn mắt kinh hãi: “Quả tử thối, đừng có dọa tôi chứ.” Sau đây hai tai cô cũng động lên nghe ngóng, “Đúng là có thật.” Chính là ở chỗ lộ ra một đầu cây nhọn, nếu chú ý một chút có thể phát hiện ra chậu giặt quần áo chặn ở đấy. Tiếng trẻ con phát ra rất bé, người đông nên bị át mất.

Tôi và Đào Băng lại nhìn nhau.

Cô ấy nhìn tôi thêu thào: “Mình không biết bơi.”

Tôi vung vẩy cánh tay, vắn vắn cổ chân: “Không cần tới bạn, mình đi.”

Làm phẫu thuật cần thể lực tốt, mỗi mùa hè tôi đều tới hồ bơi, cơ thể khỏe khoắn, ăn uống cũng ngon miệng hơn. Khoảng cách này có thể ước tính bằng bốn lượt trong hồ bơi.

“Bạn đang sốt, bạn không đủ sức đâu.” Đào Băng ngăn tôi: “Đường Quả, cậu muốn chết à?”

“Đào Băng, bạn cứ ở đây đợi tôi, chút nữa tôi quay lại.”

Nói xong tôi băng mình vào dòng nước đục ngầu, hướng theo ngọn cây ngô đồng ấy bơi đi. Tiếng đứa trẻ ngày càng gần hơn, cơ thể tôi ngấm nước, thể lực trở nên yếu đi, tay chân dường như tê cứng. Tôi dựa vào chiếc chậu, là một đứa bé tầm năm, sáu tháng, nước sắp tràn vào cả tai đứa bé. Tôi vội vàng đổ hết nước trong chậu, vui mừng phát hiện ra chậu gỗ rất lớn, bộ nổi không nhỏ, nếu tôi ôm đứa bé thì nhất định có thể bơi vào bờ. Ông trời không tiết đường sống của tôi. Tôi đẩy chiếc chậu, đạp chân bơi vào bờ thì thấy Đào Băng đang khóc. Cô được mệnh danh là nữ kim cương của lớp tôi, ngoại hình cao lớn, dao đâm không sợ. Nữ kim cương khóc cũng rất có khí chất, nước mắt cứ thế lăn chầm chậm như mưa.

“Khóc gì mà khóc, coi như tôi xả thân vì nghĩa đi, lúc ấy cậu khóc cũng chưa muộn.”

Đào Băng vừa khóc vừa nói: “Đường Quả, có phải cô quá ích kỷ?”

“Không,” tôi thở phào, “nếu chiếc chậu này mà bé hơn tí nữa, tớ chắc chắn chết đuối.”

Hóa ra chiếc thảm mà Đào Băng đắp trên người tôi đã sắp kho, tôi cởi hết bộ quần áo ước sung trên người đứa bé ra, quần chiếc thảm vào: “Cậu ôm nó đi, mình không còn chút sức lực nào rồi.”

“Socola bạn đưa tớ vẫn chưa ăn.”

“Ừ, nó đói lắm rồi.”

Đứa bé ăn xong miếng socola liền ngủ ngon lành, Đào Băng cứ thế ôm lấy nó, sức khỏe đứa bé tốt, không bị sốt gì. Chúng tôi cứ bước về phía trên, Đào Băng ôm đứa bé nên đi rất chậm, tôi lúc đẩy cũng chẳng còn sức nữa, đi như bò lết. Trước mắt mọi thứ cứ như tối sầm lại, tôi nghe rõ tiếng răng va đập vào nhau. Tôi nhìn thấy rõ bóng đêm đang dần buông, những đám mây dày đặc. Tôi mừng tim hơn, móc từ trong túi

ra hai cái kẹo hoa quả: “Đào Băng, ăn đi rồi bế đứa bé đi nhanh lên trước. Có lẽ bọn Nhã Chí cũng đang ở trên đó, đi tìm họ đến cứu tở.”

Đào Băng kéo tay tôi: “Không được, mình đỡ bạn, chúng ta cùng đi.”

“Đường Quả...” cô biết lần chia lìa này lành ít dữ nhiều, mắt ngấn lệ, “Cậu là người con gái mạnh mẽ nhất tôi từng gặp trên đời, đáng cậu cầm kiếm gỗ trong rất đẹp, tôi luôn ngưỡng mộ bạn, thật đấy, luôn ngưỡng mộ.”

Tôi gật đầu: “Tôi chỉ không thích âm đọc của tên bạn, nhưng thực sự không ghét bạn.”

...

Cuối cùng cô ôm lấy tôi, vừa khóc vừa đi về phía trước.

Không biết là bao lâu tôi hoàn toàn mất đi tri giác, cả thân mình nước lạnh như băng. Đúng lúc tôi bắt đầu cảm thấy khó chịu, tôi muốn khóc, nhưng không thể nào cử động được, rồi dần dần mất đi cảm giác đau đớn, tai ù đi. Xung quanh biến thành một màu đen kìn kịt, bóng đêm bao trùm làm tôi thấy an toàn, cả thân mình như chìm vào trong một căn phòng ấm áp. Giống như quay lại cung điện của Điền mỹ nữ.

Tôi cảm thấy vui vẻ, rũ bỏ tất cả đau đớn. Có một ánh sáng thu hút tôi về phía trước, có một giọng nói ấm áp đang gọi tôi, tới đây, hãy tới đây, hãy bước tới...

11. Chương 11: Chương 4.2

Type-er: Gabeo

3.

“Cháu tỉnh rồi à, làm đội phó chúng ta lo muốn chết đấy.”

Đó là câu nói đầu tiên tôi nghe bác sĩ quân y nói sau khi tỉnh lại, nhưng tôi chỉ khẽ mở mắt ra, nhìn sơ qua quang cảnh lúc ấy. Toàn thân tôi không còn chút sức lực, đến ngón tay cũng lười biếng không muốn động đậy, cổ họng nóng như lửa thiêu, cảm giác mất cân bằng cơ thể.

Bác sĩ quân y hình như đang tới dặn dò cô y tá điều gì đó, lát sau lại đi vào cho thêm vài giọt kháng sinh.

“Cháu bị sốt cao dẫn tới viêm phổi, may mà được ngồi máy bay tới tận đây, cũng may có người phát hiện ra cháu, muộn tí nữa thì mất mạng rồi.” Vị bác sĩ quân y nói không ngừng nghỉ, “Cháu nghỉ ngơi đi, con đường dưới núi sắp vết thông rồi, đợi khai thông xe cấp cứu của bệnh viện có thể vào đây”.

Anh cứ lải nhải không ngừng, thật chỉ muốn cho một cái gót giày vào miệng. Tôi tỉnh được một lúc lại buồn ngủ, nhắm mắt lại, bên tai trở nên yên tĩnh, tỉnh lại lần nữa thì trời đã tối, công suất đèn quá thấp làm trong lều cứ mờ mờ ảo ảo.

Có một người đàn ông quay lưng lại phía tôi thay quần áo, trên người có những khoảng trắng rõ rệt, đây là những nơi ánh sáng mặt trời không thể chiếu vào, những thớ thịt săn chắc đắp đầy trên cơ thể anh. Sau khi cởi áo anh ta bắt đầu cởi thắt lưng, tôi suýt nữa nôn ra máu, người anh em, tôi là bệnh nhân, có phải xác chết đâu, vừa nhắm mắt lại tôi bỗng nghe tiếng bên ngoài gọi: “Phó đội trưởng Diệp, cơm tối xong xuôi rồi, mang một suất vào cho anh nhé.”

“Được, cảm ơn.”

Anh quay đầu lại, tôi không kịp thu lại ánh nhìn, đột nhiên bị bắt gặp, không kịp trở tay.

Anh kéo lại thắt lưng, bước lại, đưa tay lên trán tôi, chau mày, dáng vẻ lo lắng ưu phiền.

“Vẫn chưa hạ sốt.” Diệp Bổng vuốt họng tôi: “Quả Quả có khát không?”

Diệp Bổng mang nước tới, khoảng cách rất gần, anh nhìn sâu vào mắt tôi. So với trước kia, anh chỉ đen hơn một chút, vẫn vạm vỡ, đẹp trai như xưa, thời gian trôi đi quá nhanh, tôi dần quên đi hình bóng ấy.

Nhìn thấy tôi ngẩn ra, anh vuốt má tôi: “Em không phải là quên anh rồi chứ?”

Tôi chỉ vào họng, cười cười vẻ có lỗi, rồi dùng tay kí hiệu chữ. Diệp Bổng cầm điện thoại đưa cho tôi, tôi bấm một hàng chữ: “Đã tìm thấy các bạn của em chưa anh?”

Anh gật đầu, “Tìm thấy rồi, bác sĩ không đủ nên họ đang giúp đỡ”. Anh có vẻ lấy lại tinh thần, “May mà họ tìm thấy một số người dân có mang theo thuốc nên giúp được nhiều.”

Anh thật dịu dàng với tôi, không lạnh lùng, lời nói cũng không cay nghiệt, tất cả là do tôi đang ốm.

Tôi gật đầu rồi lại hôn mê.

Mấy ngày sau, vẫn không tỉnh táo, cứ thấy ồn ào, người khỏe mạnh còn cảm thấy mệt mỏi. Diệp Bổng hiếm khi mở lời với tôi, anh rất bận, khi anh tới thì tôi giả vờ ngủ say, không biết có bị anh phát hiện không. Sau đấy do có Nhà Chí tiếp quản công việc chăm sóc tôi và cảm ơn Diệp Bổng. Cảnh ấy mới thực nực cười, bạn trai hiện giờ của tôi đang cảm ơn chồng cũ vì đã chăm sóc tôi. Tôi chút nữa đã phì cười trong giấc mơ.

Sau khi đường được khai thông, xe cứu thương đưa tôi về bệnh viện, kì thực tôi đã phục hồi quá nửa rồi. Thầy Nhất Dao Thiết tận tay ra đón xe cấp cứu của bệnh viện Khang Lạc, tới bệnh viện lại nhận được sự chào mừng nhiệt liệt, trải thảm đỏ, rải hoa hồng, hô khẩu hiệu tung hô chào đón tưng bừng, có thể nói là rất khoa trương.

Sau đó phó viện trưởng cũng bị kinh động, cầm một hộp cơm đến, nói giọng hiền hòa: “Tiểu Đường, muốn nằm viện bao lâu thì nằm, cố gắng bồi dưỡng sức khỏe nhé.”

Đợi ông đi rồi Hạ Văn Kỳ mở hộp cơm ra nhìn, suýt lặn đùng ra bất tỉnh, hộp cơm với trứng sốt cà chua, thế này mà cũng mở miệng ra bảo chú ý dinh dưỡng. Kha Hạnh Hương ngày nào cũng mang cặp lồng canh nóng đến, thường xuyên là câu nói giữa bệnh viện và nhà họ Đường.

Tóm lại, tôi đại nạn không chết ắt phúc lớn về sau.

Tôi từ đầu đến cuối không nói với một ai là đã gặp lại Diệp Bổng, anh đã được điều về quân đoàn thành phố, đã là thiếu tá rồi, thăng quan phát tài, không tàn tật, không thiếu chân thiếu tay, xem ra đầu óc cũng không có vấn đề gì, vẫn là người luôn được người khác yêu quý.

Anh đi cứu lũ, vô tình gặp nạn nhân là tôi, chỉ thế mà thôi.

Sau này có lẽ chẳng bao giờ gặp nhau nữa, cho nên không cần phải nói, chẳng có gì cần phải nói...

Sau khi xuất viện, phó giám đốc bệnh viện cho tôi nghỉ phép vài hôm.

Mấy ngày nghỉ phép này tôi chủ yếu chỉ nằm trên giường, thỉnh thoảng tỉnh dậy thì thấy hai con mắt vừa to vừa đen lay lắt đang áp vào mặt tôi, chúm chím cái miệng như sắp khóc. Cái thứ này làm tôi sợ chết. Không biết Hạ Văn Kỳ nói với nó những gì, gần đây nó trở nên ngoan ngoãn lạ thường, giống như chú mèo nhỏ đang cố gắng làm hài lòng chủ nhân vậy.

Tôi ôm lấy nó, cọ cọ cái mũi, ôm nó vào lòng rồi nhẹ vuốt những sợi lông mềm mại.

Đôi tay nhỏ bé hồng hồng của Diệp Lê vòng qua cổ tôi: “Mẹ, mẹ có đói không, bà ngoại đang làm bò viên chiên đấy.”

Ngày trước tôi có mang từ phòng giải phẫu về một con thỏ cho Diệp Lê chơi, nó đút cho chú thỏ ăn cà rốt, được vài ngày thì chú thỏ bắt đầu đau bụng, dần dần thức ăn không tiêu. Mỗi lần thăng bé nhìn thấy ai không ăn uống, đều nghĩ tới chú thỏ đang thương chết vì không ăn được ấy. Nhìn thấy bộ dạng của nó, tôi vừa thấy vui mừng vì cái phôi tử hống này cũng có ngày hôm nay, lại vừa phải mang cái bộ dạng đau lòng cho nó thấy.

Tôi ôm lấy nó: “Đi thôi, xuống ăn cơm, bò viên chiên bà ngoại làm để cho mấy chú heo ăn, chúng ta đến nhà cha nuôi ăn bánh chéo.”

Thằng bé sung sướng nhảy cẫng lên, trèo xuống giường vội vàng đi dép.

Đây là đứa con trai của tôi và Diệp Bổng.

Nhưng tôi vẫn chưa nói với nhà họ Diệp, càng chưa nói với Diệp Bổng.

Đứa nhỏ này đối với tôi mà nói như một món quà vậy, đối với anh mà nói, có lẽ là một sự phiền phức.

Anh vẫn còn trẻ, dáng vẻ đỉnh đặc, ba đời đều là rường cột của nước nhà, sau này có quyền có thế, sẽ có rất nhiều cô gái thích anh ấy. Cứ nhìn tôi đây thì biết, si mê và yêu anh đến điên dại, tôi giờ đây là người đàn bà hồng nhan bạc mệnh. Diệp Lê nhất định sẽ hậu sinh khả úy, từ nhỏ già trẻ trai gái đều biết tới, ở nhà trẻ có bạn gái, còn có hai người bạn nhỏ, những điều cấm kỵ kinh thiên động địa đều đã làm qua.

Sáng hôm sau, Vu Nhã Chí tới, anh xin nghỉ phép, anh mang theo nho Mỹ mà tôi thích ăn, món KFC mà Diệp Lê thích ăn, còn có cả món hoa quả điểm tâm mà Diên Mỹ nữ thích ăn nữa.

Người này thật là một người biết cách lấy lòng người khác.

Diên Mỹ nữ cười tươi như hoa: “Cậu thật là khách khí quá, còn mang theo quà nữa?”

Vu Nhã Chí cười một cách khiêm tốn: “Dì à, đều là những thứ chẳng đáng tiền, dì không vứt đi là tốt rồi.”

Tôi dắt Vu Nhã Chí vào trong phòng bếp đóng chặt cửa lại, chỉ vào chiếc ghế: “Ngồi xuống.”

Anh cười một cách lạnh nhạt: “Em đã khỏe hơn chút nào chưa?”

“Ăn được ngủ được rồi.”

“Lúc nào em mới trở lại bệnh viện làm?”

“Ngày ngày mai”. Tôi khoanh tay trước ngực hỏi: “Anh đến đây có việc gì?”

Anh nhướn lông mày: “Phải có chuyện gì mới được đến tìm em hay sao?”

Mối quan hệ của chúng ta dù không có chuyện gì thì cũng có thể quang minh chính đại đóng cửa với nhau trong phòng được.

Tôi cùng cười: “Làm gì có chuyện đó? Tôi chỉ nói là, để người cao quý như ngài cứ chạy tới chạy lui thì thật là mệt mỏi, ngày mai thần thiếp sẽ tự tới để thỉnh an ngài là được rồi.”

Anh cười sáng sủa, vui vẻ nói: “Nói huyền thuyên.”

“Ở bệnh viện mấy ngày nay có phải mọi người đã bàn tán câu chuyện anh hùng của em không? Em đã được làm người nổi tiếng chưa?”

Anh nói: “Đâu chỉ có thế, mấy ngày trước có mấy cánh nhà báo tới, nói là muốn phỏng vấn em kìa.”

“Hả?” Tôi có phần ngạc nhiên: “Em có gì để mà phỏng vấn đây?”

“Em cứu đứa bé đó, tìm thấy người nhà nó, người nhà của nó chạy đến bệnh viện để cảm ơn em, chỉ tiếc là em không có ở đó.”

Cuối cùng tôi cũng nhớ ra là tôi đã cứu đứa bé, gặp rồi, cảm ơn rồi, cũng còn gì to tát nữa đâu.

“Đứa bé đó sao rồi?”

“Tất cả đều bình thường, nó vẫn khỏe mạnh.”

Nghe được tin này tôi thấy vui mừng vô cùng, khoa chân mua tay kể cho Vu Nhã Chí nghe chuyện xảy ra trong bệnh viện. Lão Đường mang ít hoa quả tới tặng. Tôi nghe thấy tiếng chuông cửa kêu, tiếp đó là giọng nói dễ thương của Tí Tọ: “Bà ngoại ơi! Mẹ ơi! Con và cha nuôi cùng với bà Hạ về rồi ạ!”

Con bạc Hạ Văn Kỳ hỏi: “Dì à, chơi mấy ván nhĩ?”

“Năm đồng một lượt được không?”

“Không vấn đề gì.” Hạ Văn Kỳ hét: “Quả Quả, ra đây cùng chơi nào!”

Tôi kéo tay kẻ thù Vu Nhã Chí: “Mình cùng đi!”

Hạ Văn Kỳ không ngờ Vu Nhã Chí có ở đây, trợn tròn mắt: “Sư huynh, anh có mang đủ tiền không?”

Vu Nhã Chí bị dồn vào thế bí, đứng giữa hai sự lựa chọn cuối cùng cũng bình tĩnh đáp lại: “Có lẽ cùng đủ.”

Mẹ của Hạ Văn Kỳ thêm vào: “Ta hầu bài này, mỗi người cho xin mười đồng tiền hầu trà, Quả Quả thì thêm mười đồng tiền trông con.”

Tôi tức giận, di à, rốt cuộc là di muốn bao nhiêu đây?

Diệp Lê lập tức giơ tay phản đối: “Con không chơi với bà Hà đâu, con muốn chơi bài với ba nuôi cơ.” Thật là có triển vọng! Con bạc Hạ kéo cu Tí vào thơm một cái: “Ngoan quá, cha nuôi thắng bài rồi sẽ dẫn Tiểu Lê đi ăn KFC nhé.” Diệp Lê lại giơ tay, “Đưa cả mẹ con đi ăn KFC nữa.”

Nước mắt tôi chỉ trực trào ra, cảm thấy thật cảm động.

Lần này chơi bài thoát cái đã mất một ngày, chẳng muốn nhắc mình khỏi ghế nữa.

Buổi tối Điền mỹ nữ gọi thức ăn từ tiệm cơm mang tới, bà sống được nửa đời người, nghệ thuật nấu ăn cơ bản là không thể học được. Lúc ăn cơm, theo thường lệ tôi thường đặt một bát cơm một đôi đũa lên trước bài vị của nhà họ Đường, rồi đặt lên đó một ly rượu. Ảnh của ông Đường được treo trên tường, vẫn giữ nét cười hiền từ nhân hậu. Con bạc Hạ cùng tôi kính rượu, uống cũng không ít.

9 giờ tối, tôi tiễn Vu Nhã Chí ra cửa, anh đứng dưới đèn đường xoa mái tóc mái bằng của tôi: “Mai gặp lại nhé.”

4.

Chuyến du lịch lần trước, ai hỏi tôi cũng chỉ cười trừ, không muốn nói đến, cũng chẳng muốn nghĩ đến nữa. Bởi vì tôi vừa hay cứu được một đứa trẻ, cho nên mới có người xem tôi như nữ anh hùng, lần nào gặp tôi cũng đều phải nói lại một lần.

Thực ra chẳng đúng gì cả, nữ anh hùng thực sự phải giống như Lưu Hồ Lan ấy, vì nhất quyết không tiết lộ mục đích nên đứng trong cột lửa to như vậy cũng không than sống sợ chết, dùng thân mình chặn lại nòng súng của kẻ thù. Nếu như là tôi, chỉ cần dùng chiêu mỹ nam kế, nhất định tôi sẽ làm phản. Đương nhiên nếu dùng cực hình thì tôi cũng khóc huhu xin tha mạng, tôi thật chẳng có gì làm danh giá. Danh hiệu anh hùng gì đó, đều chỉ là lương truyền mà thôi.

Đối với tôi mà nói, chẳng có việc gì là tốt cả, kể cả việc gặp Diệp Bổng.

Bạn không nên nghĩ một gã vừa cai nghiện ra tù xong tình nguyện lên giường lại có thể coi ma túy là quỳ thần được. Ngược lại, đó mới là Thượng đế khiến tôi có thể nhìn thấy thiên đường. Trước đây ở quá xa, tôi không thể nhìn thấy, vẫn phải nhẫn nhịn, nhẫn rồi cũng mất cảm giác. Đúng thế, tôi giờ đây chỉ là mất cảm giác yêu, chứ không hẳn là đã chết.

Sau khi quay trở lại bệnh viện, chìm trong mớ hỗn độn của công việc, may mà có sự giúp đỡ của thầy Nhất Dao Thiết nên tôi chẳng có thời gian rảnh mà suy nghĩ vớ vẩn nữa. Cứ mang bộ dạng giả vờ như chẳng có chuyện gì ấy mà sống qua ngày, đầu tháng thì nhận lương, nhìn vào tài khoản của mình, đột nhiên tôi như bừng tỉnh giấc mộng. Tôi đã không còn trẻ nữa rồi, có con nhưng lại không có chồng, tôi phải cố gắng chăm chỉ làm việc để nuôi nó, còn thời gian mà lo mấy chuyện thiên đường, Thượng đế, chuyện tình yêu nữa chứ? Đường Quả, mà như thế là quá đủ rồi đấy.

Cuối tuần tôi trực hộ cho bác sĩ Lí có việc phải về quê, lúc 3 giờ sáng sáng phòng cấp cứu nhận được một cú điện thoại, đoạn đường giao nhau giữa Đường Quỳnh Châu và Đại lộ Long Hải xảy ra tai nạn. Lúc đến hiện trường xảy ra tai nạn, tôi trong thấy bánh xe của chiếc ô tô Lafront đâm vào cảng an toàn, chủ chiếc xe là một nam thanh niên ăn mặc rất sành điệu, lúc xảy ra tai nạn, bình dương khi an toàn trong xe tự động mở, không thấy có chân thương bên ngoài, anh ta bất tỉnh. Lúc xe cứu thương đến nơi, cô gái bị đâm nằm giữa vũng máu tươi trên đường, tim đã ngừng đập, không còn dấu hiệu của sự sống. Gần đây trong thành phố có không ít những nhóm đua xe, buổi sáng trên các đường phố lớn phóng xe lạng lách trên đường, xe chạy nhanh vụt qua trong nháy mắt.

Tất cả những người trực ban bận rộn từ khi trời mới tờ mờ sáng, tôi cùng hộ lí Lí Âm Âm đi nhà ăn ăn cơm, trên đường về cô cứ ngáp dài, bỗng trông thấy đại sảnh lớn của bệnh viện bị những phóng viên đứng

chật cả, đang níu tay các hộ lí hỏi tới hỏi lui.

Tôi tiếp tục ngáp dài, ánh mắt lướt nhanh về phía người nữ phóng viên ngồi trên ghế dài đang đi hướng về phía tôi.

“Bác sĩ Đường.”

Gương mặt của người nữ phóng viên trở nên rõ ràng, nụ cười rất thân thiết, thần thái khiến người khác thật ngưỡng mộ.

Trác Nguyệt cười vang: “Em không nhớ chị sao?”

Tôi mỉm cười: “Chị Nguyệt.”

“Chị còn đang nghĩ không biết có được gặp em ở bệnh viện này không, không ngờ giờ đã gặp được em thế này.”

Tôi có phần ngạc nhiên: “Chị biết em làm ở đây à?”

“Lần trước có tin một vị bác sĩ trẻ tên là Đường Quả ở bệnh viện Khang Lạc đã cứu sống một đứa trẻ, báo đài có cử chị đến phỏng vấn em, nhưng vị nữ anh hùng lại không muốn nhắc đến chuyện ấy, nên chị không đến nữa.”

Tôi chợt nhớ ra, có phần khó xử: “À, thì ra người phóng viên liên hệ phó trưởng khoa là chị ạ.”

Trác Nguyệt vừa cười vừa gật đầu: “Em có thời gian không, chị mời em đi uống cà phê.”

Trước cửa bệnh viện có một quán cà phê, tôi bây giờ thấy trong người mệt mỏi không đi nổi nữa, cần uống một tách cà phê cho tỉnh táo. Quán cà phê rất thoáng mát, tôi gọi một cốc mocha, uống một hơi, cảm thấy tỉnh táo hơn nhiều. Trác Nguyệt lịch sự ngồi khuấy cốc nước, nhìn tôi cười. Hôm nay chị đến bệnh viện là vì chuyện tai nạn xảy ra tối qua.

“Về việc tai nạn của nhóm đua xe tối qua, chị muốn biết chuyện gì thì cứ hỏi, về nhà viết tốt một chút, có viết thì anh ta cũng đã chết”, tôi cảm thấy rất tiếc, “Anh ta bị gãy hai xương sườn, nhưng một chiếc lại đâm trúng phổi.”

Trác Nguyệt cười vang: “Quả Quả, em đúng là chẳng thay đổi gì, vẫn công tư phân minh.”

Tôi cũng bật cười, không khí trở nên thân thiết hơn một chút, cuối cùng cũng có chút cảm giác bạn bè lâu năm gặp lại.

Tôi nói: “Chị Nguyệt, chị dạo này có khỏe không?”

“Khỏe, chị được làm công việc mà mình yêu thích, không thiếu tiền cũng chẳng thiếu tình, có gì mà không tốt chứ?” Chị Nguyệt ngừng lại, lại vừa cười vừa nói tiếp, “Đúng rồi, chị li hôn rồi, tài sản vẫn chưa phân chia xong.”

Có gì hay ho đâu cơ chứ, bốn năm trước em cũng đã li hôn rồi. Nhớ tới Diệp Bổng, tôi nhìn những giọt nước sóng sánh trong cốc cà phê, ngồi ngáy ra.

“Có vẻ em sống vẫn tốt nhỉ, vẫn còn trẻ trung thanh xuân thế này, chẳng có gì phải lo sợ.” Trác Nguyệt chỉ tay vào chiếc áo bác sĩ của tôi, chất liệu vải như trở nên đắt hơn với lời khen của chị: “Chị chưa gặp cô gái nào mặc áo blouse trắng đẹp như vậy, đây gọi là thiên sứ áo trắng.”

“Chị nói quá rồi,” tôi xoa xoa mũi, “cho dù em có phần thật sự là xinh đẹp.”

Trác Nguyệt giấu nụ cười mỉm, trông thật duyên dáng.

Thật ra chúng tôi chẳng biết nói gì, chẳng qua chỉ là ngồi ôn lại chuyện cũ, nhìn gương mặt của người đối diện nhớ lại ngày xưa. Đường Quả mà chị quen, là một Đường Quả trẻ trung vô ưu vô lo. Có lẽ những phẩm chất tốt đẹp ấy vẫn còn sót lại trong con người tôi, nhưng chẳng còn lại bao nhiêu. Tôi rất cảm ơn Trác Nguyệt những ngày qua đã chăm sóc tôi, chị không nhắc tới Diệp Bổng, tôi cũng chẳng dám nhắc đến. Chúng tôi nói toàn chủ đề linh tinh, ví dụ như chuyện tai nạn.

Ngoài tình cảm cá nhân ra, chị cũng là một nữ nhà báo mà tôi yêu thích.

Chuông điện thoại vang lên, là Vu Nhã Chí, anh nhắn tin nhắn tôi một trận: người tiếp trực ban không tìm thấy em, đến chỗ anh cũng không thấy, em chạy đến chỗ nào rồi hả?

Tôi nhìn giờ, buồn rầu đứng dậy: “Xin lỗi chị Nguyệt, em phải quay về rồi.”

“Cảm ơn em đã cho biết một số thông tin mới.”

“Cảm ơn vì cốc cà phê của chị.”

Số báo mới ra tuần này, tôi có đọc thấy bài báo của Trác Nguyệt về việc đua xe, cũng vẫn giọng văn của chị trước đây, chín chắn tinh tế, đi vào lòng người. Ông Đường xem xong liền đứng dậy, lịch sự đứng khấn trước bài vị tổ tông.

Kì nghỉ hè đã kết thúc, tôi sớm đã quên chuyện gặp Trác Nguyệt lần trước.

Chuyện của Diệp Bổng cũng quên luôn.

Cuộc sống hàng ngày của tôi rất đơn điệu, nhưng cũng chẳng thiếu thứ gì. Theo như lời của Kha Hạnh Hương: Khi tôi đang mặc chiếc váy dài màu đỏ, ngồi nói chuyện với vị nhạc sĩ lãng mạn người Pháp trong quán cà phê, thì cậu lại đang trong phòng phẫu thuật nhìn vào lực phủ ngũ tạng của bệnh nhân, anh mắt mệt mỏi như chú cún con.

Hạ Bán Tiên hoành phi: Người nào mệnh nấy.

Là ông của anh ấy.

12. Chương 12: Chương 4.3

Type-er: Gabeo

5.

Mười một ngày nghỉ phép đã tới, Điền mỹ nữ và Hạ Văn Kỳ đăng kí vào đoàn du lịch, mang theo Diệp Lê đi khu vui chơi ở thôn Phượng Hoàng tỉnh Hồ Nam. Thầy Nhất Dao Thiết thì đến bệnh viện khác chữa bệnh, Vu Nhã Chí về Hải Nam thăm người thân, chỉ có tôi là khổ, phải ở lại bệnh viện.

Nửa đêm, tôi ngồi trong phòng hộ lí kể chuyện ma cho chị em nghe.

Có một người đàn ông mặc áo quân phục rần rần đi đến phòng đăng kí, tôi trông người này rất quen, thực ra là không chỉ quen, mà ngay cả chỉ nhìn lưng tôi cũng có thể nhận ra. Người đó đăng kí lấy sổ xong liền đi vào phòng nội khoa, tôi ma xui quỷ khiến thế nào cũng vội đi theo, người đó vào phòng chẩn đoán, một lúc sau cấp nhiệt độ rồi ngồi hàng ghế nghỉ ngơi phía ngoài.

Người đó nằm nhắm mắt nghỉ ngơi, hai má hồng một cách bất thường.

Theo như tôi nhớ, thì Diệp Bổng không mắc bệnh gì, đương nhiên tôi cũng chưa bao giờ nhìn thấy bộ dạng yếu ớt của anh như bây giờ.

Tôi bước đến, gọi nhỏ: “... Diệp Bổng”. Sau khi gọi tên anh, từng tế bào trong cơ thể tôi dường như đều loạn cả lên, lúc thì sôi sùng sục, lúc thì reo vui, lúc lại đau đơn. Thì ra chỉ có thể gọi tên anh trong giấc mộng, còn ở ngoài đời thì sẽ có cảm giác này, tôi vui mừng nói líu cả lưỡi.

Diệp Bổng đột nhiên mở mắt ra, anh hơi bất ngờ, nhìn vào mặt tôi, không thốt nên lời.

“Diệp Bổng, anh không sao chứ!” Tôi sờ lên trán anh.

Anh nắm lấy tay tôi, anh cầm chặt quá khiến tay tôi đau nhói.

“Đường Quả?”

“Vâng.”

Tôi lấy cặp nhiệt độ trên người anh ra, chau mày, 39,7 độ, sốt cao rồi. Tôi đưa anh vào phòng nghỉ ngơi của trực ban, rồi chạy đến phòng bác sĩ lấy thuốc, chờ cho người anh hạ sốt từng chút từng chút một, tôi chạy đi chạy lại toát cả mồ hôi. Vẫn là duyên phận không thể chạy trốn, lần trước là anh chăm lo cho tôi lúc tôi bị sốt cao, lần này là tôi chăm sóc cho anh.

Chỉ là tôi không hiểu, một mình anh, nửa đêm chạy đến bệnh viện mà không có ai đi cùng.

Lúc trời sắp sáng, truyền được hai chai nước hoa quả, cơn sốt của anh mới được truyền giảm, hàng lông mi dài của anh vẫn khép chặt, giống như những chú bướm đang đậu, trông thật đẹp và bình yên, bộ dạng của anh như chẳng màng tới việc thế sự bên ngoài.

Cô y tá đứng đó, cái cô Trương Tử nam suốt ngày thích cãi vã đó hỏi tôi: “Đường Quả, cái người đẹp trai mà cô đưa tới nằm ở phòng nghỉ là ai thế?”

Tôi lạnh lùng nhìn cô ta: “Cha của con trai tôi.”

Mặt cô trắng bợt ra, đánh rơi cả sổ ghi bệnh xuống sàn: “Cậu im miệng cho tôi, không muốn nói ra thì thôi, nói ra chẳng câu nào đúng cả.” Nói xong cô rên lên một tiếng rồi quay ngoắt đi sang phòng bệnh nhân xem xét. Tôi cũng kêu lên, quay trở lại phòng nghỉ ngơi.

Diệp Bổng vẫn chưa tỉnh, tinh thần dường như bị suy sụp nặng.

“Diệp Bổng, anh thấy khó chịu chỗ nào? Chút nữa nhà ăn mở cửa em sẽ đi mua ít hoành thánh về cho anh ăn, rất thơm đấy.”

“Cảm ơn em, anh đã khỏe rồi.” Diệp Bổng nhìn tôi một lượt “Em giờ đã là bác sĩ thật sự rồi.”

“Vâng, nhưng em vẫn chỉ là thực tập sinh thôi, học khoa gây mê.” Giọng tôi trở nên mạnh mẽ, “Anh có muốn biết vì sao em học khoa gây mê không?”

“Anh không muốn biết.”

Diệp Bổng chẳng có chút lịch sự nào cả.

May cho anh tôi là bác sĩ, đối xử với người nhà bệnh nhân rất tốt, cho dù bị người nhà bệnh nhân mắng, tôi cũng chỉ cười mà chịu đựng, để đại diện cho hình ảnh tốt đẹp của y tá trong bệnh viện. Phó viện trưởng mà cũng còn phải đích thân tuyên dương tinh thần phục vụ của tôi nữa là.

Tôi lấy lại bình tĩnh và cười nói: “À, em đã giúp anh kê thuốc rồi, anh mang thuốc về nhà uống rồi dưỡng bệnh nhé.”

Quai hàm của Diệp Bổng đều động đậy, anh mở to mắt nhìn tôi một cách lạnh lùng.

Chẳng biết anh đang giận gì nữa.

Một lúc sau, anh nói: “Người yêu của em đâu?”

“Anh ấy về Hải Nam thăm bố mẹ rồi, em cũng muốn đi Tam Á, đứng trên bờ biển ngắm mặt trời chiếu xuống, nhưng thầy Nhất Dao Thiết đi công tác rồi, nói em phải chờ ở đây, tháng sau phát lương, ông sẽ cho em thêm tiền thưởng coi như là bù đắp cho em.” Tôi vui vẻ nói, không quên động viên anh, “Anh biết thầy Nhất Dao Thiết rồi đấy, là cái người Lương thiên lí đó, cái người đã đưa Thúy Thúy cho em đấy, à, anh còn nhớ Thúy Thúy chứ?”

Sắc mặt anh càng kém đi: “Không nhớ.”

Tôi vui mừng nói càng nhiều, lúc bối rối nói càng nhiều, hình như tôi kể gì với anh cũng nói rất nhiều.

Diệp Bổng cuối cùng không chịu nổi: “Em đi đi, hôm qua đã làm phiền em rồi.”

Tôi đi đến cửa quay lại nhìn anh rồi đóng cửa lại, tôi đột nhiên thở dài: “Anh bị ốm sau không đến bệnh viện, anh đến đây làm gì?”

Diệp Bổng cũng quay đầu lại, bộ dạng thẹn quá hóa giận: “Bình an!”

Tôi mặt dày cười lớn: “Anh không phải là không muốn xa em đấy chứ?”

Nói thật, tôi thật ra chỉ mồm mép thể thôi, nghĩ gì nói vậy. Diệp Bổng bổng ngay ra, cắn môi, mặt bỗng dựng đơ bừng, bộ dạng xấu hổ rồi đột nhiên chạy đi. Tôi cũng đứng ngay người ra, cũng không loại trừ khả năng này.

Một lúc sau cô y tá Lí Âm Âm chạy đến tìm tôi kiểm tra phòng bệnh, nhìn sắc mặt tôi liền hỏi: “Cậu ngày người ra làm gì thế?”

Tôi chợt bừng tỉnh: “Mau ăn cho no uống cho đã, có ân báo ân có oán báo oán, trời sắp sập đến nơi rồi.”

“Cậu đang nói bậy bạ cái gì thế nhỉ, đầu óc toàn là hoang tưởng thôi.”

“Có một người nói với tớ rằng, nếu muốn tôi yêu cô, trừ phi là trời sập đất lún không còn ngày tháng.”

“À à, tỏ tình rồi à?”

“Vẫn chưa, bị xem thường, anh ta chê tớ phiền phức.”

“Người đàn ông mà không chê cậu phiền chắc phải dùng kính hiển vi mới tìm được.”

“Đồ con kiến!”

Âm Âm chỉ vào tôi rồi cười vang: “Đừng có đứng ngẩn ngơ ở đó nữa, đi vào phòng bệnh thôi, ở giường số 7 có một anh chàng chưa có bạn gái, có nhiều tiền lắm, tớ phải mau để anh ta gặp mặt và nhận sự chăm sóc chu đáo của y tá Tiểu Lý này.”

Ái chà, tiểu nha đầu này cũng âm thầm hành động rồi đây.

Tôi lại vui vẻ ngay lại, dùng giọng đầy tình cảm của chị Lâm Chí Linh trong “Xích Bích”: “Âm Âm, đứng lên đi.”

Lí Âm Âm tức tối bước đi: “Đường gọi tớ là Âm Âm, tớ ghét Âm Âm!”

Sau ngày hôm đó, Diệp Bổng cũng biến mất.

Tôi thấy đó như là một giấc mơ, trong giấc mơ của tôi anh vội vàng đến rồi cũng vội vàng đi như cơn gió.

Vào cái thời trẻ tôi vì tình yêu mà bất chấp tất cả, anh đáp ứng tất cả những mong muốn của thiếu nữ như tôi, mang đến cho tôi hôn nhân, mang đến cho tôi một món quà đáng yêu, và cũng đoạn tuyệt tình cảm với tôi một đi chẳng quay đầu lại. Thưng, trong lòng tôi vẫn luôn có bóng hình người đàn ông ấy, tình yêu của tôi dành cho anh là vô bờ bến, bởi vì trong cuộc tình ấy, tôi là người vui vẻ chấp nhận dù có bị vùi dập trong bụi trần.

Chỉ đến lần xuất hiện này của anh, nhìn anh cũng khiến tôi hồn bay phách lạc một một thời gian.

Có điều, cũng chỉ là thế này mà thôi.

Tôi đã nói rồi, tiếp tục, hoặc là vĩnh viễn sẽ không gặp lại.

Chúng tôi đã chọn con đường vĩnh viễn sẽ buông tay.

6.

Thời tiết cuối tháng 10 cuối cùng cũng mát hơn, cũng đến ngày giỗ của ông Đường rồi.

Tôi đề nghị xin nghỉ làm vài ngày trước, ở trường cũng xin nghỉ xong rồi chuẩn bị về quê vài ngày, chúng tôi cũng muốn về thăm ông. Mộ của ông Đường ở quê, ông bà vẫn còn khỏe mạnh, đều thấy mấy cái hộp nhỏ ở nhà tang lễ không hay ho gì, liền bảo các bác ở quê mang thi thể của ông Đường về quê chôn cất, tôi cũng đồng ý. Người ở quê coi trọng việc an nghỉ của người chết, mời cả thầy phong thủy ở quê đến xem, đặt mộ ở nơi trời đất giao hòa, hấp thu tinh hoa của trời đất ở tít trên đỉnh núi. Báo đài đều nói kiểu chôn cất thi thể người chết ở chỗ như thế này, phần lớn đều biến thành con quỷ da trắng, trời tối sẽ bật dậy ăn thịt người.

Sau này tôi mới biết phía bên kia của ngọn núi là đất của quân đội, mỗi lần có tiếng súng diễn tập quân sự ở trên ngọn núi này đều vang mấy ngày mấy đêm, lúc trẻ con lên núi hái lá trà còn nhặt được rất nhiều vỏ

đạn rồi mang về bán lấy tiền. Nghe nói đường núi của những sơn trang khác rất gồ ghề, nhưng bên này đi thăm mộ lại rất bằng phẳng, đến cỏ cũng chẳng mọc được.

Điền mỹ nữ nghe xong mấy ngày chẳng ngủ được, nói bố con nhát gan, nằm ở nơi đó tối tối nghe tiếng súng nó, chết cũng không yên lòng.

Nhưng ở quê di chuyển mộ phần là một chuyện lớn, tôi đã khuyên mấy lần rồi, nói rằng ông Đường thích nơi nhộn nhịp, nghe thất âm thanh là vui rồi, bà Đường liền từ bỏ ý định đấy. Nhưng ngày giỗ hàng năm, bà đều muốn ở lại thêm vài ngày, lên núi bày một mâm thức ăn và nói chuyện với tôi.

Cỏ trên núi mọc lên tươi tốt, tiếng chim kêu thánh thót, bầu trời trong lành đến không ngờ.

Trước kia đi một ngày, tôi đến siêu thị mua một ít quà cho hai bác, Vu Nhã Chí cũng đi cùng, cầm tay tôi đút vào túi áo, tôi cũng vui vẻ đi cùng anh.

Chúng tôi đi dạo trong siêu thị một người đẩy xe, mua được được một đồng đồ ăn dinh dưỡng.

Đến quầy tính tiền, anh rút ra thẻ tính tiền của mình để trả, tôi cũng chẳng ngăn lại, chỉ là một chút đồ vật thôi mà.

Về đến nhà, Điền mỹ nữ không ở nhà, đồ đạc đã được sắp xếp gọn gàng để trong phòng khách, tôi rót cho anh một cốc nước, rồi ngồi xuống gọt hoa quả.

“Bố của em tại sao lại mất?”

“Em chưa nói với anh à.”

“Ừ.”

“Anh chắc cũng chưa hỏi?”

“Đúng, cái này không được lịch sự cho lắm.” Anh nói, “Vội lại em cũng sẽ rất buồn.”

Tôi chậm chậm gọt vỏ.

Anh nói: “Xin lỗi em.” “Anh nói với em, những chuyện đã qua thì cứ để nó qua đi, đừng nhắc lại nữa, quan trọng là tương lai sau này. Cho nên em mới cho rằng đó là điều đương nhiên không kể với anh, kể cả chuyện của bố em, đương nhiên kể cả Tiểu Lí.” Tôi dùng gọt hoa quả, nhìn lên tấm ảnh ông Đường treo trên tường với gương mặt mỉm cười không oán không hận, “Thật ra em biết, anh không muốn tìm hiểu quá khứ của em.”

Vu Nhã Chí có phần ân hận, rướn lông mày lên.

Tôi nhún vai: “Anh không hề yêu em.”

“Vậy em thì sao?”

“Ít nhất em cũng đã từng cố gắng.”

“Sau đó thì sao?” Giọng của Vu Nhã Chí to lên một cách khó hiểu, có vẻ như rất giận dữ, “Không yêu nữa đúng không?”

Là không còn yêu nữa, tôi nhìn anh, tinh thần có phần hỗn loạn, rồi lặng lẽ cúi xuống gọt hoa quả.

“Ha...” Anh nằm dài xuống ghế sofa nhìn lên bức tranh trên tường.

Tôi đặt hoa quả đã gọt đến trước mặt anh. Vu Nhã Chí không thèm đón lấy, ngoảnh mặt đi. Hành động của anh không biết là đang định làm gì, tôi tuyệt đối không phải là loại người không biết nói lí lẽ “Tôi không yêu anh nhưng anh bắt buộc phải yêu tôi”. Tôi không phải loại người mặt dày mày dạn nín nhịn kéo quấy rầy không buông, người đàn ông nào bị tôi yêu mới là bạc mệnh sống không bằng chết.

Vu Nhã Chí đứng dậy cầm lấy áo khoác, sắc mặt có phần trắng bệch ra, chuẩn bị ra về.

“Ồ kìa, Vu Nhã Chí.”

Anh đặt tay lên vai tôi, người tôi bị ép ngồi xuống ghế, gương mặt của anh sát gần tôi, có chút nản lòng: “... Anh đã yêu em rồi.”

Anh bỏ đi, còn lại tôi ngồi ngẩn người trên ghế ăn hoa quả.

Trước khi giới thiệu tôi cho Vu Nhã Chí, cô đã giới thiệu rất nhiều cô gái khác cho anh. Có một lần cô gọi tôi sang giúp cô chuẩn bị cơm, tôi vào nhà bếp nhặt rau, cô thì tự hào ngồi ở phòng khách nói chuyện quan hệ của Trung Mỹ với Vu Nhã Chí, thỉnh thoảng anh mới đáp lại, nói chuyện thật khô khan. Tôi ngồi trong bếp cười đến nỗi sắp vỡ cả bụng, cuối cùng Vu Nhã Chí chạy biến đi, sau đó cô mới chạy qua nói với tôi, cậu nghiên cứu sinh họ Vu thật đẹp trai, nhưng thật ra chỉ là con mọt sách học mãi thành thằng ngốc mất rồi.

Cũng hay là tôi và Vu Nhã Chí đều là học sinh của thầy, khi đã trở nên quen thân, cô đột nhiên một ngày đã thông tư tưởng, ngày qua ngày sinh tình cảm mới là tình yêu chân chính, liền mai mối cho hai chúng tôi.

Cũng chỉ khi ở bên nhau, chúng tôi mới có hứng thú nói đến tình yêu gì đó.

Chúng tôi giống đôi bạn thân thiết hơn.

Bây giờ anh nói với tôi, anh đã yêu tôi.

Lương Triệu Vỹ trong phim “2046” có một câu nói kinh điển rằng: Cái thứ gọi là tình yêu, thời gian mới là mấu chốt. Quen biết nhau quá sớm hay quá muộn, đều không được.

Đúng là, đều chẳng thành.

Diệp Bổng với tôi đã không thành.

Tôi và Vu Nhã Chí cũng chẳng có kết quả gì.

13. Chương 13: Chương 5

Anh có thể thiêu đốt tôi thành tro bụi dù sao nếu không có ánh sáng, thì tôi cũng không cần cuộc sống tăm tối ấy

Type: Thanh Dâng

1.

Về quê phải đi ô tô mất hai tiếng, đến thị trấn phải thuê xe đến làng sau.

Nhà ông nội ở phía đông của thị trấn, nơi mà chỉ cần mở cửa sổ là có thể nhìn thấy núi non trùng điệp, nơi chôn nhau cắt rốn của Lão Đường. Nói ra thì tưởng là gần nhưng thực tế lại rất xa. Thế nhưng đối với Lão Đường hề cứ mở mắt ra là như đã nhìn thấy nơi sinh ra và lớn lên của mình, có lẽ như thế ông cảm thấy bớt cô đơn.

Vừa đến thị trấn, con trai bác cả anh Đường Tuấn đã đợi sẵn tự bao giờ. Anh không có vẻ gì là đứa con sinh ra và lớn lên ở vùng miền núi xa xôi, vẻ bề ngoài rất nho nhã tuấn tú, nói năng đúng mực, dễ nghe. Anh họ đưa chúng tôi tới siêu thị của thị trấn, bác gái và bác trai đã chuẩn bị cơm nước sẵn sàng. Anh họ cũng đã đón ông bà nội về đây, Tiểu Lê Tử ngọng lịu ngọng lơ, luôn miệng gọi ông nội, bà nội, trông láu tá láu táu khiến mọi người ai cũng phải phì cười.

Trên bàn ăn, bà nội lạnh lùng hỏi xuống: “Bố Tiểu Lê Tử sắp về chưa?”

Diệp mỹ nhân mỉm cười đáp: “Sắp rồi ạ, mấy ngày trước con rể gọi điện sắp về rồi ạ.”

“Ừ, cưới nhau lâu thế rồi, Tiểu Lê cũng lớn bằng ngần này rồi, chúng ta đến người cũng chưa gặp lấy một lần. Nhiều người ở thôn ta đi lính, cũng hơn mấy năm không tin tức gì, bao nhiêu cô dâu đã đính hôn chờ đợi tới mỗi mồn.” Bà nội nuốt tiếng thở dài: “Nếu không phải đã có con với nhau, mẹ thấy cứ đà này nó cũng tới mỗi mồn mất thôi, nhà không có người đàn ông thì còn ra thể thống gì?”

Lão Đường vốn dĩ chưa nói cho người nhà biết việc tôi đã li hôn, Điền mỹ nhân cũng chưa từng dǎ động đến, sợ mất thể diện. Vùng thôn quê yên bình dân dã, những cũng có chút lạc hậu, con gái mười chín tuổi đầu đến việc đăng kí kết hôn cũng chưa từng biết đến, lại không am hiểu nhiều, Oa Oa cũng sinh hai đứa rồi. Thế nhưng những chuyện kiểu li hôn thế này là vô cùng mất mặt, theo cách nói của Lão Đường, việc này đồn ra ngoài có mà nhảy sông tự tử cũng không hết nhục, cả nhà chắc cũng nhục nhả mà nhảy theo.

Thế là mấy năm nay tôi đành nói dối, cũng chỉ là để cả gia đình, họ hàng nhà Lão Đường có thể yên ổn sống qua ngày ở đây. Mọi người nghe nhiều cũng mệt, mà tôi nói nhiều quá cũng đâm ra chán. Tôi gấp thức ăn cho bà nội, cười vui vẻ: “Bà nói thật đúng, mấy ngày nay cháu chờ anh ấy đến mỗi mồn rồi, cháu đang định tự mình sinh thêm một cháu trai nữa đây.”

Cả nhà phá lên cười vui vẻ, nói tôi không biết giữ tiết hạnh. Nhưng được cái tôi như vậy là đặc biệt hơn so với mọi người.

Điền mỹ nhân không nói tiếng nào, nhưng cũng không đụng đũa.

Buổi tối tôi nằm cùng giường với mẹ, ánh trăng bàng bạc hắt qua cửa sổ, mẹ đột nhiên hỏi: “Quan hệ giữa con và Nhã Chí đến đâu rồi?”

“Chẳng đi đến đâu cả mẹ à.” Sau khi nghiêm túc bực bạch với Điền mỹ nhân, tôi bực vì đã không thể cắt đứt lưởi mình, “Chúng con chia tay rồi.”

“Chia tay thật rồi à?”

“Vâng.”

“Mẹ cũng nghĩ thế.” Điền mỹ nhân thở dài một tiếng, “Trái tim con vốn không hướng về phía nó.”

“Đúng mà, con đã giấu trái tim mình nằm sâu trong tủ quần áo, mang theo nếu mất đi thì làm thế nào?”

“Con mà cũng sợ mất à, vị trí của nó vốn đã không tìm lại được rồi.”

Tôi không hé răng nửa lời, xoa đầu đứa con trai đang ngủ. Càng nói nhiều tôi càng thấy giả tạo, nó giống như một cuộc đối thoại trên truyền hình mà hai người chúng tôi mang một phong cách không khác gì của Quỳnh Dao. Tôi đang mơ màng chìm vào giấc ngủ, bỗng Điền mỹ nữ cất tiếng: “Quả Quả, mẹ xin lỗi con.” Bà cố gắng nén tiếng nấc khẽ trong họng, làm tôi thấy khó chịu trong lòng. Lúc Lão Đường còn, luôn cung phụng Điền mỹ nữ như cung phụng một tiên nữ. Bao nhiêu năm như vậy, tôi chưa từng thấy hai người cãi nhau một tiếng, cũng chưa bao giờ thấy mẹ khóc.

Mấy năm gần đây ngoài mặt vẫn tỏ ra quan tâm đến bề ngoài, chú ý trang điểm, làm đẹp, nhưng từ khi Lão Đường qua đời, bà dường như đã mất đi cả thế giới và mất dần tuổi thanh xuân của mình. Có lẽ đối với bà mà nói nếu bắt bà lựa chọn giữa tôi và Lão Đường, bà sẽ do dự một chút nhưng sau cùng sẽ chọn Lão Đường. Bởi lẽ, Lão Đường chỉ có một, còn con gái có thể sinh thêm. Hồi nhỏ tôi còn ầm ỨC chỉ trích bà, bây giờ lớn rồi đã hiểu chuyện hơn.

Đối với những người đàn ông mà mình yêu tới tận xương tủy, không có gì quan trọng bằng, mất đi người ấy là mất đi cả tâm hồn. Tóc mẹ ngày càng bạc nhiều hơn, chỉ còn cách dùng thuốc nhuộm để che bớt đi, các vết nhăn trên khóe mắt ngày càng lộ rõ hơn, sau một đêm bà đã thay đổi từ một đóa hoa lung linh xinh đẹp thành một cảnh khô héo hắt lụi tàn.

Một người mẹ yếu đuối xác xơ như vậy, nhưng trong lòng tôi bà vẫn vậy, vẫn xinh đẹp vô cùng. Dù bố không còn nữa, tôi vẫn coi mẹ như một nàng tiên.

Tôi có mẹ, còn có cả con trai nữa, tôi phải trở thành chỗ dựa của họ.

Cho dù bây giờ không thể, nhưng có ai sinh ra đã làm được mọi việc, lớn lên người ta cũng phải trả giá nhiều hơn. Đúng vậy, cho dù bây giờ không thể, thì nhất định sẽ có một ngày tôi sẽ trở thành chỗ dựa của họ.

Sáng sớm ngày hôm sau, tôi và Điền mỹ nhân chuẩn bị một ít đồ lễ lên núi tảo mộ. Trên mộ rất sạch sẽ, anh Đường Tuấn mỗi lần lên núi đều giúp chúng tôi chăm sóc ngôi mộ. Tôi thắp hương, rồi lau sạch bức ảnh của bố, ông nở nụ cười hiền hậu, trên khuôn mặt ấy tôi không hề thấy bất kì dấu hiệu nào của tuổi già.

Bố tôi sẽ mãi mãi không già thêm nữa, cũng không bao giờ phải lo lắng, buồn phiền vì đứa con gái cứng đầu như tôi nữa.

Điền mỹ nữ gọi Tiểu Lê Tử, “Tiểu Lê, lại đây lạy ông ngoại đi cháu.”

Diệp Lê nhìn nhìn bà ngoại, lại nhìn nhìn ông ngoại, cười híp mí, chạy lại hôn lên bức ảnh ông.

Tôi không nhịn được bật cười to, xoa lên cái đầu bé nhỏ của con. Điền mỹ nữ cũng mỉm cười, ôm lấy nó rồi bắt đầu khẩn: “Lão Đường, ông xem cháu ngoại chúng ta dễ thương không! Năm ấy nếu Quả Quả không muốn giữ nó thật, ông ở dưới ấy có khóc cũng không kịp rồi. Ông yên tâm, tôi và Quả Quả sống rất tốt, rất vui vẻ, không phải mất đi ông rồi sẽ không sống nổi, cho nên ông hãy yên tâm ở đó đợi tôi, cố gắng kiếm thật nhiều tiền... trước kia ông đã hứa với Quả Quả sẽ mua biệt thự cơ mà! Ài, không biết dưới ấy nhà đất không, đợi tới lúc tôi đến chỗ ông, đừng có mà nhìn tôi ngượng ngịu bảo đang ở nhà người nhà đấy...”

Đúng là Điền mỹ nữ có khác, còn nói chuyện cuộc sống với người chết.

Tôi hóa một ít tiền vàng, rồi để mẹ ở đấy cầu khẩn, tôi ôm Tiểu Lê Tử đi lòng vòng hái táo dại. Đứa trẻ sinh ra và lớn lên ở thành phố thì về đây nhìn thấy gì cũng hiếu kì, không giống những đứa trẻ sinh ra ở miền núi, sau khi học xong chúng phải đeo gùi lên núi hái chè. Hồi nhỏ mỗi lần về quê tôi đều theo anh họ lên núi bẫy sóc, anh họ còn bảo tôi cái gì trên núi có thể ăn được, cái gì không thể ăn. Cho dù lần nào tôi cũng nhớ sai, nhưng sau những lần bị ngộ độc tôi đã tự mình rút ra nhiều kinh nghiệm và bài học.

“Mẹ ơi, táo này chua quá...? Mẹ ơi, đây là nấm à?... Mẹ ơi đừng hái, nấm độc đấy...”

“Trẻ con hiểu gì chứ, con xem cây nấm đẹp thế này, mọi thứ trên núi đều tươi tốt.”

“Bác bảo trên núi những thứ càng đẹp càng không được đụng đến.”

“Bác ấy đến cấp 3 còn không thi đỗ, đại học cũng mãi mới tốt nghiệp, con thử nghĩ xem con nên nghe mẹ hay nghe bác ấy?”

“Mẹ phải nghe bác!” Diệp Lê vẫn kiên quyết.

“... Thỉnh thoảng có lúc mẹ cũng đúng mà.”

“Bố nuôi bảo, mẹ chỉ đúng khi quyết định sinh con ra thôi.” Thằng bé chạy lại, véo má tôi kéo sang hai bên, “Mẹ ơi, bây giờ con đang ở tuổi có thể bắt chước rất nhanh đấy, đừng có làm tấm gương xấu cho con, trên ti vi có rất nhiều trẻ con học điều xấu như thế đấy...”

...

Được rồi, được rồi, tôi đúng là phát sợ thằng bé. Các bậc phụ huynh đều lo lắng con cái mình không được thông minh, nhưng con cái quá thông minh cũng là một ác mộng. Tôi khuyết điểm đây mình, đứng trước thằng bé tôi chẳng có cái oai của người lớn gì cả. Bố nó đã làm tôi nhiều phen đứng tim, nó cũng làm tôi bao phen khiếp vía, tôi nghi ngờ liệu có phải tên mình không nên mang thêm chữ “Diệp”? Mang thêm chữ đấy là một đi không trở lại. Tôi đành tìm một bãi cỏ sạch để đặt lưng, ngược mắt nhìn lên bầu trời ngẫm nghĩ mà lòng buồn man mác.

Dường như Diệp Lê rất sợ cái vẻ im lặng bất động của bà mẹ xinh đẹp này nên vội vàng bỏ bào lòng tôi giả vờ ngoan ngoãn: “Mẹ, con yêu mẹ.”

Tôi chỉ lạnh lùng “Ừ, ừ” hai tiếng, những bác sĩ giỏi trên thế giới này đều là những người giữ được lập trường vững vàng trước sự tấn công ngọt ngào của giai cấp vô sản.

“Mẹ ơi, mẹ ơi, con nói thật đấy.” Diệp Lê ôm lấy mặt tôi thơm lấy thơm để, ánh mắt hàm chứa một nụ cười, “Con yêu mẹ nhất trên đời, con yêu mẹ vô cùng.”

Trong phút chốc tôi chợt lặng người đi, khuôn mặt này sao lại giống y đúc, như bức tượng thu nhỏ của người ấy, miệng liên hồi nói với tôi, con yêu mẹ nhất trên đời, yêu? Yêu cái gì? Hình như... tôi chưa bao giờ nghe người ấy nói câu này. Anh chỉ nói sẽ nhanh thôi. Như thế nào là nhanh, thế nào là không nhanh, thực chất chỉ là đùa giỡn với tôi mà thôi, hình như trong trái tim lạnh lẽo của tôi đang nhỏ những giọt nước mắt, cảm xúc như chợt vỡ òa.

Tôi ôm mặt khóc.

“Mẹ, mẹ làm sao thế?”

“Gió to quá, có hạt cát bay vào mắt mẹ...”

Diệp Lê không hỏi thêm gì nữa, tôi nghĩ thằng bé đã lĩnh hội đầy đủ sự yêu thể diện của mẹ nó. Từ lúc còn chưa biết đi, thằng bé đã bị bà ngoại lôi đi xem những bộ phim tình cảm sướt mướt Hàn Quốc. Đường nhiên, các loại câu như: “gió to quá”, “cát bay vào mắt” nó có thể vận dụng vào thực tế từ những lý thuyết đã xem trên ti vi. Một đứa trẻ lười cá mới hai tuổi đã có thể lừa để thớm các cô bé trong khu, là một người mẹ vô trách nhiệm như tôi thì chỉ biết đứng đó mà nhìn nó ngày càng lún sâu vào con đường tội lỗi.

Tôi than thân trách phận xong chợt nhận ra cũng không còn sớm sửa gì nữa, Diệp Lê cũng nhét đầy táo đại vào hai túi áo rồi. Tôi dắt tay nó cùng đi tìm Điền mỹ nữ rồi xuống núi.

Tối hôm ấy, Điền mỹ nữ không ăn cơm mà đi ngủ sớm.

Tôi đưa Diệp Lê tới nhà bác cả tìm anh Đường Tuấn chơi, đối tượng anh mới theo đuổi cách đây không lâu cũng có mặt, trông cũng có vẻ là một cô gái nhã nhặn. Tôi vỗ mông Diệp Lê, “Tiểu Lê Tử, đây là vợ của bác con đó, chào cô đi con.”

Diệp Lê không làm tôi thất vọng, cười híp mí, chào: “Cháu chào cô ạ.”

Cô gái ấy tay chân luống cuống, mặt đỏ bừng lên, không biết phải làm gì. Tôi cười vỡ bụng, bị anh Đường Tuấn trợn mắt, lườm một cái. Anh quay lại nói với cô gái với một vẻ dịu dàng khiến người ra phát rùng mình: “ Tính Quả Quả nó vốn như thế, từ bé đã hư rồi, đừng để ý tới nó. Chỉ có Tiểu Lê Tử của chúng ta là ngoan thôi, nhưng đừng có mà học tính xấu của mẹ đấy. Mai bác lên núi bẫy sóc, cháu có muốn đi cùng không?”

Thằng bé cười mờ ám, “Việc này... cháu sợ cháu đi không tiện lắm, trong khu rừng sâu, người rừng thường coi trời là vạ, đất là giường...”

Tôi nhìn sang cô gái mặt đỏ như gấc.

Còn dám nói thằng nhóc ngây thơ, chưa hiểu gì ư, chẳng phải trong đầu nó cũng toàn ý nghĩ đen tối hay sao? Không đợi tôi phải mở lời nói thêm điều gì xấu hơn, Đường Tuấn đã đằng đằng sát khí, mặt đỏ như ông Quan Nhị Gia, tôi hồn bay phách lạc. Vội vàng nhắc bóng Tiểu Lê Tử, hai mẹ con cười phá lên chạy ra cửa thoát thân.

Bác trai và bác gái đang xay thịt ở ngoài sân, chuẩn bị cho ngày mai làm bánh chèo, tôi ngồi sang một bên nhặt lá hẹ với bác. Bác cả dọn dẹp sạch sẽ sân vườn, còn trang trí hết sức bắt mắt, trước cửa còn trồng thêm hai cây hồng, táo, đào và lựu trồng trong sân, dưới gốc cây trồng thêm vài khóm cúc đồng, đã bắt đầu trở nụ xanh biếc.

Tôi nhìn hoa cúc lại chợt thèm dưa chuột, thế là vừa ngắt hẹ ăn vừa cười vui vẻ.

Bác gái không biết vì sao tôi vui vẻ như vậy, không biết nói gì liền hỏi: “Quả Quả, Tiểu Lê cũng đến tuổi đi học mẫu giáo rồi nhỉ?”

“Con đã chọn được trường cho cháu rồi, đợi ăn Tết xong là cho cháu đi học.”

“Thế Tết bố thằng bé có về không?”

“... À! Chắc là sẽ về, nhưng cũng chưa chắc đã được nghỉ bác ạ.”

Bà bác quay đầu sang bên nhìn thằng nhóc Diệp Lê đang nghịch phá bên cạnh, “Con nhớ ba không, Tiểu Lê?”

Mỗi lần nghe thấy câu ấy tôi lại như có hàng nghìn mũi tên vô hình xuyên qua tim, chỉ hận một nỗi không thể nhét ngay bố hẹ vào miệng bác để ngăn những lời ấy. Diệp Lê từ nhỏ cứ bao giờ hỏi một câu về ba nó, đương nhiên điều đó không có nghĩa là tôi chưa từng kể với nó về ba. Những chuyện như bố nó có vẻ đẹp mê hồn, trên đời không có đối thủ, nụ cười của bố nó làm cho mẹ nó ngất ngây si mê và đã làm cho một cô gái xinh đẹp, tài sắc như mẹ nó trao trọn trái tim mình cho ông ra sao, thằng bé đều đã nghe qua. Đáng

tiếc Diệp Lê chưa bao giờ tỏ ra tò mò về ba nó, cho dù lúc tôi kể nó tỏ ra rất chăm chú lắng nghe, nhưng nó tuyệt đối sẽ không hỏi gì thêm.

Có lẽ thằng bé thông minh này đã xem nhiều đứa trẻ trong phim thần tượng nên trong lòng nó như ngấm sâu tư tưởng ấy. Tôi nhìn Diệp Lê, nó cười hồn nhiên, nói to: “Nhớ chứ ạ, nhưng con có mẹ là đủ rồi!”

Tôi nước mắt lưng tròng, đúng là đứa con ngoan.

Bác trai và bác gái đều cười to, cứ không ngớt lời khen Tiểu Lê thông minh, hiểu chuyện.

Buổi tối trong lúc tắm cho Diệp Lê, nó đột nhiên bảo: “Mẹ, thực ra mẹ và bố li hôn rồi phải không?”

Tôi đứng tim, hỏi: “Ai nói với con như vậy?” Nói xong tôi bỗng nhận ra mình lỡ miệng. Thằng tiểu tử lấy vẻ mặt vô tư lự, trề môi: “Còn phải cần ai nói? Cứ cho là bạn đi thì gọi lấy một cuộc điện thoại cũng được rồi. Nói đây là quà mà ba gửi tặng, thực ra là quà mẹ tiện thể mua cho con ở cửa hàng bên đường mà? Lần trước con với bố nuôi đi siêu thị nhìn thấy một chiếc xe tăng giống y si như đúc, đến cái mác mẹ còn chưa giặt ra...”

Tôi đúng là... đã quên giặt mác thật sao?

“Mẹ à, con vốn không thích trách mẹ, mẹ vẫn nói mẹ là một người phụ nữ ngoại hình xinh đẹp, có khiếu ăn nói, nhưng sao mẹ lại toàn nói dối thế?” Diệp Lê thở dài một tiếng, lắc đầu, “Cái người tên Vu Nhã Chí ấy là bạn trai mẹ à? Còn bảo anh học khóa trên, còn là đồng nghiệp. Đồng nghiệp gì mà suốt ngày đưa mẹ về, lại còn hôn gió dưới cây cột điện bên đường... mẹ coi con là con nít à, cái gì con cũng biết rồi. Các nhân vật nữ chính trong phim Hàn Quốc toàn là buồn bã uất hận nuôi con, nhưng vẫn lấy được các nhân vật nam chính, con thấy mẹ còn xinh đẹp hơn họ nhiều, cũng không phải là không ai lấy, sao cứ tự làm khổ mình thế? Con chính là muốn giữ thể diện cho mẹ nên không muốn nói điều đó với mẹ.”

Tôi... quả nhiên để thằng bé nhìn thấy cảnh hôn gió dưới tầng.

“Mẹ... sao không nói gì?”

“Lần sau mẹ sẽ không quên giặt mác, cũng không hôn gió dưới đường nữa...”

“Ài...” Diệp Lê nổi giận rồi, nó véo vào má tôi: “Mẹ, trước mặt con mà vẫn phải đóng kịch à? Mẹ không thấy mệt sao?”

Tôi dứt tay nó ra, trợn trừng mắt, nhanh nhanh chóng chóng kì lưng cho thằng bé: “Con là trẻ con thì hiểu gì? Con còn chưa đầy bốn tuổi, đừng có cả ngày ra vẻ người lớn, mau tắm rửa rồi đi ngủ.”

“Ông ta không cần mẹ, cũng chẳng cần con, chẳng lẽ mẹ có thể biến ra cho con một người bố à? Con cái gì cũng hiểu, con ghét mẹ thế này!”

Cho tới lúc đi ngủ, Diệp Lê cũng chẳng nói với tôi lời nào.

Tính khí thằng bé cứ thích tỏ ra mình là người lớn, tôi cũng ra vẻ thờ ơ, chẳng muốn động đến thằng bé nữa.

Sáng sớm hôm sau chúng tôi chơi trò con só chỉ lệnh, Điền mỹ nữ cho rằng chúng tôi có vấn đề về sức khỏe, ăn sáng qua loa rồi mang chút đồ ăn lên núi cầu nguyện cho Lão Đường. Bà mới đi không lâu đã thấy anh Tuấn dẫn cô bạn gái nhìn như cô giáo bản đi tới, anh lái một chiếc xe thồ nhỏ phía trên chất đầy đồ nghề săn bắt thú rừng.

Thằng nhóc Diệp Lê Tử lật mặt không khác gì bố nó, ngay lập tức nó hí hửng nhảy phốc lên xe, cứ mở miệng ra là một câu bác hai câu bác, sau đấy quay sang người yêu ông bác một câu cô hai câu cô. Nghĩ lại tối qua nó làm cho tôi rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, tôi đang tỏ ra có chút cảm động, nghĩ rằng hai mẹ con đang chiến tranh lạnh, nên bây giờ cố gắng ra vẻ một bà mẹ đích thực.

Đường Tuấn giục: “Tiểu Lê, chúng ta đi thôi, cháu chào tạm biệt mẹ đi.”

Diệp Lê nghiêng đầu: “Pằng!”

Tôi tức điên người, pằng gì mà pằng, tôi nghiêng rằng: “Lại dám thách thức mẹ hả, có giỏi thách thức thì đừng về nữa.”

Diệp Lê ngoáy ngoáy mông, ra về thân thiết kéo cô chị vừa quen lên xe ngồi.

Đợi mấy người đi khuất, tôi thu dọn một chút rồi mới chạy sang nhà bác cả giúp làm bánh chẻo. Thời tiết hôm nay rất đẹp, bác gái mang đậu lên sân thượng phơi. Tôi thích ăn nhất là các món ăn từ đậu do bác gái nấu, cứ phơi đi phơi lại trong suốt mùa thu, tới đông mang ra kho thịt, phải nói đã ăn vào là chết mê chết mệt.

Tôi lên sân thượng ngẩng mặt nhìn ngắm quang cảnh xung quanh, núi non trùng điệp, bầu trời trong xanh tươi mát đến lạ kì, giống như một bức tranh sơn mài phác họa một khung cảnh mùa thu kì diệu.

Từ xa xa có tiếng súng vọng lại, lúc rõ lúc không, có lẽ bộ đội bên kia núi đang luyện tập. Trong email của Trương Miên gửi, anh lúc nào cũng tự khen cách bắn súng tuyệt vời và tay súng điêu luyện của anh. Tóm lại, cả con người anh đều là thiên tài, giỏi tới mức sắp hóa thần tiên rồi. Con trai đúng là càng lớn càng coi trọng hư vinh, chẳng trách lúc nào người ta cũng hoài niệm về tuổi trẻ đã qua.

Còn anh thì sao, Diệp Bổng, phải chăng anh cũng đã thay đổi rồi?

Ý thức được mình đang nhớ Diệp Bổng tôi tự hành hạ mình một chút, gọi điện cho quân sư quạu mo của mình.

Quân sư Hà có lẽ đang rất bận bịu, chuông điện thoại đổ một hồi dài mới nhắc máy, “A lô, cô chủ, sơn nữ không phải đã trở về quê hương nhận tổ tông rồi sao, xa như vậy còn cho triệu nô tỳ có việc gì?”

“Thôi thôi, cái kiểu xưng hô này làm bĩ chức thấy ớn lạnh, bĩ chức hỏi một chút, trưa mai bĩ chức mang theo lão phu nhân và tiểu thiếu gia tới bến xe, cô nương có thể bớt chút thời gian vàng bạc đến đón bĩ chức không?”

“... Ta vừa nhận được một công việc của nhà xuất bản, thế lão quân gia Hạ Văn Kỳ của nhà ngươi đâu?”

“Đừng nhắc đến tên Hạ Văn Kỳ ấy nữa, hắn ta đi phá án với ông bạn cảnh sát ở nơi khác rồi. Chính là vụ án bắn người ở công viên ấy, hắn ta bảo đấy là kiểu tội phạm tiêu biểu cho phần tử muốn báo thù xã hội, cho nên nhất định sẽ gây án lần sau, mục tiêu chắc chắn là ở khu công viên đông người của các thành phố lân cận... dù sao thì anh ta cũng nhảy cẫng đi...”

“Thế được rồi, mình đi đón bạn.” Kha Hạnh Hương bỗng hỏi: “Quả Quả, cậu có vẻ không vui?”

“Ồ, bạn gửi được mùi buồn của mình à?”

“Đang chửi đũa tôi hả?” Hạnh Tử mắng tôi một câu, “Không nói vòng vèo nữa, mình còn có hẹn với tiên sinh Thiên Thần.”

“Được rồi, mình nói ngay đây, thực ra là Tiểu Lê Tử nhà mình đang bước vào thời kì nổi loạn rồi, hôm qua tự nhiên bảo tớ tái giá, lại còn phê bình tớ một trận, bạn nói xem có phải phát triển quá sớm không?”

“Cậu quý tử nhà cậu lúc nào cũng tỏ ra là ngoan ngoãn, kì thực nó còn có mắt hơn nhiều người, bạn cứ làm như mới quen nó ỉ? Gen của bạn và Diệp Bổng đã siêu việt hơn người thường, hai người kết hợp lại nữa, con ính ra tự nhiên cũng có khả năng thiên phú, không thầy cũng giỏi rồi. Có được niềm kiêu hãnh này, cậu sống đời này cũng đáng!” Kha Hạnh Hương vội vàng dập điện thoại, “Được rồi, được rồi, mình có hẹn với Thiên Thần rồi.”

Tôi cắn chặt môi một lúc, đặc điểm nổi bật của nhân tài là thiếu nhân tính.

Sau khi bỏ rơi mối tình đầu là Triệu Đa Dương, quan niệm thẩm mỹ của Kha Hạnh Hương đã xoay 180 độ từ con trai văn học sang con trai nghệ thuật. Vừa chia tay với một anh nghệ sĩ vẽ truyện tranh nổi tiếng, liền xuất hiện một anh nghệ sĩ piano lọt vào mắt xanh của cô, anh chàng này mang hai dòng máu Anh và Trung Quốc. Dường như cả thế giới đều tràn ngập tình yêu, chỉ có tôi là đang tàn lụi dần trong gió thu.

“Quả Quả, mau lại đây gói bánh chẻo đi!”

“... Con đến ngay...!”

Tôi vội vã chạy xuống tầng.

Lúc Đường Tuấn gọi điện về, tôi và bác gái đang xem phim về chiến tranh kháng Nhật, bom đạn bắn vào vèo, vì một Tân Trung Quốc, trúng rồi... cốt truyện rập khuôn, tình tiết chẳng có gì mới. Không đợi tôi phải hắt hơi, bác gái đã cao giọng, mặt biến sắc: “Tiểu Lê...? Chưa... vẫn chưa quay về...? Một đứa trẻ làm sao có thể tự quay về... làm sao... tìm không thấy...? Sao có thể... tìm không thấy...?”

Tim tôi bỗng dưng lạnh cứng: “Bác ơi, có chuyện gì vậy?”

Bác gái tới điện thoại cũng cầm không vững nữa, “Thằng Tuấn nó bảo, Tiểu Lê biến mất rồi.”

“... Không!” Tim tôi như cắt ra từng khúc.

Trời tối dần, những người dân làng đi tìm Diệp Lê đã lũ lượt kéo nhau về, vẫn bật vô âm tín.

Trước kia ngọn núi này từng xảy ra chuyện, có một đứa trẻ sau khi học xong lên núi bẫy lợn rừng, không cẩn thận rơi xuống hố bẫy của người dân, cái hố vốn không sâu, cũng không cắm chông ở dưới, nhưng thật bất hạnh cũng có một con lợn rừng rơi vào bẫy, đến khi người nhà tìm ra thì trong hố chỉ còn lại một vũng máu, lục phủ ngũ tạng bị moi ra hết, con lợn rừng lúc ấy vẫn còn quần cái xác đến nát tươm.

Mẹ đứa trẻ ấy vì quá đau đớn mà hóa điên, suốt ngày chạy như điên ngoài đường, cứ nhìn thấy đứa trẻ nào tầm từ bảy, tám tuổi là ôm lấy chạy về nhà, đó là câu chuyện có thật. Bởi vì hồi nhỏ tôi đã từng bị bà bế đi một lần, bị dọa đến hồn bay phách lạc, đến hét cũng cứ miệng hét không thành tiếng.

Cứ nghĩ đến việc một mình thằng bé trong rừng sâu, đối mặt với muôn vàn nguy hiểm, tôi cảm thấy đầu mình như muốn nổ tung, muốn phát điên.

Tôi nhắc điện thoại, “Anh, em tự đi tìm.”

Đường Tuấn vội vàng giữ chặt lấy tôi, “Em không thông thạo ở đây, nếu thêm một người lạc nữa thì còn rắc rối hơn. Em yên tâm, tìm không thấy lại tìm tiếp, nhất định sẽ tìm ra.”

“Em yên tâm ư? Em làm sao yên tâm được? Sáng sớm ra khỏi nhà em còn nói với Tiểu Lê có giỏi thì đừng quay về, có người mẹ nào thế này chứ? Nếu thằng bé xảy ra chuyện gì thật, em cũng không muốn sống nữa, anh! Anh đừng ngăn em, em nhất định phải đi, Tiểu Lê nhất định đang đợi em tìm nó!” Tôi không chịu được nữa khóc òa lên, nước mắt giàn giụa, đầu óc hoang mang hoảng loạn, “Quả Quả, em đừng nghĩ quẩn, làm mẹ em lo lắng thêm, chúng ta nghĩ cách, Tiểu Lê thông minh như vậy, nó sẽ biết cách tránh nguy hiểm.” Anh cũng lo lắng tới mất đồ lên, “Đều là lỗi của anh, anh nên chú ý đến nó hơn một chút.”

Bây giờ nói gì cũng đã quá muộn rồi.

Diệp Lê là niềm an ủi lớn nhất của Diên mỹ nữ, sau khi Lão Đường ra đi, cũng may có thằng bé bà mới có thể vượt qua những ngày tháng khó khăn nhất của cuộc đời. Nếu thằng bé có chuyện gì, cả nhà tôi sống cũng chẳng còn có ý nghĩa gì nữa.

Cho nên, Tiểu Lê nhất định phải bình an vô sự.

Tôi ngồi trước cửa, ngẩng đầu nhìn ánh trăng, trong lòng ngày càng lạnh lẽo hơn.

Đây là món quà duy nhất mà Diệp Bổng để lại cho tôi.

Đó là Diệp Bổng...

Diệp Bổng? Tôi đột ngột đứng dậy, bên kia núi là doanh trại quân đội, Diệp Bổng cũng đóng quân ở đây, anh liệu có đang ở đây không? Nhưng tôi làm thế nào để tìm thấy anh?... Tôi lo lắng cắn móng tay, đi đi lại lại một cách thất thần. 114? Không được. Làm sao để tìm ra anh? Làm sao có thể tìm thấy Diệp Bổng?

Đột nhiên, trong đầu tôi bỗng lóe lên một tia sáng, lần trước tôi gặp Trác Nguyệt trong bệnh viện.

Tôi run run lật cuốn sổ điện thoại, trong giây phút ấy cả người tôi run lên bần bật. Đúng vậy, người mà cả cuộc đời này tôi cảm hận nhất, có lẽ đó là Trác Nguyệt. Cô ta đã làm cho Diệp Bổng đau khổ, nhưng trong lòng Diệp Bổng dù không thể thành người yêu thì cô ấy cũng là người quan trọng nhất trong cuộc đời anh. Tôi ngưỡng mộ cô ta, tôi ghen tỵ với cô ta, tôi căm ghét cô ta. Cô ta là người mà trong lòng tôi được xếp trong top 3 những người không được chào đón nhất.

Nhưng bỗng nhiên giờ lại trở thành vị thánh cứu thế, thôi, thế nào cũng được, nào là đồ kị, căm ghét, thế nào cũng được, chỉ cần đứa con trai duy nhất của tôi bình yên vô sự thì trên đời này còn gì quan trọng hơn nữa?

Tu... tu... tu... tu...

Một hồi chuông dài vang lên, tôi lo lắng cắn ngón tay đến chảy cả máu, tiếp đây là một giọng nữ lạnh lùng, “Xin lỗi, số điện thoại mà quý khách đang gọi hiện không liên lạc được...” Tôi ngồi phịch xuống, nhìn chăm chăm vào nền gạch, hận một nỗi không thể bóp nát chiếc điện thoại trong tay. Cứ như thế trong vài phút, có thể chỉ vài phút cũng có thể còn nhanh hơn.

Trong lúc tôi tuyệt vọng nhất, bỗng tiếng chuông điện thoại reo, là Trác Nguyệt!

“A lô, Quả Quả à? Lúc này tôi đang tắm...”

Sống mũi tôi cay cay, nấc lên thành tiếng, “Chị Nguyệt, chị Nguyệt ơi...”

“Có chuyện gì vậy?” Giọng nói ngọt ngào bên kia đầu dây bỗng trở nên lo lắng, “Từ từ nói cho chị nghe, đừng lo lắng.”

“Chị Nguyệt, chị giúp em một việc, tìm giúp em Diệp Bổng được không? Em không tìm được em ấy, con trai em mất tích rồi... Đây là con của anh ấy... anh ấy không biết... Chị Nguyệt ơi, chỉ có chị giúp được em... Tiểu Lê bị lạc trong núi, bên kia núi chính là doanh trại của anh ấy... biết đâu anh ấy có cách... cầu xin chị... cầu xin chị hãy giúp em...”

Bên kia đầu dây chợt trở nên im lặng lạ thường, một lúc, sau mới vọng lại tiếng nói gấp gáp, “Em nói gì? Diệp Bổng có con à? Em đã sinh cho anh ấy một đứa con trai à?”

“Cầu xin chị, chị Nguyệt...” Tôi bất giác nhắc đi nhắc lại, “Chị Nguyệt, em chỉ có thể nhờ vào chị thôi.”

Bên đầu dây bên kia ngừng một chút rồi nói: “Quả Quả, đừng lo lắng quá, chị sẽ gọi cho Diệp Bổng ngay, nhất định không có chuyện gì, em đang ở đâu, chị sẽ tới ngay.”

Tôi nói địa chỉ thị trấn, dưới gốc cây hồng đã đứng bóng. Tôi sợ hãi, một Đường Quả không sợ trời, không sợ đất không biết đã biến đi đâu mất rồi. Giờ đây mới biết mình cũng biết sợ. Lúc Lão Đường cấp cứu trong bệnh viện, tôi sợ đến mức run lên bần bật. Lúc sinh Tiểu Lê đau đến chết đi sống lại, bác sĩ cho nhầm lượng thuốc mê, lúc đó tôi đau tưởng ngắt đi, tôi sợ mình sẽ chết. Lão Đường không còn nữa, nếu xảy ra chuyện gì, mẹ tôi sẽ không sống nổi mất. Tôi rất sợ, khi lớn lên thêm một chút, tôi đã dần mất đi dũng khí của mình, có lẽ sẽ có một ngày, tôi cũng sẽ trở thành một bà lão nhìn đời với vẻ khiêm nhường.

Thế nhưng cho dù có sợ hơn nữa thì tôi cũng phải dũng cảm lên, tôi là chỗ dựa của cả gia đình, nếu tôi suy sụp, cả nhà sẽ suy sụp.

Tôi dần dần trấn tĩnh hơn, điện thoại bỗng nhiên đổ chuông, là một số lạ.

Tôi nhắc máy, không nói gì.

Tiếng thở ở đầu dây bên kia ngày càng nặng nề hơn, “Đường Quả, anh là Diệp Bổng.”

Tôi biết, tôi luôn biết, giọng nói của anh tôi đã khắc cốt ghi tâm.

Anh nói: “Em đừng lo lắng, anh vừa gọi điện thoại về đội, đã yêu cầu đội trưởng nhiệm vụ điều động khẩn cấp. Bây giờ anh lập tức đến đây, em hãy đợi anh.”

Tôi gật gật đầu, mới ý thức được anh không thể nhìn thấy tôi lúc này nên bèn cất giọng: “Ừ.”

Diệp Bổng đột nhiên nói: “Em còn có điều gì muốn nói với anh không?”

Tôi nói: “Xin lỗi...”

“Còn gì nữa?”

“Lại làm phiền anh rồi.”

Dường như bên đầu dây bên kia có tiếng nghiêng răng ken két: “Đường Quả, em cứ đợi đây cho anh.”

Chuyện làm cho người ta sợ hãi dường như lại tăng thêm.

Lúc ở cổng thị trấn chờ Diệp Bổng, tôi bỗng nhiên nhớ lại câu chuyện hòn đá vọng phu, người phụ nữ chờ chồng. Điều làm người ta đau đớn ở đây là nghĩ đến việc sắp gặp được Diệp Bổng trái tim tôi lại đập lên rộn rã. Người đàn ông đứng là hại tôi tới thê thảm, anh mở to đôi mắt sáng ngời, khi cười đôi môi cong quăn rũ như một chú mèo.

Lấy mèo để miêu tả một người con trai cóp hần không phải, có lẽ cũng chẳng có chút gì gọi là ca tụng về đẹp, thế nhưng anh thật sự có nét giống như chú mèo, vừa nhẹ nhàng, tinh tế lại nhạy cảm nhưng cũng biến đổi rất linh hoạt.

Tôi cảm thấy nếu bắt tôi đứng đây chờ đợi hóa đá cũng không có gì là không thể.

Trên vùng miền núi vốn yên tĩnh, lạnh lẽo này bỗng lóe lên ánh sáng đèn pin, ba giờ sáng, trên đường thị trấn đã xuất hiện hai bóng đèn xe, tới gần mới phát hiện ra là loại xe việt dã. Chiếc xe dừng trước mặt tôi, cửa xe khẽ đung đưa, người đầu tiên tôi nhìn thấy là khuôn mặt đáng ghét của Trác Nguyệt, Diệp Bổng lái xe, anh mặc quần áo dân sự, có vẻ hoang mang, vội vã chạy đến nắm lấy tay tôi, ánh mắt anh lẩn lộn nhiều cảm xúc, tôi mơ hồ cảm thấy không biết là sự thật hay ảo giác trong đôi mắt ấy ầng ậc nước.

“Em...” Bàn tay tôi cảm tưởng như bị bóp nát dưới tay anh, mắt anh đỏ ngầu, “Tại sao em không nói cho anh? Tại sao em không nói sớm cho anh biết! Đường Quả, em cảm thấy như vậy rất thú vị phải không? Em thật là nhẫn tâm, đúng là em đã giấu anh! Nếu không xảy ra chuyện này em định sẽ giấu anh cả đời ư?”

Anh đang trách tôi, hay... hay chính bản thân anh cũng đang sợ hãi? Hóa ra Diệp Bổng cũng biết sợ, như vậy... tôi phải chăng nên hiểu Diệp Bổng... anh, anh có niềm kì vọng đối với đứa trẻ này ư?

Diệp Bổng... thực ra em... tôi giờ tay ra định ôm lấy anh, xin lỗi, thật ra em... em lúc nào cũng vẫn luôn nhớ anh... một cách điên dại...

“Anh sẽ không bao giờ tha thứ cho em! Tuyệt đối không bao giờ!”

Tay tôi buông thõng xuống, cuối cùng cũng chẳng còn chút sức lực nào nữa. Tôi lấy hết sức đứng thẳng lên, chính tôi cũng thấy ái ngại với bộ dạng của mình, cuối cùng tôi vẫn như một con ngốc khi đứng trước anh, cuối cùng tôi vẫn là kẻ thất bại thảm hại. Tôi cố gắng che giấu tất cả cảm xúc của bản thân, mặt cúi gằm xuống, bình tĩnh nói: “Còn anh thì sao? Cho dù anh biết liệu anh có thay đổi không? Trong thế giới của Tiểu Lê từ trước đến giờ vẫn chỉ có mẹ mà thôi. Anh ngay từ đầu vốn đã chẳng yêu gì tôi và con tôi, anh e rằng cũng chẳng có lí do nào để bảo tôi sinh nó ra. Diệp Bổng, tôi từ lâu đã không còn là cái đuôi của anh rồi. Tôi cùng lắm giữ lại cái tình trùng mà thôi, anh cho rằng anh là ai? Anh không cần phải tha thứ cho tôi, bởi vì, tôi không cần sự tha thứ đầy của anh.”

Đúng vậy, đúng là như vậy, tôi vốn là người lúc nào cũng có thể ăn nói hùng hồn, vô tình với người khác, chỉ là tôi không nở làm thế với anh mà thôi.

Diệp Bổng như thở gấp hơn, hơi thở nóng bỏng của anh hất lên trán tôi. Trong lúc tôi đang nghĩ anh không nhẫn nại được nữa lao vào bóp cổ tôi, anh bỗng nhiên bỏ tôi ra, lùi một bước, giọng nói ngày càng bé hơn: “Đúng vậy, anh chẳng là cái gì cả. Nhưng Quả Quả, lúc em mang nó đi có thể nó chỉ là một con tinh trùng, thế nhưng chẳng phải từ nó mới có Tiểu Lê sao? Cái mà em mang đi là một ngọn lửa, một sinh mệnh kế tục, là máu trong người anh. Anh không cho phép con anh gọi người đàn ông khác là bố, cho nên Đường Quả, anh tuyệt đối không từ bỏ... con anh.”

Như thế thật vô lí! Tôi vốn biết Diệp Bổng không phải như ngọn đèn thiếu dầu, anh ta quả thật còn mặt dày dám cướp con với tôi, vậy để xem mặt anh ta dày cỡ nào?

Một giây trước tôi vẫn còn nghĩ một cách hoang tưởng, tôi đúng là một con ngốc trong những con ngốc trên thế giới này.

Thân làm phóng viên như Trác Nguyệt vốn đã quen nhìn cảnh náo loạn xảy ra và kết thúc rồi mới nhảy vào can thiệp, cô lôi tôi ra, vuốt nhẹ lên tóc tôi, to tiếng với Diệp Bổng: “Diệp Bổng, anh nói năng linh tinh gì thế? Lời nói lúc giận dữ sao mà đáng tin được. Con còn chưa tìm thấy, anh còn có tâm trạng đứng đây mà giằng co sao? Diệp Bổng, anh có giỏi thì mau đi tìm thằng bé về đi, lại còn lãng phí thời gian à?”

Quả là Trác Nguyệt, chỉ tiện miệng nói vài câu đã khiến Diệp Bổng phải thu ngay nanh vuốt, răm rắp nghe theo, trong lòng tôi cười đau đớn, nói không chừng, tôi, người vợ trước của Diệp Bổng và anh, chồng trước của Trác Nguyệt chỉ là những vai phản diện, cản trở hạnh phúc của hai người, khó khăn qua đi hai người họ lại tìm được tình yêu mỹ mãn. Diệp Bổng nhắm mắt, kiềm chế bản thân, ánh đèn soi xuống mặt anh, hàng lông mày rậm trông như một dải rừng, đúng là vẻ đẹp đáng để ghen tỵ. Tôi, một người vốn chẳng có gì nổi bật đến nay vẫn diên đảo, tuyệt vọng vì vẻ đẹp của anh. Cái dáng vẻ này của tôi cũng chẳng khác gì người nghiện ma túy, anh có vẻ bình tĩnh lại một chút, “Quả Quả, em đưa Trác Nguyệt về nhà nghỉ ngơi, anh đi tìm, ngoan nào, đừng làm loạn lên nữa.”

Làm loạn cái con khỉ, trong lòng tôi đang giận dữ ngấm ngấm chữ thề, nước mắt chỉ chực trào ra.

Nhưng đúng là bây giờ không phải lúc để hai bên mắng chửi đổ lỗi cho nhau.

Tôi dẫn Trác Nguyệt về nhà bác cả, Điền mỹ nữ đã về nhà ông nội và an ủi hai ông bà già đang lo lắng đứng ngồi không yên. Bác gái nghe nói có phóng viên từ thành phố về vội vã rót nước, mời hoa quả, những cũng hơi một chút ngạc nhiên. Cũng đúng thôi, tài năng và khí chất của Trác Nguyệt như tiếng lành đồn xa vậy, cả thành phố này có ai mà không biết đến cô.

Người như vậy có ai mà không yêu quý?

Tôi nghĩ và lại ghen tỵ không đúng lúc, tôi im lặng không nói nửa lời. Thật may bà bác gái lăm chuyện cứ câu nọ nối câu kia như nhân viên điều tra hộ khẩu, Trác Nguyệt liếc mắt nhìn tôi, trong lòng dường như có nhiều sự hoài nghi, nhìn bà bác tôi như muốn quy hàng. Nhưng bà bác tôi mồm năm miệng mười, có tiếng khắp vùng, đúng là không tham gia công tác tình báo quốc tế quả là phí phạm một nhân tài. Lúc này chính tài năng của Trác Nguyệt lại hại cô, cô chỉ còn cách nhẫn nại trả lời hết câu này tới câu khác.

Về sau thì đến tôi cũng không chịu nổi con người lăm chuyện này, tôi vội vàng ngắt lời bác, “Bác ơi, cháu đói quá, bác đi hấp cho bọn cháu ít bánh chèo được không ạ?”

Bác gái tôi hỏi han chu đáo: “Phóng viên Trác thích ăn bánh nhân thịt lợn cuốn lá hẹ hay trứng gà cuốn lá hẹ?”

“Cháu ăn trứng gà cuốn lá hẹ bác ạ.” Trác Nguyệt thở phào.

Cuối cùng tôi cũng thấy mình có lỗi, khiến mọi người một đêm lo lắng, chắc có lẽ vì đạo đức của tôi quá tồi.

“Xin lỗi Trác Nguyệt, bác tôi vốn tính như vậy, thật đấy, bác ấy hề thấy cô gái xinh đẹp là cứ thế hỏi han, chỉ tiếc một nỗi cô gái ấy không là con dâu mình. Bà nhìn thấy ai cũng huyền thuyên không ngớt, nói không chừng mai lại bảo anh họ tôi bỏ cô giáo ở trong nông thôn kia mất.”

Trác Nguyệt cười cười, không tiếp lời, bỗng hỏi lại tôi: “Quả Quả, có thể nói cho tôi biết đã có chuyện gì xảy ra không?”

Tôi lập tức im bật.

“Về việc của Tiểu Lê sao cô lại giấu Diệp Bổng?... Tôi vốn không có tư cách hỏi cô, đây vốn là chuyện riêng của cô và Diệp Bổng, cô muốn nói hay không cũng không sao.”

Tôi lắc đầu lạnh lùng nói: “Tôi không muốn nhắc tới chuyện này.”

Trác Nguyệt đúng là người được giáo dục tử tế, cô không hề chau mày, nhăn mặt, chỉ lắc lắc cốc nước, uống một ngụm. Ngày xưa, khi cô ta và Diệp Bổng còn yêu nhau thắm thiết, Trác Nguyệt có thói quen lấy nước để kìm cơn giận. Người con gái có khả năng kiềm chế cơn giận như vậy, trong mắt đàn ông quả thật rất quyền rũ.

“Quả Quả, tôi biết cô không thích tôi, tôi nể tình cô còn trẻ tuổi, chưa hiểu chuyện nên không trách cô, nhưng cô đã trưởng thành rồi, vẫn còn cư xử như một đứa trẻ, cố chấp, như vậy chẳng phải là rất quá đáng với người gọi một cái, vậy một cái là chạy tới như tôi đây sao?”

Cô ta nói rất đúng, rất hợp lý cũng rất có khí chất, tôi thất vọng nhận ra rằng về điểm này mình cũng không đọ được cô ta, không sai, tôi trẻ hơn, xinh đẹp hơn cô ta, nhưng tất cả những vẻ bề ngoài ấy chỉ là phù du.

Đâu thể có ngày tận thế 2012 được, khi đã có một Trác Nguyệt như thế, những người khác cũng chỉ là phù du.

“Chị Nguyệt, là tôi đã sai, xin lỗi, tôi không nên nói như vậy với chị, nhưng tôi thật sự không muốn nhắc tới.”

Trác Nguyệt thở dài một tiếng.

Trong phòng không khí trở nên nặng nề, bỗng Trác Nguyệt lên tiếng trước phá tan bầu không khí: “Mẹ nuôi luôn cảm thấy có lỗi với cô và Tiểu Bổng, nếu như năm đó mà không sốt sắng mong Diệp Bổng ổn định thì hai người sẽ không kết hôn nhanh như vậy. Bản thân bà cũng là người nhà của quân nhân, bà biết cuộc sống thật không dễ dàng, nhưng chỉ vì sự ích kỉ của bản thân bà đã vô tình đưa cô vào con đường cũ của bà, bà luôn nghĩ rằng không thể có điều gì không hay xảy ra, nhưng cuối cùng chính bà lại hại hai người. Mẹ nuôi luôn rất ân hận, nhưng bà vẫn hi vọng những ngày còn lại... trong lúc bà còn sống Tiểu Bổng tìm được người con gái mình yêu để yên bề gia thất... mà bà cũng chẳng còn mấy thời gian nữa...”

Tôi giật mình ngẩng đầu lên, cố gắng nuốt trôi những lời Trác Nguyệt vừa nói.

Cái gì mà lúc còn sống? Cái gì mà những ngày còn lại?

Là một bác sĩ tôi khoog còn lạ gì những từ ngữ như thế này, bởi tôi không phải chỉ nói với người nhà của một bệnh nhân những lời như vậy.

“Nếu như mẹ nuôi biết sự tồn tại của Tiểu Lê, nói không chừng bà có thể vui vẻ sống những ngày cuối đời.” Trác Nguyệt nhìn tôi, ánh mắt dịu dàng, “Quả Quả, tôi cầu xin cô, cô có thể...”

Tôi chết lặng đi, những lời nói của Trác Nguyệt như ngàn mũi kim đâm vào tim: “Cô dựa vào cái gì mà xin tôi?”

Tại sao những việc thế này lại cần cô ta phải đến cầu xin tôi, không tôi, xem ra cô ta vẫn là cô con nuôi tốt của mẹ Diệp Bổng, cô chị tốt của Diệp Bổng, còn tôi cái gì cũng không phải. Đúng thế, tôi thể cứ coi như cô ta cầu xin tôi, tôi cũng không thể lạnh lẽ mà tình nguyện hiến dâng Tiểu Lê cho cô ta. Nhưng Trác Nguyệt đã nói như vậy, chẳng lẽ tôi lại tự đưa mình trở thành kẻ lạnh lùng nhẫn tâm sao? Người phụ nữ ấy vốn cũng là con người mà tôi luôn yêu thương kính trọng.

Trác Nguyệt như chết lặng đi: “Xin lỗi, tôi không có ý đó, tôi..”

Lúc cô định giải thích thì bà bác tôi lại bưng đến bát bánh chẻo nóng hổi, cô ta chỉ có thể nhắm mắt, chau mày lặng im. Tôi và Trác Nguyệt đứng là không có cách nào để chung sống hòa bình, vấn đề không phải ở cô ta, mà là do tôi không thể rộng lượng giống cô ta được.

Khi những tia sáng đầu tiên hé lộ trên bầu trời, bên ngoài tiếng xe âm ầm, tiếng lửa cháy rần rật, tiếng bước chân dồn dập, tôi chạy ra thì thấy anh Tuấn và bác trai đang mời thuốc mọi người trong thôn, Diệp Lê đang được một anh lính không hề quen biết quần một bộ quần phục xanh ôm trong lòng.

Nó nghiêng đầu nhìn thấy tôi vội vã nhắm mắt giả vờ ngủ say.

Trong lòng tôi đột nhiên thở phào, xem ra tinh thần thẳng bé vẫn còn tốt lắm, tốt đến mức chẳng thèm sà vào lòng mẹ để mẹ nó ôm một cái. Có lẽ tôi là một người rất dễ quên đi đau đớn, tổn thương như vậy, quay lại nhìn phía sau, nhìn thấy Diệp Bổng từ xe chui ra, cứ đứng ở đấy, khuôn mặt trắng bệch, mắt đỏ ngầu chậm điều thuốc.

Đội trưởng hết nhìn tôi lại nhìn anh, vui vẻ nói: “Tôi phải quay về rồi, anh Diệp, anh cũng thật là biết giữ sức, mau tới giúp tôi một tay... ờ... đúng rồi, cầm cho tôi mấy đồ lật vật quần trong chiếc khăn trên xe ra đây.” Nói xong lại nhìn tôi, buông một câu kì lạ: “... Thằng nhóc này đúng là to gan, mấy phim kinh dị chẳng dọa gì được nó, có tương lai đấy, mai sau biết đâu làm phi hành gia cũng nên.” Nói xong đặt thẳng nhóc vào tay Diệp Bổng rồi bỏ đi.

Lúc này chỉ còn tôi đối diện với Diệp Bổng, tôi suy nghĩ linh tinh, vẫn vợ, nào là... làm sao có thể giải thích với Lão Đường: “Con vẫn còn có tình cảm sâu sắc với bố Tiểu Lê, chỉ là do anh bận bịu với nghĩa vụ bảo vệ tổ quốc.” Nào là làm sao giải thích với Điền mỹ nữ rằng tôi chuẩn bị trao Tiểu Lê cho nhà Diệp gia, hay là làm sao giải thích với Diệp Bổng rằng, “Tôi từng nghĩ đến một cuộc sống bình yên khi rời xa anh và sinh

cho anh một đứa con trai.” Đúng vậy, Đường Quả tôi lăn lộn bao nhiêu năm trời, đây là lần đầu tiên có ý nghĩ muốn biến thành mây thành khói để tan đi.

Diệp Bổng chau mày, mặt đỏ ửng lên, trong ánh mắt sáng ngời ấy che giấu một niềm xúc động vô biên, anh vừa có chút gì đó ngượng ngùng lại vừa lóng ngóng không biết làm sao. Anh như vậy làm tôi cũng xấu hổ theo, tôi đứng như trời trồng chỉ biết nuốt nước bọt.

Cuối cùng ánh mắt tôi dừng lại trên tấm khăn như tấm áo bào nhỏ trong tay Diệp Bổng, tôi hỏi để che lấp phút ngập ngừng ấy đi: “... Đây là cái gì?”

Diệp Bổng “ừ” một tiếng rồi như chợt tỉnh từ cơn mơ, đưa cho tôi: “Anh không biết, đội phó nói đó là của Tiểu Lê.”

Tôi nghi hoặc cầm lấy lật đi lật lại định xem là vật gì... hóa thạch, không đợi tôi kịp phản ứng, thằng quỷ con đang giả vờ ngủ kia hình như không giả vờ được nữa, vội vàng tỉnh dậy, lo lắng nhìn ông bác Đường Tuấn đang đứng ở xa xa nói chuyện với mọi người, trong miệng cũng lí nhí vài câu xin tha mạng: “Mẹ ơi, mẹ muốn đánh con thì đánh, nhưng đừng có làm to chuyện. Mấy ngôi mộ tổ của cả làng đều ở trên núi, nếu họ mà biết được con vô tình nhốt được đầu lâu của tổ tiên nhà họ, nhất định sẽ tưởng con là không được dạy dỗ tử tế đi đào mộ tổ tiên của họ...”

Có lý! Tôi vội vàng giấu cái khăn vào trong áo khoác, ngẩng đầu nhìn Diệp Bổng, mắt anh mở to ngân ngấn nước, anh ngăn người ra. Tôi nghĩ anh chắc chắn phải ngạc nhiên rồi, ai nhìn thấy đứa trẻ ôm cái đầu lâu mà chẳng phát hoảng. May mà Diệp Bổng là người đã tiếp xúc nhiều với những người gan hùng nên lúc sau cũng bình tĩnh lại.

Chúng tôi đều chẳng biết nên nói gì, tôi chỉ biết dẫn anh về nhà.

Về tới nhà thì cả nhà đang quây quần ở phòng lớn, trong thấy Diệp Bổng mặc quân phục, khí chất ngời ngời, ngoại hình trắng kiện, đẹp đẽ, cái ngoại hình tuyệt mỹ đó của anh như in như tạc vào Tiểu Lê, dù đã biết có sự xuất hiện của con người này, nhưng vì chưa chuẩn bị tâm lí, bao nhiêu người vẫn như lặng đi kinh ngạc... Cuối cùng vẫn là bác gái là người lên tiếng trước: “... Anh quay về từ khi nào vậy? Không phải đi nữa chứ?”

Diệp Bổng nhìn tôi không biết phải trả lời thế nào.

Tôi lấy cơ hội này, nói dối không chớp mắt: “Là con gọi điện gọi anh ấy về, chỉ là ở trong tỉnh mình thôi, chẳng phải là đang xảy ra việc gì đấy thôi? Thì là cái chuyện mà mấy hôm trước báo chí chẳng đăng tin rùm beng lên ấy... Cho nên Diệp Bổng anh ấy bận bịu với nhiệm vụ, đây cũng là do nhận điện thoại của con mới vội vã quay về, còn gọi anh em trong đơn vị giúp một tay...”

Đây toàn là những lời nói dối trôi chảy lưu loát, đến Trác Nguyệt cũng không biết tại sao tôi lại phải diễn kịch như thế. Nhưng Diệp Bổng lại là người thông minh, anh nhanh chóng tiếp lời tôi: “Đúng đấy ạ, lần này sẽ không đi nữa, con nhận lệnh sẽ ở hẳn đây rồi, nên sẽ ở lại.”

Bác trai tỉnh cả người, trên khuôn mặt hiện rõ một niềm hân hoan, sáng bừng lên y như bầu trời ngày giải phóng. Vậy là những chuỗi ngày buồn tủi của gia đình con bé Đường Quả đã chấm dứt, từ nay cả nhà sẽ sống một cuộc sống gia đình hạnh phúc đoàn viên. Tôi đau khổ ôm trán, chỉ thấy trong lòng trào lên những cảm xúc mông lung, vở kịch này càng lúc càng đi xa rồi! Tôi thật không nghĩ lại có ngày tôi trở nên dối trá thế này. Cả nhà Lão Đường lại vì việc ấy mà vui vẻ biết bao nhiêu.

Tôi vội vàng nói: “Diệp Bổng à, anh, anh không phải là đang vội về đội sao?”

Diệp Bổng nhìn tôi chằm chằm, lại quay đầu ra nhìn cánh cửa phòng ngủ: “Anh có thể đi thăm con một chút không?”

“Đi đi đi đi.” Đầu tôi như nổ ra, “mau đi thăm đi”. Nói xong tôi đẩy anh về phía phòng ngủ, sau đấy vội vã đóng chặt cửa. Trong phòng vang lại tiếng cười to của cả nhà Lão Đường, thế nhưng sự thật hoàn toàn không như trong suy nghĩ của họ. Tiểu Lê đã ngủ say sưa, lại còn ngáy rất đáng yêu nữa. Diệp Bổng bước tới vuốt lên mặt con, anh không dám động mạnh, cứ như vậy ngắm nhìn con. Xong rồi anh quay lại nhìn tôi, tôi vội quay đi dán mặt vào tường.

Tiếng của anh khe khẽ phía sau lưng: “ Đường Quả, em nợ anh một lời giải thích.”

Mặt tôi nóng lên, nước mắt trào ra: “Em không muốn giải thích.”

“Anh không cho phép con gọi người đàn ông khác là bố.”

“Thế thì không để nó gọi, Tiểu Lê giao cho anh đấy, dù sao đứa con cả ngày nghĩ tới việc đi tìm vợ cho ông bố Thúy Thúy của nó rồi đi đào về cái đầu lâu ở mộ tổ nhà người ta... em cũng không cần... nó làm gì nhớ tới em? Em xinh giống hệt Đặng Lệ Quân, nó còn chê em không tốt, chẳng lẽ phải trông giống anh. Giống anh có gì thì tốt chứ, hồi nhỏ còn tốt, càng lớn càng trông giống anh, em đến phát điên lên mất...” Tôi nói luyện thuyên, chính mình cũng không biết mình đang nói gì nữa, “Dù sao cũng chỉ là một đứa con, em có thể sinh thêm đứa nữa, em còn muốn sinh đôi, một đứa gọi là Đoàn Đoàn, một đứa gọi là Viên Viên, đưa đi theo lúc nào cũng vui vẻ...” Nói mãi, nói mãi, giọng tôi như tắc lại trong mũi.

“Đến người cùng sinh con với mình em cũng tìm được rồi, có phải là vị bác sĩ kia không?”

“Anh đã thuộc thể hệ tiền nhiệm rồi, quan tâm làm gì?”

Diệp Bổng kéo người tôi lại, ánh mắt luôn ánh cười rạng rỡ ấy giờ đây tràn đầy sự phẫn nộ: “Anh không quan tâm cũng được, nhưng Tiểu Lê nhất định phải gọi anh là bố, em muốn anh trả giá thể nào cũng được, muốn gì cũng được...”

Tôi ngắt lời anh, cười một nụ cười ngọt ngào cũng đầy sự tàn nhẫn: “Tôi muốn anh thì sao, anh có thể cho không?”

Không đợi Diệp Bổng kịp cất lời, hay tỏ ra bất kì biểu hiện ngượng nghịu nào, tôi vốn đã không nhìn anh rồi, “...Ha, anh cho rằng tôi còn muốn như vậy sao? Tiền vậy, ngoài tiền ra tôi có thể muốn gì khác chứ, anh có thể trả cho tôi cái gì chứ?”

Cuối cùng tôi nghe Diệp Bổng cất tiếng: “... Em muốn bao nhiêu tiền?”

Tôi nói: “Anh cảm thấy con trai anh đáng giá bao nhiêu?”

Diệp Bổng lùi một bước, dáng vẻ tuyệt vọng, “Anh biết, anh sẽ trả...”

Anh đi rồi tôi ngồi bệt xuống đất, ngơ ngẩn nhìn tấm thảm hoa trên nền nhà, một hồi lâu sau mới lấy lại tinh thần để qua ôm chặt Diệp Lê.

Sau khi tôi mang cả tuổi thanh xuân và tình yêu của mình trao trọn cho Diệp Bổng, tôi còn tặng anh cả tài sản cuối cùng của mình cho anh.

Khi còn rất nhỏ tôi đã từng học một câu yết hậu ngữ: “Con ngài nhảy vào lửa”. Trong từ điển giải thích là “tự tìm đến cái chết”. Tôi chợt nghĩ tôi cũng đang tự lựa chọn sự diệt vong, nhưng tôi vẫn tình nguyện lao vào ngọn lửa, vì sự ấm áp trong phút chốc, tôi sẵn sàng bất chấp tất cả để lao vào vòng lửa ấy.

Được rồi, anh đốt tôi thành tro bụi cũng được, dù sao nếu không có ánh sáng, thì tôi cũng không cần cuộc sống tăm tối ấy.

Cho nên tôi sẽ làm cho nó sáng lên, cho dù là thấp sáng cho căn phòng của người khác.

Tôi chỉ cần đôi cánh mình đổ lại trên tấm kính, chỉ cần nhìn thấy anh thôi để có thể tiếp tục sống.

14. Chương 14: Chương 6

“Nếu không thể có một cuộc tình hạnh phúc thì thật sự đau khổ, nhưng tôi nghĩ nếu tôi yêu anh chân thành, thì cuối cùng có một ngày anh sẽ nhìn tôi với một ánh mắt khác.”

Type: Gabeo

1.

Hai ngày sau tôi trở về bệnh viện kết thúc kì nghỉ của mình, tôi lại quay lại nhịp sống thường nhật hàng ngày, đến trường đi học đều đặn.

Hai ngày tôi không ở trường, thầy Nhất Dao Thiết đã điều tôi sang khoa tim mạch thuộc khoa ngoại, đương nhiên là tôi không hề biết gì về chuyện này. Dù sao thì con người này vẫn thường làm việc như thế, toàn là những lí do to đùng khiến người ta khó chịu đến phát chán, may mà chủ nhiệm khoa của chúng tôi tính tình ôn hậu không thì ông ấy cũng đã báo cáo việc này lên viện trưởng từ lâu rồi.

Lúc tôi chuyển đồ đạc của mình sang phòng làm việc mới thì gặp Vu Nhã Chí ở hành lang, anh ta vừa xem bệnh án vừa đi vào khu phòng bệnh. Xem ra tinh thần anh ta vẫn tốt lắm, không hề có biểu hiện gì của một kẻ vừa bị bạn gái bỏ rơi.

Tôi gọi anh ta: “Vu Nhã Chí, em vừa về rồi.”

“Ừ, chào em.” Anh ta chào lại một cách lạnh lùng cũng chẳng thèm dừng lại, “Anh đi vào phòng bệnh trước nhé. Nói chuyện sau nhé.” Tôi ngược mắt nhìn chiếc đồng hồ ở cuối hành lang, vẫn còn sớm mà, mới có bốn rưỡi! Không muốn nhìn mặt tôi thì cũng không cần phải gượng ép như thế chứ? Người ta vẫn nói làm bất kì việc gì mà không có tình nghĩa thì cũng chỉ là kẻ tiểu nhân.

Lúc về phòng tôi thấy thầy Nhất Dao Thiết đang nói chuyện với người nhà bệnh nhân về bệnh tình của họ, tôi chạy lại chuẩn bị dụng cụ phẫu thuật cùng với cô trợ lí của thầy, ngoảnh đầu lại chợt thấy thầy đang ngồi cắn bút nhìn tôi.

“Thầy ơi, ca phẫu thuật tối nay phải chuẩn bị mấy đơn vị máu ạ? Thầy hay là thầy Lưu sẽ gây mê?”

“... Tình hình Tiểu Lê bây giờ sao rồi?”

“Thằng bé không bị sốt nữa rồi, lúc ở trường mẫu giáo còn nô nghịch như quỷ, bắt nạt cả các bạn, xem ra cậu ta còn khỏe lắm.” Tôi hỏi, “Thầy ơi, ca phẫu thuật tối nay...”

“À...” thầy vốn không để ý gì đến ca phẫu thuật ấy, chỉ cười rồi bắt đầu huyền thuyên với tôi, “Đúng rồi, hai ngày trước thầy nhìn thấy cô gái xinh xinh có lần đã mang cơm đến cho Vu Nhã Chí lại tan làm cùng đi về với anh ta, thầy còn hỏi anh ta sao không về nhà với em, anh ta chỉ cười hì hì nói các em chia tay rồi, đôi vợ chồng trẻ chúng mày lại cãi nhau chuyện gì phải không?”

Tôi nhún vai ngáp ngừng không biết làm sao, “Vâng chúng em chia tay rồi, thầy cũng không biết à, dù sao thì hai người cũng chẳng có tình cảm gì với nhau, thôi không nhắc đến anh ta nữa, ca phẫu thuật tối nay...”

“Ca phẫu thuật tối nay không cần em phải làm, tan làm em cứ về nhà cơm nước ngủ nghỉ cho khỏe, cứ yên tâm mà ngủ đến sáng mai.”

Tôi sững người, mặt cắt không ra giọt máu, “Thầy ơi, em xin nghỉ nên đã bị trừ không ít tiền rồi, thầy đừng làm thế với em...”

“Em đi soi gương đi xem nào, tôi có điên cũng không dám đùa với tính mạng của bệnh nhân mà trao công việc cho em.”

“Tôi, tôi làm sao chứ?” Có lẽ thái độ coi thường trong mắt thầy đã làm tôi phật lòng, tôi kẹp hết các hồ sơ bệnh án vào sổ, tôi bực mình chỉ muốn chạy biến đi ngay, “những ca phẫu thuật tôi từng tham gia đâu có ca nào là xảy ra vấn đề gì? Trước khi làm phẫu thuật, người thẩm định kiểm tra tôi đều là chính thầy tự tay kiểm tra, chẳng bao giờ tôi dám mang tính mạng của bệnh nhân ra làm trò đùa cả.”

Thầy Nhất Dao Thiết cũng chính là chủ nhiệm Lương Thiên Lý, một người nổi tiếng với cách ăn mặc cầu thả, xộc xệch, ông quay lại, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn tôi và lạnh lùng nói, “Đường Quả, em chưa sai sót gì trong khi phẫu thuật, đó là việc em nên làm chứ chẳng là gì mà có thể phủ nhận được công sức của tôi. Bây giờ em là một y tá thuộc quyền quản lí của tôi, em nên nghe lời tôi, ca phẫu thuật này tôi có thể sắp xếp người khác.”

Nếu bình thường, ông thầy tính khí thất thường này có bảo tôi làm gì tôi cũng ngoan ngoãn nghe theo, mặc dù thầy cũng chẳng phải là người thầy đáng tin cậy hay đức độ gì nhưng trong công việc thầy luôn bảo vệ chính kiến của mình, nếu như là một người khác hướng dẫn tôi nhưng thầy thấy tôi làm được việc thì chắc

chấn ông sẽ mặt dày đi kéo tôi về làm với ông bằng được. Ông tín nhiệm tôi, ưu ái tôi, coi tôi là học trò xuất sắc của ông. Nhưng... trong lúc này sự tín nhiệm ấy lại làm tôi cảm thấy vô cùng tức giận.

Tôi âm ức tự an ủi bản thân, “Thầy ơi, em không bao giờ muốn phụ lòng tín nhiệm của thầy, sau này cũng thế. Em nhất định không bao giờ để tình cảm cá nhân xen lẫn vào công việc, thầy nên tin tưởng em, thầy làm như thế là xúc phạm em đấy.”

Thầy đưa tay lên ra hiệu bảo tôi đứng lên đi về.

Ánh mắt thầy còn lạnh lùng hơn nhiều, thái độ khinh thường ấy càng rõ ràng hơn khi thầy bảo tôi, “Y tá Đường, phiền em xem lại tài liệu về phẫu thuật trong tay em có lỗi thời không?”

Vài phút sau tôi cúi gằm mặt xuống bước ra khỏi phòng bệnh.

Đến phòng trực y tá, Mạnh Mạnh bắt chuyện với tôi, tôi cũng cố luyện thuyên vài câu rồi tìm cách chuẩn đi, chị ấy gọi tôi nhưng tôi chẳng buồn quay lại.

Tôi thật sự không dám mang cái bộ mặt này về nhà, chỉ còn biết gọi điện cầu cứu Hạnh Tử.

Nửa tiếng sau, lúc tôi đang đứng ở cửa hàng bên đường, chị ấy tươi cười, lịch sự dừng xe bên đường, mặt hớn hở mở cửa x era vẫy tôi lại.

Tôi ngồi bịch một cái lên xe, luôn tay lấy giấy lau nước mắt nước mũi, “Chị ơi, em muốn đi uống rượu, rượu trắng ấy.”

“Mượn rượu giải sầu hà?”

“... Cũng gần như thế.”

“Không giống em chút nào cả, năm đó những lúc khó khăn nhất em cũng nhanh chóng vượt qua trong nháy mắt mà, muốn làm gì là làm, đến cả kết hôn cũng dám kết hôn trong mơ hồ, sinh con cũng không hề có tính toán gì, lúc bố nằm nhà xác mẹ em khóc đến phát ngất em cũng chỉ có một mình với đứa con mấy tháng tuổi lo hậu sự cho bố. Lúc ấy, em đã già đi nhiều phải không?... Ài, mới có hai mươi một tuổi.” Kha Hạnh Hương lắc đầu buồn bã, “... Quả Quả, em già đi nhiều rồi.”

“Em mà già á? Em còn chưa đến hai mươi sáu tuổi mà.”

“Ý chí của em đã rệu rạo rồi, em yếu đuối hơn trước nhiều rồi.”

“... Nói bừa nào, nhìn em xinh đẹp như Đặng Lệ Quân thế này mà chị dám bảo em già à?”

“Ha ha, đại mỹ nhân Đặng Lệ Quân thì vĩnh viễn không bao giờ già nữa rồi, còn em bây giờ sắp thành bà lão rồi.”

Lúc này có một người bạn thân ở bên cạnh thật đáng quý biết bao, nhưng rượu cũng là một cách hay.

Chúng tôi băng qua đường đến quán ăn mà ngày xưa chị và người bạn trai Triệu Đa Dương vẫn hay đến thời còn yêu nhau, đồ ăn ở đây cũng khá ngon mà quan trọng là giá rất rẻ, hợp với túi tiền của bọn sinh viên chúng tôi. Nhưng bây giờ chị ấy ăn sang rồi, nói chung là đi ăn, nói chuyện cùng tôi thế này chỉ là ôn lại chuyện cũ mà thôi. Nếu người khác mà biết được chuyện này chắc lại nghĩ chị ấy thần kinh. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì cũng đều là do Triệu Đa Dương quá yêu chị, ban đầu tôi đã nghĩ chị sẽ bỏ anh ấy nhưng không nghĩ là lại bỏ nhanh thế, thế mà bây giờ lại còn bày đặt nhớ nhung, thật buồn cười. Ngồi ăn với nhau, chị thì ăn còn tôi thì chỉ uống rượu, không ai nói với ai nhưng chúng tôi đều hiểu tâm trạng của nhau. Chị ấy không cần tôi uống, uống say thì có thể mượn rượu giả điên. Nhưng chỉ là giả vờ mà thôi, ai không biết Đường Quả này không thích uống rượu chỉ vì uống mãi không say, những chuyện vô nghĩa như thế thì tôi chẳng làm làm gì, vì thế thứ tôi cần chỉ là một bữa rượu càng rẻ càng tốt.

“Quả Quả, em đừng uống nữa.”

“Em vẫn uống được nữa mà.”

“... Chị sợ uống nhiều sẽ ngộ độc đấy.” Hạnh Tử lấy từ trong túi ra một điều thuốc, châm lửa rồi đưa cho tôi, “Ngoan nào, hút cái này đi, nó có thể giúp em giải sầu đấy.”

Tôi bị sặc khói, nghẹt thở muốn chết nhưng đầu óc thì vẫn tỉnh như sáo, đằng sau khói mờ mịt ấy tôi thấy rõ khuôn mặt chị đang cười với tôi rất đặc ý. Tôi vừa định đá cho chị một cái nhưng chị giật lấy điều thuốc trên tay tôi hít một hơi rồi lại đưa trả, tôi nhìn thấy một vẻ rất dịu dàng trên khuôn mặt ấy, dịu dàng một cách giả dối, “Cưng à, vẫn biết là hút thuốc có hại cho sức khỏe nhưng vẫn còn đỡ hại hơn là uống rượu. Nếu trong lòng cô nương có điều gì không vui, muốn đi nghỉ một chút thì có Trương Sinh công tử hầu rượu cô nương, không phải mất tiền, động phòng cùng chàng cũng miễn phí luôn, cô nương hãy lên giường ân ái cùng một gã lạ mặt, hãy tự thưởng cho mình một đêm xuân ngập trong tình ái để thấy sáng khoái nhẹ nhõm hơn, ngày mai cô nương muốn là ai thì cũng chẳng ai biết. Nghĩ mãi đến mối tình vợ vãn của hần ta làm gì, chỉ thêm đau khổ mà thôi.”

Đúng vậy, chị ấy nói không sai, bộ dạng đau khổ của tôi lúc này chỉ làm trò cười cho người ta mà thôi.

Tôi đẩy chị ra, hất đổ ky rượu xuống đất, gục xuống chán nản tưởng như không còn sức sống nữa.

“Quả Quả, em nghĩ chúng ta cần tình yêu để làm gì khi tình yêu chỉ mang lại toàn đau khổ.”

“Đúng vậy, hai người yêu nhau mà không đến được với nhau thì thật là đau khổ, nhưng tôi lại nghĩ nếu tôi kiên trì theo đuổi, có thể làm bất cứ điều gì vì người mình yêu thì không biết chừng sẽ có một ngày anh nhìn tôi với một ánh mắt khác.”

“Bằng ánh mắt ấy à?”

“Đương nhiên là không phải, con người ta ai cũng tham lam cả, dù có đạt được điều gì thì cũng vẫn là chưa đủ.” Tôi ngồi co mình lại ôm lấy đầu gối, đôi mắt vô hồn nhìn chăm chăm vào bóng ngọn đèn phản chiếu trên vũng nước trải dài trên mặt đất, “... Nhưng em thấy quá đủ rồi, người em yêu đã dành tất cả cho em rồi, một cuộc hôn nhân, thêm một đứa con nữa. Một người đàn ông không hề yêu em mà lại có thể mang lại cho em nhiều thứ như thế thì em đã thấy mãn nguyện lắm rồi.”

Kha Hạnh Tử ngồi ngậy người nhìn tôi, rồi nổi giận dùm dùm, “Đường Quả, em bị điên rồi em biết không? Chẳng có ai như em đi yêu người khác mà không hề quan tâm đến hậu quả sau này cả. Người như thế thì không sống nổi đâu!”

Tôi chỉ biết đáp lại một câu bất lực, “Có đấy, em là thế đấy.”

Chị ôm lấy tôi sụt sùi, “Quả Quả, ai bảo em thông minh chứ, em ngốc lắm,... nhưng chị thực sự quý mến em.”

2.

Ngày hôm sau tôi không đến viện, thầy Nhất Dao Thiết cho tôi nghỉ thêm một ngày.

Cũng đúng, người khác nhìn thấy bộ dạng của tôi thế này chắc cũng sợ chết khiếp, tôi cảm bệnh án của bệnh nhân phẫu thuật giường số 9 đặt vào giường bệnh số 8, thầy Ân giận đến đỏ mặt tía tai, đập bàn đập ghế trong phòng y tế, tôi nói thế nào thầy cũng không tin, thầy đang mắng mỏ xúc phạm tôi, thầy giận dữ giống như là một đứa trẻ ngỗ ngược đang nổi trận lôi đình.

Bây giờ thì chuyện rắc rối của tôi đã loan khắp bệnh viện, đầu tiên là chuyện tôi và Vu Nhã Chí chia tay, tiếp đó là chuyện cãi nhau với thầy Ân. Đúng là đời người lắm phong ba mà vẫn phải gượng cười, nhưng những việc này vẫn chưa là gì, đời người có ai là không đôi lần mắc phải những sai lầm?

Lúc Diệp Bổng gọi điện thoại cho tôi, dự báo thời tiết ở thành phố B nói ngày mai và ngày kia trời sẽ có mưa nhỏ đến mưa vừa. Tôi đứng trước cửa nhìn xuống sân thấy lũ trẻ đang chơi máy bay điều khiển từ xa, tiếng máy bay vù vù rất to, tiếng bọn trẻ cười cũng to nên tôi nghe không rõ tiếng của Diệp Bổng lắm.

“Đường Quả, chúng ta ra ngoài gặp nhau một chút đi, em chọn phòng và địa điểm đi.” Câu cuối cùng anh nói.

Tôi đang im lặng như một kẻ điếc bỗng tỉnh tường hần lên, tôi nói, “Vậy thì tôi đi, tối nay nhé.”

Cuối cùng chúng tôi cũng hẹn nhau ra nhà hàng KFC ở đường Đông Phong, ở đó khách đông nghịt, lại gần cổng chợ. Buổi chiều tôi đến nhà trẻ đón Tiểu Lê về, tôi nhét vào túi mấy bộ quần áo để thăng bé thay đổi, nhét cả một cuốn album mà tôi đã chuẩn bị sẵn từ trước. Cũng có lúc tôi thật sự phục mình thông minh

nhANH NHẸN, trước đây tôi đã đoán trước rồi sẽ có một ngày như thế nên tôi đã rửa hết ảnh từ nhỏ đến lớn của Tiểu Lê ra làm thành một quyển album, mỗi kiểu tôi rửa làm hai tấm.

Tôi đến trường đón Diệp Lê, trẻ con dù có thông minh thì cũng vẫn là trẻ con, rất dễ dỗ, tôi chỉ cần nói là sẽ đưa nó đi ăn KFC là nó nhảy cẫng lên đi cùng tôi. Đúng là mấy thứ đồ ăn của nước ngoài như thế này không những ảnh hưởng đến sức khỏe của những mầm non của Tổ quốc mà còn hủy hoại cả tâm hồn thơ ngây của chúng.

Trên taxi, tôi đặt con ngồi trên đùi, thằng bé khó chịu bảo mẹ, “Mẹ ơi, con muốn tự ngồi xuống cơ.”

“Ngồi trên đùi mẹ thì mới cao chứ.”

“Mẹ nói dối.”

“Mẹ là bác sĩ, làm sao lừa con được.”

Diệp Lê lườm tôi một cái, thái độ vô cùng đại nghịch bất đạo như thể nó muốn nói “mẹ đừng nói nữa”, sau đó nó ngẩn ngại quàng tay lên cổ tôi. Tôi thấy rất vui, lúc gần đến điểm hạn tôi nói: “Tiểu Lê, lát nữa chúng ta sẽ gặp một người, lần này con phải nghe lời mẹ đấy rõ chưa.” Thằng bé nhìn tôi rất khó hiểu, tôi tiếp lời, “Nếu con không nghe lời mẹ, mẹ sẽ khóc đấy, thật đấy.”

Trong lòng anh bạn nhỏ Diệp Lê này chắc là đã bồn chồn suy nghĩ chuyện gì đó, nhờ có Hạ Bán Tiên dạy nó rằng một người đàn ông tốt thì không được để cho người con gái mình yêu phải rơi lệ nên bây giờ nó nhìn tôi với một con mắt y như một người đàn ông thực thụ, lại còn thương lượng với tôi, “Con biết rồi, nhưng mẹ ơi, mẹ đừng làm những việc quá ngây thơ như thế, chính vì mẹ quá ngây thơ nên Vu Nhã Chí mới bỏ mẹ đấy.”

“Là mẹ không cần ông ta nữa.”

“... Mẹ vẫn còn chối được à.” Thằng bé yên lặng không nói gì nữa, lúc nhìn thấy tấm biển KFC nó lập tức cười rạo rờ với tôi, “Mẹ ơi, gà rán, gà rán kia rồi”, đúng là sản phẩm của Diệp Bổng để lại có khác, kiểu trở mặt không lẫn vào đâu được.

Hóa ra là Diệp Bổng đã đến trước, ngồi đợi sẵn ở khu trò chơi trẻ con với suất gà rán để trước mặt. Đôi mắt ấy sáng long lanh cuốn hút lạ thường, nhìn thấy đứa trẻ đi cùng tôi nhưng anh hoàn toàn không có chút gì bất ngờ, chẳng lẽ anh ta đã đoán trước được điều này? Hay là anh ấy quá hiểu tôi? Hoặc cũng có thể là cả hai.

Diệp Lê nhìn thấy anh ta liền ngẩng đầu nhìn tôi.

Tôi đang căng óc ra nghĩ xem làm thế nào để giới thiệu hai người họ với nhau cho hài hòa vui vẻ một chút thì Diệp Bổng chạy lại, ngồi sụp xuống đưa nắm tay ra trước mặt Diệp Lê rồi cười rất thân thiện nói: “Tiểu Lê, tặng cháu cái này nè.”

Thằng bé lắc đầu từ chối.

Diệp Bổng không hề hụt hẫng, anh xòe tay ra, bên trong là một đầu đạn, “Cháu có muốn cướp được nó không?”

Mắt thằng bé sáng bừng lên y như một con sói đang đói bất gặp ngay chú dê con ngơ ngác, chỉ còn mỗi là chưa chảy nước miếng ra thôi. Từ nhỏ cu Tý đã rất hâm mộ các chú bộ đội, những bức hình trong nhà cái nào cũng có hình súng đạn rồi xe tang, rồi máy bay chiến đấu... nó còn rất thích ngồi lắp ráp bộ xương mô hình và thích đọc các vụ án giết người. Cái này chỉ biết trách các bậc phụ huynh như tôi không biết làm gương dạy bảo con cái đến nơi đến chốn.

Tôi nói: “Tiểu Lê, con cầm lấy đi, cảm ơn bố đi con.”

Thằng bé ngoan ngoãn cầm lấy rồi nói lí nhí: “Cháu cảm ơn ạ.”

Trước đây mỗi lần đi ăn KFC thằng bé đều rủ Hạ Văn Kỳ đi cùng, món KFC Toàn Gia thì phải có cả gia đình cùng ăn, có mẹ đẻ, có bố nuôi, có con, như thế cũng tạm coi là một gia đình. Nhưng hôm nay, hình như nó không hào hứng lắm với suất KFC này, có lẽ thằng bé đang dần hiểu ra điều gì đó, nó cứ cúi gằm mặt xuống ngồi nghịch viên đạn Diệp Bổng đưa.

Tôi xoa đầu thằng bé hỏi: “Con có muốn ra chơi cầu trượt không?”

Tiểu Lê từ trước đến giờ chẳng bao giờ chơi trò này cả, lần này tôi vừa bảo thế nó đã ngoan ngoãn ra chơi, điều này khiến tôi không khỏi nghi ngờ liệu thằng bé có thay đổi tính cách không.

Diệp Bổng cười, “Tiểu Lê giống em quá.”

“Thật hả? ... Chắc là vậy rồi... nó cũng rất bướng.”

Mấy hôm trước chúng tôi còn căng thẳng với nhau, lúc nào cũng đối đầu với nhau, đến hôm nay ngồi chơi với nhau hòa bình thế này lại có chút gì đó ngại ngùng. Tôi ngồi ăn KFC còn Diệp Bổng ngồi nhìn tôi với một ánh mắt rất dịu dàng, tôi không dám nhìn lại anh ấy. Tôi quá hiểu bản thân mình rồi, lúc nói thì cái gì cũng hay cũng tối, nhưng cứ nhìn thấy anh ta là tôi lại có một chút gì đó oán trách. Nhưng chỉ cần anh khẽ chạm vào tay tôi là tôi lại thấy giật mình. Những phẩm chất tốt đẹp như tính chính trực, ngay thẳng, kiên chế của bản thân tôi... tôi đều không có.

“Một mình em nuôi con sống thế nào?”

“... Cũng tốt, mẹ em và mẹ Hạ Văn Kỳ thay nhau đến trông thằng bé.”

“Thế còn em thì sao?”

“Em á?” Tôi hơi lúng túng, không biết nên trả lời thế nào bèn nói, “... em sống rất tốt.”

“Thế có điều gì khó khăn không?”

Có đấy, điều khó khăn duy nhất là không có anh ở bên.

Tôi cúi đầu vừa liếm nước sinh tố còn dính trên tay vừa nói, “Tất cả đều rất tốt.”

“Bố em làm sao mà mất?”

“Haiz, lớp của bố em có mấy đứa học sinh luôn ức hiếp một bạn rất thật thà, lúc đầu bạn đó hiền quá không dám phản kháng, về sau chịu không nổi đứng lên chống trả nhóm bạn kia, sáng hôm ấy chỉ vì chuyện này mà nhóm học sinh kéo cậu ra một chỗ, túm cả vật dọ đánh, cậu học trò ấy sợ quá. Nhà cậu ta vốn có cửa hàng hoa quả ngoài chợ, hôm đấy cậu ta trộm được con dao bổ dưa nhét vào ba lô. Lúc nhóm học sinh kia dọ đánh cậu, Lão Đường nghe lớp trưởng thông báo lại nên chạy ra can ngăn, kết quả là, đường dao của cậu học trò ấy đi chệch hướng đâm thẳng vào bố. Thật là xui xẻo.” Tôi lấy một cái cánh gà ăn tiếp, “... Cậu học trò ấy cũng thật đáng thương, cả đời này thế là xong.”

Diệp Bổng im lặng hồi lâu làm tôi cứ tưởng anh dường như không có mặt ở đây, anh nhìn tôi với ánh mắt rất lạ lùng, tôi ngược lên bắt gặp đôi mắt anh đang ngân ngấn nước, dường như anh cũng thấy rất đau lòng khi nghe câu chuyện của tôi.

“Chuyện này mà gọi là tốt hay sao?”

Đúng là chuyện này chẳng tốt đẹp gì, tôi biết chứ, nhưng khi người ta nhìn vào nỗi đau của người khác thì mới thấy đau lòng, mới thấy xót xa chứ khi bản thân mình trải qua việc đấy lại phát hiện rằng con người quả thật kiên cường, mạnh mẽ. Thậm chí bây giờ kể lại chuyện ấy tôi chỉ thấy nó như cơn gió thoảng qua, không nặng nề gì cả, thời gian quả là liều thuốc chữa lành vết thương hữu hiệu nhất. Chỉ là Diệp Bổng không thể thấu hiểu nỗi lòng tôi, tôi không bị bắt phải nói ra, càng nói nhiều những chuyện linh tinh thì anh lại càng thấy buồn mà thôi.

Đến tận ngày hôm nay tôi vẫn không nỡ lòng nào làm tổn thương anh. Anh không còn yêu tôi nhưng tôi vẫn yêu anh nhiều lắm.

Tôi nó rất nhỏ nhen: “Anh hãy đưa Diệp Lê về nhà anh chơi mấy hôm, cũng nên để bố mẹ anh gặp thằng bé nữa. Mấy ngày hôm nay em nghĩ rất nhiều rồi, nếu không nói cho anh biết thì cũng không phải với anh lắm, dù sao đây là chuyện của hai chúng ta. Chẳng qua là lúc đó... em muốn giữ thằng bé quá, em sợ anh sẽ bỏ rơi nó, nhưng dù sao thì anh cũng đã vì em mà nghĩ đến đứa bé, em cũng... không hề nghe thấy bất kì lời phủ nhận nào từ anh. Vì thế bây giờ em rất muốn được chuộc lỗi, anh không cần phải tự trách mình, thật sự anh không có lỗi gì cả. Mấy ngày trước... là do em bối rối quá. Những lời em nói hôm đó không phải

là sự thật đâu, anh đã dành cho em một món quà ý nghĩa như vậy thì em phải cảm ơn anh mới đúng. Em nói thật đó. Lần này em không hề nói đùa chút nào. Anh hãy tin em đi... em...”

“... Anh tin em.” Diệp Bổng ngắt lời tôi, “Xin lỗi, anh vào nhà vệ sinh một chút.”

Tôi đã làm người con trai tôi yêu phải khóc rồi, đây cũng là điểm yếu của anh, anh rất dễ cảm động, tự nhiên tôi thấy hạnh diện về cái tài ăn nói khéo léo của mình.

Tôi gọi Diệp Lê lạ, đặt cái ba lô đầy quần áo, đồ ăn của thằng bé lên ghế.

Thằng bé nhú mồm, mặt dài như cái bơm.

Tôi véo một cái vào má nó, “Con đồng ý là nghe lời mẹ rồi đúng không?”

“Mẹ ơi, mẹ không cần con nữa à?”

“Không phải đâu con trai, chỉ là mẹ muốn con đến nhà ông nội chơi mấy hôm thôi mà, nhà ông nội chắc sẽ vui lắm. Chẳng phải con thích chơi với mấy chú chó hay sao, nhà ông nội có hai chú chó rất xinh nhé.”

“Không, con không thích chó.” Thằng bé cúi gầm mặt xuống buồn bã, “Con muốn về nhà cha nuôi chơi cờ vây với ông Hạ cơ.”

Tôi cố nén lòng thất vọng cuối xuống.

Thằng bé gật đầu, “Con sẽ đi.”

Không đợi Diệp Bổng quay lại tôi đã để thằng bé lại một mình rồi lặng lẽ đi về.

Đứng ở cuối đường, tôi thấy Diệp Bổng trở ra ngay sau đó, anh dẫn Diệp Lê đi ra ngó trước ngó sau, rồi đúng lúc ấy có một chiếc xe màu đỏ đỗ ngay trước mặt, có lẽ là Trác Nguyệt, họ cùng nhau lên xe rồi chạy đi mất hút.

15. Chương 15: Chương 6.2

Type: Gabeo

3.

Hoàng hôn đã mang Diệp Lê đi mất rồi. Buổi tối, Diên Mỹ nữ không thấy thằng bé đâu nên tưởng nó sang nhà ông Hạ chơi không về. Tối hôm ấy, mẹ Hạ Văn Kỳ gọi điện sang bảo anh ấy vừa đi công tác về muốn qua đưa Diệp Lê đi ăn. Diên Mỹ nữ sưng người vội vàng chạy vào phòng hỏi tôi: “Diệp Lê đâu? Nó đi đâu rồi?”

Tôi không giấu được nữa bèn khai thật, “Con đưa nó về nhà Diệp Bổng rồi.”

Diên Mỹ nữ giận đến mức không nói được lời nào, mẹ tát tôi một cái đau đốn, “Tao với bố mày chiều mày quá rồi đâm hư, cứ tưởng mày là đứa con gái biết điều, vậy mà mày chỉ biết đến mày thôi! Mày muốn yêu ai thì yêu, tao không quan tâm, mang cháu của tao về ngay.”

Cái tát ấy tôi chịu được nhưng đúng là từ nhỏ đến lớn tôi mới chỉ bị mẹ đánh một lần, đến bây giờ vẫn còn hơi đau.

“Mẹ ơi, mẹ anh Diệp Bổng đang ốm nặng, khéo không qua nổi, con nghĩ... con nghĩ...”

“Mày đi đi, không mang được cháu tao về thì đừng có quay lại đây.”

Một phút sau tôi đành khoát túi ra đứng ở đầu đường.

Giờ này thì cũng không thể đến nhà Kha Hạnh Tử được, gần đây chị ấy có cãi nhau với chàng nghệ sĩ piano, tôi mà ngủ phòng bên thì chắc cũng chẳng ngủ được. Nhà Hạ Văn Kỳ thì lại càng không đến được trừ khi

tôi muốn dẫn xác đến nộp cho mẹ anh. Những đứa bạn khác thì toàn coi tôi là một đứa chẳng ra gì, tôi chỉ ước là không có cơ hội khua chiêng gõ trống hét lên cho cả thế giới này biết rằng tôi ghét chúng nó.

Cần nhắc một lúc rồi cuối cùng tôi quyết định về khu tập thể của bệnh viện.

Sáng sớm hôm sau, tôi đầu óc bù xù, tay cầm cốc nước đi đánh răng rửa mặt thì chạm mặt với Vu Nhã Chí cũng đi đánh răng. Tôi thật sự chẳng muốn gặp con người khó chịu này, vừa lúc đánh răng rửa mặt xong quay trở ra thì anh nói với theo: “Đến một câu nói mà em cũng không thèm nói với anh hay sao?”

Tôi ngoảnh đầu lại chào cụt lủn một câu: “Em chào anh.”

“Bây giờ yêu anh vẫn còn kịp đấy.”

“Muộn rồi anh ạ, Diệp Bổng về rồi.”

Vu Nhã Chí giận đến nghẹn cả cổ họng, mãi lâu sau mới thốt lên một tiếng gượng gạo rồi vụt qua mặt tôi đi thẳng.

Liên tù tì mấy ngày nay lúc nào tôi cũng mang cái bộ mặt ủ rũ ấy.

Quay về phòng khám, tôi thận trọng không dám để bộ mặt ủ rũ ấy làm kinh động đến mấy thầy, những người lúc nào cũng vui vẻ với tôi. Vu Nhã Chí cười nói vui vẻ với một cô y tá đứng cạnh đó. Tôi gọi điện về nhà nhưng không ai nhắc máy, tôi giận chính mình vì lúc đó đã để lộ bộ mặt bực tức với cú điện thoại xui xẻo ấy.

Mấy ngày này Diệp Bổng không hề gọi điện cho tôi, tôi cũng chẳng sốt ruột gì.

Anh ấy chắc là đang suy nghĩ xem nên giải quyết mối quan hệ phức tạp này như thế nào, anh ấy cần thời gian, lúc nào cũng vậy.

Tôi hơi thất vọng.

Nhưng dù sao thì tôi cũng quen rồi, thói quen cũng là một điều tốt.

Lúc Diệp Bổng gọi điện cho tôi là năm ngày sau khi anh đón thằng bé về, anh gọi điện đến nói “Mẹ anh muốn gặp em một chút.”

“Không sao đâu anh ạ.” Tôi nói, “... chắc là em không có thời gian đâu.”

“Anh cũng muốn gặp em.” Đầu dây bên kia ngừng một lúc rồi nói, “Tiểu Lê muốn về nhà rồi.”

Nghe thấy vậy tôi hơi xao lòng, chỉ một câu nói vu vớ ấy mà cảm giác như có một bàn chân của chú mèo nhỏ đang mơn man trên da tôi. Dù sao mục đích chính của Diệp Bổng cũng chỉ gói gọn trong câu cuối cùng ấy thôi, tôi không thể giả vờ làm ngơ được. Tan làm tôi đi mua ít hoa quả và một bó hoa bách hợp vào viện thăm mẹ Diệp Bổng.

Mẹ của anh nằm trong phòng riêng, quả đúng là bệnh viện quân đội có khác, từ trang thiết bị đến quang cảnh môi trường xung quanh cũng hơn hẳn bệnh viện tôi làm. Tôi gõ cửa đi vào thì nhìn thấy Trác Nguyệt vừa ngồi nói chuyện với bà vừa gọt táo. Tiểu Lê thì đang nằm trên ghế vừa sưởi nắng vừa chơi PS, thằng bé nghe thấy tiếng gõ cửa ngoái đầu ra nhìn thấy tôi liền nhảy phốc một cái chạy ra ôm chầm lấy tôi hét lên, “A, mẹ đến.”

Tôi xoa đầu thằng bé rồi quay ra chào bác: “Cháu chào bác ạ, bác đã đỡ nhiều chưa ạ?”, bà nằm trên giường trông gầy rộc đi chỉ còn da bọc xương.

Bà rơm rớm nước mắt đưa tay ra, tôi nắm lấy tay bà thật chặt.

Trác Nguyệt đứng dậy nhường ghế cho tôi rồi gọi Tiểu Lê, “Tiểu Lê, chúng ta ra ngoài xem bố con đã đun nước xong chưa.”

Trong phòng chỉ còn lại tôi với bà, người mà tôi luôn kính trọng, luôn yêu thương, mấy năm nay tôi vẫn băn khoăn vì ngày xưa lúc chia tay Diệp Bổng tôi đã không hé răng nói một lời nào với bà. Bà đã giúp tôi có được người con trai mà tôi yêu thương vậy mà tôi lại làm bà thất vọng về hạnh phúc mà bà từng mong

đội. Hôm nay nhìn thấy bộ dạng này của bà tôi thật sự đau lòng, cái tài mồm mép của tôi cũng chạy đi đâu mất.

“Con nuôi dạy Tiểu Lê giỏi lắm, thằng bé rất giống con. Mẹ thật không ngờ, ngày xưa mẹ không nghĩ là sẽ được gặp con trai của thằng Diệp đầu. Nhưng cái hôm nó đưa thằng bé bẻ, nếu mà không được tận mắt nhìn thấy cháu mình thì mẹ cũng không thể tin được, sau lại có chuyện đấy chứ?” Bà mỉm cười hiền hậu, tâm trạng rầu rĩ lúc đầu giờ đã vui tươi hơn nhiều, “Ông trời thật ưu ái cho bà mẹ già này.”

Tôi kim lòng nói, “Bác ơi, bác còn phải sống với bọn con mấy chục năm nữa cơ mà.”

Bà nói, “Đúng là con bé khéo mồm, câu nào cũng khiến bác ảm lòng.”

Tôi hơi ngại quay ra gọt nốt quả táo còn đang gọt dở. Tôi chợt thấy lúc này có gì đó rất giống với hồi tôi và Diệp Bổng còn chung sống với nhau, bà hỏi, tôi trả lời. Căn bản là những câu bà hỏi cũng toàn là câu bình thường nên tôi lúc nào cũng trả lời rất lưu loát.

Thật ra bà đã bị ung thư phổi hơn chục năm rồi nhưng vì năm nào bà cũng đi khám, xét nghiệm định kì nên phát hiện sớm và cũng được chăm sóc tốt nên sức khỏe vẫn tốt. Có điều cái bệnh ung thư này cho dù đã phẫu thuật cắt bỏ, đã hồi phục sức khỏe nhưng cũng không có bác sĩ nào dám đảm bảo nó sẽ khỏi hẳn. Cũng có người không tái phát nhưng cũng có người đúng một cái phát bệnh khiến gia đình và bác sĩ cũng không kịp trở tay. Lúc bệnh phát ra cũng nhanh như cả trái núi đổ sập xuống vậy, bà cũng đã nghĩ đến trường hợp xấu nhất nên cũng muốn nhanh chóng thu xếp chuyện con cái cho ổn thỏa, bà mẹ nào cũng thế cả thôi.

Nửa tiếng sau Trác Nguyệt và Diệp Bổng vào, người bệnh nằm ba tháng rồi cũng cần nghỉ ngơi, yên tĩnh một chút, cũng cần phải vệ sinh phòng bệnh cho sạch sẽ thông thoáng, nghĩ vậy tôi đứng dậy xin phép ra về. Diệp Bổng kéo tôi lại nói: “Đồ đạc của Tiểu Lê vẫn để ở nhà, để anh đưa em về lấy.”

Tôi nhìn Trác Nguyệt, cô ấy cũng ngước lên nhìn giả bộ như không nghe thấy gì vậy.

Tôi gật đầu, “Vâng, thế cũng được.”

Rồi sau đó ba người chúng tôi cùng lên xe về khu Phồn Hoa Viên cảm giác lại như một gia đình thực sự, hai bố con họ có vẻ rất hợp tính nhau, ít nhất thì tôi cũng thấy được lòng ngưỡng mộ đang ánh lên trong mắt thằng bé. Trong mắt đứa trẻ thì bố luôn là siêu nhân, huống hồ Diệp Bổng là một người cha hồn nhiên khi chơi đùa, nghiêm nghị khi suy tư, đáng yêu khi làm trò, lúc làm việc thì chăm chỉ như một vị thần. Diệp Bổng có thể mang lại cho thằng bé tất cả mọi thứ mà cho dù tôi có cố gắng đến mấy cũng không thể làm được.

“Cảm giác có con như thế nào?”

Anh có vẻ ngại ngần, ngẫm nghĩ chút rồi nói, “Nói đơn giản thì cảm giác thật tuyệt vời.”

Tôi cười khì khì, “Chị Nguyệt hình như cũng quý thằng bé.”

“Đúng đấy, anh cũng thấy lạ, bình thường cô ấy không thích trẻ con hay mấy con thú nhỏ đâu.”

“Thế thì tốt quá, chị ấy ly hôn chắc không phải vì không muốn sinh con phải không? Nếu chị ấy nếu quay lại với anh làm lại từ đầu thì cũng không cần phải thay nhà họ Diệp hương khói nữa rồi. Dù sao tình cảm của anh đối với chị ấy cũng khó quên được, hai người sống với nhau chẳng phải là hợp ý trời hay sao?” Tôi cười bí hiểm, “Nhưng dù sao Diệp Lê cũng muốn ở với em hơn.”

“Anh với Trác Nguyệt không có gì cả, em đừng có đoán bừa.” Anh liếc mắt lườm tôi tinh nghịch, “Hay là em đang ghen đấy?”

Tôi thề lưỡi trên anh, “Em đã ghen với chị ấy quá đủ rồi, không thêm ghen nữa.”

Về đến nhà, Diệp Bổng vào phòng thu dọn đồ đạc, cô giúp việc cũng chạy vào giúp một tay, tôi tự lấy cho mình một cốc nước ngồi ở phòng khách ngắm nhìn căn phòng trang trí theo phong cách miền quê nước Mỹ, căn phòng được trang trí rất nghệ thuật, đang định đi xem thì Diệp Bổng gọi ới tôi, “Đường Quả, em vào giúp anh một tay đi.”

Tôi nghe thấy vậy liền chạy vào phòng đang định hỏi anh cần giúp gì thì nghe thấy tiếng khóa cửa tách một cái đàng sau, rồi cả người tôi bị kéo rầm vào cánh cửa, môi đôi dính chặt vào môi anh, một cảm giác nóng bỏng, gần gũi lan khắp người, tôi vô tình làm anh chảy máu, một vệt máu ảm nồng loen trên khóe môi, thoang thoang đâu có mùi thơm đặc trưng trên cơ thể của anh.

Cái mùi đặc biệt ấy làm đầu óc tôi mơ màng, chuenh choáng.

Chúng tôi đang làm gì thế này? Tất cả như một giấc mơ vậy. Mặc dù Diệp Bổng là một chính nhân quân tử đấy nhưng từ trước đến giờ đối với tôi vẫn chưa thực sự là quân tử lắm, bàn tay nóng bỏng của anh luồn vào eo tôi mơn trớn. Tôi thậm chí không có bất kì ý định từ chối nào, cảm giác thật sự hưng phấn giống như có một biển lửa đang hừng hực cháy trong người, cho dù có bị thiêu rụi trong đó tôi cũng cam lòng.

“Mẹ ơi, mẹ ở đâu đấy? Chúng ta đi về chưa?”

Tiếng của Diệp Lê vọng lại từ ban công.

Tôi vẫn đang ngập chìm trong nụ hôn nóng bỏng ấy, anh bỗng cắn tôi một cái rồi đẩy tôi ra, hai mắt anh sáng lên vì ham muốn. Tôi nắm lấy tay anh lật đi lật lại xem, tôi trách mình thật không biết ngại gì, tay dính đầy máu mà sờ soạng khắp người anh làm dây ra tay anh nữa.

“Tay anh làm gì mà ra nông nổi này? Sao hai người đều có máu như thế nhỉ?”

Anh vội vàng chỉnh lại tay áo, “Đây là vết thương trong khi tập luyện đấy mà, cũng khỏi lâu rồi.”

Tôi ngạc nhiên, nói một tràng liên tiếp, “Diệp Bổng, anh làm gì anh có biết không? Tập luyện gì mà bị thương đến mức này? Tập luyện gì mà đứt cả tay thế nào?”

Dường như anh không muốn giải thích, anh cúi xuống gần trán tôi thở phào một cái. Không hiểu vì sao tôi lại có một ý nghĩ hoang đường nào đó vội cúi xuống kéo quần anh lên xem cổ chân anh có sao không, trong tích tắc ấy, tôi dường như tuyệt vọng, tôi quay cuồng như vừa bị đá rơi trúng đầu, khóc cũng không khóc nổi. Anh đỡ tôi dậy, ghì chặt lấy tôi, đôi môi anh thì thào bên tai tôi, “Ngoan nào, không sao đâu, em nhìn xem anh chẳng bị đau chỗ nào cả.”

Tôi khóc không ra tiếng, nắm chặt lấy tay anh.

“Anh nói dối đúng không?”

Anh bèn nói dối đi, “Thực ra đây là bí mật nghề nghiệp không tiện nói ra. Nói chung là bọn khủng bố miền Tây kích động đồng bào bạo động, trong lúc tiểu đội của anh hành động sơ suất nên bị bắt, trong hoàn cảnh ấy mà anh chỉ bị xây xước chân tay không mất mạng là đã may mắn lắm rồi.”

“Thế nên anh mới quay về?”

“... Nói thế cũng đúng”, anh cười với dáng vẻ rất tự hào, “là anh tự xin phép nghỉ, công việc của anh cũng nhàn lắm, bây giờ được mời đi huấn luyện quân cũng tự thấy là đã có thành công rồi.”

Anh ấy chỉ nói đơn giản qua loa thế thôi nhưng tôi biết chuyện đấy không hề đơn giản tí nào.

Một Diệp Bổng kiêu ngạo như thế những lúc bị đẩy vào hang cùng ngõ hẻm thì tinh thần, suy nghĩ không thể giản đơn thế được.

Tôi tạm biệt anh, “Em phải về rồi.”

Anh cúi xuống nhìn tôi, đôi môi không hề động đậy.

Tôi có chút giận dữ nói, “Anh còn muốn hôn em nữa không?”

Lần này thì anh bỏ tôi ra, nói thật là tôi cũng hơi thất vọng nhưng không còn cách nào khác đành mở cửa đi về.

Buổi tối nằm trên giường tôi trở mình liên tục không sao ngủ được, tôi gọi điện cho Hạnh Tử, giọng chị ấy vẫn còn ngái ngủ, “Cô nương ơi, cô thứ lỗi cho nô tì được không, mấy ngày nay nô tì bận dịch sách, khó khăn lắm mới chợ mắt được một chút...”

Tôi tâm sự, “Chị Hạnh Tử à, hôm nay em gặp Diệp Bổng đấy, em cảm giác như ngọn lửa tình yêu trong em lại bùng cháy, vậy mà em tưởng nó bị dập tắt từ lâu rồi không thể cháy lại được nữa.”

Hạnh Tử cười, “Nô tì tưởng từ trước đến giờ ngọn lửa ấy chưa bao giờ tắt cơ đấy.”

“Cũng có lúc nó đã tắt rồi, em thề đấy.”

“Thề của em chắc cũng giống khi em nói với bệnh nhân là tiêm một nhát không hề đau đớn gì. Hôm nay anh ta làm gì với em mà em hưng phấn như uống phải thuốc kích dục thế?”

“Anh ấy... anh ấy hôn em.”

“Sau đó?”

“Sau đó chẳng có gì cả.”

“Thảo nào mà em hưng phấn đến nỗi không ngủ được, nói cho em biết nhé, bây giờ em hãy lập tức gọi cho anh ta bảo anh ta chuẩn bị phòng sẵn sàng rồi em chạy đến nay.”

Tôi ngạc nhiên, “... rồi sau đó?”

Chị ấy cười, “Sau đó ai về nhà nấy tìm gặp phụ mẫu của nhau, rồi mỗi người đi tìm người yêu của nhau nói những lời yêu thương với nhau. Hôn nhau thì đã là gì chứ, em còn sinh cho anh ta một đứa con mà anh ta có cảm động đâu, anh ta vốn đã không yêu em rồi, những vẫn còn hi vọng sau một đêm tình cảm của anh ta sẽ thay đổi vì có đứa con. Nếu có điều này thì cũng có thể coi là hai người vẫn còn tình cảm với nhau. Diệp Bổng là người có trách nhiệm và cũng là người có nguyên tắc, có khi hai ngày nữa anh ta lại chủ động gọi điện hẹn em ra ngoài đi tái hôn cũng nên, nếu vậy thì sao nhỉ? Điều mà em cần là con người anh ta, lúc ấy em sẽ đồng ý đi theo anh ta. Điều em cần là tình yêu, thế nên bây giờ hãy nhắm mắt lại đi ngủ đi và đợi một chàng hoàng tử tình nguyện trao cho em tình yêu xuất hiện, thế nhé.”

Nói xong Hạnh Tử dập điện thoại cứ như vẫn còn đang chìm trong mộng mị. Tôi không hiểu vì sao con gái càng lớn tuổi thì lại càng lạnh nhạt như thế. Trước đây tình tình chị ấy nhẹ nhàng duyên dáng y như một cô thôn nữ, từng cử chỉ đều rất ra dáng con gái một nhà tri thức gia giáo. Vậy mà bây giờ mở mồm ra là nói cái kiểu thô lỗ ấy, chẳng khác gì một bà chuyên gia tư vấn tình cảm khó ưa.

Con người này vừa khó ưa vừa đáng ghét.

Tôi nhắm mắt vào, ngọn lửa rừng rực trong lòng giờ tắt ngóm chỉ còn lại là một đồng đá lạnh vụn vỡ, bà chị đáng ghét này nói cũng đúng, chỉ tội tôi học theo không nổi.

Tôi nằm ngẫm nghĩ, điều mà tôi muốn là con người anh, cũng là tình yêu của anh. Suốt buổi tối hôm ấy tôi trăn trở với cái ý nghĩ lẩn quẩn ấy, sáng hôm sau tôi đến bệnh viện với hai con mắt thâm quầng, thầy giáo nhìn thấy tôi như vậy lại mắng cho một trận tới bởi, tôi đành ngậm ngùi chịu mắng không hề nửa lời, ngoan ngoãn đi pha cho thầy ấm trà rồi đứng đó tạ lỗi với thầy với bộ dạng vô cùng đáng thương.

Cuối cùng thì thấy cũng nguôi giận, “Quả Quả, thầy không muốn mắng con như thế nữa nhưng con cũng phải biết suy nghĩ một chút chứ, cứ thế này mãi sao được.”

Tôi chỉ biết đứng đó cười trừ, không nói nửa lời.

Tôi biết thầy cũng chỉ nghĩ cho tôi mà thôi, ông lo tôi sẽ mắc sai lầm nào đó. Làm trong cái nghề của tôi không bao giờ được phạm sai lầm, chỉ cần một lỗi nhỏ thôi cũng có thể gây ra tai nạn, hại người và hại cả mình nữa.

Nhưng đầu óc tôi thực sự đang rất lộn xộn, tôi nhớ Diệp Bổng đến phát điên mà không biết nên làm thế nào.

4.

Năm nay đến tháng 12 rồi tuyết mới rơi, như thế là cũng hơi muộn ở miền Bắc, tuyết rơi mấy ngày hôm nay phủ dày hết lớp này đến lớp khác nhưng không mang theo không khí lạnh.

Ngày nào tôi cũng cẩn thận đưa Diệp Lê đến nhà trẻ, có hôm Diệp Bổng cũng đến đón thằng bé về nhà, đương nhiên là anh ấy cũng tiện thể mời tôi về nhưng tôi rất ít khi đến đó. Chủ yếu là tôi đến viện thăm

bác Diệp sau khi làm về, nhưng mấy ngày hôm nay đến đây tôi không gặp Trác Nguyệt, nghe nói chị ấy bị điều đi phỏng vấn ở nơi xa. Nên chị ấy không đến đổi ca cho Thẩm Tịnh, anh bạn chí cốt của Diệp Bổng, mấy lần anh gặp tôi đến cười rất cáo già, anh đưa mắt nhìn tôi rất thờ ơ. Tôi cũng đáp trả bằng ánh mắt lạnh lùng, ai sợ ai chứ.

Nhưng trước mặt bác Diệp tôi chỉ dám khiêu chiến thế thôi, không dám làm chuyện gì hung hãn.

Anh ra ngoài đi lấy nước, tôi quay về bệnh viện tăng ca, bỗng anh chạy nhanh theo vừa cười vừa nói, “Này, em dâu.”

Tiếng gọi em dâu ấy làm tôi cũng thấy mát lòng mát dạ, nhưng tôi vẫn ra vẻ khó chịu lườm anh ta một cái, “Ai là em dâu của anh chứ?”

“Em đấy!” Anh ta không hề giận dữ nói tiếp, “Em dâu à, thằng Diệp nói em muốn tái giá phải không?”

“Tái giá cái gì chứ, anh nói khó nghe quá, bây giờ em với anh ta chỉ là quan hệ bình thường thôi.”

“Nghe nói ban đầu em li hôn với Diệp Bổng là vì bất khoản về một cuộc sống bình thường như những người khác đúng không?”

“Sao cái gì anh ấy cũng nói với anh thế nhỉ?” Tôi giận ra mặt, “Chẳng lẽ không được sao? Thời trẻ người ta nông nổi, chẳng lẽ bây giờ không để người ta thông minh ra tí nào à? Em cũng vốn không phải là con ngốc chuyên đi theo đuổi người khác.”

“Thế tại sao em lại sinh Diệp Lê chứ?... Bọn anh nghe được chuyện này cũng suýt ngất, em thật mạnh mẽ, cuối cùng thì anh cũng biết vì sao em lại có biệt danh là phần tử khủng bố. Quả đúng là phần tử khủng bố có khác, tính sát thương rất cao, tàn nhẫn với người và cũng tàn nhẫn với cả mình nữa, chẳng trách thằng Diệp cứ dính lấy em.” Thẩm Tịnh lại huyền thuyên nói kháy tôi, “Người ta nói vậy chỉ là nịnh em tí thôi.”

Lại nhắc đến phần tử khủng bố làm tôi nhớ lại những chuyện buồn ngày xưa.

Tôi cũng đáp trả, “Ai cần anh nịnh chứ, mà anh Diệp đâu có dính lấy em đâu, phải là em dính lấy anh ấy mới đúng. Anh và anh ấy là bạn chí cốt của nhau thì chắc chắn phải là nói hộ nhau rồi.”

“Vậy anh có thể biết tình cảm của em dành cho Diệp Bổng có phải là có ý đồ không?”

Tôi tức giận ra mặt nhìn anh ta, “Em thật buồn thay cho ông thầy giáo văn cấp 1 của anh đấy, câu ấy mà anh dùng được trong văn cảnh này sao?”

Anh ta cười xảo quyệt, “Em giận à, chứng tỏ anh đoán đúng rồi nhé.”

Tôi chẳng buồn đáp lại anh ta, bắt nạt người khác vui lắm hay sao? Cũng đúng, đương nhiên là tôi biết đi ức hiếp người khác như thế là rất vui. Nên tôi mới không chịu bị cái tên chỉ được cái đẹp mã bên ngoài mà trong đầu rỗng tuếch này đem lời xúc phạm. Trên đời này không ai có thể xúc phạm tôi, không ai cả.

“Em dâu à, em đừng tức giận thế, anh không có ý gì khác đâu, anh chỉ muốn nói với em rằng, nếu em còn yêu thằng Diệp thì hãy cắt đứt với người khác đi. Diệp Tử là người rất cứng đầu, nó cũng rất tôn trọng lựa chọn của người khác nên chắc chắn sẽ không làm tổn thương tình yêu của người khác.” Thẩm Tịnh nói liền một mạch, “Nó không phải là...”

“Đúng, nhưng em có thể làm việc đó, em có thể làm tổn thương người khác, những gì mà em muốn nhất định sẽ không để người khác cướp mất, hơn nữa mấy chuyện như bắt cá hai tay hay hai mặt hai lòng thì em lại rất giỏi đấy.” Tôi nói mà không biết tôi đang nói gì, không thể chịu đựng được nữa tôi nhảy vào mồm anh ta mà nói, “Con người tôi đề tiện như thế vẫn không bằng Diệp Bổng nhà anh đâu, anh không cần phải nhắc nhở tôi, thôi chào nhé.”

Cuối cùng thì Thẩm Tịnh cũng ngậm mồm lại, tôi mong là cái tên vô lại ăn nói không suy nghĩ này mãi mãi không xuất hiện trước mặt tôi một lần nào nữa. Tôi sôi máu lên nhưng cũng không thể không khâm phục bản lĩnh của hần ta bởi trên đời này có mấy người dám chóc giận tôi thế đâu.

Trên đường về tôi ngồi áp mặt vào cửa kính xe bus, bên trên điều hòa tỏa rất ấm còn cửa kính thì lạnh toát, tuyết cũng rơi cùng tôi suốt cả đêm.

Vì mấy ngày này tuyết rơi liên tục nên lượng người bị cảm cúm và ngã bị thương cũng tăng vùn vụt. Cuối tuần làm tăng ca thấy Hạ Văn Kỳ đang chơi domino với Tiểu Lê trong phòng khách.

“Em về rồi à?”

Tôi vào tủ lạnh lấy một lon coca cola, mắt nhìn anh ta rất khó chịu, “Đừng có giả cái giọng như chồng em ra thế.”

“Dạo này em hay khó chịu bức mình hay cầu nhau rồi đấy, ăn ít mấy thứ như lẩu với bò nướng thôi nhé.” Hạ Văn Kỳ đẩy đẩy mắt kính lên, “Mẹ trẻ con ơi, lấy cho anh một lon coca nhé.”

Tôi ném cho anh ta một lon coca, anh vội vàng bắt lấy.

“Thì ra cũng là cao thủ đấy, thất lễ thất lễ.”

“Không có gì”, Hạ Văn Kỳ quay lại hỏi tôi, “Em còn chiến tranh lạnh với mẹ em không?”

“Mẹ em ở nhà anh không muốn về nữa rồi, chắc là có cảm tình với bố anh mất rồi.”

“Nói linh tinh” Hạ Văn Kỳ cười lớn, “Cô nương à, tôi cũng phải ở nhà em mấy ngày, bác anh mới đến chơi, mẹ anh với mẹ em dạo này đang chơi trò gì mà thấy mê lắm, với lại chắc cũng không muốn nhìn mặt em nên không muốn về đấy.”

Tôi không hề nao núng, “Bà ấy không sợ con gái xinh đẹp của bà ấy sẽ bị một kẻ biến thái như anh hãm hiếp rồi sát hại hay sao?”

“Anh thì thích giết trước rồi mới làm việc đó cơ, không thì lúc ấy mặt đối mặt ngược lắm.”

“Này này... anh đang nói linh tinh trước mặt con trai em rồi đấy.”

Diệp Lê ngẩng đầu lên nói rất thản nhiên, “Con không nghe thấy gì đâu ạ.”

Tôi cũng hết cách với nó.

Nhưng dù sao Hạ Văn Kỳ ở đây thì cũng tốt, ít nhất thì hàng ngày tôi không phải đưa Diệp Lê đi ăn KFC. Tôi vẫn nhớ tay nghề nấu ăn của anh, hôm ấy anh làm hai món rất đơn giản, tôi ăn một lúc hai bát cơm, đến bát nước canh cũng không bỏ sót.

“Nếu ai không biết chắc tưởng anh đi tị nạn ở châu Phi.”

“Em mới giống dân tị nạn châu Phi, mặt mũi thì nhợt nhạt vàng vọt, trông như vừa bị nhúng vào formalin ấy.”

Tôi hỏi anh, “Thế khi nào thì anh về? Vụ đấy đã giải quyết xong chưa?”

Anh lắc đầu, “Xong rồi.”

“Thế anh còn lác đầu cái gì?”

“Đường Quả, chúng mình kết hôn thì sao nhỉ?”

Tôi hơi bị bất ngờ, đầu óc chưa kịp nghĩ nên nói gì, tôi lắc đầu, “Chẳng sao cả, em đã có hai anh chàng Thúy Thúy và Toái Toái làm bạn rồi, cuộc sống cũng không đến nỗi nào.” Tôi nói xong chợt thấy anh có vẻ hơi thất vọng như vừa bị tạt gáo nước lạnh, “Thế giới của em, liệu anh có thật sự yêu nỗi không? Ngày trước anh đã bận với việc khác rồi cơ mà.”

Anh chậm rãi nói, lòng nặng trĩu, “Bây giờ vẫn chưa muện mà.”

“Đến cả Vu Nhã Chí mà em còn không cần, chẳng lẽ em lại cần anh.”

“Đây là Vu Nhã Chí không cần em đấy chứ, em yêu cái kiểu nghệ sĩ tài tử ấy thì ai mà chịu nổi.” Không đợi tôi phát hỏa, anh nói tiếp, “Em thấy đấy, dù sao thì cả hai người họ đều không thể chịu đựng em được, nếu có ngày một người chấp nhận nói lời chia tay thì cũng không có gì là khó khăn cả.”

“Hay là sau này anh đi hợp tác với anh bạn cảnh sát ngó ngàng của anh mà đi phá án, trông anh khác người quá đi.”

Anh vừa thu dọn bàn domino vừa nói: “Ừ, khác người thì mới theo đuổi được tốc độ yêu chóng mặt của cô nương.”

Lâu rồi tôi mới được ngồi nói chuyện với Hạ Văn Kỳ, ăn cơm xong Diệp Lê vào phòng xem hoạt hình, chúng tôi nói chuyện câu được câu chăng và ngồi xem thời sự. Năm nay mùa hè thì sạt lở đất, mùa đông thì bão tuyết, lở tuyết, đường cao tốc thì tắc nghẽn lại thêm hàng loạt các vụ tai nạn, tuyết đông trên mái nhà tưởng như sắp sập mái, thông tin liên lạc thì đứt đoạn. Xem ra những nỗ lực khắc phục, hạn chết thiên tai của con người cũng chỉ là muối bỏ bể mà thôi, nhưng dù sao thì mọi người cũng có ý thức cùng nhau góp sức để khắc phục khó khăn.

Không hiểu vì sao hôm nay tôi lại ngủ ngon thế, có lẽ là vì Hạ Văn Kỳ đã trở về bình ăn vô sự sau cuộc truy kích ấy, bây giờ lại có thể trêu đùa nhau, tôi cảm thấy đây đúng là người mà tôi cần quan tâm, nghĩ thế nên hôm nay tôi ngủ rất ngon.

Trong buổi họp sáng thứ hai, viện trưởng cho tập trung khẩn cấp hai nhóm tình nguyện đi giúp đỡ nhân dân bị nạn ở vùng núi và trên đường cao tốc.

Thầy Nhất Dao Thiết đi quanh phòng một vòng quan sát rồi hỏi tôi, “Em thật sự muốn đi à?”

“Đi chứ ạ.” Tôi đang chen chân vào phòng điền vào bản đăng kí, “Tại sao lại không đi chứ?”

“Thế tại sao em lại muốn đi?” Thầy dọa tôi, “Không cẩn thận có khi là mất mạng như chơi đấy, em mà đi lần này có khi không còn đường về đâu.”

“Chẳng phải thầy đã dạy chúng em là cần phải có tinh thần hi sinh quên mình và yêu thương đồng loại hay sao?”

“Những người ấy thì thầy sẽ bán cho một phút là xong.” Thầy chỉ vào mũi tôi nói, “Em thích thì em cứ làm đi vậy.”

Tôi chạy ra ngoài thò đầu ra nhìn theo thầy, nói rất đồng dạng, “Thầy ơi, em đi rồi, nếu có vấn đề gì thì thầy đừng quên đóng tiền đăng phí cho em nhé.”

Quyển sổ vút đến chỗ tôi, tôi liền cầm cúi điền thông tin vào bản đăng kí.

16. Chương 16: Chương 7

Em có hai lựa chọn, một là em đi theo anh, hai là anh đưa em đi.

Type: Gabeo

1.

Do nhiệm vụ cấp bách nên các tình nguyện viên chỉ kịp gọi điện thoại cho người nhà rồi lập tức lên xe đến nơi có dân gặp nạn. Lần này trước khi đi mọi người đều ký vào “sinh tử trạng”, hoàn toàn tự nguyện, có chết bệnh viện cũng không chịu bất cứ trách nhiệm nào, vì thế chúng tôi chỉ có thể tự chịu trách nhiệm với mạng sống của mình.

Sau khi vào khu, ban đầu vẫn còn thấy vài nhà, chiếc xe chậm chậm đi được hơn nửa tiếng thì phía trước chỉ có một màu trắng xóa của tuyết, đường càng lúc càng hẹp, đường bám đầy tuyết trơn đến mức lái xe có kinh nghiệm cũng không thể tiến được bước nào. Đến chỗ đèo gần như tuyết lấp chặt cứng, chỉ huy quyết định để lái xe đợi trong xe, các nữ bác sĩ và y tá khoác túi cứu thương và thực phẩm, bác sĩ thì vác thiết bị và thuốc khá nặng cùng lợi qua tuyết để vào khu gặp nạn.

Có lẽ vì việc đi cứu người vốn là việc nghiêm túc nên ngoài tiếng gió vù vù ra chẳng có ai phát ra tiếng gì. Không gian vốn dĩ tĩnh lặng bỗng nhiên có cô gái nào đó hét lên chói tai, ngồi phịch xuống đất rồi cứ thế bò lùi về phía sau như nhìn thấy ma: “... Á, người chết, có người chết!”

Xung quanh lập tức yên lặng như tờ.

Hồi học đại học, trong phòng giải phẫu và nhà xác bệnh viện có vô khối xác chết, tôi nghĩ gì là nói luôn ra miệng, “... Mình còn tưởng có ma, chuyện lớn quá nhỉ?”

“Phi...” Có người bật cười, rồi ngậm ngay miệng lại làm vẻ nghiêm túc.

Tôi sợ đến không dám thở nữa, ánh mắt của các nữ bác sĩ và y tá sắc mạnh như hàn phong. Có người tiến lại gạt tuyết đi, thổi phào một tiếng, là tiếng của Vu Nhã Chí, “Không phải người, là một con trâu. Trong rừng này có nhiều thả rất nhiều trâu, có lẽ vì tuyết rơi nhiều quá không về được nên bị chết cứng ở đây. Ở đây có thú nuôi thì chắc không còn xa các hộ gia đình nữa đâu.” Tôi không chú ý có những ai đăng ký, lúc này trong xe có hơi ẩm tôi ngủ mơ mơ màng màng. À phải rồi, những chuyện nguy hiểm trùng trùng thế này anh ta lúc nào cũng xung phong đầu tiên, đúng là rường cột của quốc gia, là hy vọng của nhân loại.

Vì lúc này nhớ mồm mà giờ không ai để tâm tôi nữa, cho động vật máu lạnh là tôi đi ở cuối hàng. Đội trưởng Phùng cảm thấy tử khí cứ bao trùm thế này không ổn, bèn bắt nhịp cho mọi người hát quốc ca.

“Này, có khó chịu không?” Mạnh Mạnh lại gần hỏi.

Cô ấy bình thường, ngoài đi làm ra thì đến phòng tập để tập thể dục nhịp điệu và yoga, thể lực tốt hơn tôi rất nhiều.

“Cũng bình thường.” Tôi nói, “Cậu đừng có nói chuyện với tớ tớ là loại bỏ đi trong đội ngũ thiên sứ áo trắng, lúc này các thiên sứ áo trắng được bọc tớ đấy.”

Mạnh Mạnh phì cười, “Cưỡi bạch mã chưa chắc đã là hoàng tử, mà còn có thể là Đường Tăng. Có cánh chưa chắc đã là thiên sứ, rất có thể lại là người chim. Cậu xem trong số họ có ai mà không đến đây chỉ vì làm tình nguyện có lợi cho việc thăng chức? Chứ không như Đường Quả cậu trong ngoài như một rất khiến người khác có cảm tình!”

“Mạnh Mạnh, cậu thật...”

“Đừng có khen tớ, tớ cũng vì thăng chức thôi, rồi lúc nào đó tớ sẽ đánh bật y tá trưởng vào đây nhờ quan hệ, hề hề hề...”

Tôi nói nốt nửa câu còn lại, “... Chẳng ra sao!”

Mạnh Mạnh cười đắc ý, cuộc đời cô ấy không phải giảm béo thì là đàn ông, cái gọi là quan niệm vinh nhục chẳng liên quan gì đến cô ấy hết, cứ vô tư lự như thế mới hạnh phúc. Trên đường nghe Mạnh Mạnh thao thao bất tuyệt về tình sử của cô ấy, nội dung thế nào tôi chẳng nhớ nữa, chỉ biết chân tôi đã dần mất đi cảm giác.

Bỗng có người phấn khích kêu lớn: “Nhìn kia, lều kia, doanh địa đấy!...”

“... Cuối cùng cũng tìm được tổ chức rồi!”

Trong một vùng tuyết trắng xóa bạt ngạt, một sắc xanh quân đội hiện lên vô cùng nổi bật, giống như người đi trên sa mạc mênh mông bỗng gặp được ốc đảo vậy. Tít từ xa mà anh Phùng đã dùng hai tay mô phỏng lại cảnh Chủ tịch Mao và Tổng tư lệnh Chu gặp nhau khi thắng lợi rồi.

Một chiếc xe việt dã quân dụng từ xa tiến lại chạy quanh đội cứu hộ chúng tôi một vòng, lái xe là anh đội trưởng Phó chúng tôi từng gặp một lần, anh ta đặt hai ngón tay bên cạnh lông mày chào chúng tôi, rồi Diệp Bổng thò đầu ra từ ghế phụ, gương mặt anh cũng chẳng có nhiều sự ngạc nhiên, “Quả Quả, có nặng không?”

Vô số ánh mắt như của các phóng viên săn soi minh tinh đổ dồn về phía tôi, ngay Vu Nhã Chí cũng quay sang nhìn, đúng là... không phải oan gia không gặp nhau.

“... Không nặng, anh lại đây cầm thử xem.”

Diệp Bổng nhảy xuống xe cầm lấy túi tôi ném vào ghế sau, rồi hỏi thăm một cách giả tạo: “Những người khác đâu?”

Một loạt tiếng than thở yếu ớt vang lên: “... Nặng quá à.”

“Mọi người cố gắng thêm chút nữa, doanh địa ở ngay phía trước kia rồi.” Diệp Bổng cười ngọt ngào.

Đúng là giả tạo!

Diệp Bổng lên xe, kéo tôi lên ghế sau ngồi, không biết tại sao mà sắc mặt có vẻ xanh xao.

Tôi cười hi hi nói: “Quần áo của anh bạc màu rồi à?”

Đội trưởng Phó hăng giọng quay mặt đi chỗ khác.

Diệp Bổng hạ thấp giọng như đang nhăn nhin, “Sao anh ta không vác đồ cho em?”

Hình như trước khi lên xe anh ấy có nhìn Vu Nhã Chí với ánh mắt sắc như dao găm. dfienddn lieqiudoon Nhưng vì tôi đã tưởng tượng quá nhiều về Diệp Bổng, tôi đã ảo tưởng anh ấy sẽ ghen tuông, chỉ hận không thể nhốt tôi vào phòng tối không cho bất cứ người đàn ông nào nhìn thấy, yêu tôi đến chết đi sống lại, lên núi đao xuống biển lửa. Vì thế tôi chỉ nghĩ mình biến thái đến mức thực thể hóa ảo tưởng, thế là tôi ngây ngốc nhìn anh.

“Hả?”

“Trên người anh ta có hai cái túi lớn, anh ta có thể mang giúp nữ bác sĩ chân to như voi mà không thể mang giúp em?” Sự so sánh này của Diệp Bổng rất hợp ý tôi, tôi vẫn luôn cảm thấy bác sĩ đó mặt xấu xa, tâm ác độc, chân to như cái cột chống trong đại sảnh bệnh viện. Công tác thu thập tin tình báo của Diệp Bổng đúng là ngày một tồi tệ, anh ấy nói: “Lẽ nào hai người cãi nhau à?”

“Bọn tôi cãi nhau anh có cần thiết phải vui mừng thế không?” Tôi bật lại.

Diệp Bổng khựng người, cười khổ quay mặt đi.

Tôi nói: “Bọn tôi chia tay rồi, tôi chẳng còn ai nữa rồi, giờ anh có thể vui mừng trên nỗi đau khổ của người khác được rồi đấy.”

Diệp Bổng lại sững người, “Tại sao?”

“Nhằm đối tượng!”

Đội trưởng Phó không nhịn được bật cười ha ha. Ai cũng thế, thấy Diệp Bổng mặt mặt đều thích ở bên cạnh lượn lắt chuyện cười. Tôi nói: “Cười đi, cứ cười đi! Anh có leo cao đến chức tướng quân thì cũng bị người ta gọi là phó mà thôi!” Lần này đến lượt Diệp Bổng bật cười rung người. Anh ôm chặt lấy đầu tôi, giọng kỳ quái hỏi: “Đội trưởng Phó, quần áo anh cũng bạc màu rồi à?”

Anh Phó then quá hóa giận, đạp chân phanh gấp một cái, Diệp Bổng nhanh nhẹn ôm tôi vào lòng, còn mình thì bị đập vào ghế.

“Này, Phó Cường, tôi bắn chết cậu!”

Anh ta hừ một tiếng, chậm rãi châm một điếu thuốc.

Tôi bị Diệp Bổng ôm đến ngạt thở, mặt vùi trong ngực anh, nước miếng sắp chảy cả ra rồi. Ôi cái con người tay to chân dài, sức khỏe vô địch này! Diệp Bổng tức mình chửi bới một trận rồi mới nhấc tôi ra khỏi ngực, vỗ nhẹ lên mặt tôi, “Này này, em không sao chứ, mau thở đi, sao lại sợ hãi thành ra thế này?...”

Đang nói thì anh Phó lại phanh gấp, Diệp Bổng lại ấn tôi vào ngực, tim tôi đập thình thình như trống trận. Diệp Bổng tức mình chửi bới một trận rồi mới nhấc tôi ra khỏi ngực, vỗ nhẹ lên mặt tôi, “Này này, em không sao chứ, mau thở đi, sao lại sợ hãi thành ra thế này?...”

Đang nói thì anh Phó lại phanh gấp, Diệp Bổng lại ấn tôi vào ngực, tim tôi đập thình thình như trống trận. Diệp Bổng tức đến mức lấy đồ đạc ném. Anh Phó cũng ném trả lại mấy lần, đến khi thấy Diệp Bổng lấy cả con dao bộ đội găm dưới ủng mới chịu thôi.

2.

Trong doanh địa có canh gùm nóng, một nhóm binh lính đang cầm xẻng sắt chặt tuyết, tuyết lở bịt hết đường núi xe không vào được. Đường mà chúng tôi vừa vào cũng là do họ đào, nhưng tuyết vẫn cứ rơi suốt, muốn mở đường cũng chẳng dễ dàng gì.

Lần này không chỉ không gặp được người dân bị nạn mà ngay cả bộ đội cũng có người bị thương do quá lạnh hoặc lên cơn sốt. Vốn dĩ có mấy bác sĩ quân y đi cùng nhưng rồi có hai người mệt đến sinh bệnh. Do thời tiết quá lạnh, túi truyền nước trong ba lô bị đông cứng lại, khi dùng lại phải rã đông tốn không ít công sức.

Trời tối, chúng tôi cùng các anh lính ăn mì tôm cà rốt, sợi mì vừa nhấc ra khỏi nồi đã nguội ngắt, lại còn bám một lớp mỡ mỏng, ngửi mà buồn nôn. Tôi ăn qua loa vài ba miếng rồi chui vào lều, đường có thể thông bất cứ lúc nào, sau khi thông đường chúng tôi sẽ chẳng có lúc nào lười nhác nữa.

Vì điều kiện không tốt, bên ngoài gió thổi vù vù, phụ nữ ở tắt chung trong một lều có thể ấm hơn một chút.

Vừa chui vào thì nghe Diệp Bổng ở ngoài gọi: “Quả Quả, ra ngoài này một lát!”

Cô gái chân voi vẫn giữ bản tính hóng hớt, hỏi nhỏ: “Ai thế?”

Tôi nói: “Bố của con trai tôi.”

Lại một đồng những cái trợn mắt, thời buổi này đúng là chẳng ra sao, chỉ Mạnh Mạnh là đầy nhiệt tình ra đầu thẳng lợi.

Bên ngoài gió tuyết vù vù, đứng trước lều không tiện nói chuyện, tôi tiến lại khu bếp của ban cấp dưỡng, dừng lại run rẩy. Diệp Bổng không nói gì, thấy tôi dừng lại thì kéo tôi vào lều quân dụng của anh. Anh Phó đang chiến đấu trong gió tuyết ngửi thấy mùi thịt liền quay sang nhìn, huyết sáo, “Diệp Tử, cậu kéo con gái nhà người ta vào lều làm gì thế hả?”

Lần này thì hay rồi, nhóm lính đào tuyết mới thay đồng loạt đổ dồn ánh mắt về chúng tôi, bắt đầu cười lớn, tiếng huyết sáo cũng vang lên không ngớt.

Diệp Bổng cũng không ngưng ngừng, còn rất hưng phấn làm mặt xấu.

“Lưu manh!”

“Lưu manh ở đâu cơ?” Diệp Bổng nheo nheo mắt, “... Thôi được rồi, vậy anh cho em biết thế nào là lưu manh.”

Tôi đang ngắm nhìn cái bồn rửa mặt ở giữa lều, tuyết bên trong đang từ từ tan chảy, đây là nghệ thuật sắp đặt gì vậy? dieendaanleequaydonn Vừa quay đầu thì thấy Diệp Bổng đang cời khuy áo khoác, bỗng chốc tôi thấy như mê muội, chân bước lùi vài bước rồi ngồi phịch xuống chiếc giường hành quân.

Diệp Bổng cắn môi, “Ừm, nằm yên đó.”

... Ông trời ơi, ông đang trêu chọc tôi đấy à? Nhiều người thế này, cửa lều lại chẳng có then có chốt gì hết, thế thế thế này có hay không?... Á, hình như đó không phải điều quan trọng... quan trọng là... muốn làm gì thì cũng phải về nhà đã chứ. Đây đâu phải là quân doanh dâm loạn... Ặc, hình như không phải chuyện có về nhà hay không... nhu cầu sinh lý đâu có phân biệt thời gian địa điểm, cái này cũng không thể trách Diệp Bổng tùy tiện được... Hình như đây cũng không phải là trọng điểm, ai có thể cho tôi biết trọng điểm là gì đây??

Khi tôi đang suy nghĩ lung tung thì Diệp Bổng đã tháo giày và tất, đặt đôi chân lạnh ngắt của tôi vào lòng anh ấy.

“Đi trong tuyết với cái giày này, em không muốn có chân nữa chắc?” Ngữ khí trách móc, đôi mắt sáng ngời của anh hơi có ý cười, “Em không phải sợ, anh có muốn gỡ trò lưu manh thì cũng không làm giữa thanh thiên bạch nhật, trước mặt quảng đại quần chúng thế này đâu, ít nhất thì cũng phải chọn nơi khác.”

Tôi ôm lấy mặt anh, có chút kinh hoàng nói: “Anh là Diệp Bổng sao? Anh có bị quỷ nhập không đấy?”

Diệp Bổng nhìn tôi với ánh mắt thiết tha mà ai oán, bỗng anh nắm lấy tay tôi, rồi chiếc lưỡi trơn tuột ẩm ướt của anh quần lấy ngón tay tôi. Trong khi tôi bị hóa đá anh đã mút hết năm ngón tay tôi, tôi suýt nữa thì ngất. Không đúng! Nghe các cụ già kể chuyện trong núi có cáo thành tinh thường biến thành mỹ nam đi hại các cô gái, người trước mặt tôi không phải là do cáo tinh biến thành chứ?

“Hôm ăn ở KFC khi thấy em ăn cánh gà là anh muốn làm thế này rồi.” Diệp Bổng cắn nhẹ một cái.

Toàn thân tôi run lên, lẽ nào, đây là cái gọi là... tán tỉnh sao?

Không phải dịch não của anh ấy đông cứng thành băng rồi chứ? Hai chúng tôi là gì chứ?

“Quả Quả, em có hiểu anh đang nói gì không?”

Tôi mơ màng lắc đầu.

Anh hơi đỏ mặt ôm lấy tôi, thổi vào tai tôi những hơi ấm, “Tổ tông của anh, em có thích anh lại từ đầu được không... Tuy anh không xứng với em, nhưng em cho anh cơ hội để anh trở nên tốt hơn nhé? Sau này anh sẽ tốt hơn, sẽ yêu em hơn bất cứ ai, sẽ khiến em hạnh phúc. Em có thể cho anh cơ hội đó không?”

Tai tôi mềm nhũn, CPU trong não nóng quá mức, tim tôi ngứa ngáy như có móng vuốt đang gãi, gãi đến mức máu thịt lẫn lộn mà vẫn ngứa.

Trong khu nhà của Hạ Văn Kỳ đang ở có một quán bán bánh bao rất ngon, Diệp Lê rất thích bánh bao thịt cừu của quán đó, thế là Hạ Văn Kỳ thường xuyên đưa bọn tôi đi ăn. Trong khu đó có rất nhiều chó hoang, có một con chó xúc xích* rất ham ăn, ngay bánh bao hay cơm nó cũng không ăn, gầy đến mức da bọc xương nằm trước cửa quán đánh cũng không chịu đi.

*Tên tiếng Đức là Dachshund, còn gọi là chó lạp xưởng.

Bất luận thế nào, dù có ham ăn cũng chỉ là con chó hoang cố chấp.

Nhiều lúc chúng tôi bẻ bánh cho nó ăn, hoặc ăn không hết thì cho nó. Rõ ràng là thứ con người không cần nhưng với chó hoang lại như bảo bối, ánh mắt nó nhìn bạn vô cùng thân tình. Vốn dĩ tôi chẳng quan tâm đến việc nó sống chết ra sao, mãi đến một lần đến mua bánh bao lại thấy mấy thanh niên dúi đầu thuốc lá vào người nó. Bị đốt như thế nóng lắm, nó sủa lên thảm thiết, đốt xong mấy thanh niên kia vui vẻ ném cho nó một cái bánh bao.

Dù có bị tổn thương, chỉ cần có được thứ mình cần là nó cứ đợi ở đó với ánh mắt chờ mong.

Mọi người đều nói, đúng là đồ chó đê tiện, không biết rút ra bài học.

Nhưng tôi lại thấy nó rất kiên trì, rất có lý tưởng.

Chỉ là quả thật nó không biết rút bài học gì hết, vết thương đã lành quên mất đau, giống như tôi vậy. Thấy đau nhưng chỉ cần có được thứ mình cần thì cũng không chạy, chỉ biết giương mắt lên chờ đợi. Nói dễ nghe là kiên trì, nói khó nghe thì là không biết tự trọng.

Diệp Bổng nói tiếp: “... Đừng bỏ anh, lần này đừng từ bỏ anh!”

Tôi biết mình sắp đồng ý rồi, nên hò reo đốt pháo ăn mừng hay gì đó. Chẳng cần biết tại sao Diệp Bổng lại hỏi tâm chuyển ý, chỉ cần được ở bên anh ấy là được.

Nhưng tại sao?

Tôi nói: “Anh để tôi suy nghĩ đã.”

Diệp Bổng gật đầu, “Cho em một phút.”

“Này anh.”

“Một buổi tối, không thể nhiều hơn được nữa.”

“... Diệp Bổng!”

“Ngoan nào!” Diệp Bổng ra hiệu, nói nhỏ, “Bên ngoài có người nghe lén.”

Thời gian còn lại, sau khi đun nóng nước, tôi được Diệp Bổng rửa chân cho, thoa lên một lớp kem làm tan vết bầm, rồi quần ba lớp tất quần dụng. Diệp Bổng cứ ngoan ngoãn hầu hạ tôi như thế, cuối cùng tôi được anh ấy cẩn thận đi giày vào cho. Tôi thực sự rất sợ lại bị anh ôm vào lòng, xem ra anh ấy không để tâm đến việc sẽ mất mặt đâu. Thế là chân vừa chạm đất là tôi chạy ngay khỏi động nhện của Diệp Bổng.

Thôi được rồi, ngay cả đi cứu nạn mà anh cũng tạo nên tin đồn tình cảm thế này, sao anh không bảo tôi sống trầm lặng hơn đi?

17. Chương 17: Chương 7.2

Type-er: Gabeo

3.

Về đến lều tôi nằm vật ra ngủ luôn, rồi bị cái giọng oang oang của anh Phùng gọi dậy.

Nhìn đồng hồ, bốn giờ sáng.

“Đường đã thông, mọi người mang theo đồ xuất phát thôi! Chị em đừng chải đầu nữa! Lên đường, lên đường thôi!”

Điều kiện xuất hành lần này tốt hơn một chút, vì bộ đội có thêm vài chiếc xe tải chở vật tư, có thể để chở các chị em. Chỉ là không ai biết chỗ nào sẽ lại có sục lở, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp tuyết lở. Ở đây chẳng có điều gì là tuyệt đối, từ khi ký tên vào “sinh tử trạng” là cái mạng sống này đem theo bên hông rồi.

Nào là khen thưởng, chức vụ đều là chuyện sau này hết.

Sau khi biết tôi chia tay với Vu Chí Nhã, thái độ của Diệp Bổng thay đổi hoàn toàn, đến ánh mắt anh ấy nhìn tôi cũng rất thân mật, trước mặt mọi người cũng chẳng che giấu vẻ rạng ngời giờ xuân. Đến tôi mặt dày thế này cũng thấy ngại, bèn hòa vào đám người cùng đội cứu viện lên xe.

Ban đầu còn nghe được mọi người cười nói, bàn luận về hiện tượng phản El Nino là dấu hiệu cho năm tận thế 2012, còn cả tính chân thực về lời nguyền của người Maya, sau đó thì tôi nhắm mắt ngủ lơ mơ.

Không lâu sau Mạnh Mạnh gọi tôi: “Đường Quả, dậy đi, xe phía trước bị lật rồi.”

“Lật xe? Xe ai?”

“Họ nói xe của đội trưởng bị lật, lăn xuống rãnh dưới sườn núi rồi.”

Tôi giật mình tỉnh hẳn, nhảy xuống xe chạy lên phía trước, binh lính đã được huấn luyện nên không ai hoảng loạn, chỉ có điều ai nấy sắc mặt đều rất xấu. Tôi kéo một người lại hỏi: “Diệp Bổng đâu? Diệp Bổng sao rồi?”

“Đội trưởng Diệp? Anh ấy ở dưới đó... Này, bác sĩ, bác sĩ, cô không được xuống, nguy hiểm lắm!”

Anh ta vừa nói nguy hiểm thì tôi đã lăn xuống dưới.

Cảm giác bị đá và cành cây dưới lớp tuyết đập vào người thật chẳng dễ chịu chút nào, cũng may bên cạnh con đường này là ruộng bậc thang, bên dưới sườn núi thoải mái dài mấy mét có một con mương dùng để tưới tiêu cho ruộng lúa. Hai chiếc xe việt dã đang lật ngửa trong mương, một nhóm người áo xanh đang vây quanh đó, nghe thấy có người hét “bác sĩ, bác sĩ” đều ngẩng lên nhìn tôi lăn xuống như một quả bóng.

Tôi giống như quả bóng bầu dục bị cả một đám người lao tới ôm rồi lăn mấy vòng, sau khi dừng lại đầu óc quay cuồng, “Diệp Bổng thế nào rồi?”

Anh lính cứu tôi còn căng thẳng hơn cả tôi, “Đội trưởng Diệp? Anh ấy không sao cả, khi xe bị lật họ đều nhảy ra khỏi xe, giờ đang ở trong xe cứu thương... Cô sao rồi?”

Tôi đẩy anh ta ra rồi trèo lên, chạy tới xe cứu thương, vừa mở cửa là thấy trong lòng Diệp Bổng là một cô gái, bác sĩ quân y đang băng bó cánh tay cho người đó. Vừa nhìn thấy gương mặt cô gái đó là lòng tôi quặn lại, là Trác Nguyệt. Đúng là một đôi oan gia. Nhìn Diệp Bổng ôm chặt thế kia chẳng giống bị ngã sắp chết gì cả.

“Chị Nguyệt cũng đến à?”

“Tôi được giao nhiệm vụ đến thăm hỏi.” Trác Nguyệt vừa nói vừa định đứng dậy, “Nghe nói bệnh viện cô cũng có tình nguyện viên, tôi đoán cô cũng đến, lần này tôi nhất định phải báo cáo về cô.”

Diệp Bổng vội nói: “Chị Nguyệt đừng động đây, để anh Trương kiểm tra lại đã. Đều tại tôi, tôi không nên kéo chị lên xe dò đường.” Gương mặt đầy vẻ hối lỗi đó khiến tôi rất muốn thở dài.

Tôi nói: “Mọi người không sao là tốt rồi, tôi trở lại xe đây.”

Diệp Bổng nói: “Em đừng có đi lung tung, cẩn thận đấy!”

“Ừm.”

Về đến xe tôi mới thấy đau, lại thấy chỗ hông như bị mồ hôi ướt đầm. Mạnh Mạnh kéo áo tôi ra, cau mày, “Sao lại có vết thương lớn thế này?” Cô ấy thò đầu ra xe tìm một vòng, thấy có người lại gần liền gọi, “Bác sĩ Vu, anh đến thật đúng lúc.”

Vu Nhã Chí tiến lại kiểm tra, rất bình tĩnh nói: “Cô đi lấy nước muối sinh lí, thuốc sát trùng, băng gạc... cả dây dê nữa, phải khâu vài mũi...”

Tôi giật mình, “Vu Nhã Chí, không phải anh muốn tôi chết đấy chứ, cần phải khâu nữa sao?”

Không biết tại sao Vu Nhã Chí nổi giận, “Em đến cứu nạn hay đến gây loạn hả? Em muốn làm liệt sĩ lắm à? Em có chết đi anh cũng không báo liệt sĩ cho đâu!”

Không biết tại sao Vu Nhã Chí quát như thế tôi lại thấy rất đau lòng. Ai cũng vậy, miệng nói thích tôi, nhưng hành động lại chẳng ăn nhập gì với lời nói. Vu Nhã Chí sau khi bị tôi từ chối thì đi đâu cũng có đôi có cặp với hoa khôi bệnh viện, giờ lại hét, lại quát vào mặt tôi, thích á? Tôi thích cả tám đời tổ tông nhà anh!

Manh Mạnh cầm đồ đến, thấy không khí không bình thường rất nghĩa khí chuồn mất, còn lịch sự đóng cửa xe lại.

“... Em khóc à?”

“Tôi đau!” Ở đâu cũng thấy đau, tim là đau nhất.

Vu Nhã Chí hừ một tiếng, giọng điệu mềm mỏng hơn, “Xem sau này cô còn làm loạn nữa không, ai đau thay cho được chứ... Chịu một chút, tiêm thuốc tê đã...” Phía sau lưng tôi nóng rực, băng gạc quấn đi quấn lại quanh vết thương khiến tôi đau sắp tê dại cả đi, Vu Nhã Chí không nói gì, mãi lâu sau mới lên tiếng, “Cái tên Diệp Bổng kia hình như đối xử với em cũng chẳng ra sao.”

Tôi khóc thút thít: “Anh cũng chẳng ra sao với tôi đấy thôi.”

“Anh khác với hẳn ta.”

“Đương nhiên là khác rồi. Anh đâu sánh được với anh ấy... Á, nhẹ thôi, muốn giết tôi đấy à?”

Vu Nhã Chí mặc kệ tôi, nhanh chóng xử lý vết thương, tiêm thuốc tiêu viêm. Thuốc tê phát huy tác dụng, sờ vào chẳng khác gì sợ khúc gỗ.

“Em lại làm gì đấy?”

“Mọi người đều phải vào trong núi còn gì?” Tôi đeo ba lô lên vai, “Vừa rồi không phải bảo nhà dân không tập trung, hai binh lính cùng một bác sĩ lập thành một đội đi tìm kiếm nạn nhân sao?”

“Em bị thương rồi, ở lại trông xe.”

“Xe thì có gì mà phải trông, nó đâu có tự chạy đi được.” Tôi nghĩ một chút rồi quay lại cười ngọt với anh ta, “Với cả Vu Nhã Chí này, tôi với anh có quan hệ khỉ gì, lần sau hãy điều chỉnh thái độ khi thấy tôi như khi anh nhìn thấy mấy bà cô trong trạm y tá ấy. Còn đái ngô kiểu miệng nam mô bụng một bồ dao găm này thì hãy giữ lại cho y tá tỷ tỷ xinh đẹp ấy. Á đúng rồi, nếu anh muốn làm tiểu phẫu thuật như kiểu bao quy đầu quá dài thì vừa hay, tỷ tỷ đó không phải chuyên chuẩn bị da cho khoa tiết niệu đó sao? Hai người đúng là hợp nhau.”

Trước khi Vu Nhã Chí nổi điên lên tôi vô cùng đắc ý chạy mất.

Mọi người gần đi hết rồi, Diệp Bổng và anh Phó vẫn đang sắp xếp công việc, bên cạnh là Trác Nguyệt và một cậu thanh niên đang ăn mì.

“Đội trưởng Phó, tôi đi cùng đội nào?”

Diệp Bổng nói ngay: “... Không thể đi hết được, ở đây cũng phải có người chờ lệnh.”

“Bệnh viện chúng tôi có đặc mệnh, tôi đi theo ai?”

Chỉ trách khả năng diễn xuất của tôi quá kém, giọng điệu cứng nhắc, Diệp Bổng không xem bản đồ nữa, có lẽ vì có người ở đây nên không tiện nói, chỉ dùng đôi mắt ướt ướt nhìn tôi.

Tôi hỏi lại: “Tôi đi cùng ai?”

Anh Phó nhìn Diệp Bổng rồi lại nhìn tôi, để thuốc nổ và bật lửa cạnh nhau không phải là hành động sáng suốt. Anh ta quay đầu gọi: “Chương Ngự, đội các cậu có bác sĩ rồi.”

4.

Tiểu đội của tôi có hai người, một là Chương Ngự, tuy chẳng biết anh ta giống bạch tuộc ở chỗ nào, còn người còn lại là Câu Tử, ừm, cũng chẳng thấy giống cái móc gì cả *. Đội của anh Phùng đều gồm những người cơ thịt săn chắc, nhìn rất đáng tin tưởng, tuổi đời đều không quá ba mươi.

*Trong tiếng Trung, chương ngự nghĩa là bạch tuộc, câu tử là cái móc.

Hướng sáu giờ là con đường đất do người đi mà thành đã bị tuyết lấp hết, thấp thoáng từ những chạc cây khô lộ ra dưới tuyết cũng nhìn được con đường.

“Nếu có đường thì cứ đi theo là sẽ tìm được người.” Chương Ngự nói, “Bác sĩ Đường, sắc mặt chị trắng bệnh cả, chắc mệt lắm rồi, để tôi mang túi giúp cho.”

Tôi nghĩ một chút rồi đưa túi cho anh ta, “Cảm ơn!”

Câu Tử vội nói: “Đừng khách sáo, cô mệt thì Diệp Tử cũng đau lòng, chưa biết chừng khi về sẽ giáo huấn chúng tôi.”

“Nếu hai người không nhắc đến anh ta trước mặt tôi thì tôi đảm bảo anh ta sẽ không làm gì các anh đâu.”

Chương Ngự và Câu Tử nhìn nhau, rất hiểu ý nhau mà cùng làm động tác kéo khóa miệng. Tôi ủ rũ đi ở đằng sau. Chương Ngự nói đúng, có đường là có người đi, chúng tôi đi hai tiếng cuối cùng đã ra khỏi rừng, trên khu đất bằng phẳng hình bậc thang này có ba ngôi nhà gạch hai tầng.

Chương Ngự lập tức hạ lệnh: “Ba người chúng ta mỗi người đến một nhà hỏi thăm tình hình, có người bị thương thì thông báo ngay cho bác sĩ.”

Tuyết rất dày, hầu như cao lên tận đùi, nếu không cẩn thận giẫm phải hố sâu thì ngập đầu. Cảm giác bị tuyết đè lên rất đáng sợ, vì thế mỗi bước đi đều là sự thử thách rất lớn đối với thể lực và tâm lý. Nhưng thử thách lớn hơn đó là tôi gõ cửa nửa ngày trời mà không ai trả lời.

Nếu là lúc bình thường, không có người cũng chẳng sao, sống trong núi sâu không mở cửa cho người lạ cũng là chuyện bình thường. Nhưng lúc này bên trong cổng cài then, tiếng vòng sắt đập rất lớn rất rõ ràng, nhưng chẳng ai mở cửa.

“... Có ai ở nhà không?” Tôi gọi lớn.

Trả lời tôi chỉ là tiếng gió tuyết thổi, chín giờ hai mươi ba phút sáng, sức gió cấp bảy, nhiệt độ bên ngoài âm hai mươi độ, lớn bằng bão tuyết.

Không lâu sau Câu Tử chạy lại, “Bác sĩ Đường, nhà này không có ai mở cửa à? Bà con nói nhà này có hai ông bà, ba người con gái đều được gả bên kia núi rồi. Người dân ở đây đều sưởi ấm bằng cách nhặt củi đốt dưới giường đất.” Nói rồi anh ta lùi ra sau, chạy vài bước rồi trèo qua tường mở cửa cho tôi.

Trong sân phủ đầy tuyết, cao đến tận đùi, đến dấu chân đi qua cũng không có. Tôi và Câu Tử nhìn nhau, cùng xông vào nhà trong, giường đất ở trong núi thường được đắp ở cạnh nhà. Cửa không khóa, bị gió thổi đập bộp bộp, chỗ cửa có không ít tuyết phủ.

Phía trước giường có chậu lửa, bên trong là tro đã đốt hết, trong phòng thoang thoang mùi cao su. Chắc họ đã đốt hết những gì có thể đốt, ngay cả bình nhựa cũng đốt luôn rồi. Trong phòng, ngoài cái giường đất

ra chẳng còn thứ đồ đạc nào tử tế, thập chí đèn điện cũng không có, trên chiếc bàn kiểu cũ có mấy cây nến. Trên giường, hai ông bà ôm nhau cùng đắp hai lớp chăn bông mỏng manh, đầu kê sát nhau, ngủ rất bình yên.

Tôi tiến lại định kiểm tra hơi thở nhưng Câu Tử ngăn lại, mắt đỏ lên, lắc lắc đầu.

“Tôi đi báo cáo với đội trưởng Phó, bác sĩ Đường, đứa bé con nhà đằng kia đang sốt, cô đi xem sao.” Câu Tử nói, “Mười lăm phút sau chúng ta tiếp tục đi về hướng sáu giờ, qua ngọn núi này ở bên kia còn có người.”

Đôi khi bị thương có thể kích thích rất nhiều thứ.

Ví dụ như hi vọng, ví dụ như niềm tin.

Có lẽ vì quá lạnh, tác dụng của thuốc tê đã hết hưng tôi không hề thấy đau, dù sao cả hai tay hai chân tôi bỗng nhiên nhanh nhẹn hẳn. Trèo lên sườn núi tuy mệt nhưng mau là thuận chiều gió, được gió thổi đi, dịch não như sắp kết thành băng.

“Này, chúng ta nói chuyện đi, tiếng gió nghe quái dị quá!”

Chương Ngự là người nói nhiều, “Được thôi, nói chuyện gì đây?”

Tôi nghĩ một chút, “... Nói về Diệp Bổng đi.”

“Không phải cô bảo không được nhắc đến anh ấy sao? Tôi không muốn lúc về thành mớ rau cho Diệp Tử thái đầu. Cô có biết Diệp Tử vẫn luôn luyện phi đao không, Tiểu Diệp Phi Đao, bách phát bách trúng.”

“Tay anh ấy đã lành chưa?”

“Haiz, nghe nói bị bọn đó bắt người làm con tin, suýt nữa lỡ mất việc cứu người, hồi phục được như bây giờ đã là tốt lắm rồi. Ban đầu khi mới được điều đến chỗ chúng tôi làm giáo quan, nói thế nào nhỉ? Đừng nói việc huấn luyện vác nặng đi việt dã, ngay chạy bộ cũng đã khó khăn. Nói ra một tay bắn tĩa cừ khôi nhiều năm mà giờ cầm súng cũng không vững nữa, chỉ khổng chế lực giật thôi cũng khiến áo ướt đầm.”

Câu Tử đá anh ta một cái, nói giọng Hà Nam, “Cái mồm cậu như quạ ấy, không biết nói giảm nói tránh đi à?”

Chương Ngự rụt cổ, cười ngượng ngịu, “Bác sĩ Đường đừng để bụng nhé, giờ đã tốt hơn nhiều rồi. Đội trưởng Diệp của chúng tôi phi đao còn chuẩn hơn cả đá lông nheo với nữ quân y ấy chứ.”

Câu Tử chẳng nói chẳng rằng, lại đá một phát vào mông anh ta.

“Không đá lông nheo, thật sự không!” Chương Ngự lập tức sực tỉnh, “Đều là các nữ quân y đá lông nheo với anh ấy.”

Về mặt Câu Tử như muốn bắn một phát chết tươi cái đồ ngốc kia, không thêm để tâm nữa.

Mặt tôi cứng đờ không cười nổi, hình như bề mặt da bị một lớp băng phủ lên.

“Được rồi được rồi, tôi không tố cáo gì với anh ấy đâu, chúng tôi thực sự chẳng có quan hệ gì. Các anh biết cô phóng viên Trác Nguyệt chứ? Đó là thanh mai trúc mã của Diệp Bổng, bố cô là thiếu tướng của tổng quân khu các anh. Hồi đó Diệp Bổng yêu cô ấy đến điên dại, nhưng rồi cô ấy được gả cho một đại gia, sau đó lại ly hôn rồi.” Tự tôi thấy bên dưới con ghen bình thần này của tôi là cả một đợt sóng triều ào ạt, “Vì thế hai người đừng nói bừa nữa, hai chúng tôi chỉ là bạn bình thường thôi. Tuy tôi không có chồng, nhưng có con trai, đứa trẻ lần trước các anh phải đi tìm khẩn cấp là con tôi đấy.”

Chương Ngự và Câu Tử nhìn nhau, chỉ trong chốc lát mà sắc mặt biến đổi liên tục.

“Haiz, tôi nói rồi mà.” Chương Ngự cười lớn, “Chả trách hôm nay lúc lật xe Diệp Tử ôm lấy phóng viên Trác Nguyệt nhảy khỏi xe, tay người ta bị rách một mảnh da mà anh ấy sợ đến hồn bay phách lạc. Cô xem anh ta giãy vò nữa quân y người ta thành thế nào đấy.”

Câu Tử đá anh ta một cái, nhìn tôi thận trọng, “Chỉ có cậu nhìn được còn người khác mù hết chắc? Bác sĩ Đường mặc kệ cậu ta, không có chuyện đó đâu.”

“Sao lại không có chuyện đó... Ui da, thẳng này, sao cậu cứ đá tôi thế hả?”

Hai người này thật thú vị, Chương Ngự hồn nhiên, thẳng thắn, cả tin, Câu Tử chín chắn, điềm tĩnh, biết quan sát người khác, đúng là bổ sung lẫn nhau. Rất nhanh chúng tôi không thể nói được nữa, dưới điều kiện thời tiết cực đoan thể này, thể lực giảm sút rất nhanh, chỉ hít thở một cái cũng khiến trong phổi đầy bụi tuyết. Những cơn đau hay sự mệt mỏi dần biết mất, chỉ biết tiến về phía trước như cái máy, cảm thấy mình có thể ngủ bất cứ lúc nào.

Câu Tử đưa tay ra, “Nào, bác sĩ Đường, để tôi công cô. Đừng xem thường tôi, việc khác không được chứ tôi giỏi nhất là vác nặng trên bốn mươi lăm cân đi việt dã đấy.”

Tôi đẩy tay anh ra, cảm ơn ý tốt của anh, “Câu Tử, tôi đến cứu nạn không phải đến gây loạn.”

Câu Tử cũng không miễn cưỡng, sau một lúc, anh ấy lưỡng lự nói: “Thật ra tôi thấy Diệp Tử rất thích cô. Ánh mắt cậu ấy nhìn cô rất đắm đuối.”

Lúc này tôi chẳng nghĩ gì nữa rồi, tôi đã hiểu thấu hồng trần, cái gì mà đắm đuối, mê mẩn, chẳng gì có thể gọi được lòng tôi nữa con sóng nữa. Tôi vỗ vai anh ta trịnh trọng nói: “Anh quen anh ấy bao lâu rồi?”

Câu Tử khựng người, “Một năm rưỡi.”

Tôi tiếp tục dạy dỗ, “Tôi quen anh ấy đã chín năm rồi. Đó là bức tường rỗng gia cố bằng huyền thiết nghìn năm khó gặp, ai động vào là chết.” Dạy dỗ xong những anh lính ngây thơ, tôi sải bước về phía trước, đón gió cất cao giọng đọc “**Hồng Nhật**”: “Dù số phận có khốn khó lên đến, dù số phận có phức tạp ly kỳ, dù số phận có đe dọa em, đừng rơi lệ, đừng xót xa, càng không nên từ bỏ! Anh nguyện cả đời ở bên em!”

Hai tiếng sau, chúng tôi tìm được đến một sơn thôn khác.

Ở đây nhà nào cũng có lương thực dự trữ, dù tuyết lớn chặn hết đường núi cũng không lo thiếu ăn. Vấn đề lớn nhất là sưởi ấm, điện và thông tin liên lạc. Hơn nữa bão tuyết liên mien, nhà lại không phải kiên cố, có không ít người bị thương do nhà sập vì tuyết lở hoặc trèo lên mái nhà quét tuyết mà bị thương.

Điều kiện thời tiết khắc nghiệt thế này, đến thanh niên trai tráng còn khó chịu nổi chứ chưa nói đến người già ở một mình.

May mà sau đó chúng tôi không gặp phải cảnh người già ở một mình bị chết còng nữa, có điều nếu không có ai thêm vài ngày nữa thì tình hình cũng không lạc quan.

Thuốc trong ba lô ít dần, ngay cả túi bột gluco cũng phát hết sạch, khi hết việc thì trời đã tối.

Chương Ngự nhận được chỉ thị của cấp trên, ở nguyên tại chỗ đợi lệnh.

18. Chương 18: Chương 7.3

Type: Gabeo

5.

Vào nhà của bà con ăn bát mì ngô nóng hổi rồi tôi cặp nhiệt độ.

Lấy ra nhìn qua định cất vào túi thì Câu Tử giật lấy. Tôi ngửa cổ nuốt mấy viên thuốc hạ sốt, vào trong nhà được ấm tôi liền cảm thấy hông đau nhừ.

“Ba mươi chín độ tư, sốt cao rồi.”

“Giúp tôi được không?” Tôi đẩy chỗ vải thô đã cắt và thuốc bôi ngoài cho anh ta rồi cởi áo. “Thay bằng giúp tôi.”

Câu Tử tránh ra sau, gương mặt xám xịt kia cũng đỏ lên, ánh mắt không biết nhìn vào đâu. Có lẽ vì là bác sĩ, nhìn cơ thể bệnh nhân cũng chẳng khác nào phần thịt lớn bán ngoài chợ, nên khi tôi cởi áo như thế đã dọa cho chàng thanh niên trai tráng bị trúng đạn cũng không chớp mắt kia sợ chết khiếp.

Tôi bất lực nói, “Nếu tôi làm được thì đã không cần nhờ anh, nhanh chút đi!”

Lúc này Câu Tử mới tiến lại gần, mặt đỏ như quan công bắt đầu làm.

“Sao cô lại bị thương thế này?”

“Gió lớn thổi qua thôi.”

“Gió lớn thế nào mới thổi được thế này chứ?”

Chuyện cũ không tiện nhắc lại, tôi quay mặt đi thà chết không khuất phục đau đến cứ hít hà suốt. Chương Ngự từ bên ngoài đi vào, “á” một tiếng rồi chạy ra, bên ngoài run rẩy hét: “Câu Tử, cậu, cậu... đang làm gì hả? Tôi, tôi không... cậu... cậu giờ trở lưu manh!”

Gương mặt đỏ ửng của Câu Tử khổ khăn lắm mới dịu đi lúc này càng đỏ hơn, nhìn tôi một lát, bỗng nhiên nổi điên, “Mẹ kiếp, cái mồm thổi cậu chẳng thốt ra được lời nào tử tế! Muốn hại chết tôi chắc? Thay băng, không thấy tôi đang thay băng à? Mất mọc dưới mông chắc?”

Chương Ngự bên ngoài bị quát không dám ho he gì, một lát sau mới ngượng nghịu, “Anh à, em chỉ lo anh phạm lỗi thôi! Em sai rồi, sai rồi, hay là anh đánh em đi!”

“Nhìn bộ dạng cậu một ngày không bị mắng là thấy ngứa ngáy, mau cút ra ngoài lấy nước nóng cho bác sĩ Đường ngâm chân.”

Chương Ngự bị mắng xong, cười nói: “Đàn em đi làm ngay đây.”

Nhìn Câu Tử điềm tĩnh chín chắn là vậy khi mắng người cũng rất hùng hồn, đúng là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong, thô cuống lên cũng biết cần người, tôi không khỏi thấy kích phục.

Sáng sớm hôm sau, Chương Ngự nhận được chỉ thị đến tập hợp ở doanh địa tạm thời.

Trên bản đồ núi tiếp nối núi, có một thôn xung quanh bốn bề là núi, chỉ có một con đường đất để vào, giống như lấp vào một cái bồn vậy, vì thế gọi là Bồn Tử Thôn. Thôn này gặp nạn rất nghiêm trọng, tuyết dày đến hơn hai mét, mọi người dựng trại trong thôn.

Đi đường núi chỉ với đôi chân rất nguy hiểm, việc trèo đèo leo núi thế này thật sự là nhiệm vụ bất khả thi với tôi. Cũng may tôi đã hạ sốt, vì lạnh nên vết thương cũng không thấy đau, chậm chạp lê từng bước trong hai tiếng đồng hồ. Cuối cùng được Câu Tử và Chương Ngự thay nhau công đến địa điểm tập hợp.

Con đường ấy vốn dĩ hai chiếc xe tải lớn có thể đi hàng ngang, nhưng giờ còn rộng hơn một mét, hai bên là bức tường tuyết cao mét rưỡi.

Phía trên đầu là những cành cây lơ lửng với những nhũ băng dài, nhìn tựa như pha lê phát sáng.

“Đẹp quá, nhũ băng kia mà rơi xuống có khi xuyên qua người ấy nhỉ?”

Chương Ngự phụ họa, “Chẹp chẹp, cái này mới thật sự là vẻ đẹp chí mạng.”

Vì cái gánh nặng là tôi đây mà đến địa điểm tập hợp muộn nửa tiếng so với dự định. Bồn Tử Thôn có gần trăm hộ gia đình, bảo lớn không phải lớn, những cũng không phải nhỏ. Hai bên mọi con đường đều là hai bức tường tuyết cao vút, nhìn thật kỳ dị. Ngồi trong nhà mà cũng chẳng có cảm giác gì, có người đưa cho bát canh gừng nóng uống vào thấy toàn thân nóng rực rồi thấy đau đốn vì thần kinh đã có cảm giác. Sự đau đốn này còn khó chịu hơn bị đông cứng. Giờ tôi đến phòng truyền dịch tạm thời cải tạo từ nhà dân để giúp.

Có một anh chiến sĩ trẻ thấy tôi, chạy đi rồi chạy lại chạy, “Cô là bác sĩ Đường phải không?”

“Là tôi đây.”

“Cô đừng đi đâu nhé!” Cậu ta cười hì hì, rồi chạy biến đi như thỏ. Tôi chẳng hiểu gì, một lúc sau thì thấy Diệp Bổng chạy lại, đặt bàn tay nóng ấm của mình lên mặt tôi, “Lạnh cứng rồi này, anh đưa em đi sưởi ấm.”

Với tôi mà nói con người này giống như rắn độc, như mãnh thú, tôi lùi ra sau một bước bình thản nói: “Có việc gì không? Tôi đang bận.”

Diệp Bổng như bị giội gáo nước lạnh, chau mày lại, “Không có việc gì cả.”

Tôi quay người, “Ồ, vậy tôi vào đây.”

Chưa vào đến nơi thì đằng sau có tiếng quát: “Em đứng lại!”

Tôi giật mình, giận dữ quay lại trừng mắt nhìn anh. Diệp Bổng vẻ mặt nghiêm nghị tiến lại tóm lấy tay tôi, “Em có hai lựa chọn, một là đi theo anh, hai là anh đưa em đi.”

“Tôi chọn cái thứ ba.”

“Được, cũng có lựa chọn thứ ba.” Diệp Bổng nhắc tay tôi vòng qua cổ anh, bế tôi lên đi luôn. Tôi đang định mở miệng mắng thì thấy có hai đồng nghiệp ôm thùng thuốc tiến lại, tôi cười gượng, “Trời lạnh quá, chân đứng cũng không vững nữa, thật là phiền đội trưởng Diệp quá!”

Diệp Bổng cười vô cùng hàm súc, “Không phiền, là điều anh nên làm thôi.”

Thế là quân dân một lòng hiểu nhau phối hợp nhịp nhàng, trong không khí vui vẻ hòa hợp, tôi bị Diệp Bổng bế về động nhện của anh ấy. Động nhện là một gian phòng trong ngôi nhà đất cũ của bà con, lâu rồi không ai ở, tạm thời dọn dẹp ra đót một đồng củi, giường đất cũng rất ấm. Cửa vừa đóng là tôi nhìn anh với đôi mắt đỏ ngầu như gà chọi vừa giao chiến.

“Sao em nhìn thấy chị Nguyệt là lại như thấy kẻ thù giết cha vậy? Tuy là ghen cũng rất đáng yêu nhưng quá đà cũng không tốt đâu. Chuyện trước đây đã qua rồi, giờ cô ấy là chị của anh, đi đâu làm gì rồi cũng phải gặp, gây chuyện quá thì không hay.” Diệp Bổng dẫn dắt từng bước, “Nào lại đây, để anh xem đã bị đông cứng lại chưa nào.”

Tôi cười nhạt, “Chị nhà nào mà ôm chặt thế, liếc mắt đưa tới đưa lui. Chị em thì sao? Đừng nói không có quan hệ máu mủ, giờ còn thiếu chuyện chị em ruột vật nhau ra giường sao? Tôi đã đọc được mấy cái tin như thế trên tuần báo của Trác Nguyệt rồi đấy.”

Diệp Bổng dần thu lại nụ cười, gương mặt hơi đỏ lên gì giận, “Em giận thì cứ nhằm vào anh, đừng có bôi nhọ chị Nguyệt như thế. Cô ấy có lỗi gì với em?”

“Đúng là cô ấy không có lỗi với tôi, là tôi có lỗi với cô ấy, khi hai người sắp yên lành thì tự nhiên dẫn một đứa trẻ đến. Giống như kiểu nữ thứ phản diện trong phim thần tượng ấy, lúc nào cũng quần lấy nam chính, cuối cùng cũng chỉ là thằng hề, cần bản chẳng thể cần được việc mấy người gương võ lại lành.” Tôi nhìn xuống, cảm giác sự kiêu ngạo và lòng tự tôn đang dâng tràn, “Diệp Bổng, anh tha cho tôi đi được không? Thật ra những năm nay, tình cảm của tôi với anh... cũng chẳng còn bao nhiêu nữa. Anh không muốn con trai gọi người khác là bố, thì cũng lắm sau này tôi lấy ai thì bảo nó gọi anh ấy là chú. Anh không cần phải đền bù gì cả, những thứ tôi không cần anh có đưa nữa thì cũng là thừa thôi.”

Người đàn ông trước mặt tôi nhắm mắt lại điều chỉnh hơi thở, hai tay nắm chặt, dường như đang cố kìm chế không cho bản thân xông tới bóp chết tôi. Với sức mạnh của anh ấy chỉ một phát là tát chết tôi. Nhiệt độ trong phòng tăng dần lên, tôi thừa nhận là mình chưa bao giờ thấy Diệp Bổng thật sự tức giận, chỉ là trước đây nghe Trương Miên nói khi Diệp Bổng nổi giận, làn sóng ảnh hưởng có thể xa tới nghìn dặm, hại người hại ta, đừng ai nghĩ có thể yên thân – tôi cho rằng chỉ có tôi là bị hại thôi.

Tôi đứng sát vào tường, bỗng nhiên mọi hào khí trong cơ thể như bốc hơi sạch sành sanh giờ chỉ còn cái vỏ rỗng tuếch, tôi ngồi phịch xuống chiếc giường đất ấm áp.

Nhưng trong lòng thì lạnh lẽo vô cùng.

Tôi quá hiểu anh ấy, anh ấy là người rất có trách nhiệm, anh ấy không yêu tôi nhưng vẫn quyến rũ tôi như vậy. Anh ấy nắm được thóp của tôi, vì tôi yêu anh ấy. Anh ấy có vỏ ngoài không thể phá hủy, anh ấy hi vọng tôi đi vào bên trong, nơi mềm mại của anh, nhưng tôi lại chỉ có thể vỏ đầu bút tai đi qua đi lại ở bên ngoài. Vì bên trong đó có người rồi, cô ta chưa bao giờ ra cả, không ai mở cánh cửa đó cho tôi, tôi không thể vào được, từ trước đến giờ anh ấy đều không thể yêu tôi, nếu là trước đây, không yêu thì tuyệt đối anh ấy không cần.

Nhưng giờ thì khác, số mệnh thật kỳ diệu, nó có thể khiến người ta từ bỏ nguyên tắc.

Cuối cùng Diệp Bổng hỏi tôi: “Tối qua anh cho em nghĩ rồi, giờ cho anh câu trả lời đi.”

“Tôi không cần.”

Anh ấy không thể nhìn được nữa, “Đường Quả, em nghĩ kỹ đi rồi hãy trả lời!”

“Không cần! Tôi không thiếu thứ tình cảm rẻ tiền của anh!”

Diệp Bổng lại nhắm mắt lại, một lát sau nhìn tôi rất trấn tĩnh, “Được, theo ý em.”

Anh nói xong quay đầu đi luôn, rất dứt khoát. Tôi tức muốn chết, muốn kêu lên “Diệp Bổng, quay lại!”, nhưng lời nói vừa ra đến đầu lưỡi thì lại nuốt về, thật đáng! Cái gì là theo ý em, sao lại theo ý em? Là theo ý của mấy người thì có!

Đến chiều, tuyết ngừng rơi, trận tuyết này đã khiến không ít gia súc chết cồng. Bữa tối hậu cần toàn làm thịt dê với thịt bò nướng. Trên bầu trời sau trận bão là chỉ chút những vì sao sáng. Vì không có điện, các anh lính đốt lửa trại vừa ăn vừa chơi đấu vật. Các nữ bác sĩ, nữ y tá ở bên cạnh vỗ tay cổ vũ, tôi liếc nhìn Diệp Bổng và Trác Nguyệt đang ngồi cùng nhau, không biết nói gì mà vui vẻ, cười đến dâm dăng trơ tráo không biết xấu hổ.

Tôi chẳng còn hứng thú gì ăn uống nữa, ôm tấm thảm mềm mượt của mình dựa vào chông cỏ ngựa mặt lên trời sao, nhìn mà không thấy. Nói cho cùng thì tôi cũng là người phụ nữ từng có chồng, không thể tùy tiện như những người chưa kết hôn bao giờ. Bác sĩ vẫn phải ra dáng bác sĩ, bình thường hóng hớt thì thôi, trước mặt đàn ông mà vẫn cứ vô tư như thế không hợp với thẩm mỹ của đa số đàn ông.

“Em co ro ở đây làm gì thế? Mặt lại đầy sát khí thế kia.”

Tôi rụt cổ, “Vu Nhã Chí, anh tránh xa tôi ra một chút! Cứ thấy anh thế nào cũng chẳng có chuyện gì tốt.”

Vu Nhã Chí quỳ xuống nhìn tôi, đưa tay ra nhéo mạnh mặt tôi, ác ý nói, “Em là lợn đấy à, không chịu tiêm cả thuốc tiêu viêm, muốn làm liệt sĩ thật chắc? Thật chưa thấy ai như em, tức giận với cả chính mình, không phải em rất siêu sao?”

“Anh quản được tôi à?” Tôi hét cả ra đằng mũi.

“Anh quản em đấy.” Vu Nhã Chí kéo tôi dậy, “Mau đi tiêm!”

“Tôi không đi, anh quản lý tôi nhiều như thế, ai cũng nói là yêu tôi, nhưng quay đi một cái là tí tớn với người khác. Thế mà là yêu tôi à? Tôi yêu anh đấy, yêu cả nhà nhà anh!...”

Dường như Vu Nhã Chí cũng đang tức giận, phì phò hít thở, mắt đỏ ngầu. Tôi thấy mặt mình rất lạnh, quệt mới biết thì ra mặt đầy nước mắt. Thì ra tôi khó chịu nhiều như vậy, chẳng qua chỉ là một con cua nhìn có vẻ đáng sợ với hai cái càng lớn, nhưng thật ra chỉ đập một phát là chết.

“Anh yêu em thì sao? Dựa vào cái gì em yêu người khác mà anh vẫn phải đối tốt với em? Vì anh yêu em sao? Lẽ nào yêu một người là rõ ràng biết không có được nhưng vẫn ngốc nghếch dâng hiến ân cần? Anh thử qua lại với người phụ nữ khác có gì sai? Anh cũng muốn tìm người anh yêu và cũng yêu anh.” Vu Nhã Chí nói, “Anh bỏ ra mà không được đền đáp, anh chẳng có lý do gì phải tiếp tục đi lấp cái động không đáy của em.”

Ai chẳng muốn tìm người mình yêu và cũng yêu mình, tôi cũng muốn!

Nhưng nếu bỏ ra mà tính toán đòi có báo đáp, suy nghĩ bình tĩnh như thế cũng chỉ có trong làm ăn thôi chứ, lạnh băng như thế sao có thể gọi là tình yêu?

Tôi cười, tôi nghĩ chắc điều này sẽ chọc tức anh ta, “Vu Nhã Chí, cũng may tôi không yêu anh. Có lẽ đúng là yêu Diệp Bổng rất khổ sở, theo đuổi anh ấy rất mệt, rất phiền phức, tỷ lệ thành công lại quá thấp. Vì Diệp Bổng rất nghiêm túc, anh ấy quá coi trọng tình cảm, lại là người cố chấp, yêu ai là quyết một lòng. Bất luận người khác có yêu mình không, chỉ cần anh ấy yêu là sẽ luôn giữ vững tình yêu ấy. Có phải anh thấy rất ngốc không? Nhưng tôi lại thấy, được người đàn ông như thế yêu thật hạnh phúc! Vì khi ấy không cần lo lắng tình yêu và sự trung thành của anh ấy với mình sẽ giảm sút, cũng không phải lo anh ấy chìm chuột với người nào khác. Trái tim anh ấy chỉ có thể chứa được một người, chỉ cần anh ấy giữ được sự trong sáng đó là tôi sẽ mãi yêu anh ấy. Vu Nhã Chí, trái tim chân thành chỉ có thể đổi được bằng trái tim chân

thành. Có lẽ anh cũng chân thành với tôi, nhưng được bao nhiêu? Mà chút chân thành đó của anh, đến chút mùi vị của thịt cũng không ném được thì sao anh muốn được chứ?”

Phụ nữ khi yêu là như vậy, người yêu của mình là thần tiên, những người khác chỉ là rác rưởi.

Nếu tôi yêu Vu Nhã Chí, chưa biết chừng tôi coi Diệp Bổng không đáng một xu ấy chứ. Nhưng tôi biết tôi không thể yêu ai khác ngoài Diệp Bổng. Anh ấy là thần tiên, tôi hận thế nào cũng chỉ có thể chửi mắng anh ấy, còn tay thì cầm trường mâu, ai nói xấu anh là tôi đâm chết hẳn.

Mặt Vu Nhã Chí tối lại nhìn tôi, nhưng không nổi giận. Đúng thế, anh ta vốn là người đến nổi giận cũng phải nghĩ xem có cần thiết hay không, giống như một vật lý dạy, tuyệt đối không làm những việc không công. Nổi giận với một người sau này chẳng có quan hệ gì với mình thì đúng là chẳng có ích gì. Anh ta dần thả lỏng nắm tay, bình thản: “Đúng, Diệp Bổng của em cái gì cũng tốt, còn anh là thằng khốn không tìm không phỉ... Nhưng giờ em vẫn phải đi tiêm, nếu không đến sức để chửi anh cũng không có, sao mà đi tranh Diệp Bổng với người khác được?”

“Vu Nhã Chí...”

“Im mồm!”

“Điểm tốt duy nhất của anh là, anh không biết gạt người, nhưng tôi biết.”

“Anh lừa người giỏi lắm. Đi nào, đi tiêm đã.”

Lần này tôi không cự tuyệt nữa, vui vẻ đi cùng Vu Nhã Chí.

Tôi và Vu Nhã Chí quả nhiên làm bạn bè rất hợp, giống như đứa cháu Hạ Văn Kỳ vẫn nói, làm bạn với Đường Quả là tốt nhất, nếu bất hạnh không được cô ấy yêu, anh hoặc là người hạnh phúc nhất thế giới, hoặc là người bất hạnh nhất thế giới – bạn Đường Quả đánh giá, nửa bước của cậu là chân lý, nửa sau là luận điệu hoang đường.

19. Chương 19: Chương 8

“Tôi đã cưng chiều anh ấy đến hư hỏng mất rồi. Nhưng giờ tôi không muốn chiều anh ấy nữa.”

Type-er: Gabeo

1.

Cả tối tôi không thể ngủ được, cơ thể mệt mỏi, đầu óc mơ mơ màng màng, lúc thì như rơi vào biển lửa, lúc lại lạnh như đang nằm giữa hố băng. Nhiệt độ của cái giường này cao quá khiến mũi tôi như bốc khói. Sau khi lấy lại cảm giác chân đầu kinh khủng, tay chân lại còn nổi vết tím tái do lạnh, lại còn ngứa nữa chứ.

Sáng dậy, nổi ngò mọi người luộc thật thơm, tôi miễn cưỡng uống một bát, chỉ thấy dạ dày như lộn ngược lên.

Ăn xong bữa sáng, lãnh đạo dẫn một bộ phận nhân lực đến làng tiếp theo, kết quả thăm dò nhận được từ máy bay trực thăng khá lạc quan. Đêm vừa rồi bộ đội đã đào được một con đường nhỏ, có hai người bị thương, một người bị rơi xuống hố tuyết suýt nữa bị nghẹt thở, người kia bị mảnh băng trên thân cây gây đâm bị thương. Một số người khác thì theo xe bộ đội quay về. Dù sao thì các nữ bác sĩ và y tá chỉ đến đây với trí tưởng tượng và một lòng nhiệt huyết, những khó khăn khổ sở trong hai ngày qua có lẽ đã nhiều hơn cả cuộc đời, sức chịu đựng cũng có giới hạn.

Tên tôi nằm trong danh sách những người phải quay về, là chữ của Vu Nhã Chí.

Anh ta làm như không có chuyện gì kiểm kê số thuốc còn lại. Tôi đi tìm anh Phùng, anh ấy đang hút thuốc nói chuyện rôm rả cùng đội trưởng Phó sau bữa cơm.

“Chủ nhiệm, tôi không về đâu. Đó là Vu Nhã Chí kí, không phải tôi tự kí, anh ta cũng không phải bố, không quản lý được tôi. Tôi không về.”

Anh Phùng lấy dáng vẻ của một lãnh đạo luôn mồm khen: “Được được, thêm một người là thêm một phần sức. Nhưng Tiểu Đường, cô nhỏ bé yếu ớt thế này có chịu được không? Đừng cố tỏ ra mạnh mẽ đấy nhé!”

Tôi giơ tay lên thề: “Không vấn đề gì, nếu tôi cản trở mọi người thì cứ vứt tôi lại là được.”

Quay lại thấy Trác Nguyệt đang cầm máy ghi âm giao lưu với người khác, tôi tìm mãi mà không thấy Diệp Bổng, bỗng bên tai vang lên giọng nói quái dị của anh Phó: “Đừng tìm nữa, thùng nước bị đông cứng, Diệp Tử đang dẫn người đi làm tan nước rồi kiếm xe nữa.” Không đợi tôi nói gì, anh lại nói tiếp, “Anh Phùng đã sắp xếp hết chỗ ở cho mọi người, cô lại bảo không về, ở đây hết chỗ rồi. Thế này đi, cô vào xe của Diệp Tử đi, xe đó rộng, chỉ có anh ta với phóng viên Trác và cả cậu thực tập sinh nữa.”

Nói thế nào nhỉ, cũng coi như đúng ý tôi. Hôm qua cãi nhau với Vu Nhã Chí cả nửa ngày trời, lửa giận cũng đã hết, đầu óc cũng tỉnh táo hơn. Tôi không bao giờ nản lòng với Diệp Bổng cả, đó là sự thực, thay vì cự tuyệt chỉ bằng cử thẳng thần chấp nhận, con người còn có thể xấu xa đến mức nào chứ?

Tôi cầm lấy túi cứu thương trong xe, Vu Nhã Chí ngẩng lên, khựng người lại, nói: “Em chưa đi à?”

“Tôi đi đâu chứ? Tôi chẳng đi đâu hết, tôi theo tổ chức, muốn gạt tôi ra lập công một mình sao, không dễ thế đâu!”

“Đầu óc em có vấn đề rồi! Em chán sống rồi hả?”

Nhìn gương mặt tím tái của Vu Nhã Chí tôi lại thấy phần khích. Hất túi ra sau lưng, tôi nói: “Nhà thơ nổi tiếng của Đường Quả nói rất hay, trên núi xanh chôn đầy những tấm thân trung kiên.”

Vu Nhã Chí trừng mắt, tức đến không thềm để ý đến tôi nữa. Tôi đi về phía xe của Diệp Bổng, nước nóng tóe xuống đất nhanh chóng bị đông lại thành cục. Tôi ném túi vào ghế sau, cậu thực tập sinh có lẽ bị cấn nặng, thời tiết thế này lại không đeo kính được, nhìn bộ dạng nhăn nhó của cậu ta cũng thật dễ thương. Cậu ta rất nhiệt tình, “Xin chào, bác sĩ ngồi phía sau nhé, ghế trước là của chị Trác.”

“Được, cảm ơn cậu, cứ gọi tôi là Đường Quả.”

“Tên của chị thật hay, ha ha, tôi là Lâm Lạc.”

Tôi lấy tay áo lau tấm cửa kính bị đóng tuyết, nhìn lại gần thì vừa hay một đôi mắt to khác lại gần, hai phần trắng đen phân chia rõ ràng dường như phát sáng, khóe mắt hơi cong lên, có thể thấy tâm trạng của chủ nhân đôi mắt ấy rất tốt. Là Diệp Bổng, anh gỡ lên tấm kính ra hiệu bảo tôi kéo xuống.

“Tổ tông của anh ơi, tay có bị tê cứng không? Anh mang thuốc đến này.”

“Không phải anh mặc kệ tôi rồi sao?”

Anh vươn người tới, hạ giọng nói với vẻ đáng thương: “Ai mặc kệ em, là em cứ hay giận anh đấy chứ. Em xem đây, em giận thì anh có gì tốt đâu, giờ trên mặt em đang viết... cái đó, trước mặt mọi người anh không thể coi thường quân kỷ được.”

“Trên mặt tôi viết cái gì?”

Diệp Bổng tiến lại gần hơn, cười tí mắt nói, “Viết là mau hôn em đi”.

“Là tôi muốn đánh anh mới đúng.”

“Em không nỡ đâu.” Anh nhéo mặt tôi, được đằng chân lân đằng đầu, “Tổ tông à, hoan nghênh em về tính số với anh. Những gì nói hôm qua không tính, chỉ cần là những lời anh không muốn nghĩ thì đều không tính hết.”

Tôi lấy tay đẩy đầu sang một bên, vừa tức vừa buồn cười. Thật đúng là, hôm qua vừa mới theo ý tôi mà giờ đã mặt dày thế này. Thì ra những lời đó chỉ tôi cho là thật, đau lòng cả một buổi tối. Giống như Quách Đức Cường nói, anh vô sỉ thế này là giống em năm đó. Đúng là báo ứng.

Một lát sau anh Phó thối còi tập hợp, Trác Nguyệt rút cổ chui vào xe, giơ tay ra nói: “Tiểu Bổng, tay tôi sắp không viết được nữa rồi, mau làm ấm lên giúp tôi.”

Tôi ngồi ở phía sau nhìn thấy một nửa chiếc cằm của Diệp Bổng, anh ngoảnh lại nhìn tôi một cái, tôi vội quay sang bên cạnh gặp đúng nụ cười ngốc của cậu thực tập sinh Lâm Lạc, không hiểu cậu ta đang cười chuyện gì.

“Dán tấm dán nóng đi.” Diệp Bổng cứ như anh chàng đi lên lút bị vợ bắt được, ngượng nghịu nói, “Trong gang tay của tôi nóng đấy.”

Cuối cùng Trác Nguyệt cũng nhận ra phía sau còn có người thứ tư, liền rút tay lại, cười một cái như kiểu bị người khác nhìn thấy khi làm nũng với người yêu vậy. Vì trước đó cũng đã nói chuyện qua, hai người lại chẳng phải bạn thân gì, chỉ có Lâm Lạc là cùng thảo luận về việc tiếp cận cũng như kỹ năng làm tin.

Lâm Lạc không dừng nói chút nào cho đến tận khi xuống xe, Trác Nguyệt rất kiên nhẫn hướng dẫn cậu, giống như cuốn sách “Một vạn câu hỏi vì sao” hỏi điều gì cũng có lời giải đáp. Về mặt tu dưỡng thì chắc chắn tôi phải học tập cô ấy. Xuống xe, cô ấy dẫn Lâm Lạc vào thẳng trong làng, về mặt lòng nhiệt tình công tác thì không còn nghi ngờ gì, tôi cũng phải học tập cô ấy.

Diệp Bổng nhắc túi cứu thương của tôi lên: “Nặng thế này sao?”

“Thế là nhẹ rồi đấy, hôm qua đã dùng hết không ít thuốc.”

“Sắc mặt em kém lắm, hôm qua không ngủ được à?”

“Ừ, không quen giường.”

Vừa đi vừa nói chuyện chúng tôi bắt đầu tiến hành tìm kiếm cứu nạn từng nhà một. Chủ yếu là người bị ngã và tê cóng. Người nông dân không thiếu lương thực, họ có thể ăn gia súc chết vì lạnh. Nhưng mấy ngày liền không được ăn rau, các bé gái bị nóng, miệng bị nhiệt không ăn được cứ khóc suốt.

Tôi cứ như cỗ máy lấy kim tiêm, lấy thuốc, truyền dịch, túi ngày một nhẹ, thân thể tôi cũng nhẹ dần đi.

Ăn xong bữa trưa tôi nằm trong xe ngủ, khi tỉnh dậy thì người nóng hầm hập, trên người được đắp một cái áo khoác quân đội, đầu thì gối lên chân Diệp Bổng. Anh ấy đang ngủ gật, môi hơi nhướn lên, dáng vẻ không phòng bị của anh ấy nhìn rất đáng yêu. Tôi chưa bao giờ nhìn anh ở góc độ này, vốn nghĩ hàng lông mày của anh chỉ dài không ngờ lại dày và thẳng thế này, nhìn giống như một khu rừng rậm đen sì vậy.

Đây chính là khu rừng của tôi, là lý tưởng của tôi, là vùng biển tôi nguyện hy sinh cả đời.

“Dậy rồi à?”

Bỗng nhiên tôi không biết phải nói gì, cơ thể cũng không muốn động dậy gì nữa.

“Nói gì với anh đi, để anh biết em đang nghĩ gì.”

“Tôi chẳng nghĩ gì cả.”

Diệp Bổng cúi xuống, tay miết cằm tôi, nụ cười mỉm của anh nhìn thật đẹp. Hiếm khi có được sự yên tĩnh này, tôi vô cùng mãn nguyện, liền nằm sát hơn vào người anh. Nhưng tôi cũng chỉ có thể gần đến mức đó, nơi gần nữa tôi không vào được, đó là cấm địa luôn đóng lại với tôi. Diệp Bổng cũng muốn mở cánh cửa của nơi ấy, nhưng anh lại không tìm được chìa khóa.

Diệp Bổng như vậy chưa biết chừng còn đáng thương hơn tôi.

“Trước đây anh có đọc một tiểu thuyết nước ngoài, nam chính là một đặc vụ người Nga trà trộn vào quân Mỹ, anh ta kết hôn, vợ cũng làm việc trong cơ quan nhà nước. Anh ta luôn lợi dụng vợ mình, kết hôn cũng là để che giấu thân phận, nhân tiện thu thập thông tin cơ mật nhà nước.” Diệp Bổng bỗng dưng hứng thú kể chuyện, “Em đoán xem chuyện sẽ có kết thúc có hậu hay là bi kịch nào?”

“Nếu là phim Hollywood thì chắc chắn nữ chính vẫn luôn biết nam chính là đặc vụ, lấy anh ta cũng vì muốn có tin tình báo. Cuối cùng đánh nhau một trận rồi ôm hôn nhau cuồng nhiệt trong màn khói lửa.”

“Đây là phim Mr. and Mrs. Smith, câu chuyện này là khác. Khi bí mật bị lộ, nam chính đã bắt vợ mình làm con tin chạy trốn đến miền Tây nước Mỹ, lên trực thăng ở nơi đã hẹn với cấp trên bay thẳng đến sân bay rồi về nước với thân phận thật sự của mình. Nhưng nam chính bị trúng đạn, anh ta kẻ sủng vào huyết thái dương của vợ suốt dọc đường lái xe ra bờ biển. Anh ta biết mình không thể chạy thoát được bèn để cô gái đáng thương kia tự mình rời đi. Người vợ đi cùng anh ta xa như thế, không khóc, không gầy rộc cũng không nói gì. Giờ khi anh ta bảo mình đi, cô ấy soi gương chiếu hậu, chỉnh lại tóc rồi cười với anh ta.” Khóe mắt Diệp Bổng long lanh nước, đến giọng nói cũng có cảm giác rất hạnh phúc, “Cô ấy nói, em chưa bao giờ nghĩ mình sẽ chết thế nào, nhưng em nghĩ khi mình chết nhất định anh sẽ ở bên cạnh em. Hơn nữa ở đây rất đẹp, em thấy mình rất hạnh phúc. Nói rồi cô ấy lái xe lao xuống sông. Cảnh sát vớt được xác hai người, trong xe họ ôm chặt lấy nhau, không thể tách ra được.”

Tôi nghiêm túc nghĩ về câu chuyện này, Diệp Bổng thật chẳng lãng mạn gì cả, nếu kể chuyện trước khi ngủ thì phải chọn mấy chuyện cổ tích ngọt ngào như kiểu “Công chúa Bạch Tuyết” hay “Cô bé Lọ Lem” chứ.

“Không lẽ anh kể chuyện ‘Saw’ cho Tiểu Lê trước khi ngủ à? Anh ác quá đấy, đây rõ ràng là lời nguyền rủa, ở cùng anh đúng là xui xẻo.”

Anh nghiêm túc nhưng cũng ngại ngùng, “Đúng là anh thấy nếu được cùng chết với em như thế cũng không tồi.”

Thì ra Diệp Bổng nói những lời tình tứ lại khô khan như vậy, vừa mở mồm là chết đi sống lại, nhưng tôi lại cảm thấy mình sắp chết chìm trong ánh mắt của anh ấy rồi... tôi nghĩ mình cũng là một kẻ biến thái. Vì tôi đã mềm lòng đến điên cuồng rồi, nếu trước mặt có sông thì có khi tôi cũng lái xe xuống.

Cuối cùng anh ấy cúi xuống ôm chặt lấy tôi, “Anh yêu em.”

Có lẽ là đợi câu nói này đã quá lâu, khi nghe thấy thì chẳng khác gì “Anh dối rồi.”

“Anh yêu em, anh vẫn luôn yêu em.”

Diệp Bổng chưa bao giờ nói dối, nhưng giờ tôi vẫn không biết đây là thật hay giả. Nhưng tôi rất muốn có được tình yêu của anh ấy, chần chờ một vài giây, tôi chậm chậm ôm lấy lưng anh.

2.

Cả buổi chiều tôi đều nằm trong xe ngủ, người có đủ, tôi lại mệt thật, cũng không muốn gây ảnh hưởng đến người khác, dù sao tôi cũng không phải loại yếu ớt, thế nào thì cũng chịu được. Khi rời đi, Diệp Bổng bật máy sưởi, hơi nóng khiến đầu óc tôi quay cuồng.

Nghe Câu Tử nói, trong đội anh cũng coi như là một nửa bị thương, mọi người đều rất chăm lo cho anh, không cho anh làm bất cứ việc gì nặng nhọc. Ngay chỉ chạy vài bước mà đội trưởng Phó cũng lo anh mệt, khi đeo nặng chạy việt dã đều là Phó Cường chạy trước tiên, còn anh lái xe đi cuối, nếu có đội viên xảy ra chuyện là anh sẽ kéo về luôn, cũng không mất sức.

Mọi người đều rất trân trọng mấy sợi gân, khó khăn lắm mới hồi phục được của anh, họ đối xử với anh như với động vật quý hiếm cấp quốc gia. Nếu là con người cao ngạo trước đây thì anh đâu có chấp nhận đãi ngộ như vậy. Nhưng giờ Diệp Bổng cũng trưởng thành rồi, hiểu thế nào là hiện thực, cũng hiểu thế nào là biết điểm dừng.

Khi tỉnh lại, mọi khớp xương trên người tôi đều rã rời, có người gõ lên cửa sổ. Tôi kéo cửa kính xuống, thấy Chương Ngự lông mày lông mi đều bám tuyết, miệng thở ra từng làn khói trắng gần như che khuất gương mặt bối rối, “Bây giờ là sáu giờ đúng, tôi làm theo chỉ thị của đội trưởng Diệp đến mời phu nhân đi ăn cơm.”

“Sao lại bảo cậu gọi tôi, anh ấy đi đâu rồi?”

Chương Ngự gỡ đầu: “Đội trưởng Diệp đang hướng dẫn bà con dựng chuồng cho dê bò.”

Tôi dụi mắt, xuống xe, đi được mấy bước thì phát hiện Chương Ngự lú lú đi theo sau, tôi quay lại hỏi: “Sao vậy?”

“À, hai hôm trước tôi nói lảng nhảng, cô đừng coi là thật nhé... Câu Tử đã dạy dỗ tôi rồi, lời đồn sẽ dừng lại ở những người thông minh, tôi là cái u nhọt của quân đội, là căn nguyên của xã hội hủ bại...” Chương

Nguyên vò đầu bút tai, gương mặt vốn bị lạnh đến tím lại đã hiện lên màu đỏ ửng, “Dù sao tôi là kẻ thất bại, cô đừng để bụng nhé!”

Tôi cười, “Không, cậu chỉ nói những gì cậu nhìn thấy, cậu nói đều thật cả.”

“Hả? Không phải thật, giả hết đấy! Thật mà, chị dâu à, tin em đi!”

Chuyện này càng nói rõ càng vô vị, địa vị tăng thăng từ bác sĩ Đường lên chị dâu, tôi thật có chút không quen.

Bữa tối là thịt dê nấu cà rốt, nước canh vừa đậm vừa thơm, chan vào cơm nhìn thật ngon miệng. Tôi tìm mãi không thấy Diệp Bổng, đành đem cơm cùng đi với Mạnh Mạnh. Vừa ăn được một nửa thì bỗng thấy Lâm Lạc chạy ào tới như cơn gió, “Mọi người có ai gặp phóng viên Trác không?”

Có người nói: “Chiều nay không phải cô ấy đi cùng cậu sao?”

“Thế có ai thấy Diệp đội trưởng không?”

“À, anh ấy đang ở dưới làng dựng chuồng dê.”

Lâm Lạc cuống cuống chạy đi, tôi đưa hộp cơm cho Mạnh Mạnh rồi đuổi theo.

Con trai chân dài chạy nhanh hơn tôi, từ xa đã thấy Diệp Bổng cầm xẻng sắt chặt băng. Lâm Lạc chạy tới, vừa nói vừa quệt nước mắt. Sắc mặt Diệp Bổng thay đổi, môi bặm lại rất chặt.

Tôi chạy lại hỏi: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy? Sao lại khóc thế?”

Lâm Lạc thút tha thút thít nói, “Chiều nay tôi cùng bà con mượn được con ngựa giúp vận chuyển đồ. Không biết làm sao mà ngựa giật mình chạy mất. Tôi đuổi theo, nghe thấy chị Trác gọi nhưng đang vội đuổi theo ngựa nên tôi không đáp. Khi quay lại thì mọi người nói chị ấy đi tìm tôi. Trong vùng này chỗ nào cũng giống nhau một màu trắng xóa. Bà con nói nếu họ tự ý đi ra ngoài cũng có khi bị lạc... Hơn nữa, tuyết lấp hết hố, nếu chẳng may chị ấy rơi xuống...” Lâm Lạc càng nói càng sợ, khóc lại càng lớn.

Trời đã tối, nhiệt độ vẫn còn giảm nữa, cứ thế này ở trong đêm thì chết cóng là chắc.

Sự việc không thể chậm trễ, toàn đội lập tức tập hợp, Diệp Bổng nhanh chóng vạch ra kế hoạch tìm kiếm, rất bình tĩnh dứt khoát. Tôi đứng cách đó không xa quan sát anh, trên người là bộ quân phục xanh, tóc cắt ngắn chứ không dài ngoẵng để lộ có một phần ba khuôn mặt rồi nhuộm đủ màu như minh tinh Hàn Quốc. Vì thế gương mặt ấy không có gì che giấu cả, đơn giản sạch sẽ, tràn đầy sức trẻ tựa những chiếc lá xanh mướt, chỉ tưởng tượng thôi cũng cảm nhận được hơi thở của mùa xuân mơn mẩn. Đôi mắt anh rất đẹp, trong sáng long lanh lúc mơn mẩn. Đôi mắt anh rất đẹp, trong sáng long lanh lúc nào cũng mang ý cười, dường như có vẻ đơn thuần của trẻ con. Đằng sau Diệp Bổng như có hào quang phát sáng, khiến người ta thấy vừa tin tưởng vừa ấm áp.

Khi anh làm việc, không có bất cứ thứ gì có thể lọt vào thế giới của anh. Dù là tôi đứng rất gần thì anh cũng không nhìn thấy.

Diệp Bổng như thế khiến tôi mê mẩn trong sự tự ngược đãi mình, cũng có chút đau đớn nữa.

Anh đang tranh cãi rất lớn, rất quyết liệt với Phó Cường.

“... Việc liên lạc có thể giao cho cậu Thiết, tôi nhất định phải đi! Tôi và cô ấy lớn lên bên nhau, giờ cô ấy gặp nguy hiểm làm sao tôi ngồi yên được?!” Mắt anh đỏ lên, dường như đang cố gắng kiềm chế, “Nhất định tôi phải đi, đội trưởng, tôi đảm bảo sẽ không gây rắc rối cho mọi người!”

“Diệp Bổng!” Anh Phó giận dữ, “Cậu định làm phản đấy à? Điều đầu tiên trong kỷ luật quân đội là gì?”

Diệp Bổng cắn môi, “Tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh!... Nhưng lần này khác.”

“Chỉ được nói mồm mà được chắc? Có gì mà khác? Mẹ kiếp, tất cả như nhau hết! Đây là lần đầu tiên cậu làm lính hả? Hả? Còn dám cãi tôi, tôi nói cho cậu biết, chỉ với tình hình sức khỏe cậu bây giờ, chạy hơn chục cây trong tuyết lớn thế này, lại còn công theo một người nữa, gân đứt cho thì cậu thành tàn phế!” Phó Cường tay chống hông, nhìn đúng là giống kiêu binh, nhưng trong mắt tôi sao lại anh tuấn đến thế, “Cũng được, cậu tàn phế rồi thì đổi sang làm văn phòng, tổng bộ đang đợi cậu đấy!”

Diệp Bổng đứng trước mặt anh Phó, tấm lưng ưỡn thẳng, vẻ mặt không hề có chút nhân nhượng, rất giống ngọn cây tùng trên đỉnh núi Thái Sơn.

Anh Phó trừng mắt nhìn thẳng vào mắt anh ấy một lúc, đá mạnh vào bánh xe, bực bội nói, “Cút đi cút đi! Kiểm tra cho tốt thiết bị liên lạc, kéo chết ngoài đó anh em không biết đi đâu mà nhặc xác!”

Anh thở phào, “Rõ!”

Tôi xoa xoa mặt mình, khoe miệng hơi nhướn lên, tôi đang cười đầy.

Diệp Bổng quay lại thấy tôi, mắt hơi sụp xuống, chạy lại chỗ tôi nói:

“Ồ yên đây đợi anh.”

Câu nói này rất quen, năm đó tôi nghe thấy rất vui mừng, còn bây giờ cũng câu nói ấy nhưng lại khiến tôi lo lắng. Tuy sau đó rời xa anh nhưng trong lòng vẫn luôn chờ đợi. Đợi anh một ngày nào đó nhớ ra rằng có một người là tôi, rồi ma xui quỷ khiến thế nào đến thăm tôi một lát, phát hiện bên cạnh tôi có một đứa trẻ, rồi hối hận trước kia đã không làm thế. Hoặc bao giờ đến Tết bắt gặp nhau ở cửa hàng nào đó, thấy bên cạnh tôi có một đứa trẻ giống hệt mình, anh sẽ bắt gặp thế nào.

Dù là thế nào thì tôi vẫn luôn đợi anh. Tôi đã thả một sợi dây rất dài, rồi câu được con cá lớn là anh.

Dây câu của tôi rất dài, tôi cũng có rất nhiều cơ hội cho anh ấy biết sự tồn tại của tôi, nhưng tôi lại không thả mồi câu. Có lẽ vì tôi không nỡ bắt anh từ nơi đại dương rộng lớn thả vào cái bồn cá chật hẹp của mình, để rồi vì sự ích kỷ của tôi mà anh được yên ổn nhưng lại sầu muộn, không còn là người đàn ông vừa có lý tưởng vừa có nguyên tắc, vừa có tình cảm, lại tràn đầy sức sống mà tôi từng yêu nữa.

Tôi không nỡ, nhưng người khác lại nỡ chi.

Có lẽ tôi đã chiều anh ấy đến hư mất rồi.

Diệp Bổng ôm lấy tôi, nói: “Em đừng lo, nhất định anh sẽ bình an trở về.”

Tôi cười, “Được thôi, lần này em phải đợi bao lâu?”

“Anh sẽ cố gắng về sớm nhất.” Diệp Bổng nhìn thẳng vào mắt tôi muốn tìm chút oán giận trên gương mặt tôi. Nhưng đáng tiếc là anh chẳng tìm được gì hết, vì tôi không hề oán giận gì cả, tôi cam tâm tình nguyện, từ trước tới giờ tôi chưa bao giờ đòi hỏi gì, chỉ chờ đợi, đợi anh ấy quay lại nhìn tôi.

Tôi phẩy phẩy tay: “Ừ, anh cẩn thận nhé!”

Anh thả lỏng vòng tay, khẽ hôn lên trán tôi, nụ hôn mát lạnh và nhẹ nhõm.

Mọi người ở quanh đó huyết sáo, không khí cũng sôi nổi hơn một chút. Tôi lườm họ một cái rồi quay về phòng ngủ. Hai hôm nay tôi mệt chết được, ngủ được rất sâu, đến tận sáng sớm Manh Manh lay tôi dậy: “Mau dậy thôi, chúng ta phải đi rồi.”

Tôi ừ một tiếng, ngoan ngoãn dậy thu dọn đồ đạc.

Manh Manh thấy lạ, “Không hỏi Diệp Bổng hôm qua thế nào à?”

Tôi cười, “Nếu xảy ra chuyện thì cậu có bình tĩnh thế này không?”

Manh Manh thở dài, “Cũng phải, mình ngốc quá, đi nào, lát lên xe tập hợp... Này, có muốn đi chào đội trưởng Diệp nhà cậu không?”

“Thôi, anh ấy biết chúng ta sẽ đi sớm, nếu có lòng thì anh ấy sẽ tìm tở.”

Manh Manh lại thở dài, “... Cũng phải.”

Diệp Bổng không tìm tôi, chúng tôi lên xe, nhìn về ngọn núi xám giữa vùng tuyết trắng.

Tôi đã cương chiều người đàn ông đó đến hư hỏng rồi.

Giờ tôi không còn muốn cương chiều anh ấy nữa.

20. Chương 20: Chương 8.2

Type-er: Gabeo

3.

Cuối tuần Hạ Văn Kỳ đưa Diệp Lê đi chơi công viên trò chơi, trước yêu cầu quyết liệt của Diệp Lê mà Hạ Văn Kỳ đồng ý cho tôi đi theo.

Ba người nhà chúng tôi chơi tàu siêu tốc, khi xe lao xuống, tiếng hét của tôi át hết của tất cả mọi người. Khi xuống đến nơi, Hạ Văn Kỳ với mái tóc rối bù như tổ quạ nhìn tôi một cách khinh thường. Những người xung quanh thấy nét mặt của tôi cũng vô cùng ngạc nhiên. Tôi bình tĩnh vuốt lại tóc, nói với anh: “Bố nó này, chân em mềm nhũn rồi, đỡ em cái!”

Diệp Lê nghe thế, đau đớn ngoảnh mặt đi, ý là, mẹ không phải mẹ con, con không quen biết gì mẹ cả.

Dù bị một lớn một nhỏ trợn mắt nhìn nhưng tôi vẫn chơi rất vui.

Buổi trưa chúng tôi ăn cơm ở quán ăn tôi từng làm thêm, vốn dĩ định ăn miễn phí, nhưng chủ quán Lam Bằng không có ở đây, thế là đành ngoan ngoãn rút ví, tôi đau lòng chết đi được.

Hạ Văn Kỳ thở dài, “Tổ tông của tôi ơi, có cần đến mức đó không? Không phải lần này làm tình nguyện viên có thưởng sao?”

“... Bảo hiểm giáo dục năm nay của Tiểu Lê còn chưa có, qua Tết em lại phải đóng học phí rồi. Nhiều tiền như thế không tiết kiệm thì làm sao được... Còn may là cổ phiếu của em vẫn tốt, nó mà rớt giá thì em chỉ còn cách bán thân thôi.”

“Còn thiếu bao nhiêu?”

Tôi trợn mắt, “Anh có quan hệ gì với em? Dựa vào cái gì mà lấp cái động không đáy là em đây?”

Hạ Văn Kỳ nhướn mày, “Thế người có quan hệ với em kia thì sao? Sao anh ta không quản?”

Anh ta đang nói đến oan đại đầu Diệp Bổng.

Tôi gấp một viên thịt bỏ vào miệng, nhồm nhoàm nói: “Anh ấy ấy à, chồng trước, càng không thể quản được.”

“Không phải anh ta đang theo đuổi em sao?”

“Này, trong mắt anh em thấp hèn thế sao? Người ta theo đuổi là nhất định em sẽ mắc câu chắc?”

“Đâu có, trong mắt anh, em chính là bông tuyết liên nơi bạch sơn thiên trì, trăm năm khó gặp.”

“Anh đang chửi xéo em là cái lá rau mồi meo nở hoa thì có.”

Diệp Lê ngẩng lên từ trong đồng thịt viên, đôi mắt to tròn chớp chớp, “Mẹ, còn có thể không học piano. Thật ra con không thích piano gì cả. Bố nuôi nói sau này có thể đánh đàn để lừa bạn gái, nhưng con cũng không thích bạn gái... Sau này con sẽ nuôi mẹ.”

Tôi và Hạ Văn Kỳ nhìn nhau không biết phải nói thế nào.

Tôi bồng lấp bắp, “À... Tiểu Lê Tử... sao con lại không thích bạn gái chứ? Bạn gái tốt lắm mà, cái tay nhỏ bé vừa mềm vừa mượt, cái miệng mà hôn vừa mềm vừa ngọt...”

Hạ Văn Kỳ ôm trán bất lực.

Diệp Lê bình tĩnh nói: “Môi của Phó Kim Ngôn lớp con cũng rất mềm, rất ngọt.”

“Con hôn rồi sao?”

“Rồi ạ.” Bạn nhỏ Diệp Lê bụng dạ đen tối của chúng ta cười lạnh, “Ai bảo bạn ý không nghe lời con? Con cần cho chết!”

Người ta mà nghe lời con mới lạ đó!

“Là Phó Kim Ngôn có bố là họa sĩ truyện tranh Phó Vân Khuynh, mẹ giống như học sinh cấp ba ấy hả?” Tôi nghĩ một chút, đứa trẻ đó còn xinh hơn cả bé gái, bố cậu ta lại trắng bóc, đứng ở đâu trông cũng giống hoàng tử Bạch Tuyết. Khi họp phụ huynh, các cô giáo ở nhà trẻ đều xúm quanh anh ta, con trai đương nhiên sẽ nổi bật rồi. Xem ra thẩm mỹ của con trai tôi không có vấn đề gì, tôi chỉ có thể cầu mong cho bạn nhỏ Phó Kim Ngôn lớn nhanh lên một chút thành người cao to lực lưỡng để thẩm mỹ của bạn nhỏ Diệp Lê của chúng ta tiếp tục bình thường.

“Mẹ... Con có thể không học piano... ừm, cũng có thể ăn ít cơm đi một chút, sau này không ăn KFC nữa là được.”

Đôi mắt đen láy của Diệp Lê mỉm cười, trong mắt bé có lẽ khái niệm về tiền bạc chính là người mẹ vô dụng của mình hàng ngày đều ghi lại số tiền đã tiêu, vừa nhăn nhó thở dài vừa thắt lưng buộc bụng. Mấy năm nay nhờ có nguồn tiếp tế ngầm cũng như công khai từ nhà Hạ Văn Kỳ thì mới không phải lo lắng vấn đề ăn mặc cho Tiểu Lê, để bé lớn lên trong vui vẻ.

Tôi ngẩng lên nhìn người đàn ông trước mặt, nếu tôi yêu anh ấy thì chưa biết chừng đó là chuyện cực tốt.

Nhưng tôi vẫn yêu Diệp Bổng.

Chiều trở về nhà, đèn trong hành lang sáng, có người đang dựa tường ôm máy điện tử chơi. Không biết đang chơi trò gì, chỉ nghe tiếng súng đạn nổ.

Diệp Lê chạy lại, “Bố!”

Tôi vô cùng kinh ngạc, thủ đoạn mua chuộc lòng người của Diệp Bổng thật kinh người, Diệp Lê chỉ tiếp xúc với anh ấy có mấy ngày thôi mà. Tôi cũng không dám hỏi Tiểu Lê có ấn tượng thế nào về anh, vì trẻ con thường cất giấu trong lòng, bề ngoài không nói gì nhưng trong lòng lại có suy nghĩ. Nhưng giờ xem ra tôi cần bản không cần sợ nó cảm thấy xa lạ với anh.

Diệp Bổng cười, nhắc Tiểu Lê lên cao, hôn một cái rồi kêu lên má, “Con ngoan, đi đâu với mẹ thế?”

“Bố nuôi đưa con và mẹ đi chơi công viên trò chơi, bố đến lúc nào thế ạ?”

“Bố đến từ trưa, đợi lâu lắm rồi. Gọi điện lại chẳng ai nhắc má, bố đói quá!” Diệp Bổng vừa nói vừa liếc nhìn tôi.

Tôi mở cửa vào nhà, anh ấy đi theo.

Tiểu Lê hứng khởi kể chuyện hôm nay chơi vui và kích thích thế nào. Tôi đưa cho con mấy quyển truyện tranh, nó chơi chán với Diệp Bổng rồi về phòng đọc truyện.

Tôi quay sang hỏi anh: “Anh đói rồi à?”

Diệp Bổng cười nói: “Ừ, có gì ngon không?”

“Trong tủ lạnh có bánh chéo, để dm đi luộc.”

Tôi vào bếp bắc nồi đun nước.

“Sao không gọi cho anh?”

“Vì không có việc gì cả.”

“Thế sao anh gọi không nhắc má?”

“À, điện thoại để trong phòng chẩn trị, hôm nay ra ngoài chơi lại ồn quá không nghe thấy.”

Diệp Bổng cười, “Em đã nghĩ trước hết thế à?”

Anh dựa người vào cửa bếp, nửa cười nửa không, dường như không giận, nhưng cũng không vui.

Tôi cũng cười: “Chị Nguyệt thế nào rồi?”

Anh không đáp, nhìn tôi chăm chăm, theo thói quen lúc giận cần môi dưới, ánh mắt phát ra hung quang, “Vì chuyện đó mà em mặc kệ anh?”

Tôi nhún vai, lấy bánh trong tủ lạnh ra.

“Không có thật, trong cảnh đó dù là người lạ anh cũng nên liệu mình đi tìm.”

“Vậy tại sao em không nhận điện thoại của anh, không quan tâm đến anh? Anh... không chịu được. Không biết em có giận không, cứ nghĩ đến việc em có thể rời xa anh là anh không chịu được!” Diệp Bổng nhìn xuống đất, đáy mắt long lanh nước. “Giờ anh đã hiểu trước đây tâm trạng em thế nào rồi. Trong lòng cứ nghĩ đến một người, không nhìn thấy, không chạm vào được, gọi điện thoại cũng không thấy người, cảm giác đó thật... thật...” Diệp Bổng tìm mãi tính từ cho thích hợp.

“Xót xa.” Tôi nói, “Xót từ tận tim đến mũi. Xót đến mức cơ thể lạnh ngắt, muốn tìm nơi nào đó để chui vào, mùa đông thì càng khó chịu, chỉ hận không thể như gấu ngủ đông. Diệp Bổng, em biết hết, em biết trước anh từ lâu rồi.”

Nước trong nồi sôi ùng ục, hơi nóng bốc lên che mờ gương mặt của Diệp Bổng.

“Đường Quả, anh... anh có lỗi với em, anh không xin em tha thứ, nhưng em có thể cho anh cơ hội để bù đắp không? Câu hỏi lần trước của anh, em có thể trả lời không?”

Tôi cho bánh chéo vào nồi, “Anh muốn nghe câu trả lời thế nào?”

Anh nói: “Em đồng ý ở bên anh.”

Tôi tựa vào bồn nước, nhìn anh cười, “Nếu em không muốn thì sao?”

Diệp Bổng mím môi, ánh mắt kiên định không hề có ý nhún nhường.

“Anh sẽ theo đuổi em, cho đến khi nào em đồng ý.”

Tôi day day huyết thái dương, rồi múc thêm chút nước lạnh vào nồi.

Bên ngoài trời tối dần, mặt trời đã lặn.

“Bánh này là do mẹ Hạ Văn Kỳ gói khi mùa đông, bà nói, mùa đông ăn được bánh chéo nhân ngọt thì tai sẽ không bị đông cứng.”

Diệp Bổng không hiểu tại sao đột nhiên tôi lại chuyển chủ đề, nín thở nghe tôi nói. Tôi tắt bếp, vớt bánh ra đĩa rồi đặt lên tay anh. Đôi mắt Diệp Bổng bị hơi nóng bốc lên làm mờ ảo, trên người anh ấy có mùi bột gạo rêu, nhìn giống như cầm một bó lá trúc non.

“Diệp Bổng, em không chịu được nữa rồi.”

“Đến Tết là em đã hai mươi bảy tuổi, em có đứa con, già thêm chút nữa là đàn ông tốt có hết bạn trai hoặc bạn gái rồi. Em không đợi được nữa.” Tôi mỉm cười nhìn anh, “Diệp Bổng, chỉ cần anh ăn được bánh chéo nhân ngọt thì em sẽ ở bên anh, thế được không? Nếu không có thì đó chính là duyên phận giữa chúng ta rồi.”

Diệp Bổng ngạc nhiên nhướn mày, “Em thế này là... coi mạng người như cỏ rác!”

Đây là so sánh kiểu gì vậy?

Tôi lắc đầu, “Diệp Bổng, đây là số phận an bài.”

Anh cười cay đắng, “Anh nhớ hồi chúng ta mới quen, em đã nói, em theo anh, chúng ta quen nhau là do số phận an bài.”

“Có lẽ là nghiệt duyên.”

“Ai nói nghiệt duyên không phải là duyên phận?”

Được rồi, nhiều khi tôi không thể hình dung được mức độ già mồm của Diệp Bổng.

Tôi đành dùng tuyệt chiêu, “Anh sợ rồi đúng không? Anh cúi đầu trước số phận?”

Anh nhìn chằm chằm đĩa bánh, kiên định cầm đũa lên, “Không, tuyệt đối không!”

4.

Tôi khoan tay vừa xem phim Hàn Quốc nhiều tập mà mẹ Hạ Văn Kỳ và người đẹp Điền ngày nào cũng xem, vừa gặm táo thích thú nhìn Diệp Bổng ăn bánh chẻo. Thì ra nhìn thấy hy vọng của người khác bị dập tắt lại thú vị đến thế. Mỗi lần cắn một cái bánh là sắc mặt anh lại nặng nề thêm một chút. Cảm giác như trước mặt anh không phải là bánh chẻo mà là con rắn độc biết cắn người vậy.

Tôi suýt nữa phì cười nhưng vẫn làm ra vẻ mặt nghiêm túc, nhịn thật là khổ sở.

Cuối cùng Diệp Bổng ăn hết, mặt cứng lại, vừa thất vọng vừa ầm ừ nhìn cái đĩa, chỉ hận không thể nuốt luôn nó. Tôi cắn táo, ra vẻ kinh ngạc, “Ồ, không có à?”

Lần này Diệp Bổng không chỉ no mà còn có dấu hiệu không tiêu, mặt đanh lại, giận dữ nhìn tôi. Tôi thần nhiên vắt chân lên nhau, trong lòng thầm bi ai cho chính mình. Thì ra giày vò Diệp Bổng lại khiến tôi vui như vậy, chắc chắn là tôi bị Hạ Văn Kỳ dần dần biến đổi trở nên biến thái rồi.

Diệp Bổng nhìn tôi một lúc, cuối cùng đứng dậy, “Anh về đây, bánh chẻo rất ngon, cảm ơn em!”

Tôi nói: “Vâng.”

Tiểu Lê nghe động tĩnh, lập tức chạy ra, “Bố, bố về à?”

Diệp Bổng cười khổ, “Mấy ngày nữa cùng bố đến bệnh viện thăm bà nhé?”

“Vâng ạ.”

Đứa trẻ này rất hiểu chuyện, những đứa trẻ khác bố mẹ đều ở cùng nhau, nó lại có hai nhà, nó hiểu hết nên chẳng hỏi gì. Mà sự hiểu biết quá sớm này khiến tôi ít nhiều có cảm giác tội lỗi.

Sau khi Diệp Bổng về, tôi lại gần chỗ Diệp Lê. Nó vừa đọc truyện vừa cười mỉm hoặc chau mày lại, vô cùng tập trung. Dường như chẳng điều gì có thể ảnh hưởng đến thế giới của nó. Nó hoàn toàn không bị dấu hiệu trưởng thành mất cân bằng do bố mẹ ly hôn như trên ti vi hay mạng vẫn nói.

“Tiểu Lê, con có thích nhà bố không?”

Nó cảnh giác, chần chừ một chút rồi trả lời thành thực: “Thích ạ.”

“Tại sao?”

“... Nhà bố rất to, có thể nuôi rất nhiều thiếu gia và công chúa. Bố nói con có thể nuôi một con Labrador, nhưng con muốn cùng bố làm cho nó một cái chuồng ngoài sân.” Diệp Lê nói rồi lập tức nín nọt nói, “Nhưng mẹ và bà ngoại quan trọng hơn, con thích nhà mình hơn.”

Con trai còn hiểu chuyện hơn tôi, tôi còn nhỏ nhen chơi trò báo thù, đưa tới trước mặt rồi còn ra vẻ giận dữ, thật giống trẻ con. Con trai hơn tôi ở chỗ nó hiểu mình cần cái gì, không hổ là gen trội của Diệp Bổng, đứa trẻ này đúng là tiền đồ mở rộng.

Hôm sau đến bệnh viện tôi vẫn nghĩ về đĩa bánh chẻo Diệp Bổng ăn.

Tôi không cho anh biết rằng trong đó căn bản không có bánh nhân ngọt. Đây là loại mua ở siêu thị bày đồng một cân. Bánh mà mẹ Hạ Văn Kỳ cho có hai viên ngọt đều bị tôi ăn hết rồi, có mới là lạ.

Buổi sáng tôi cần bút chỉnh sửa hồ sơ, tiện thể dọn dẹp cái bàn làm việc loạn như ổ chó của thầy, thấy trong ngăn kéo có một hồ sơ đang mở, tôi nhìn qua, nữ, hai mươi một tuổi, các chỉ số đều bình thường, tự nguyện hiến thận trái.

Tôi đang đọc, thầy từ nhà vệ sinh quay lại, thấy thứ tôi đang cầm, thần trọng mắt: “Chưa từng thấy phải không? Hiến nội tạng sống đấy.”

“Cô gái này bị bệnh nan y ạ?”

“Không, vẫn sống khỏe mạnh.”

“Cô ấy hiến tặng người nhà sao?”

“Không, chỉ là nhân rồi đi hiến thận để thể hiện sinh viên thời đại mới có tính giác ngộ cao.” Thầy đan hay tay dựa ra ghế, “Tuy lời này thầy không nên nói, nhưng nếu thầy là bố cô gái này thầy đánh chết nó.”

Tổ chức đội ngũ giáo viên hiến nay của nước nhà đúng là ngày một sa sút, thầy giáo không nên khuyến khích học sinh hy sinh bản thân sao? Tôi chu môi, thật ra trong lòng cũng đồng ý với thầy. Thành phố B có ít nhất sáu vạn người đang chờ hiến thận, nhưng số thận được hiến hàng năm chỉ có bốn năm trăm, tỷ lệ này quả thật khiến người ta phải đau lòng.

Dù người nhà cần ghép thận thì cũng có rất ít người hiến tặng, huống hồ là tặng cho người ngoài. Để phòng chống hiện tượng buôn bán nội tạng, nhà nước bảo mật mọi thông tin về người hiến tặng và người được hiến tặng. Những người có giác ngộ cao đều ký thỏa thuận hiến tặng nội tạng sau khi chết.

Không phải không có hiến tặng nội tạng khi còn sống, nhưng tôi và thầy đều chưa gặp bao giờ.

Tôi gỡ hồ sơ, hỏi: “Đã xác định người nhận chưa ạ?”

“Chưa, mấy ngày tới bệnh viện sẽ sắp xếp.”

Trong lòng tôi bỗng thấy phấn khích, thận trọng hỏi: “Thầy à, ca phẫu thuật này em có thể tham gia không? Em... em nhất định sẽ cần thận... ừm, nếu thực sự không được thì chỉ theo dõi thiết bị thôi cũng được. Nhưng thật sự em rất muốn...”

Tôi đã từng tham gia phẫu thuật ghép nội tạng một lần, nhưng đó là ghép từ người chết, đứng ở bên cạnh theo dõi thiết bị, vì phẫu thuật quá phức tạp, ngay trợ lý cũng đều là bác sĩ cấp chủ nhiệm. Ca phẫu thuật kéo dài đến tám tiếng, vô cùng gian nan – quan trọng nhất là sau khi phẫu thuật lại có phản ứng bài trừ, không thành công.

Thầy Nhất Dao Thiết nhìn tôi, ánh mắt đầy hiền từ. Từ lần suýt nữa nhằm hồ sơ bệnh nhân, thầy vẫn chưa chịu nhìn nhận tôi một cách nghiêm túc, chưa nói đến việc cho tôi vào phòng phẫu thuật.

Về mặt này tôi không như những người khác, phần lớn những người mới vào nghề thường không dám động thủ, còn tôi thì thích cảm giác tách bệnh tật ra khỏi người bệnh nhân. Nói theo cách của phó viện trưởng thì là, nhìn thấy nội tạng bệnh nhân như sói nhìn thấy thịt dê nóng hổi.

“Đường Quả, bác sĩ hộ trợ của ca phẫu thuật này thầy đã chọn rồi.”

Tôi mím môi thất vọng.

Thầy xoay ghế lại, “Em chuẩn bị đi, lần này em làm gây mê, thầy đã nói với chủ nhiệm Lý khoa gây mê rồi, thầy ấy sẽ hộ tống em. Ai cũng có lần đầu tiên, thầy tin lần đầu tiên của em sẽ bằng một trăm lần của người khác. Thầy đã nói rồi, em sinh ra là để phẫu thuật.”

“Thầy...”

“Sao?” Giọng bức tức.

“Thầy thật đẹp trai!”

“Hừ, nịnh bợ ít thôi, đi làm việc đi!”

Tôi đáp rồi chạy ra ngoài, ra rồi thò mặt vào nhìn lén, thấy thầy đang soi gương chỉnh lại tóc. Tôi phì cười, vừa quay ra suýt nữa ôm hôn nồng nhiệt với một người đang chạy lại.

Cậu ta còn ngượng ngùng hơn tôi, ôm ngực lùi lại hai bước như con gái.

“Cậu bị ốm à? Khoa tiền liệt tuyến ở tầng hai.”

Câu nhân viên chuyển phát nhanh đỏ mặt, “Tôi chuyển thư, cho bác sĩ Đường Quả.”

Tôi nói: “Ồ, tôi đây.”

Cậu ta đưa cho tôi phong thư, bảo tôi ký nhận xong là chạy biến đi nhanh như lúc đến. Tôi vui vẻ mở phong thư, bên trong là một chiếc chìa khóa và một dòng địa chỉ.

21. Chương 21: Chương 9

Sợi dây dài tôi thả ra đã câu được con cá mà tôi khổ sở chờ đợi trong nhiều năm. Hơn nữa con cá của tôi cũng ngoan ngoãn, đáng yêu, nói với tôi rằng anh yêu bể cá của tôi, anh ấy yêu tôi.

Type-er: Thanh Dâng

1.

Sau khi tan làm tôi gọi xe đến Ngự Long sơn trang trên đường Thanh Tuyền.

Khu nhà này rất tốt, tuy hơi xa trung tâm nhưng có núi có nước, không khí và độ phủ xanh đều thuộc hạng nhất, các công trình đồng bộ ở xung quanh đều rất đầy đủ, vì thế giá cả cũng rất “đẹp”, những người sống ở đây không phải giàu thì cũng là sang.

Tôi theo địa chỉ trên giấy tìm đến nhà đầu tiên ở tòa nhà số 12, chìa khóa có thể mở cửa chống trộm.

Nhà đã được bài trí sắp xếp xong xuôi, bên trong vẫn phảng phất mùi sơn. Tôi đổi đôi dép lê đi vào trong, là nhà mới, một bức tường trong phòng khách vẽ một cái cây, lá xanh mơn mớn, trên sô pha đầy hoa hồng. Trong phòng khác có hai cánh cửa khắc hoa, mở ra bên ngoài là cái sân nhỏ được bài trí rất mới mẻ và trong lành.

Trong phòng ngủ, tủ quần áo và sàn nhà làm bằng gỗ thật, còn có chiếc giường lớn kiểu châu Âu cũng bằng gỗ thật, có rủ rèm xanh.

Tôi đi quanh phòng một vòng, cảm giác có chút mù mờ.

Di động đổ chuông, là Diệp Bổng.

“Em thấy thế nào?”

Tôi hỏi: “Cái gì thế nào?”

“Nhà.” Anh nói, “Nhà của chúng ta.”

Tôi lúng túng không biết nói gì cho phải.

“Sau lần gặp em ở dưới quê là anh chuẩn bị luôn, anh mua nhà bằng tiền tích góp mấy năm nay, phần trang trí là bố mẹ anh kiên quyết muốn tài trợ, là tấm lòng của họ nên anh nhận... Căn nhà này là của em, anh muốn cho em một niềm vui bất ngờ.”

Bất ngờ chết được, miếng bánh từ trên trời rơi xuống, rơi trúng đầu khiến tôi ngất rồi.

Tôi không nói gì, Diệp Bổng vội hỏi: “Anh từng thấy trên blog trước đây của em có đăng ột bức ảnh. Em nói em muốn sau này sẽ trang trí nhà như thế... Vì vậy anh làm thành như vậy, em thích không?”

Mấy năm rồi tôi không viết blog, tôi viết cũng là để khoe khoang về Diệp Bổng của tôi, khi không có gì khoe nữa thì đương nhiên cũng không viết nữa. Lần cuối cùng cũng là bài viết ba năm trước viết về cách trồng hoa thủy tiên và tỏi. Sau đều là những bình luận chẳng có lợi gì của bạn học. Nói chung tôi không hề biết Diệp Bổng đọc blog của tôi.

“Anh đọc từ bao giờ vậy?”

“Rất lâu rồi.”

“Anh vẫn nhớ sao?”

“... Là không quên được.”

Hai bên trầm mặc.

Mãi lâu sau Diệp Bổng nói: “Nếu em không muốn thì tạm thời anh không ở.”

“Anh là ai? Anh nhất định sẽ sống cùng em sao? Bất luận dùng cách gì anh cũng bám lấy em sao?”

“Đúng! Bất luận giá nào!”

Hai chúng tôi đều là những người kiên quyết đến cùng.

Tôi ngồi xuống sô pha, rồi mềm oặt nằm ra đó.

“Được.”

“Được cái gì?”

“Ồ cùng anh.”

“Em.. đồng ý?”

“Đồng ý.”

“Tại sao?”

“Vì em yêu anh.” Tôi che mắt, bản thân đã thê thảm nhưng vẫn còn tâm trạng giễu cợt anh ấy, “Anh còn tưởng sẽ trải qua cuộc kháng chiến tám năm gian khổ sao? Em đã kháng chiến với anh mười năm rồi mà em cũng không nói gì.” Lại không phải sao, mười năm rồi, có bài hát tên là “Mười năm”, nghe rất xót xa, những bạn trẻ thất tình sẽ đều hát bài đó. Tôi thở dài, “Em từ trước tới giờ luôn là người không biết rút ra bài học, giống như con chó ngốc vậy.”

Tiếp đó tôi nghe có tiếng cửa mở, có người vào nhà. Tôi không động dậy, mặc cho người đó thở những hơi thở nặng nề ôm lấy tôi, vùi mặt sau cổ tôi, nước mắt lặng lẽ tràn ra. Thì ra nước mắt cũng có thể dịu dàng tựa dòng suối nhỏ thấm ướt trái tim khô cạn đến đau đớn của tôi.

Tôi chẳng có cảm giác vui sướng khi đắc đạo thành Phật gì cả, chỉ muốn khóc thôi.

Con người khi đến với thế giới này tất cả đều trong tình trạng trần trụi, khóc oe oe, có lẽ nước mắt cũng là thứ biểu hiện được niềm vui tốt nhất.

“Em rất thông minh, chẳng ngốc chút nào cả, nghe nói thời gian cũng tặng cho đứa trẻ thông minh nhất, ngoang nhất món quà tốt nhất. Em thấy đấy, thời gian đã để anh lại cho em, vận may của em rất cuộc kém đến mức nào chứ?” Diệp Bổng kéo tay tôi xuống, lại gần hôn tôi, hôn từ mắt đến mũi rồi đến môi, giống như những con thú nhỏ dùng lưỡi để cảm nhận sự tồn tại của tôi. “May mà em vẫn còn đây, em thật tốt, em cần gì anh cũng có thể cho. Thật là tốt, cái cảm giác này mẹ kiếp, tốt thật!”

Nói thẳng ra thì trước đây cái anh không thể cho chỉ là tình yêu mà thôi.

Giờ anh nói có thể cho tôi rồi, nói thực lòng, tôi là chú chim đậu phải cành cây gãy một lần, mười năm sau vẫn sợ cành cong, cứ cảm thấy mọi thứ không có thực. Một ngày nào đó Diệp đại thiếu gia đến nói một câu, xin lỗi, lúc đó anh không được tỉnh táo. Nếu thế thì tiêu đề báo một hôm nào đó của Thần Báo sẽ là: Một bác sĩ của bệnh viện nào đó vì yêu mà sinh hận cùng bạn trai cùng tìm đến cái chết.

“Nghĩ gì mà cười ngốc một mình thế?” Diệp Bổng lấy từ bếp ra hai đĩa bánh chéo.

Tôi sẽ không cho Diệp Bổng biết bên cạnh mình có cài thuốc nổ hẹn giờ đâu, vội vàng chuyển chủ đề, “Anh còn làm đồ ăn ở đây nữa, có thể chuyển về đây ở rồi?”

“Ừm, được rồi, ở đây dùng toàn vật liệu xanh, hai hôm trước Tiểu Tịnh đã cho người đến kiểm tra hàm lượng phóc-man-ê-hít, có thể vào ở rồi.” Diệp Bổng đẩy bánh đến trước mặt tôi, mắt có ánh cười, “Này, ăn đi, lần trước ăn của em một đĩa bánh chéo thịt lợn nấm loại bảy đồng một cân trong siêu thị, hôm nay trả em một đĩa.”

Thì ra anh biết rồi, tôi bực bội chu miệng, không nói gì nhét bánh vào miệng, thật khó ăn. Chả trách mà đồng chí Diệp Bổng lần trước ăn mà lông mày cau lại khổ sở thế.

Tôi mặt dày, hất cằm lên, “Tiểu gia em đây chơi anh đấy, sao nào? Không thích thì anh đi đi.”

Tiểu gia tôi như kiểu người mới phát, trước đây toàn nhai rau xanh với đậu phụ, giờ miệng bắt đầu ăn đầy cá thịt thì bắt đầu kể khổ. Cũng chỉ vì Diệp Bổng yêu tôi nên tôi mới không kiêng dè như thế, cái này gọi là được cưng chiều thì sinh ra kiêu căng.

Diệp Bổng liếc tôi, cái đó gọi là đầy mê hoặc, “Em đã bao giờ thấy sói bắt được thỏ vào hang rồi còn thả đi chưa? Phải ăn bằng sạch cả da lẫn xương mới được.” Nói xong anh còn liếm liếm môi, bộ dạng rất tà ác.

Chủ đề này mà tiếp tục thì chắc chắn tôi khó lòng giữ được trình tiết.

Tôi chuyển chủ đề, “Bánh chẻo không ngon, em không ăn.”

Diệp Bổng cười, “Em muốn ăn gì? Anh đưa đi ăn.”

“Em muốn ăn lẩu dê, em muốn thật nhiều giá và thịt.”

Chúng tôi ra ngoài, Diệp Bổng quần khăn cho tôi, anh mặc bộ thường phục phẳng phiu, bàn tay rất ấm, ánh mắt luôn có nét cười thường trực. Giờ tôi cũng có thể khiến anh vui như thế rồi, khiến anh vui như bản thân có được bảo bối quý nhất thế giới.

Tôi nói: “Nếu anh mãi mãi thế này thì thật tốt.”

Anh lại ghe môi lại, có chút như nũng nịu, “Dù sao em không thể không cần anh.”

Tôi cười dịu dàng nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của anh.

Người đàn ông này sinh ra đã không hoàn toàn là của tôi, anh ấy thuộc về bộ đội, thuộc về nhân dân. Anh ấy có thể hi sinh bản thân, cũng có thể hi sinh cả tôi, vì nước nhà, vì nhân dân.

“Tổ tông của anh, sau này từ từ kể cho anh những việc đã xảy ra trong mấy năm qua nhé, rồi anh cũng sẽ kể hết cho em nghe.” Diệp Bổng tay trái cầm lái, tay phải nắm chặt lấy tay tôi, “Anh nghĩ có một số chuyện không kể thì tốt hơn, sợ em không chịu đựng được, một mình chịu đựng theo thói quen. Có lẽ nỗi sợ hãi khi chẳng biết điều gì mới là đáng sợ nhất phải không?”

Tôi gật đầu lia lịa.

Mọi chuyện dường như bỗng chốc đã tốt hơn, trước ánh mắt của bao người, Diệp Bổng gấp miếng thịt thổi nguội rồi đưa đến miệng tôi, tôi cảm thấy mọi chuyện đã tốt hơn rồi.

Tôi yêu anh ấy, anh ấy yêu tôi.

Sợi dây dài tôi đã thả câu được con cá tôi khổ sở chờ đợi trong nhiều năm.

Nó quả thật rất đẹp, trong bể cá của tôi, con cá bạc kéo theo chiếc đuôi dài trắng, đẹp đến nỗi khiến người ta phải thốt lên kinh ngạc. Hơn nữa con cá của tôi còn ngoan ngoãn, đáng yêu nói với tôi rằng, anh ấy yêu bể cá của tôi, anh ấy yêu tôi.

Nếu tôi đang mơ thì ước gì tôi không bao giờ tỉnh lại.

2.

Tâm trạng đang vui, khí sắc của tôi hồng hào sáng sủa, gặp ai cũng tươi cười vui vẻ.

Người nhận hiến tặng nội tạng đã được xác định, năm, hai mươi tám tuổi, suy giảm chức năng thận, các chỉ số phù hợp với người hiến tặng. Từ ảnh chụp có thể thấy đây là người có tu dưỡng tốt, có khí chất, chắc chắn người phú quý.

Theo trình tự thông thường, người được tặng sẽ không biết thông tin về người hiến tặng, điều này là để tránh việc trao đổi tiền mặt. Những rất nhiều người giàu có đã lãng phí tính mạng vì nguồn thận xa vời kia căn bản là không đáng, thế là có rất nhiều hành động ngầm ai cũng biết.

Khi bệnh nhân đến làm kiểm tra huyết dịch, tôi nhìn qua tấm kính, còn đẹp trai hơn trong ảnh nữa, quanh người anh ta phát ra sự nho nhã từ tận trong xương tủy, da trắng đến gần như trong suốt, do có bệnh nên có chút yếu ớt.

“Bác sĩ đang chặn đường của tôi, xin hãy nhường đường!”

Tôi ồ một tiếng rồi vội lui ra, có một người đàn ông có vẻ như trợ lý mặc bộ vest nghiêm chỉnh theo sát người kia từng bước, thỉnh thoảng đưa tay đỡ. Quả nhiên là thiếu gia nhà giàu, dùng tiền mua quả thận cứ như chơi. Suy nghĩ đó của tôi càng được củng cố hơn khi nhìn thấy cô gái hiến thận.

Trước khi phẫu thuật phải kiểm tra rất phức tạp, khi các bác sĩ chuẩn bị thì cô ngồi yên lặng trên ghế chờ ngoài cửa, cả người được chiếc áo lông màu đen bao phủ, mái tóc đen nhánh dài đến tận lưng, nhìn cô vẫn rất có tinh thần. Từ bàn tay thô ráp nứt nẻ và chiếc quần bò bạc phéch có thể biết cuộc sống của cô khó khăn thế nào. Tôi không biết cô ấy nhận được bao nhiêu tiền, nhưng nhất định cô ấy rất cần số tiền đó, nếu không thì sao đang yên đang lành lại phải làm như vậy?

Cuộc sống không hề dễ dàng, mỗi người lại có khó khăn riêng của mình, chẳng ai đáng thương hơn ai cả.

Theo thông lệ, tôi cẩn thận hỏi han bệnh sử, giới thiệu trình tự gây mê, cô ấy vẫn nghe nghiêm túc, thỉnh thoảng gật đầu tỏ ý mình đã biết. Tôi tưởng cô ấy sẽ có rất nhiều câu hỏi, ví dụ như... có nguy hiểm không, có để lại sẹo không, vân vân. Thế nhưng cô ấy chẳng hỏi gì, chỉ ngồi đó.

Tôi nói: “Cô không phải sợ, khi phẫu thuật sẽ không có bất cứ cảm giác gì đâu!”

Nghe thế cuối cùng cô ấy ngẩng lên, nhìn trái nhìn phải xác định không có người, bàn tay phải vẫn luôn nắm chặt của cô bỗng nhét vào túi áo tôi. Tôi sờ vào thì ngẩn người, là phong bì, tôi toát mồ hôi, đến từ chối cũng không biết nữa.

Ánh mắt cô gái ấy như phát sáng, tuy có vẻ quẫn bách nhưng rất chính trực, “Tôi vẫn đang học đại học, không có nhiều tiền, thật ngại quá!”

Bác sĩ chữa bệnh, bác sĩ gây mê giữ mạng, rất nhiều bệnh nhân đều có thói quen đưa phong bì cho bác sĩ gây mê trước khi làm phẫu thuật. Nhưng chúng tôi cùng lắm là nhận hoa quả từ bệnh nhân, tiền thì thật sự không dám nhận. Nếu bị người ta nắm thóp thì sự tình sẽ rắc rối lắm.

Tôi trước nay đều rất vô tư, bỗng nhiên cảm thấy khó chịu, nhét lại phong bì cho cô ấy, “Chúng tôi có qui định không được nhận phong bì của bệnh nhân.” Nhìn gương mặt nhăn nhó đó, tôi buột miệng, “Cô rất cần tiền đúng không? Nếu không thì cũng không bán thận. Tôi cầm tiền của cô thì tôi có còn là con người nữa không?”

Cô ấy sưng người, “Tôi không phải...”

Không phủ nhận mới là bất thường, nhất định về mặt tôi sẽ là không tin, cô ấy cũng rất biết quan sát sắc mặt của người khác, rất nhanh đã im lặng không giải thích gì nữa.

“Cảm ơn.”

Tôi không biết nên nói gì nữa, gãi đầu đi mất.

Buổi tối, sau khi tan làm, Diệp Bổng đến đón, tôi vào xe là ngồi yên bất động, trong lòng có phần bức bối, để mặc cho anh thắt dây an toàn, rồi lại mặt dày hôn lên mặt tôi hai cái.

“Cô thiếu nữ xinh đẹp đầy sức sống ơi, sao hôm nay ủ ê thế này?”

“... Thứ tư tuần sau cô thiếu nữ xinh đẹp đầy sức sống này sẽ có lần đầu tiên của mình.”

“Chúc mừng em, em căng thẳng à?”

Tôi thở dài, “Cũng không hẳn, tuy chưa làm bao giờ nhưng em nhắm mắt cũng tìm được ven.”

“Thiên phú à?”

“Ừm, ghen tỵ không?”

Chúng tôi đi ăn cơm, trước đó bạn Kha Hạnh Hương mời tôi ngồi xe đi dạo buổi đêm, nhưng tôi thấy sắp quên bạn nên từ chối cô ấy. Diệp Bổng đưa tôi đến bờ hồ ăn cá, nếu rảnh rỗi và có tâm trạng thì có thể mang cần đến câu. Tôi chọn con cá to nhất trong bể của ông chủ để nướng, rồi xào thêm đĩa cải chíp. Tôi cùng Diệp Bổng nằm trong góc sofa ngắm hồ qua cửa kính.

Có người thả đèn lồng bên kia hồ, ánh đèn ngũ sắc sáng nổi bật trong màn đêm, trên bầu trời như ẩn hiện hình một con rết, nhìn tựa biểu tượng của màn đêm.

“Em không còn như trước nữa rồi.” Diệp Bổng nghịch bàn tay tôi, “Trước đây chỉ cần nhìn thấy anh là mắt em sáng lên, giờ thì tỉnh lặng nhiều hơn rồi.”

“Em trưởng thành rồi mà, con cũng có rồi, còn diên diên khủng khủng như xưa thì có đàn ông nào thích nữa chứ?”

“Anh thích, anh thích thật đấy!”

Tôi cười dựa đầu lên vai anh.

“Em không tin à?”

Tôi lắc đầu.

Anh dùng hai tay ôm tôi rất chặt, tôi đành ngẩng lên nhìn anh.

Diệp Bổng nhe răng cắn tai tôi, không nhẹ cũng không mạnh, như muốn cắn cào, mà cũng giống như đang ve vãn tôi. Tôi trừng mắt, “Anh và chị Nguyệt trước đây cũng thế này?”

Anh ấy càng hơn hớn, “Em ghen à?”

“Hai người còn thế nữa à?”

“Thế nào cơ?”

“Lên giường! Làm tình! Make love!”

Diệp Bổng bị tôi hỏi đến nghẹn họng, vô cùng chán nản ngã ra sau, “... Người ta nói sợ nhất là bị bạn gái hiện tại hỏi về bạn gái cũ. Giờ anh cũng muốn cắt cả nó đi nữa đấy.”

Tôi nói với giọng kỳ quái, “Được thôi, mai em hỏi thầy xem có phẫu thuật đó không. Đúng rồi, anh có thể báo phí tiêu dùng đúng không? Để em tìm người làm cho anh cái giấy giả, chúng ta moi chút tiền của đội.”

Diệp Bổng làm giọng thành eo éo, “Thế sau này em không được chê người ta đâu đấy.”

Tôi cười ngặt nghẽo, cá nược được mang lên, Diệp Bổng nhặt hết xương rồi gấp vào bát tôi. Anh vẫn nhớ tôi ăn như rồng cuốn, lần nào ăn cá cũng bị mắc xương, bị cắn suốt hai ngày mới nuốt trôi được nó.

“Em còn nhớ lần đến đội thăm anh không?”

Chủ đề được chuyển quá nhanh, mà đến đội thăm anh cũng đã là chuyện mấy năm trước rồi, chẳng phải kí ức gì vui vẻ. Diệp Bổng cúi mặt nhặt xương, bàn tay anh ấy màu vàng nhạt, ngón tay thô ráp, tôi cảm nhận được rất rõ khi anh nắm tay tôi.

“Em là như thế, đột nhiên chạy tới khiến người ta bất ngờ. Thật ra trong lòng anh vui lắm, nhưng... khi ấy... là lúc anh thảm hại nhất. Từ nhỏ đến lớn anh đều rất thuận lợi, vì học nhanh, cũng thông minh nên cảm thấy không có gì mình không làm được. Vì bố anh là quân nhân, từ nhỏ chịu ảnh hưởng của ông, anh cảm thấy làm lính chắc chắn là phải làm bộ đội, tay cầm súng làm nhiệm vụ khó khăn nguy hiểm nhất, bảo vệ tổ quốc, bảo vệ nhân dân. Cuối cùng cũng thành hiện thực, với một lòng nhiệt huyết gia nhập quân đội, lại còn được gọi vào đội đặc chủng.”

Cuối cùng tôi cũng nhận ra Diệp Bổng đang tâm sự với tôi về cuộc sống và những điều anh ấy đã trải qua trong những năm qua. Những điều này tôi không hề biết, trong tiềm thức có lẽ tôi không muốn biết anh đang làm gì. Tôi sẽ đau lòng, sẽ đau lòng mãi. Vì thế những điều không hay tôi cũng chỉ kể qua một hai câu, tôi sợ anh ấy sẽ đau lòng.

“Ở đó ai cũng có sở trường, ai cũng rất ưu tú, anh vào đó căn bản chẳng là gì hết. Ở đó cái không thiếu nhất chính là nhân tài. Trước hay nói “lần này liều thôi”, khi ấy mới biết thế nào là liều mạng. Giữa mùa đông mặc áo may ô ngâm mình dưới bùn đất đối kháng tự do. Giữa trời nắng gắt vác súng, đeo ba viên gạch đứng bất động hai tiếng đồng hồ. Lại còn đứng xong thì nhặt gạo, dưới ánh nắng chói chang, nhặt từng hạt từng hạt gạo dưới đất. Ban đầu đứng là sắp phát điên, bọn anh còn có một người bị bệnh sợ gạo, trong nhà ăn chỉ ăn bánh bao, nhìn thấy cơm là muốn nôn.”

Tôi phì cười.

Diệp Bổng cũng cười, mắt cong lên, “Sau đó thì tốt hơn, nhặt được nhiều gạo rồi, gió rét hay nắng gắt, ngày nào cũng kiên trì rèn luyện thân thể và tinh thần vững như bàn thạch. Sau đó trong một lần diễn tập, anh

ôm sủng đứng im tại điểm bắn tĩa suốt hai ngày khiến bên địch ở bên kia kêu trời kêu đất nhưng không dám lộ diện, anh sáng khoái chết được! Nhưng trước đó anh từng nghi ngờ bản thân, anh cảm thấy mình không dành cho nghề này. Thật sự anh đã từng nghĩ sẽ làm việc bàn giấy... Lúc đó em đến tìm anh, may mà em đến!”

22. Chương 22: Chương 9.2

Type-er: Thanh Dâng

3.

Tôi không ngờ Diệp Bổng lại nói vậy, dù sao lần đó Trương Miên khuyên tôi đừng đi, nói Diệp Bổng rất bận không có thời gian cho tôi. Tôi chỉ muốn đến nhìn anh một cái, tôi nhớ anh đến phát điên rồi. Trong quân đội không cho dùng di động, điện thoại thì đều có ghi âm, nhưng dù vậy tôi cũng không tìm được anh. Huấn luyện bí mật, ba tháng. Không biết người còn sống hay đã chết, nghe Trương Miên nói trong huấn luyện không thể tránh khỏi sự cố ngoài ý muốn.

Thế là tôi đi, đến nơi đó lạ lẫm với cả cuộc sống và con người, tôi vào khu tiếp đón và sau rất lâu mới tìm được anh ấy.

Tôi vẫn nhớ, khi vừa nhìn thấy Diệp Bổng là tôi bật khóc.

Diệp Bổng của tôi, mười sáu tuổi lần đầu nhìn thấy anh ấy, tôi nghĩ đến câu “tán là um tùm, hoa đào sáng rực.” Con người tươi trẻ ngồi ngồi chỉ mấy tháng không gặp mà anh đã như chiếc lá rụng, vừa đen vừa gãy, đến ánh mắt cũng hiện lên vẻ mệt mỏi.

Anh nói: “Sao em lại đến đây?”

Đó chắc chắn không phải giọng điệu đón chào.

“Anh nhớ hôm gặp em, anh vừa bị giáo quan mắng, rất thảm. Em đứng ở cửa chờ anh, từ xa anh đã thấy em vui vẻ đùa nghịch với mấy viên đá... Rất lâu anh không dám lại gần mà chỉ đứng đó nhìn em... Em quá đẹp, giống như bông hồng nhỏ. Nói ra thì buồn cười, anh như kẻ háo sắc trốn trong góc lén nhìn em mười mấy phút, sao một người tốt như thế lại một lòng với mình như thế, sao trước đây không nhận ra cô ấy tốt như vậy.” Diệp Bổng hơi ngoảnh lại, gương mặt hơi đỏ, nhưng khi em nhìn thấy anh thì không còn sự vui vẻ nữa, em sưng người rồi có vẻ như muốn khóc. Dù là vậy nhưng cũng phải miễn cưỡng mỉm cười, nhìn về mặt đó... anh thực sự... không muốn nhìn thấy thêm lần nào nữa... Lúc đó anh nghĩ mình không thể rút lui, không thể để em coi thường anh. Sau đó em về không lâu thì gọi điện cho anh nói muốn ly hôn, muốn sống một cuộc sống bình thường, anh thậm chí khóc cả buổi tối, rồi đồng ý. Khi ấy anh cứ cảm thấy em ở bên anh sẽ không hạnh phúc, haiz, không phải anh đã quá ngu ngốc sao?”

Thì ra còn nhiều nội tình như vậy, tôi sưng sờ, thì ra Diệp Bổng coi trọng tôi như vậy, hơn nữa còn từ lâu như vậy rồi. Thật không hiểu anh ấy gốc hay là tôi gốc hơn.

“Diệp Bổng, anh là đồ tồi!” Tôi nói, cơ cũng không nuốt nổi nữa, tôi nghiêng rằng đứng dậy đi ra ngoài, “Em muốn về nhà.”

Anh ấy định giữ tôi lại nhưng tóm không trúng, tôi chạy ra cửa, khi mở cửa xe taxi thì bị anh giữ lại.

“Tổ tông à, em làm sao thế?”

“Em muốn về nhà! Em muốn về nhà! Em muốn về nhà! Anh nghe không hiểu à, đồ tồi nhà anh!”

Tôi nghĩ mình sắp nổ tung rồi, nhất định tôi phải phát tiết, nếu không sẽ không chịu nổi nữa. Diệp Bổng ôm chặt lấy tôi, tôi nghiêng rằng đâm đá lên người anh, mãi đến khi anh ấy nhét tôi vào xe tôi mới lấy khăn che mặt, mặt kệ anh.

Có lẽ vì đi làm quá mệt, lên xe không lâu là tôi ngủ mất.

Khi tỉnh lại thì tôi đang nằm trong chăn êm nệm ấm, dưới ánh đèn vàng mờ ảo, tôi thấy tấm rèm trắng. Diệp Bổng đặt quyển sách xuống, cánh tay tôi đang gối nhắc lên, tôi lập tức đối diện với anh, trong mơ màng tôi nhớ lại câu anh nói khi chúng tôi ăn cơm, trong lòng thấy xót xa, tôi lại bật khóc.

“Nếu anh đã yêu em, tại sao lại bỏ em? Anh có biết sau khi biết mình mang thai em đã vui và sợ hãi thế nào không? Sợ anh không cho em sinh. Em vẫn luôn nghĩ làm thế nào để nói với anh, nhưng bố đột nhiên qua đời, hằng ngày mẹ chẳng làm gì cả, chỉ khóc thoi. Em sợ lắm! Nhưng em không thể tìm được anh, gọi điện cũng chỉ được nói là anh đi diễn tập rồi, tìm thế nào cũng không được. Khi ấy em đã nghĩ, em chẳng còn gì nữa, anh không cần em cũng chẳng sao, em cần con, vì đứa trẻ này mẹ em mới bình tĩnh lại được.” Tôi khóc dữ hơn, “Em cũng là đồ tồi, sao em không cho anh biết chứ? Tại sao em lại không nói chứ?”

Giờ nói ra tựa như mơ vậy, không thể nói chúng tôi gặp nhau sai thời điểm. Bất luận là sớm hay muộn, dù thế nào thì tôi cũng không thể vượt qua được cái gọi là thanh mai trúc mã. Chỉ là may là tôi đủ kiên trì, còn Trác Nguyệt thì không, thần vận mệnh quả thật thiên vị những người cố gắng.

Tôi khóc nức nở, nấc lên liên tục, Diệp Bổng vừa vỗ về vừa dỗ dành, đau lòng đến mức mắt cũng ươn ướt.

“Anh xin lỗi, xin lỗi...”

“Xin lỗi thì có tác dụng gì chứ?” Tôi khóc đủ rồi, không khí trong phổi cũng đủ rồi, ngồi bật dậy, một tay chống hông, một tay chỉ vào mũi anh, giọng nghèn nghẹt nói, “Anh nói xem còn dám có lần sau nữa không? Còn xin lỗi? Xin lỗi cái khi gì? Anh nói xem sau này anh sẽ làm thế nào?”

Diệp Bổng ngẩng đầu, ánh mắt lấp lánh, nghiêm túc hứa hẹn.

“Sau này anh đuổi em chạy, nếu em không cần anh nữa thì bảo anh cút, em không cần anh... nhưng anh nhất định vẫn sẽ mặt dày ở sau em, giống như con chó chớ ngốc vậy, đánh thế nào cũng không đi.”

Tôi cười, lao tới ôm chặt lấy cổ anh.

Anh lật người đè lên tôi, rồi như ma cà rồng hút máu người lao tới hôn, lưỡi tôi như sắp bị anh cắn nát rồi nuốt mất rồi. Đôi mắt anh gần thế này, chất chứa đầy tình cảm nồng nhiệt ẩn chứa dưới ánh nước long lanh. Tôi giữ lấy cái tay không yên phận của anh, cười tinh quái, “Tỉ lệ thành công 50%.”

“Hả?” Anh không được tỉnh táo cho lắm, lại muốn hôn tiếp, nghĩ một lát cuối cùng cũng hiểu tôi nói gì. Tôi từng có hai lần cùng anh. Lần đầu tiên anh uống rượu say làm loạn, lần thứ hai tôi đến thăm anh ở khu đón tiếp, anh cũng có bảo vệ rồi, nhưng nói thế nào nhỉ, aizz, nhưng giống như quảng cáo Durex đã nói: “Chúng các bạn đã dùng sản phẩm của đối thủ chúng tôi, ngày của những người cha vui vẻ!” Diệp Bổng lật người xuống, đập giường liên hồi, chán nào vui đầu vào chăn, tôi không nhịn được đập giường cười lớn.

“Em đói rồi.” Tôi nói.

“Được, tổ tông của anh, để anh làm mi nuôi con lợn em béo quay rồi đến Tết giết thịt.” Diệp Bổng uể oải bò dậy, đi đến cửa quay lại đặc ý nói với tôi, “À phải, giờ là hai giờ sáng, lúc mười một giờ hơn mẹ chúng ta gọi vào di động của em, anh nhận máy, nói là đang ở cùng em tại nhà mới của chúng ta.”

Nói rồi anh cười gian xảo chạy vụt đi mất.

Tôi dẫn ra một lúc rồi chui vào chăn hét lớn: “Diệp Bổng, em giết anh! Em chưa nói với mẹ là ở cùng anh mà! Em vẫn chưa nghĩ xong nên nói thế nào mà! Em phải giết anh!”

Diệp Bổng ở bên ngoài cười sấp sập nhà, đúng là ác độc.

Sáng hôm sau tôi về nhà thay quần áo, người đẹp Điền đang ăn sáng cùng với Tiểu Lê, thấy tôi về cũng không trêu ghẹo gì, chỉ làm ra vẻ thần tiên bói toán trước đây, cười một cách thần bí khó hiểu.

Tôi nói: “Người đẹp, làm bữa sáng cho con chưa?”

Tiểu Lê ngạc nhiên: “Mẹ chưa ăn sáng với bố sao ạ?”

Tôi háng giọng, trừng mắt nhìn nó thì lập tức nhận lại một cái lườm của đứa nghịch tử. Tôi ngồi ăn sáng trong âm trạng thấp tha thấp thỏm, da mặt có dày thế nào thì cũng qua cái tuổi phản nghịch rồi. Khi tôi đưa Tiểu Lê ra khỏi nhà, người đẹp Điền ung dung nói với tôi: “Lần sau đừng đợi ở cổng tiểu khu của Diệp

Bỗng nữa, hôm khác tìm một nơi hai nhà ăn bữa cơm, người ta cũng nhận con rồi, còn giấu giấu diếm diếm, tưởng mẹ cô mù rồi chắc?”

Tôi đưa Tiểu Lê chạy mất, đến cổng tiểu khu thì có tiếng còi xe của Diệp Bổng.

“Bố!” Tiểu Lê chạy lại, chu mỏ lên than thở, “Tại mẹ ăn chậm quá, bố mau đưa con đến nhà trẻ đi!”

Là thế này, tuy Diệp Lê chưa bao giờ oán hận rằng mình không có bố bên cạnh, nhưng ở nhà trẻ có một số đứa trẻ hư hỏng cứ chỉ vào mặt bảo nó không có bố. Dù Diệp Lê có thần kinh vững vàng nhưng nó vẫn là trẻ con, thấy Phó Kim Ngôn ngày nào cũng được bố đưa đến trường cũng thấy ngưỡng mộ.

Nó trước nay vẫn là đứa trẻ dễ hài lòng, bỗng nhiên có bố đưa đi học, mũi cứ nhần lại, rõ ràng vui chết được mà còn giả bộ, đúng là đáng yêu!

Còn Diệp Bổng cũng vui vẻ thích ứng được với vai trò của người bố. Tôi trước nay không hề biết anh thích trẻ con đến thế, khi ở cùng Tiểu Lê anh cứ như đứa trẻ vậy. Hai người ở cạnh nhau, đồ chơi người lớn chơi với đồ chơi trẻ con, cuộc sống thật kì diệu.

Tôi nhìn những ngọn cây vụt qua cửa sổ xe nghĩ lung tung.

“Chiều anh đón con tan học rồi đón em nhé?”

“Chiều em phải lên lớp. Mà anh rảnh thế à, không phải đến đội sao?”

“Em không biết à, vì lần trước anh không phục tùng mệnh lệnh, anh Phó cho anh tạm nghỉ, ở nhà đóng cửa hối lỗi.” Anh ủ rũ nói, “Lần này chưa biết chừng còn bị chuyển sang làm văn phòng.”

Tôi cười, “Làm văn phòng? Không thể nào, anh ấy vốn rất quan tâm anh, lúc đó nổi giận cũng vì lo lắng thôi. Rõ ràng là anh ấy cho anh nghỉ ngơi, dì là ba kỳ, có lẽ đến Tết được đã là rất tốt rồi...” Nói xong tôi mới nhận ra mình lại bị bệnh nghề nghiệp, lén nhìn sắc mặt anh. Anh gác tay lên cửa sổ xe, bàn tay đỡ trán.

Mãi lâu sau anh hỏi: “Em vẫn gọi là dì?”

“Thế em phải gọi là gì?”

“Em nói xem?”

Tôi buột miệng: “Dì.”

“...”

4.

Một ngày trước phẫu thuật, tôi diễn tập trong đầu một lượt những việc ngày mai phải làm. Dù sao cũng là lần đầu tiên, thận trọng một chút chẳng có gì sai cả. Chiều khi đi lấy nước tôi gặp Vu Nhã Chí cũng đang lấy nước.

“Căng thẳng không?”

“Anh nói ca phẫu thuật ngày mai?” Tôi thấy lạ, “Sao anh lại quan tâm đến tôi thế?”

Vu Nhã Chí không để tâm đến thái độ của tôi, “Anh nghe nói, trợ lý của bệnh nhân kia biết bác sĩ gây mê là người mới nên tìm đến viện trưởng. Lúc này viện trưởng mới biết chủ nhiệm Lương đối bác sĩ gây mê, tức đến mức ném vỡ cốc trà, quát mắng chủ nhiệm Lương thậm tệ. Nhưng chủ nhiệm Lương kiên quyết can em, nói là có vấn đề gì cứ tìm ông ấy. Xem ra thầy em cũng thật nhanh trí, sát hạch cuối năm cùng với đổi máu, ông không cho em làm tiểu phẫu chính là mong em một bước lên trời.”

Tôi biết sự trông chờ của thầy đối với tôi, học sinh nhiều như vậy thầy chỉ để tâm đến tôi. Nếu làm tốt ca phẫu thuật này là tôi có thể đứng vững trong bệnh viện. Khoa gây mê đang thiếu người, thầy hi vọng qua thời gian thực tập tôi có thể đi làm luôn.

Tôi đùa với anh ta, “Tôi biết chứ, trán của thầy bị tím một mảng, nhìn như gấu mèo ấy.”

Vu Nhã Chí thở dài, “Thầy làm liều mà em cũng dám làm theo. Cơ hội tốt nhất thường đi với sự mạo hiểm lớn nhất. Nếu xảy ra chuyện gì, nó liên quan đến mạng người đấy...”

Tôi cười, “Vu Nhã Chí, anh yên tâm, viện trưởng là chú ruột của thầy, dù xảy ra chuyện thì vẫn còn viện trưởng. Viện trưởng cũng mong thầy một bước lên trời. Hai bọn em sư đệ tình thâm, còn được lên Thần Báo nữa đấy.”

“Em...” Anh ta nổi giận, “Em lấy đâu ra sự tự tin như vậy. Trong phẫu thuật có rất nhiều điều bất ngờ, em có thể đảm bảo một trăm phần trăm thành công không?”

“Cho dù là bác sĩ ngoại khoa lão luyện nhất cũng không thể đảm bảo trăm phần trăm thành công, nhưng em có thể bảo đảm khâu của em không xảy ra vấn đề gì... ít nhất cũng không xảy ra vấn đề kĩ thuật.” Còn việc dựa vào đâu có nhiều tự tin như thế, tôi nghĩ một chút rồi nói, “Tự tin có từ trực giác của em, em cảm thấy có lẽ không vấn đề gì?”

“Cảm giác? Chỉ dựa vào cảm giác mà em gây mê cho người ta?”

Tôi biết Vu Nhã Chí cũng vì muốn tốt cho tôi, vì thế tôi rất thẳng thắn nói, “Anh nói đúng, đúng là em không giỏi gây mê, chỉ dựa vào cảm giác. Nhưng em thích gây mê, vì thế mới cố gắng đi theo hướng này. Thật ra em giỏi nhất là...” Tôi nhìn quanh không thấy ai rồi mới nói, “... Khoa não, không tin anh hỏi sư nương xem, là em sợ cướp mất bát cơm của anh, nếu thành vợ chồng, tôi cấp cao hơn anh thì thể diện của anh biết để đi đâu. Ai ngờ hai ta không thành.”

Nhân lúc Vu Nhã Chí chưa kịp phản ứng phun lửa thiêu chết tôi, tôi đã cầm bình nước chạy mất dạng.

Đây là ca phẫu thuật cấy ghép nội tạng sống thứ hai của bệnh viện tôi, các chỉ số phù hợp, một người đồng ý hiến, một người đồng ý nhận, có đủ thiên thời, địa lợi, nhân hòa. Nhìn từ góc độ kĩ thuật khoa học, chỉ cần sau khi ghép không có phản ứng bài xích thì khả năng cơ thể nhận sẽ sống có thể lên đến 95% - đương nhiên chúng tôi đều sợ xảy ra trường hợp 5% còn lại.

Ngày hôm sau, trước khi phẫu thuật, Diệp Bổng gọi cho tôi, “Tổ tông của anh, tâm trạng lúc này thế nào?”

“Rất tốt, anh thì sao?”

“Anh?” Anh ấy cười, “Anh đợi em cùng ăn tối.”

Tất máy rồi tôi nghĩ, tối nay ăn gì nhỉ?

Tôi vào phòng phẫu thuật kiểm tra trước thiết bị một lượt, rồi khử trùng. Sau khi chủ nhiệm Lý của khoa gây mê đến, ung dung gặt đầu bảo tôi bắt đầu. Cô gái nằm trên bàn phẫu thuật, yên lặng nhìn tôi. Tôi nghĩ có rất ít người muốn lộ ý nghĩ trước mắt cô ấy. Ánh mắt quá sắc bén, nhìn thấu lòng người.

Y tá bật máy thở, cô ấy bỗng nói: “Nhất định phải thành công.”

Đương nhiên ai lên bàn mổ cũng muốn như thế, cô ấy nhìn tôi rồi bỗng cười, “Nếu không được thì tôi sẽ cho anh ấy quả bèn phải.”

... Lần này tôi nhận ra điều gì đó, chàng trai trắng trẻo tựa ngọc kia hình như cũng rất hấp dẫn các cô gái, vậy thì không phải vì tiền.

Tôi không kìm được nhìn cô gái thêm một chút.

Chủ nhiệm Lý hắng giọng, tôi lập tức bắt tay vào làm. Trước tiên là gây tê cục bộ, xác định bệnh nhân không thấy đau rồi tôi mới tìm điểm để tiêm. Chủ nhiệm Lý mở to mắt đầy phấn khích, nhìn ông bảy giờ chẳng ra dáng một vị tiên bối mà giống lão ngoan đồng hơn.

“Em chắc chắn?” Thầy nói về điểm tiêm.

“Vâng.”

“Dựa vào đâu mà tự tin vậy?”

“Cảm giác ạ.”

Chủ nhiệm Lý cười, “Rất tốt.”

Nhưng khi lấy thuốc thì ông hơi nhướn mày, “Hơi ít thì phải?”

“Không ít đâu ạ, thời gian phẫu thuật không dài.”

“...”

Rồi thầy tôi vào, toàn bộ trang phục đã được khử trùng, chủ nhiệm Lý vỗ vỗ vai thầy, bật ngọn đèn lên rồi đi mất. Thầy nhìn tôi, tôi nhún vai chớp mắt đầy vô tội, thầy cũng nhún vai, đúng là ông già thiếu trách nhiệm.

Sau khi gây mê thì không còn việc của tôi nữa, tôi đứng bên cạnh vừa quan sát thiết bị và tình trạng bệnh nhân, vừa nhìn thầy mổ. Vết cắt trên phần hông không lớn, nhưng thủ pháp rất nhanh, rất điêu luyện. Thật ra trước đây khi thầy cho tôi cùng phẫu thuật tử thi thì tốc độ còn khủng khiếp hơn, đúng là “Jack the Ripper” (*) thời đại mới.

(*) Kẻ sát nhân hàng loạt bí hiểm tại London thế kỷ 19, chuyên mổ bụng giết người.

Thời gian trôi qua dưới ánh đèn bàn mổ, tình hình khá tốt, ngoài việc bác sĩ trợ lý không cầm chắc kim cầm máu suýt nữa bị chảy máu thành tia, huyết áp hạ nhanh chóng ra thì tình hình rất tốt. Khi thầy lấy quả thận ra rồi ra hiệu, tôi chạy lên tầng mổ tầng trên bắt đầu gây mê. Anh trợ lý nghiêm chỉnh kia đang ngồi bên ngoài, thấy tôi chạy lại thì nhún mày.

Tôi vào phòng mổ, nhìn quanh thì toàn thấy những nhân vật có tuổi nghề cao, chẳng trách mà khi nghe bác sĩ gây mê là người mới thì người trợ lý kia lại phản ứng mãnh liệt như thế. Có tiền thật tốt, cái gì cũng mua được.

Nhưng chàng trai kia thì rất thoải mái, “Xin hỏi tình hình của người hiến tặng thế nào rồi?”

Vì đã nói về việc bảo mật thông tin của người hiến tặng, tôi vừa làm vừa nói chuyện qua loa với anh ta để phân tán sự chú ý, dù sao thì tôi cũng không nỡ làm mỹ nhân bị đau.

“Ca mổ rất thuận lợi, thận cũng rất đẹp.”

Anh ta ngạc nhiên, “Thận cũng có xấu đẹp sao?”

“Ý tôi là màu đẹp.”

Anh ta cảm lạnh một lúc rồi hỏi: “Người đó là nam hay nữ? Bao nhiêu tuổi?”

Tôi làm như cảm giác không nghe thấy gì hết, anh ta cười cười hồi lỗi không hỏi nữa. Khi thầy tôi lên thì trên này đã chuẩn bị ổn thỏa. Ca mổ tiến hành rất thuận lợi, kết thúc sớm hai mươi phút so với tôi dự tính. Khi rửa khoang bụng và khâu lại, tôi vươn vai, ngáp một cái, mọi người trong phòng mổ đều cười. Sau khi được chuyển vào phòng theo dõi, có người tiến lại trêu tôi, “Con này, tay có run không?”

“Run chứ, đói bụng nữa, đang nghĩ xem tối nay ăn gì.” Tôi nhìn phòng mổ bữa bọn đầy máu, “Để chúc mừng ngày ra quân đại thành công, tối nay sẽ ăn thận lợn nước!”

“Đứa trẻ này thật điên rồ, làm thế nào mà lớn được vậy?”

“Lại còn không, không biết là học sinh của ai...”

Thầy tôi phản đối, “Này này anh Trịnh, anh tưởng mình tốt lắm à? Cả ngày trêu hoa ghẹo liễu, đúng là hạ lưu vô sĩ.”

“Không tồi, thành ngữ rất tốt, tôi rất vui!” Thầy Trịnh biểu dương.

Đàn ông gặp nhau là bắt đầu cao hứng, đặc biệt là bác sĩ ngoại khoa, bắt đầu chửi mắng hết từ y tá trưởng đến các cô y tá xinh đẹp khác. Thật ra cũng thật vô vị, tất cả ai cũng thành gia lập thất cả rồi, thỏ không ăn cỏ gần hang. Tuy thầy tôi không có vợ, thậm chí bạn gái cũng không nhưng tôi biết có lẽ thầy rất khó yêu.

Kể ra thì chuyện xưa như trái đất, khi đó thầy tốt nghiệp nghiên cứu sinh ở Học viện Y học, đến Viện thực tập, yêu một cô gái. Nhưng đáng tiếc đó lại là bệnh nhân, lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, hai người qua lại

hai năm, toàn là nước mắt và máu. Thầy thật bất hạnh, cô gái ấy qua đời, longfn hiệt tình của thầy cũng theo đó biến mất.

Giờ thầy chỉ biết sống vào cái miệng và đứa học trò không nghe lời lắm là tôi đây.

Nhiều người không thể tìm được người mình yêu thì tìm đại ai đó môn đăng hộ đối rồi cưới. Nhưng tôi và thầy về mặt này rất giống nhau, chúng tôi thà không có chứ không thể làm tạm bợ kiểu đó – cho dù về già lẻ loi hiu quạnh một mình thì đó cũng là chuyện của mấy chục năm nữa.

Hơn nữa sông có khúc, người có lúc, người làm bác sĩ lại càng cởi mở hơn về điểm này.

Tan làm tôi đến bệnh viện quân khu thăm mẹ Diệp Bổng, anh ấy đã đón Tiểu Lê tan học về. Đến cửa phòng bệnh, đang định mở cửa thì tôi nghe thấy giọng nói dịu dàng của Trác Nguyệt: “Khi Tiểu Lê lớn, cô Trác sẽ đưa cháu đến sa mạc Gobi, các chú cầm súng đứng nghiêm trong gió cát đẹp trai hơn bố cháu nhiều.”

Tiểu Lê vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, “Thật không ạ? Thật không ạ?”

“Đương nhiên rồi, cô móc tay với cháu nhé!”

Tôi rất muốn nói với cô ta, móc tay với Diệp Lê chắc chắn nó sẽ nói cô là ấu trĩ. Tôi chưa cười thắm xong thì thấy Diệp Lê phấn khích thò tay ra. Tôi ngạc nhiên, tôi suýt nữa quên mất nó mới chỉ là đứa trẻ có mấy tuổi, nhưng con trai chưa bao giờ dành vẻ ngây thơ đó cho tôi.

Xem ra con trai tôi và Trác Nguyệt quan hệ rất tốt.

“Sao không vào đi?” Bổng Diệp Bổng ở đằng sau vỗ lên đầu tôi.

Anh đang cầm bình nước nóng, tôi không biết nói gì cho phải.

Anh nhìn sắc mặt tôi, “Em mệt à? Ca mổ không thuận lợi sao?”

“Không, rất thuận lợi.”

Anh cười, dường như còn vui hơn tôi, tay nhéo lên má tôi.

5.

Từ sau hôm đó, tôi được điều đến khoa gây mê. Là người chủ nhiệm Lý và thầy giáo cần, lệnh điều chuyển do viện trưởng phê duyệt, tôi trở thành người nổi tiếng của bệnh viện. Chuyện này rồi nhà trường cũng biết, ai cũng biết giáo sư Phùng dạy dỗ được một tinh anh, cuối năm còn có học bổng nữa.

Nhưng nổi tiếng cũng chẳng phải chuyện gì tốt, ví dụ như tôi đã kết hôn rồi có con cũng bị lôi ra nói, mà lại còn rất chần động. Ánh mắt họ nhìn Vu Nhã Chí đều có thêm phần sùng bái. Nói chung niềm vui bất ngờ hết đợt này đến đợt khác, những người không ăn được nho chua xót nói, thiên tài đều có điểm kỳ quái.

Vu Nhã Chí cũng thể hiện sự quan tâm thích đáng đến việc này, ví dụ như châm chọc, khiêu khích. Anh ta là thế, chẳng có ý xấu gì với tôi, nếu tôi trở nên xấu xa thì sẽ xấu hơn anh ta vạn lần. Trước đây là người yên hai bên còn giữ ý, một thân sĩ điềm tĩnh, một cô gái xinh đẹp đáng yêu – giờ thì hai con yêu quái đã hiện nguyên hình, nhưng lại cũng có thể làm bạn.

Kỳ nghỉ của Diệp Bổng đến tận tháng hai năm sau, mẹ anh cũng đã được về nhà dưỡng bệnh, anh cùng bố ở nhà cùng bà. Thời gian không còn nhiều, thế là mẹ Diệp Bổng đề nghị hai gia đình cùng ăn bữa cơm, tôi đồng ý. Điều khiến tôi ngạc nhiên là mẹ rất vui – dù sao thì bà cũng hi vọng tôi được hạnh phúc.

Cuối năm tôi rất bận, bệnh nhân thì không có kỳ nghỉ, có những người còn hoãn đến kỳ nghỉ có thời gian rảnh mới làm phẫu thuật.

Hạnh Tử gọi điện cho tôi, vừa mở miệng đã nói, “Quả Quả, nạo thai ở bệnh viện cậu làm thế nào?”

“Ai làm?”

“Tớ làm.”

“Không thể giữ lại sao?”

Cô ấy cười lớn, “Cậu tưởng tớ là cậu chắc?”

Đúng vậy, thời đại bây giờ khác rồi, các cô gái nạo thai còn đơn giản hơn chọn mua bộ quần áo màu gì. Nhưng tôi nghĩ đến con của Hạnh Tử, có lẽ là gái, sẽ điềm tĩnh như cô ấy, sau này có thể sẽ trở thành cái đuôi của Tiểu Lê, tôi thầm cảm thấy có chút nuối tiếc.

Cô ấy đến bệnh viện tìm tôi, ngồi trên ghế chờ bên ngoài phòng khám, khí sắc không tồi, móng tay sơn đỏ, môi cũng đánh son đỏ thắm, giống như con gái nhà quý tộc thế kỉ 18.

Tôi chỉ vào môi cô ấy, “Tổ tông của tôi, cậu đừng đùa nữa đi!” Nói rồi tôi tiến lại định dập thuốc, lần trước cô ấy bảo tôi khách hàng của cô có sở thích rất cổ chấp, nhất định phải có một phiên dịch biết hút thuốc. Vì công việc béo bở này mà cô ấy đi học hút thuốc, sau đó thật sự hút được, người đàn ông đó còn nhiệt tình theo đuổi khiến Hạnh Tử phiền gần chết.

Có lẽ nói câu này với người chuẩn bị nạo thai là nực cười.

“Cậu định bao giờ làm? Nếu gấp thì tớ có thể nói với khoa sản chuẩn bị sớm nhất có thể.”

“Giờ cậu thật sự có dáng của bác sĩ rồi đấy. Không tồi, tớ thay mặt chủ nhiệm lớp trung học của chúng ta cảm khái. Trước đây thầy cứ nói hai kẻ tung người hứng, sao không hợp tác đóng hài kịch đi.”

Tôi chỉ vào bảng tên của khoa, vô cùng đặc ý nói, “Cừ không, khoa gây mê đấy, những người cùng vào chẳng ai trèo nhanh bằng tớ. Sau này thầy chủ nhiệm có bị trĩ hay gì đó, tớ sẽ gây mê cục bộ cho thầy, không cần phong bì.”

Hạnh Tử dở khóc dở cười, “Sao lại có kẻ xấu xa như cậu chứ? Bao giờ tan làm? Chị sẽ mời em đi ăn!”

“Lẩu.”

“Không thành vấn đề.”

Cô ấy không nhắc đến chuyện mổ nữa, tôi cũng không nhắc, chúng tôi đi ăn lẩu buffet hải sản, bày ra cả một bàn, vừa tán chuyện vừa chúi đầu ăn. Không khí vốn rất tốt, cô ấy bỗng nói: “Cậu còn nhớ Triệu Đa Dương không?”

“Nhớ chứ, đó là cậu biết nói anh yêu em bằng một trăm thứ tiếng. Hồi đó không biết cậu bị mù mắt nào mà qua lại với cậu ta lâu như thế. May mà cuối cùng cậu cũng cho cậu ta đo ván. Con người đó ấy mà, nhân phẩm và tâm lý rõ ràng đều có vấn đề. Tự phụ do quá tự ti là đáng thương nhất.” Tôi vừa nhai vừa nói, “Cậu đừng có bảo đứa bé trong bụng là của tên họ Triệu nhé!”

Tay Hạnh Tử run lên, một miếng thịt rơi vào nồi lẩu, nước bắn lên tay cô ấy không kịp thu về.

Não tôi bùng nổ.

“Chuyện là sao?”

Cô ấy cười ngượng nghịu, “Thấy cậu quay lại với tình xưa tốt đẹp như thế tớ cũng muốn thử. Ai ngờ... aiz, không nói chuyện này nữa, mau ăn đi!”

Hạnh Tử chỉ cười, không chịu nói gì nữa.

Ca nạo thai hôm sau, tôi gây tê cho cô ấy. Thai nhi đã ba tháng, đã thành hình rồi, các y tá vừa cười vừa nói vừa thu những phần cơ thể bị vụn ra của thai nhi. Cô ấy nắm chặt tay không nói gì.

Hạnh Tử không phải người có khả năng chịu đựng giỏi, kéo dài đến bây giờ nhất định là cô ấy muốn có đứa trẻ này, nhưng lại có người không muốn chào đón cô ấy. Trái tim kiêu ngạo không cho phép cô cúi đầu trước bất cứ ai, vì thế cô vẫn luôn mỉm cười, hướng về ánh mặt trời, nuốt nước mắt vào trong và bắt đầu một cuộc sống tươi đẹp hơn.

Ca phẫu thuật kết thúc, tôi xin nghỉ đưa Hạnh Tử về, bố mẹ cô ấy ở nước ngoài, trong nhà chỉ cô giúp việc và một chú mèo tên là Nhóc Điền. Tôi dặn cô giúp việc mua gà về hầm, cô ấy nằm lên giường, con mèo nhảy lên nghịch. Cô ôm Nhóc Điền vào lòng, che mặt đi nói: “Hôm nay nó thì không được khỏe, không tiến tiểu thư nhé!”

“Được rồi.” Tôi vuốt tóc cô ấy, dầm mồ hôi, “Đừng quá buồn nhé!”

“Ừm.” Cô ấy trả lời mơ hồ.

Ra khỏi cửa, tôi thấy khó chịu nơi tim.

Tôi không biết nên đi đâu, tôi rất muốn tìm nơi nào đó ngủ một giấc.

Diệp Bổng ở nhà chăm sóc mẹ, tôi đến nhà anh ấy mua, tôi không định dọn về đây, cách đây ba ngày anh ấy lại đưa tôi về đây ngủ. À... là ngủ thật sự ấy. Không biết vì sao mỗi lần đến đây tôi lại như con lợn ngủ chuyển thế, ngay ăn uống cũng rất tốt. Gia cảnh Diệp Bổng rất tốt, việc trong nhà đều có người giúp việc làm, trước đây anh ấy đun được nồi nước đã là kỳ tích. Giờ món tủ của anh ấy là bánh chảo đông lạnh hấp, mì úp, bánh bao đông lạnh hấp.

Anh ấy cũng rất xấu hổ, nghe nói đang học nấu ăn từ người giúp việc.

Thật ra tôi nấu ăn rất ngon, nhưng tôi không muốn cưng chiều anh ấy nữa. Vì cảm giác được chiều quá thích, tôi đã biết cách vì được chiều mà sinh ra kiêu ngạo rồi.

Chắc vì chán Diệp Bổng mua quá êm ái, tôi chìm trong cảm giác bỗng bệnh ngủ mơ màng. Nửa tỉnh nửa mê, tôi có cảm giác mình đang nằm trên mây. Thiên đình thật đẹp, mây màu ngũ sắc, còn có thần tiên đang nói chuyện, có tiên nữ, có cả tiên nam.

Tiên nữ nói: “Ya, ở đây thật đẹp, tại sao lại trang trí theo phong cách này? Lẽ nào vì nhà tôi theo phong cách Mỹ?... Sàn nhà gỗ cũng rất thoải mái... A, mặt đất thật mềm, mình đi chân đất giẫm lên xem sao...”

Tiên nam vui vẻ nói, “Chị ngồi đi để tôi đi rót trà... A, hay chị thích cà phê hơn? Nhà chúng tôi không có loại chị thích đâu, chỉ có cà phê tan.”

Tiên nữ ừ ừ, “... Trời ạ, vậy thì uống trà đi.”

Thần tiên trên trời bắt đầu uống cà phê từ khi nào vậy? Thật tiên tiến, tôi còn tưởng họ uống quỳnh tương ngọc lộ gì đó cơ... Đợi đã, sao giọng của tiên nam lại giống giọng của Diệp Bổng nhà tôi thế nhỉ? Anh ta còn gọi tiên nữ là chị Nguyệt... Tôi bừng tỉnh, ngồi bật dậy như cương thi.

23. Chương 23: Chương 10

Một đời rất ngắn, chỉ có mấy chục năm thôi, mà có thể còn ngắn hơn. Anh chỉ thấy không đủ, sao em... lại cảm thấy nó dài cơ chứ?

Type-er: Thanh Dâng

1.

Thần sai quỷ khiến thế nào tôi không ra ngoài mà kéo góc rèm nhìn ra.

Trác Nguyệt cầm cốc trà, vui vẻ đi tham quan nhà, từ nhà bếp đến nhà vệ sinh rồi đến cái vườn nhỏ ngoài phòng khách. Đúng lúc định mở cửa phòng ngủ thì Diệp Bổng vẩy nước trên tay đi ra từ bếp, “Chị Nguyệt, phòng ngủ thì thôi, nhà tôi chính là vị tổ tông, không thích người khác đụng vào đồ đạc của mình, nếu cô ấy biết được thì chắc sẽ giận lắm.”

Trác Nguyệt rút ngay tay lại như phải bỏng, vẻ mặt bối rối, nhưng rồi rất nhanh cô ta cười, “Quả Quả đã chuyển về đây rồi sao? Tôi còn tưởng cô ấy vẫn giận cậu... Cô ấy cứ như đứa trẻ vậy, lần nào gặp tôi cũng có vẻ rất thù địch. Cô ấy sợ tôi cướp lại cậu...”

Có lúc Diệp Bổng còn không tim không phổi hơn tôi, nụ cười mềm mỏng, toàn thân như có lớp lông mềm mượt vậy.

“Không đâu, cô ấy là vậy, không có ác ý gì cả. Nể mặt tôi, chị nhường nhịn cô ấy một chút.” Diệp Bổng vừa nói vừa gọt hoa quả, “Thanh long thế nào? Vẫn cắt đôi mỗi người một quả?”

Trác Nguyệt cười, không trả lời vào câu hỏi, “... Sao lại không? Cậu không tự tin thể sao?”

“Hả?” Diệp Bổng ngẩn người, nghĩ một chút rồi cười lớn, “Chị Nguyệt đừng đùa tôi nữa. Dù tôi có ý đó thì chị là người như vậy sao?... Tôi đi lấy thìa.”

Nhìn từ chỗ tôi, Trác Nguyệt nhìn Diệp Bổng vào nhà bếp, ánh mắt đầy thân thương, quyến luyến. Chỉ có tên gốc Diệp Bổng mới cảm thấy giữa họ chỉ còn tình chị em đơn thuần. Tôi trợn mắt nằm bò trên cửa sổ không biết có nên ra không.

Diệp Bổng lấy thìa quay lại, hai người ngồi đó vui vẻ ăn hoa quả, tôi ghen chết được, vừa nghĩ vì sao Diệp Bổng lại đưa cô ta về nhà, vừa chế giễu khẩu vị của Trác Nguyệt, cái gì mà thanh long, chẳng qua là củ cải trắng bên trong mọc vùng đen thôi mà.

“Chuyện lần trước Quả Quả không tức giận chứ?”

“Chuyện lần trước?”

Rõ ràng là Diệp Bổng không hiểu cô ta nói gì, tôi cũng không hiểu.

“Là chuyện các cậu đi cứu nạn, cậu ôm tôi nhảy xuống xe, rồi lại liều mạng đi tìm tôi, kết quả bị rơi xuống hồ ấy... Sáng hôm đó cô ấy đi mà chẳng chào lời nào, không phải giận thì là gì?” Trác Nguyệt làm như vô tình nói, “Thật sự không cần tôi giải thích sao?”

Diệp Bổng bỏ củ cải trắng mọc vùng vào mồm, hớn hờ nói, “Giải thích gì chứ? Chị thấy có lúc cô ấy xù lông trừng mắt với tôi như sư tử, nhưng trong lòng căn bản không nổi giận tôi. Chị nghĩ nhiều rồi.”

“Giờ cậu rất thích cô ấy nhỉ?”

“... Anh hùng khó qua ải mỹ nhân mà!” Diệp Bổng thở dài.

Tôi tin vào trực giác của mình, dù rằng ngoài lĩnh vực của tôi ra nó rất ít khi chính xác. Nhưng tôi chắc chắn Trác Nguyệt có ý đồ với Diệp Bổng. Người ta nói rất hay, phải đề phòng bạn gái cũ như đề phòng trộm cắp vậy. Lúc nào rảnh tôi phải tìm một nhà thư pháp viết mấy chữ này rồi treo lên tường mới được.

Trác Nguyệt không nói gì nữa, ăn qua loa mấy miếng hoa quả, nói chuyện giá nhà của thành phố B tăng nhanh, chuyện hoạt động cuối năm của tòa soạn. Chủ tòa soạn là người Đài Loan, rất coi trọng những hoạt động truyền thống, cũng là để may mắn.

Hai người nói chuyện khoảng nửa tiếng, cuối cùng tôi cũng hiểu. Trác Nguyệt biết Diệp Bổng mua nhà nên vẫn luôn muốn đến xem. Hôm nay xe của Diệp Bổng mang đi sửa, cô ta đưa anh ấy về, tiện thể xem nhà mới luôn. Nhìn vậy thôi tôi cũng đủ ghen lồng lên rồi, nói ba câu thì hai câu khách sáo. Diệp Bổng câu nào cũng như phi tiêu phóng vèo vèo cắm vào tim cô ta. Thế rồi hoa quả ăn hết, trà cũng uống xong, trong phòng có giường, có điều thiếp có tình nhưng chàng không có ý, cô ta đành về.

Tôi vào bếp rót nước, Diệp Bổng tiễn cô ta rất nhanh đã quay lại.

“Sao lại đi chân đất chạy khắp nơi thế kia?”

“Em khát.” Tôi nửa cười nửa không, “Thấy em tự nhiên xuất hiện anh không sợ sao?”

“Em quá coi thường khả năng trinh sát của ông xã em rồi đấy. Trong nhà có người không chẳng nhẽ anh không biết?”

Diệp Bổng bị bệnh nghề nghiệp, hơn nữa còn rất nghiêm trọng, những người quen vác nặng đi việt dã thường thích nhắc hết chương ngại vật ở bất cứ chỗ nào lên. Những tình nguyện viên lên núi lần trước đều bị thương do lạnh với những mức độ khác nhau, nhưng tay tôi được bảo vệ khá là tốt, còn chân thì hơi thấm, giờ ngón chân vừa sưng đỏ vừa ngứa.

Trước mặt anh ấy tôi giống như con búp bê giống người cỡ lớn. Anh ấy bế tôi lên giường rồi lấy thuốc xoa bóp cho tôi. Tôi ngẩn người nhìn gáy anh, thon dài gợi cảm, tỉ lệ cơ thể cũng rất hoàn hảo, eo thon chân dài, nhìn rất có sức sống.

“Tay em đang sờ vào đâu đấy?” Anh hỏi tôi.

Tôi nhìn tay mình, nó đang ở bên trong áo, chỗ eo Diệp Bổng xoa tới xoa lui.

“Wa, tay em, trời ạ, có sức mạnh thần bí nào đó đang khống chế tay em! Em không thể điều khiển được nó, nó đã có suy nghĩ của riêng nó rồi!... Cứu với! Diệp Bổng, anh mau chạy đi, mau lên...!”

Diệp Bổng dừng lại, làm ra vẻ không thể phản kháng, thích thú nhìn tôi gỡ trò.

Tôi hứng chí sờ cả nửa ngày trời, da thật mịn, cảm giác tay thật tuyệt, không biết cảm giác miệng thế nào nhỉ? Động vật ăn thịt là thế, trong đầu nghĩ muốn cắn là miệng đã cắn luôn rồi. Cảm giác rất tuyệt, vừa mềm vừa đàn hồi, tôi thè lưỡi liếm, có hương thơm của sữa tắm. Diệp Bổng rên lên một tiếng, tôi cảm thấy không ổn, ngẩng lên nhìn anh, Diệp Bổng cũng đang nhìn tôi, cắn chặt môi, hai mắt ngập tràn tình ý.

Chết, không hay rồi.

Tôi nhanh chóng bò dậy khỏi người anh ấy, nhưng Diệp Bổng lúc này đã bị “lang hóa” (*) tru lên một tiếng rồi lao tới. Hai tay tôi đã bị anh dùng một tay giữ chặt, tay còn lại thì làm việc mà tôi vừa làm với anh ấy. Anh ấy vừa hôn lên cổ tôi vừa yếu ớt nói: “Làm sao đây, anh không thể khống chế được cơ thể mình nữa rồi. Có một sức mạnh thần bí đang điều khiển nó, nó đã có suy nghĩ của riêng mình rồi... em mau chạy đi...”

Anh giai à, em muốn chạy thì anh cũng phải thả ra đã chứ! Báo ứng đến nhanh như vậy đấy! Thế nào gọi là gây ông đập lưng ông? Chính là thế này đây!

Diệp Bổng rất nhiệt tình, rất nôn nóng xé tan mọi chướng ngại vật, sự nhẫn nại của anh đã cạn sạch rồi. Là một người đàn ông khỏe mạnh có nhu cầu bình thường, như vậy là anh đã rất kiên nhẫn với tôi rồi. Tôi mê mẩn ôm lấy anh, tôi thích anh như thế này, tôi thừa nhận mình vô cùng háo sắc và rất thèm muốn thân thể anh, tôi yêu anh ấy chết mất!

“Tiêu Đường Quả của anh...” Anh mút tai tôi, giọng khàn khàn khiến lòng tôi ngứa ngáy, “Ngọt thật... làm sao đây, anh rất muốn ăn em...”

Anh đang ăn rồi đấy thôi, tôi nghĩ.

Tai tôi được rót đầy những lời lẽ ngọt ngào, mơ mơ hồ hồ mặc cho anh muốn làm gì thì làm. Cuối cùng là đương nhiên bị ăn sạch sẽ gọn ghẽ không còn cả xương.

Sáng hôm sau tôi dậy vì đói, mở mắt thì thấy Diệp Bổng ngủ rất ngon. Hai chúng tôi chạm mũi vào nhau, môi gần thêm vài milimet là có thể hôn rồi, tứ chi đan vào nhau chặt cứng – giống như thai dính liền vậy.

Chỉ là cái thai này hơi lớn quá cỡ.

Anh ấy mơ màng mở mắt, đôi mắt mới ngủ dậy hờn nhiên chân thật khiến tôi mê đắm.

Tôi nhớ lần trước đến tìm anh, giáo quan phê chuẩn cho anh nghỉ hai ngày và tám tiếng, từ tám giờ tối đến bốn giờ sáng, rồi huấn luyện bình thường. Ở khu tiếp đón, tối hôm đầu tiên anh ấy rất mệt, ngã người là ngủ luôn, ôm tôi như đứa trẻ ôm búp bê. Tối hôm sau tuy tinh thần anh không được tốt lắm nhưng thân thể thì bản tính khó dời. Rõ ràng anh không quên hai gia đình đã ngồi uống rượu với nhau. Tuy không tổ chức hôn lễ long trọng nhưng tôi đã là vợ hợp pháp có đăng kí của anh. Vì thế anh rất tận tâm thực hiện nghĩa vụ vợ chồng, khiến tôi cũng phải sợ.

Tôi hôn anh một cái rõ kêu, “Chào buổi sáng!”

Không biết có phải tôi nhìn nhầm hay không, tôi thấy mặt anh hơi đỏ lên, ánh mắt tránh né. Giờ mới biết ngại thì có phải hơi muộn rồi không?

Tôi dậy đi đánh răng rửa mặt.

Sau khi tôi xong xuôi, anh đã chuẩn bị xong bữa sáng đơn giản, sữa và ngũ cốc, trứng rán, bánh mì.

2.

“Anh đã báo cáo xin điều chuyển rồi, chắc sau Tết sẽ có lệnh điều động.” Diệp Bổng rửa mặt xong quay lại nói, “Giờ sức khỏe anh cũng không phải tốt lắm, muốn chuyển việc gì ít căng thẳng hơn để làm.”

“Hả? Chuyển thật à? Anh Phó nỡ bỏ anh sao?” Hơn nữa công việc của anh bây giờ cũng không quá căng thẳng mà.

Diệp Bổng cười, “Anh đã nói với anh Phó rồi, nếu họ không kham nổi việc huấn luyện tân binh thì anh có thể qua giúp. Cũng đã nói với lãnh đạo bên cảnh sát vũ trang rồi, đều là vì phục vụ vì nhân dân mà!”

Tôi không chịu nổi những lời kiêu đó, “Thôi đi, em giác ngộ kém, em chỉ phục vụ vì nhân dân tệt.”

Tôi biết anh muốn dành thời gian cho gia đình, thật ra tôi cũng không vui lắm khi biết tin này, tôi hi vọng anh có thể làm việc mình thích.

“Hơn nữa việc bên cảnh sát vũ trang ít, tiền lại nhiều, khi có việc đi công tác người thường không giành được đâu.”

“Thế anh có thích không?”

“Thích!” Diệp Bổng nói rồi nhìn tôi, có phần hoảng loạn, “Thật mà, đừng có nghi ngờ. Anh không thể thay đổi cách nghĩ sao? Trước đây anh bảo vệ an ninh cho nước nhà và nhân dân, giờ vẫn vậy, chẳng có gì thay đổi cả, chỉ là tính chất công việc khác nhau mà thôi.”

Tôi gật gù đồng ý với cách nói của anh.

Nhưng Diệp Bổng không yên tâm, cứ nhìn tôi với ánh mắt bất lực, toàn thân phát ra tín hiệu: “Tin anh đi mà, sao em không tin anh chứ?”

Đúng là tin vào thứ miệng nói ra cũng không chắc chắn lắm.

“Trong nhà có thiếu thứ gì thì mua thêm. Em thấy phòng cho con còn thiếu tủ, Tiểu Lê có rất nhiều sách... Đúng rồi, em không giỏi nấu ăn, hai năm nay phần lớn là Hạ Văn Kỳ đến làm cơm.”

Diệp Bổng ngẩn người, đến khi biết tôi nói gì thì anh ấy tiến lại, bế tôi đặt lên đùi. Tôi thấy mình nên cảnh cáo anh không được ỷ vào sức mạnh của mình mà đem tôi chuyển tới chuyển lui, tôi không phải con mèo chiêu tài.

“Em muốn dọn qua đây rồi?”

Tôi giật mình, “Anh không muốn sao?”

“Chọc tức anh đấy à? Không phải anh đang vui đây sao? Anh chỉ sợ hôm nào đó em thấu hiểu hồng trần, thấy anh chả có gì tốt, không yêu anh nữa, không cần anh nữa. Tuy miệng anh luôn nói em không nỡ, thật ra là anh mặt dày thôi, trong lòng anh rất hoang mang...” Diệp Bổng ôm chặt lấy tôi, “Sao anh nỡ để em làm cơm làm việc nhà chứ? Để anh làm hết cho, không có thời gian thì anh gọi cô giúp việc sang dọn. Em cứ làm người phụ nữ của công việc, thế có được không?”

Dáng vẻ như vớ được bảo bối lại có vẻ như nịnh nọt của Diệp Bổng khiến tôi hơi xót xa, thì ra tôi quan trọng với anh thế sao?

Ngày hôm sau tôi thử nói với người đẹp Điền về việc sau Tết sẽ dọn sang ở cùng Diệp Bổng. Tôi vốn dĩ nghĩ rằng ít nhất bà cũng thể hiện một chút gì đó không vui, thế nhưng mẫu thân đại nhân chỉ cười cứng ngắc, “Cô nên dọn đi từ sớm rồi, giờ giá nhà cao như thế, có người tặng nhà cho mà không cần chắt? Cứ đảm ba ngày lại đến đó ngủ cứ như gái bao ấy, mẹ cô lo lắng thay cho cô.”

Tôi toát mồ hôi lạnh, con trai đang xem “Naruto”, Trác Nguyệt mua cho nó, còn là bản gốc nữa chứ. Thế là nhóc lại có thêm một thú vui.

“Đứa trẻ Diệp Bổng cũng không tồi, mẹ và bố cô lần đầu hấy cậu ta đã rất thích rồi. Nhưng có cảm giác có lẽ cậu ta không thích những người như cô. Nếu không phải cô cứ bám lấy thì chắc chắn người ta sẽ không ở bên cô, nói ra thì cô cũng thật đáng thương.” Mồm miệng sắc bén, độc địa của tôi chắc chắn được di truyền từ mẹ tôi, hơn nữa lòng bà sáng như gương ấy.

Tôi gần như nhảy dựng lên, “Anh ấy thích người thế nào? Con thì làm sao? Mẹ sinh ra con mà lại chê con à? Sao mẹ không tự kiểm điểm mình đi?”

“Ồ, bị giẫm vào đuôi rồi à?” Mẹ tôi cười, “Dù sao cũng không phải người như cô. Có điều, dưa chín ép chưa chắc đã không ngọt, giờ mẹ lại thấy cậu ta rất dễ tâm.”

Cái dễ tâm mà người đẹp Điền nói là việc Diệp Bổng không có việc gì là chạy đến đây, đồ ngon ở nhà cũng mang đến đây. Người đẹp Điền đã có đồng minh, trong nhà chẳng có ai biết làm cơm, Diệp Bổng học nấu ăn theo công thức, người đẹp Điền ở bên cạnh làm tổng chỉ huy. Hai người không biết nói gì mà tiếng cười từ bếp cứ vọng ra suốt.

Bạn nhỏ Diệp Lê thì lúc nào cũng chơi trò chơi IQ, từ rubic chín ô đã chuyển sang loại mười hai ô.

Cô giáo ở nhà trẻ đã phần khởi hình dung Diệp Lê quyết đấu xếp rubic chín ô với Phó Kim Ngôn thế nào. Thật ra bạn nhỏ Tiểu Phó cũng rất thông minh, nhưng dù gì cũng là mới chơi, chậm hơn gần hai phút, môi chu lên rồi bật khóc. Tôi rất thích đứa trẻ này, dù thua cũng phải thi xong đã rồi mới khóc. Còn thiếu gia Diệp Lê cũng rất có khí khái nam nhi, vừa thấy Phó Kim Ngôn bật khóc liền cúi xuống dỗ: Cậu đừng khóc, coi như cậu thắng được không?

Con cừu non Phó Kim Ngôn không những không cảm kích mà còn tát Tiểu Lê một cái, thẹn quá hóa giận xông tới đánh túi bụi.

Lúc ấy các cô giáo ở bên cạnh mới lao vào ngăn cản.

Con trai đáng thương của tôi da mỏng, bị tát một cái là đỏ ửng, đáng vẽ nghiêm túc ôm hận phá giải rubic mười hai ô thật đáng yêu chết được.

Bữa tôi không quá kinh hoàng, ít nhất là nuốt được, hơn nữa cũng không trúng độc chết được.

Diệp Lê không nể mặt, “Khó ăn quá!”

Giờ nó ngày càng giống trẻ con rồi, biết làm nũng, biết ngang bướng, nhưng đến bây giờ mới trưởng thành ngược thế này thì có phải hơi muộn không?

“... Không muốn đi đánh trận nữa sao?” Diệp Bổng hừ một tiếng.

Việc này Diệp Bổng đã hứa với nó, sau Tết, chú Trương về thì cùng Thậm Tranh bọn họ đi chơi đánh trận.

Nhóc lập tức thỏa hiệp, gấp khoai tây vào bát, tìm đường lui cho mình: “Cô giáo nói không nên lãng phí thức ăn.”

Đúng là vỏ quýt dày có móng tay nhọn, nó từ lúc nào lại nghe lời vậy?

Lúc rửa bát tôi hỏi anh: “Vừa rồi anh nói gì với mẹ em?”

Diệp Bổng cười thần bí, “Nói về em.”

“Em?”

“Nói về chiến tích của em từ nhỏ tới lớn, cả lần có mâu thuẫn với lớp bên cạnh, em lừa chiến quần hùng, một mình đấu lại sáu người, mặt không hề đỏ, hơi thở không hề gấp gáp, không một lời chửi bậy, mắng hơn một tiếng đồng hồ khiến sáu cô gái thì có đến năm cô bật khóc.”

Tôi rất đắc ý, “Đó là em miệng phun hoa sen, phun chết bọn họ.”

“Thế ai đã ăn đồ linh tinh, đau bụng bình cả ra quần rồi phải mượn quần của Hạ Văn Kỳ?”

Tôi “á” một tiếng, che mặt lại, vừa tức vừa xấu hổ, “Sao mẹ lại nói cho anh chuyện này?”

Dn nhe nanh uy hiếp tôi, “Tốt nhất em hãy ngoan ngoãn theo anh, nếu không anh sẽ viết hết chuyện xấu của em dán lên cổng bệnh viện.”

Nháy mắt đã đến cuối năm, nhà trẻ Diệp Lê nghỉ, người đẹp Điền và bố mẹ Hạ Văn Kỳ đăng ký chuyến du lịch đến Hải Nam đón Tết. giờ bà rất biết hưởng thụ cuộc sống, có những chuyện muốn làm thì phải làm ngay chứ không thể đợi được. Hồi xưa từng hẹn với bố tôi sau khi nghỉ hưu thì đi du lịch toàn quốc, giờ bà chỉ muốn hoàn thành giấc mơ còn dang dở.

Tôi cũng có giấc mơ, tôi đang nghĩ xem sau khi tốt nghiệp nghiên cứu sinh có nên học thạc sĩ nữa không.

Đương nhiên như thế sẽ vất vả, vì thế tôi đang cân nhắc.

24. Chương 24: Chương 10.2

Type-er: Thanh Dâng

3.

Hôm nay tôi cùng Kha Hạnh Hương đi mua sắm, hai người chiến đấu ở cửa hàng mua quần áo mới cho người nhà, cô ấy tiêu xài xa xỉ hơn tôi nhiều, đồ mua cho mình còn nhiều hơn tôi mua cho cả nhà.

Tôi vừa quẹt thẻ, vừa than thở: “Chị à, em đau lòng quá!”

“Thôi đi, không tính số Diệp Bổng đưa, chỉ riêng chỗ phong bì nhận được cũng đủ cho cậu đón Tết vui vẻ rồi chứ gì?”

Sao lại không tin bác sĩ trong sạch liêm khiết của thời đại mới chứ?

Tôi phản đối, “Tớ giống người nhận phong bì lắm sao? Loại bỏ đau đớn cho bệnh nhân là thiên chức của bác sĩ.”

Hạnh Tử thở dài, “Tớ lại cho rằng mèo bắt chuột mới là thiên chức.”

Lần này tôi không có tâm trạng để đùa nữa, gặp đèn đỏ tắt đường, tôi nghiêm túc giải thích, “Tớ thừa nhận là có người nhận phong bì, nhưng tớ thật sự không nhận. Không phải tớ cao thượng, không yêu tiền, nếu là người giàu có thì thôi, nhưng thấy bệnh nhân là những người nông dân từ quê lên, quần áo cũng không có bộ tử tế, tiền cuộn trong khăn tay đếm từng tờ từng tờ, mỗi đồng đều là kiếm được nhờ mồ hôi và máu, có lẽ bình thường họ cũng không nở ăn một bữa cơm ngon. Nhận tiền của những người đó tớ không thoải mái được, chỉ vì tớ không thoải mái.” Tôi chống tay lên trán, nhìn thấy chính mình hạnh phúc trong gương chiếu hậu, “Diệp Bổng các anh ấy luôn liều mình bảo vệ nhân dân, những việc tớ làm được chỉ giảm bớt đau đớn cho họ... giờ tốt xấu gì tớ cũng là phu nhân trung tá của một tiểu đoàn, phải làm gương chứ, sao có thể bôi nhọ danh tiếng quân đội?”

Kha Hạnh Hương há hốc mồm, làm ra vẻ kinh hoàng thất sắc, “Cậu bị ma nhập à?”

“Cậu có cần xin đại tiên gần chợ nhà tớ một tấm bùa để trấn yên nghiệt trong người tớ không?”

“... Tớ sẽ xin đại tiên ban cho lá bùa để yên nghiệt chiếm hoàn toàn cơ thể cậu.”

Tôi trợn mắt, cô ấy dừng xe trước nhà hàng, cô ấy vừa dịch xong một cuốn sách bản gốc, kiếm được chút tiền mời tôi ăn buffer Ý, ăn kem Haagen Dazs đến no luôn.

Trước cửa có treo một số bức tranh chữ, thì ra ở đây có tổ chức tiệc cuối năm của các công ty, đơn vị.

Tôi thấy có tranh của Thần Báo.

Hạnh Tử nói: “Oa, đừng gặp phải tình địch của cậu nhé!”

“Cái gì mà tình địch.” Tôi cười hi hi, “Sau này tớ xem cô ấy như chị ruột.”

“Hả, cậu bị ma nhập thật à?”

“Đó là người từ bé lớn lên cùng Diệp Bổng, tớ còn phải cảm ơn cô ấy, không cần Diệp Bổng thì tớ mới có cơ hội. Sau này tớ không nhỏ nhen nữa, cô ấy thực sự là chị ruột của tớ, gặp lần nào là cảm ơn lần ấy.” Tôi cười rất trong sáng, nhưng trong lòng thì nghĩ, muốn tranh với tôi sao? Hừ, tranh đi, xem tôi sát muối vào vết thương của cô ra sao.

Kha Hạnh Hương nho nhả chống tay lên trán, “Cậu thật xấu xa, may mà tớ không phải tình địch của cậu.”

Tôi nắm lấy tay cô ấy, nhìn mê mẩn, “Cậu phải cảm thấy may mắn là tớ không phải đồng tính, nếu không nhất định tớ sẽ theo đuổi cậu.” Nhìn ánh mắt ban đầu kinh ngạc rồi dịu dàng, tôi sấn lại hôn cái “chụt” lên má cô ấy, “Thật mà, cậu đúng là thần tượng của tớ, cậu nho nhã, xinh đẹp, có khí chất, tu dưỡng tốt, con người lại tốt, nói tiếng Pháp còn trôi chảy hơn cả người Pháp, còn là hoa khôi của trường ngoại ngữ. Trước đây tớ từng xem xếp hạng người đẹp của BBS các cậu, ngay các bạn gái cũng thích cậu, cậu nói xem cậu tốt thế nào chứ? Thật đấy, cậu là tốt nhất, chắc chắn cậu sẽ hạnh phúc.”

Hạnh Tử cười, “Nếu không có Diệp Bổng thì tớ tưởng cậu yêu tớ thật đấy.”

“Đúng thế mà phải không? Ai mời thì đó là chủ, mau đi lấy đồ ăn, tớ sẽ nói những lời hay hơn nữa.”

“Cái miệng của cậu đúng là dẻo quẹo.” Hạnh Tử cười híp cả mắt lại, “Được, nò tì đây sẽ làm trâu làm ngựa cho tiểu thư Haagen Dazs.”

Khi ngồi ăn tôi nghe thấy có tiếng đàn từ phòng bao lớn.

Trong đó là bữa tiệc cuối năm của Thần Báo.

Tranh thủ lúc ra chơi thác sô cô la, tôi lén nhìn vào trong.

Hai que bánh chạm nhau dưới ngọn thác sô cô la, bên tai tôi vang lên một tiếng hét: “Hơ, sao lại là cô?” Tôi giật mình, Thẩm Tịnh đầy kinh hãi, lắp bắp nói, “Cô... cô... đến để thủ tiêu Diệp Tử?”

Tôi nghe không hiểu anh ta nói gì, chẳng hiểu anh ta lên cơn điên gì nữa, rồi tôi lại nghe thấy tiếng gọi mừng rỡ: “Mẹ!”

“Tiểu Lê...” Tôi cúi xuống thơm nhóc con bé bỏng, lấy làm lạ nói, “Sao bố lại giao con cho chú kì quái này?”

Thẩm Tịnh kêu lên: “Tôi kì quái chỗ nào hả?”

Tôi kể tên oan gia ngõ hẹp đó, Tiểu Lê ngây thơ nói, “Con bảo Tiểu Tịnh đưa con đến tìm bố và cô Trác... ỷ, con đã hứa với chú không nói với mẹ thì chú mới đồng ý đưa con đi, giờ mẹ lại đến đây rồi, làm sao đây?” Nói rồi nhóc con ngẩng đầu lên nhìn anh ta với vẻ mặt ngây thơ trong sáng.

Thẩm Tịnh nghe thế mặt lập tức đỏ bừng bối rối.

“Cái đó... Đường Quả nghe tôi giải thích...”

Tôi cười, “Giải thích cái gì?”

“Chính là Đường Tuấn cậu ấy không... Thực ra tôi... Tôi... Cậu ấy... chị Nguyệt...”

Thẩm Tịnh lắp ba lắp bắp, vò đầu bứt tai, cuối cùng ngày càng thêm rắc rối, đành ôm lấy trán. Tôi nhìn anh ta, anh ta nhìn tôi, tôi cảm thấy nụ cười con trai lúc này như đang sung sướng trước đau khổ của người khác, khi tôi nhìn kĩ thì mắt nó sáng lên, giọng ngọt như mía, “Mẹ nuôi!”

Tiếng “mẹ nuôi” khiến Kha Hạnh Hương trong lòng nở hoa, cô ấy ôm lấy nó hôn nhiệt tình.

Tôi nhún vai, “Anh thấy đấy, tôi đến đây đâu phải thủ tiêu gì, tôi đến ăn cơm cùng Hạnh Tử nhà tôi, trùng hợp thôi.” Thẩm Tịnh bối rối, người từng kiêu ngạo như thế giờ lại lắp bắp nhìn xuống đất, giống như cậu học sinh phạm lỗi vậy, rất đáng thương. Tôi thâm cười gian, vô cùng thoải mái. Tôi vốn không giận gì cả, chỉ là cậu ta chột dạ mà thôi. Tôi háng giọng, “... Có muốn mời tôi ăn không?”

“Hả?” Thẩm Tịnh vội vàng gạt đầu, “Mời, mời! Muốn mời lâu rồi nhưng không có cơ hội.”

Bất luận thế nào, tiết kiệm cho Hạnh Tử năm trăm tệ cũng là công đức vô lượng rồi.

Thẩm Tịnh ăn không nhiều, người cứ như ngồi trên chảo lửa, lúc nào cũng thấp thỏm nhìn vào phòng bao lớn, mỗi lần có cô gái nào mặc lễ phục đi ra là mắt anh ta lại như rút ra ngoài. Như thế không tốt, căng thẳng quá dễ bị đau dạ dày lắm.

Tôi và Hạnh Tử ăn thả cửa, Tiểu Lê ăn bánh kem sô cô la dính hết cả lên mặt.

Đến khi Thắm Tịnh được như mong đợi nhìn thấy Trác Nguyệt khoác tay Diệp Bổng thân mật đi ra, anh ta lập tức nhảy dựng lên, không hề khoa trương đầu, đúng là anh ta nhảy lên, rồi xông lên như tên bắn, cứ như sợ tôi nổi điên lao tới giải quyết đôi gian phu dâm phụ kia ấy.

Hôm nay Trác Nguyệt mặc một bộ lễ phục đuôi cá màu tím trang nhã, chỉ là người hơi gầy. Tôi nhìn với ánh mắt đơn thuần của một phụ nữ chứ không phải tình địch, rất đẹp và gợi cảm. Tôi ít khi thấy Diệp Bổng mặc quần áo nào khác ngoài quân phục, hôm nay anh ấy mặc bộ âu phục đen khít người, bên tông là chiếc sơ mi trắng để phan phơ cổ, rất đẹp trai.

Diệp Lê nhìn tôi, thấy trong mắt tôi vẫn còn đồ ăn, nét mặt có phần bất mãn, rồi cũng học theo Thắm Tịnh, nhảy lên lao tới, “Bố! Bố!”

Tôi cảm thấy hôm nay thằng bé có gì đó không bình thường, nhiệt tình quá đà rồi.

Diệp Bổng khi thấy Thắm Tịnh đã hơi sững người, lại nhìn thấy Tiểu Lê lao vào lòng, lúc này mới nhận ra sự tồn tại của tôi. Đồng nghiệp của Trác Nguyệt sắc mặt lập tức có vẻ kì quái, còn Trác Nguyệt thì bình tĩnh, nhìn tôi khẽ gật đầu – nhưng cô ta không hề buông tay ra khỏi tay Diệp Bổng.

“Ồ, cô phóng viên này rõ ràng là không coi cậu ra gì!” Hạnh Tử cười, “Nhưng cô ta lấy đầu ra tự tin cho rằng Diệp Bổng nhà cậu vẫn còn tình cảm với mình?”

“Vị từ nhỏ đến lớn cô ta chưa từng gặp phải khó khăn, muốn gì là có cái đó. Thật ra từ nhỏ đến lớn, trừ Diệp Bổng ra thì tớ cũng vậy. Nhưng ví Diệp Bổng như một món đồ chơi, tớ muốn có nó thế là tớ tiết kiệm từng đồng tiền lẻ trong nhiều năm để mua. Nếu một ngày nào đó muốn vứt nó đi tớ sẽ nghĩ đến việc hồi xưa đã tiết kiệm tiền vất vả thế nào, vậy là không nỡ.” Tôi cũng cười, “Còn cô ấy, tuy cũng thích món đồ chơi này, nhưng lại có được quá dễ dàng, khi vứt đi cũng chẳng chút do dự. Đến khi nhận ra mình vẫn muốn thì nó đã là của người khác rồi.”

Hai chúng tôi không hổ danh là cùng cạ, đến khẩu khí soi mói người khác cũng giống hệt nhau. May mà chúng tôi đều là đại mỹ nữ, nếu không, vẻ mặt này mà trên mặt người khác thì chính là dữ tợn đáng sợ.

Có vẻ như họ ăn xong có hoạt động khác nữa, không biết Diệp Bổng nói gì với Trác Nguyệt, vẻ mặt rất khách sáo, nhưng sự giận dữ sắp không che giấu được nữa. Anh cũng không thèm nhìn đến Thắm Tịnh lúc này vô cùng lúng túng. Trác Nguyệt tuy đang cười nhưng gương mặt lúc này cũng vô cùng hiu quạnh.

Diệp Bổng tiến lại với vẻ mặt sầm sì, tôi và Hạnh Tử vô cùng happy chào anh: “Hi...”

“Ôi dỗi ôi, giáo quan Diệp thật đẹp trai nha, chơi vui chứ?”

Tôi bật ngón cái, “Đẹp trai kinh hoàng, cười một cái chết cả tòa thành, cười cái nữa chết cả quốc gia luôn!”

Diệp Lê trèo xuống khỏi người anh, bắt đầu từ tốn ngồi ăn, đúng là diễn xuất tuyệt đỉnh, từ cậu nhóc nhiệt tình đã lập tức chuyển thành thiếu gia lạnh lùng.

Diệp Bổng chẳng giải thích gì, rõ ràng là tâm trạng suy sụp.

4.

Trên đường về bé con ngủ mất, anh nhìn Tiểu Lê qua kính chiếu hậu, bổng nói: “Chắc em không biết, lần đầu tiên nhìn thấy con anh đã về phòng làm việc khóc.”

“Anh nhớ mẹ từng kể, hồi bà mang thai anh, bố anh ở trong quân đội, một năm không được gặp nổi một lần. Bà không thể làm việc được, ngày nào cũng ở nhà, bị tiền trầm cảm, thấy vợ chồng người ta đi dạo cũng khóc.” Diệp Bổng rờ qua rờ lại trong túi, “... Nhưng em không hề hận anh, còn nói với con bố nó là người vĩ đại. Anh vĩ đại cái gì chứ? Anh là thằng khốn nạn! Dù thận trọng thế nào anh vẫn khiến em tổn thương...”

Tổn thương? Anh ấy đang nói đến việc vừa rồi cùng Trác Nguyệt tham gia tiệc cuối năm sao? Nói vậy thật ra hơi nghiêm trọng rồi, tiền nhân hậu quả ra sao nhìn biểu hiện của Thắm Tịnh là tôi đoán được tám chín phần. Nhưng thấy Diệp Bổng cắn rứt lương tâm như thế trong lòng tôi lại đầy khoái cảm, tiếp tục làm vẻ đau buồn cúi xuống bốn mươi lăm độ.

Diệp Bổng tìm mãi không thấy thuốc lá, tôi bỗng nhớ Hạnh Tử để thuốc lá và bật lửa trong túi tôi. Thế là tôi đau buồn lấy ra châm một điếu, rít vào một hơi rồi nhả khói.

Như thế rất giống phụ nữ bị tình yêu giày vò phải không?

“Em hút thuốc sao?”

Tôi nhướn mày, “Why not?”

Diệp Bổng đánh vô lăng dừng xe vào bên đường, rồi tóm lấy đầu thuốc.

Tôi sưng người, tôi chỉ muốn giỡn anh ấy thôi, vội vàng kiểm tra tay anh, “Sao, có bị bỏng không? Anh ngốc à... sao lại...” Anh ấy nắm chặt tay không cho tôi xem, vẻ mặt đầy tủi thân, “Hôm nay chị Nguyệt gọi cho anh, vốn Tiểu Tịnh đi cùng chị ấy nhưng đột nhiên có việc không đến được, bảo anh đi hộ, thế là anh đi.”

Tôi vừa kéo tay anh vừa cuống lên nói: “Em biết rồi, biết rồi, mau cho em xem nào...”

“Anh đã gọi cho Tiểu Tịnh để kiểm tra, cậu ta nói đội có nhiệm vụ mới, phải đi bắt tội phạm ma túy, thế là anh tin. Nhưng cậu ta lừa anh... Anh biết cậu ấy rất muốn anh và chị Nguyệt sẽ tốt, vì cậu ta không tin anh yêu em, cậu ta cứ nghĩ anh vì Tiểu Lê mới...” Anh bặm môi, ánh mắt sáng trong nhìn tôi, “... Họ đều không tin anh.”

Tôi buông tay anh ra, nghiêm túc hỏi anh, “Vậy anh có như thế không?”

Diệp Bổng nói lớn, “Đương nhiên là không!” Nói rồi anh thở gấp hỏi tôi, “Thế em có tin anh không?”

Tôi ôm lấy cổ anh, “Em tin, em thật sự tin anh mà!”

Chỉ cần em tin anh là đủ, người khác có tin không đâu có liên quan gì?

Tim Diệp Bổng đập rất nhanh, “Sau này anh... sẽ hạn chế gặp chị Nguyệt, đặc biệt là gặp riêng... à, ý anh là trước đây gặp riêng cũng chỉ là ăn cơm gì đó thôi, không có việc gì khác.”

“Hả?” Anh đang giải thích với tôi đấy à?

“Chuyện thế này một bàn tay vỗ không kêu, nói thực lòng, anh cảm thấy, thấy... hình như chị Nguyệt có chút... chút... ừm, nói thế nào nhỉ, có vẻ tình cũ chưa dứt.” Diệp Bổng ấp úng, “Hơn nữa con người chị ấy muốn đạt được mục đích gì là có thể làm một số chuyện không để lại dấu vết gì. Anh cảm thấy không gặp chị ấy thì hơn...”

Tôi ngửa mặt lên trời trợn mắt, giờ anh mới nhận ra sao? Chị đây nhận ra lâu rồi?

“Để em xem tay anh nào!”

Cuối cùng Diệp Bổng xòe tay ra, bàn tay toàn vết chai, chỉ hơi đỏ lên một chút.

“Dùng tay đập tắt thuốc có phải rất cool không?” Anh cười.

Tôi hứ một tiếng quay đi, dám lừa chút lòng thương xót còn lại không nhiều của tôi?

Mấy ngày sau tôi bắt đầu dọn nhà về nhà mới.

Tất cả quần áo mới hai nhà mỗi bên giữ một nửa, tuy người đẹp Điền lúc nào cũng mong mau chóng gả đứa con gái bị trả lại là tôi đi, nhưng đó là hồi bố tôi vẫn còn.

Giờ thật sự tôi không chắc nữa, bà mong tôi hạnh phúc nhưng tôi lại sợ bà cô đơn.

Tôi đem Tuyết Tuyết và Toái Toái ra khỏi tủ kính, lấy khăn khô lau sạch. Tôi nghĩ Toái Toái nhất định là đứa trẻ mới trưởng thành hoặc chưa trưởng thành, có lẽ vì bị bệnh hoặc do tai nạn gì đó mà chết rồi người ta chôn nó trong núi. Sơn thể biến động khiến nó lại được nhìn thấy mặt trời, thế là được Diệp Lê đem về, nó và Tuyết Tuyết cũng rất có duyên phận.

Mấy năm nay tôi cũng không có nói chuyện với Tuyết Tuyết, vì lần nào nó cũng nhìn tôi với đôi mắt trống rỗng đó, chắc là nghe mãi chán chết được rồi. Giờ thì đến lượt Tiểu Lê lắm bầm than văn với nó, coi như đã kế thừa mẹ nó.

Đem Toái Toái và Tuyết Tuyết về đặt lên giá của nhà mới, tôi sợ chúng lạnh, còn lót vào bên trong cái găng tay da thỏ của tôi. Tối Diệp Bổng về nhìn thấy Tuyết Tuyết, khoe miệng co giật, “Sao lại đem nó về đây?... Lại còn hai con?”

Tôi đắc ý, “Anh là người quen của Tuyết Tuyết, giờ em xin giới thiệu thành viên mới của nhà ta, bạn trai của Tuyết Tuyết, bạn Toái Toái! Toái Toái chào Diệp Bổng đi... Đừng để bụng nhé, Diệp Bổng nhà tao không thích xương cho lắm...”

Diệp Bổng lại kêu lên thăm thiết, “Chỉ chó mới thích xương!... À mà không phải em nói Tuyết Tuyết là nam sao?”

Tôi nũng nịu với anh, “Đúng thế... aiz... nói thế nào nhỉ? Vì con trai anh đem Toái Toái về rồi mới biết nó là con trai, không thể trả lại nữa, vì thế.. ừm... mà giờ tình yêu đồng tính thịnh hành lắm, sao em biết được Toái Toái không phải vì thích một người con trai mà bị gia đình ngăn cản rồi tự sát cơ chứ?”

Có lẽ lý sự cùn của tôi đã đánh động được Diệp Bổng, anh ôm trán ngã ra giường.

Tôi tiếp tục du thuyết: “Em cảm thấy Toái Toái rất thích anh...”

Diệp Bổng bồng ngồi dậy, vẻ mặt dữ dằn, “Em để chúng trong phòng ngủ, tôi làm chuyện gì hay ho đều bị chúng nhìn hết sao?”

Tôi gãi cằm suy nghĩ, “Đúng thế nhỉ, Tuyết Tuyết hiểu biết rộng, da mặt dày, nhưng Toái Toái sẽ xấu hổ lắm... Vậy thì để trong phòng sách vậy.”

Diệp Bổng nghiêng rằng, “Được.”

Để Diệp Bổng chấp nhận, chúng tôi đã chuẩn bị rất chu đáo, ví dụ như dành chỗ trong tủ kính ở phòng đọc sách, rồi lót cả lớp đệm da. Diệp Bổng đã nhìn Tuyết Tuyết với con mắt thù địch đã lâu, nếu ngay lúc đầu đã để ngay trong phòng đọc sách thì chắc chắn anh ấy sẽ ép tôi vứt đi – ngóng một ngày hai người có thể hòa thuận với nhau.

“Em sắp trở thành phần tử tà giáo rồi!” Diệp Bổng tức mình, “Còn bảo yêu anh? Em muốn dọa chết anh thì có!”

Tôi chột dạ, “Nhưng... đã thế này rồi, phải làm sao?”

Diệp Bổng bực mình một chút, chuyển kênh ti vi hết một lượt, ném điều khiển đi rồi lườm tôi, “Lại đây!”

“Làm gì?” Tôi lùi lại một bước, tay cầm vũ khí là một miếng bánh gato dâu.

Anh liếm liếm răng, khả năng lật mặt nhanh như chớp lại được phát huy, “Không phải em là “kẹo(*)” sao? Nào lại đây... cho anh liếm thử...”

(*) Đường Quả trong tiếng Trung nghĩa là kẹo.

Tôi lao tới, như chim gõ kiến, hôn tới tấp lên môi anh.

Mãi lâu sau anh nói thâm vào tai tôi: “Sau này em cần gì anh đều sẽ cho em.”

“Ừm ừm.”

“Anh yêu em.”

Tôi gật đầu, không biết tại sao mắt thấy cay cay.

“Lấy anh nhé?”

“Hả?”

“Hả cái gì mà hả? Mau đồng ý đi!”

“Ồ...”

“Ồ cái gì mà ồ? Rốt cuộc em có đồng ý không?”

Tôi sực tỉnh, nhìn bộ dạng anh khí thế hùng hồn thì nổi giận, nhảy lên chỉ vào mũi anh mà hét: “Đồng ý? Đồng ý cái đầu anh! Lần trước không chuẩn bị thì thôi, lần này không ai ép anh phải không? Đến cái nhẫn cũng không có...”

Diệp Bổng bỗng đưa tay đến trước mặt tôi, xòe bàn tay ra, nhướn mày đắc ý: “Thế này được chưa?”

Được, rất được!

Chiếc nhẫn rất hợp với tay tôi, nhưng tôi không biết mình có bao nhiêu cơ hội để đeo nó, dù sao thì làm việc trong phòng mổ không được đeo nhẫn.

“Diệp Bổng, anh nghĩ kỹ chưa?”

“Nghĩ cái gì?”

Có lẽ vì Diệp Bổng cho quá nhiều, những cái tôi muốn anh ấy đều không bủn xỉn. Giống như một người ăn mày xin ăn trên đường, bỗng nhiên có người đến nói, người cô li tán nhiều năm của anh ở Mỹ đã qua đời. Bà ấy để lại cho anh toàn bộ tài sản là hai triệu đô la Mỹ. Người ăn mày biến thành đại gia, sống sung sướng trong biệt thự hào hoa, lại nằm mơ thấy ác mộng rằng vị luật sư kia tìm nhằm người rồi mất tất cả. Vì có được quá nhiều nên không yên tâm, cũng lo sợ sẽ mất đi.

“Cả đời này em là như vật, tính cách không tốt, lại quá cố chấp, bị dính phải em đúng là không phải chuyện gì tốt.... Hơn nữa, em không bao giờ trở thành người phụ nữ trưởng thành lại nho nhả được, chưa biết chừng đến tám chục tuổi vẫn cà lơ phát phơ như thế.” Tôi càng nói càng cuống, ít khi tôi lại vội vàng muốn nói mà thành ra lắp bắp, “Hơn nữa dù có ngày bỗng anh nghĩ thông, thấy... không hài lòng về em, em cũng sẽ không buông tay đâu. Chưa biết chừng có thể biến thành người bị méo mó nhân cách, thành người đàn bà âm hồn bất tán...”

Diệp Bổng nghe tôi nói quả nhiên nghiêm túc suy nghĩ, nhìn anh cần mẫn thực sự rất đẹp.

Nếu anh ấy hối hận thì tôi phải làm sao?

Tôi nghĩ, bỗng nhiên lòng mát rượi, bàn tay dần nắm lại, giờ hối hận cũng không được, tôi sẽ không trả anh ấy cái nhẫn này đâu.

Trái tim anh ấy, tôi cũng sẽ không trả.

Cuối cùng Diệp Bổng đã suy nghĩ kỹ, chỉ vào mũi tôi nói: “Sau này nếu em muốn rời xa anh, anh không đồng ý, sống chết thế nào anh cũng phải ở bên em, em làm thế nào?”

Tôi trừng mắt, “Không có ngày đó đâu.”

Diệp Bổng cười, “Đúng, đó cũng là câu trả lời của anh, chắc chắn không có ngày đó.”

“Một đời dài lắm...”

“Không, đời người rất ngắn, chỉ có mấy chục năm thôi, có lẽ còn ngắn hơn.” Anh nhìn tôi đắm đuối, “Anh chỉ thấy nó quá ngắn, sao em lại nói nó dài được chứ?”

Diệp Bổng nói những lời tình tứ thật dễ nghe, tôi thấy mình như bay trên mây.

Cảm giác được yêu được chờ đợi thật tuyệt, được anh ấy bao bọc bởi tình cảm nồng nàn như thế, tôi bắt đầu khao khát về tương lai.

Có anh, có tôi, có Diệp Lê.

Bố mẹ chúng tôi rồi sẽ không còn nữa, bạn bè có lẽ sẽ lạnh nhạt, ngay nhóc con tôi cũng sẽ có ngày tìm được một nửa và rời xa chúng tôi, chỉ có anh sẽ bảo vệ tôi, đến khi chết.

25. Chương 25: Chương 11

“Mục tiêu phấn đấu cả đời tôi: Gặp anh ấy, yêu anh ấy, lấy anh ấy.”

Type-er: Gabeo

1.

Mẹ Diệp Bổng qua đời hôm mừng sáu Tết.

Hàng câu đối đỏ dán ở cửa là do bố Diệp Bổng viết, thư pháp của ông chẳng ra sao nhưng cả nhà vẫn vỗ tay khen đẹp. Không chỉ thế, hậu bối đến chúc Tết, như Trác Nguyệt, Thẩm Tịnh, vừa nhìn là biết, vào cửa một cái là liên tục khen chữ ông đẹp. Đặc biệt là Thẩm Tịnh, khen ông thành như Vương Hy Chi tái thế, ông cười đến không nhìn thấy tổ quốc nữa.

Hôm mừng năm tinh thần của bà vẫn rất tốt, đến tối tôi nhận được điện khẩn, bệnh viện có cấp cứu, một ca phẫu thuật ruột thừa cấp, rồi lại một ca tai nạn giao thông. Bệnh nhân xuất huyết ổ bụng, hôn mê sâu. Bác sĩ trực ban không đủ, một nửa lại không ở thành phố, tôi xui xẻo phải gánh trách nhiệm nặng hơn. Khi ra khỏi nhà, lúc tôi thay giày Diệp Bổng cứ như ông già dặn dò tôi, qua đường không được vội vàng, khi phẫu thuật thì phải thận trọng một chút, đừng tự cho mình thông minh.

Nếu không phải dáng vẻ đẹp trai trẻ trung kia thì tôi thật sự tưởng bố tôi trở về.

Tôi kháng nghị, “Anh đừng biến một nữ thạc sĩ tương lai thành trẻ thiếu năng trí tuệ có được không?... Khi em làm việc rất nghiêm túc đấy...” Khoe khoang với anh nhưng tôi không kéo được giày lên.

Diệp Bổng thấy tôi chiến đấu với khóa kéo của cái giày, vội cúi xuống giúp tôi, “Được rồi, em không phải trẻ thiếu năng, em lợi hại lắm...” à phải, em muốn thi thạc sĩ thật à? Em không thấy mệt sao?”

“Mệt chứ? Nhưng em muốn hiểu biết rộng, lại đa tài để anh gặp em là phải xấu hổ.” Tôi thúc giục, “Anh nhanh lên chút đi!”

“Đã bảo em mua đôi UGG đi mà, ai lại mua giày da thế này.”

“Đi UGG không có cảm giác vững vàng, không có được lòng tin của nhân dân.”

Không hiểu Diệp Bổng đang lăm bằm cái gì, nhưng chắc chắn trong lòng đang chế giễu tôi.

Tôi ngẩng lên nhìn thấy mẹ Diệp Bổng đang ngồi ở sofa, trên đùi có tấm chăn phủ lên, đang cười nhìn chúng tôi đấu võ mồm với nhau.

Bà nói: “Hôm nay trời lạnh, quàng khăn cho kín vào... Mà Tiểu Bổng dán cho Quả Quả miếng dán nóng đi.”

Tôi vội đi, vẫy tay với bà, “Thôi không cần ạ, con không sợ lạnh. Con đi đây. Mà mẹ bảo cô gói thêm hai đồng xu trong bánh chèo không thì Diệp Bổng vua may mắn ăn hết!”

Sáng hôm sau về thì bà đã đi rồi.

Đó là lần đầu tiên sau này tôi gọi mẹ, gọi rồi bà đi mất.

Người đẹp Diên rất mê tín, bà nói, bà ấy chưa đi được có lẽ là vì nợ một tiếng gọi ấy.

Bà ra đi rất bình yên, vì bệnh cũng đã lâu, cũng không ai thấy bất ngờ.

Dù ai cũng rất đau lòng nhưng cuộc đời vẫn luôn có sinh lão bệnh tử. Sau đó chúng tôi sắp xếp hậu sự, tìm cho bà một khoảnh đất hợp tang trong nghĩa trang. Trong tang lễ, Trác Nguyệt trước nay luôn điềm tĩnh không kìm được bật khóc, quỳ mãi trước mộ không muốn rời đi.

Diệp Bổng tiến lại thì cô ôm lấy anh khóc lớn.

Tiểu Lê ngẩng lên nhìn tôi, tôi dẫn nó ra khu đất trống ngoài nhà tang lễ đợi Diệp Bổng và bọn họ ra.

Nhưng Thẩm Tịnh ra trước, mắt cậu ta vẫn đỏ, “... Chị Nguyệt muốn ở lại chút nữa, mọi người về trước đi, tôi đảm bảo không phải muốn đuổi cô đi đâu... Thật đấy... Diệp Tử vì việc này mà suýt nữa tuyệt giao với tôi... Nhưng tôi và chị Nguyệt hồi nhỏ có đến một nửa thời gian là lớn lên bên mẹ nuôi, vì thế...”

“Cậu vẫn lái xe được chứ?”

“Đương nhiên.”

Thẩm Tịnh lái xe được chúng tôi về nhà, vào nhà, cậu ta đứng ở cửa nói: “Tôi có thể tắm nhờ được không? Trên người toàn là mùi tiền giấy và nến...”

“Được.”

Khi Thẩm Tịnh tắm thì tôi vào bếp chuẩn bị bánh trôi hấp trứng. Tiểu Lê thay bộ đồ ngủ, đứng ở cửa bếp buồn bã, hàng lông mày nhăn tít lại.

“Sao thế con?”

Nó chu môi, “Con không thích bố và cô Nguyệt ở cạnh nhau.”

Tôi kinh ngạc, chẳng lẽ nhóc con cũng biết thế nào là tình yêu sao?

“Tại sao?” Tôi vuốt ve gương mặt có vẻ hận đời của nhóc, “Mẹ tưởng con rất thích cô Trác Nguyệt mà?”

“Giờ con không thích nữa, con không muốn cô ấy làm mẹ con.” Diệp Lê càng nói càng cuống, “Lần trước Tiểu Tịnh đã thông đồng với cô ấy, nói là không có thời gian, bảo cô đi với bố.”

Thẩm Tịnh lúng túng lau tóc đứng ở cửa nhà tắm.

Tôi chỉ vào nhóc cười, “Cậu thấy đấy, con trai tôi cái gì cũng biết.”

“Cái đó... lần trước...”

“Tôi biết lần trước không liên quan đến cậu.”

Đôi mắt đã từng khóc của cậu ta long lanh nước mắt nhìn tôi, như đã giải được nỗi oan khiên của mình vậy.

Tôi nói tiếp: “Con người cậu tuy không tử tế cho lắm nhưng cũng sẽ không làm những chuyện đó. Là Trác Nguyệt nhờ đúng không?”

Thẩm Tịnh ngẩn người, “Chị Nguyệt thật sự thích Diệp Bổng.” Nghĩ một chút cậu nói thêm, “Thích một người chẳng có gì sai cả, trước đây khi Diệp Bổng vẫn ở bên chị Nguyệt không phải cô cũng theo đuổi Diệp Bổng rất quyết liệt đó sao?”

Câu này nói ra thật ngây thơ vô tội, tôi cười, nước mắt chảy ào ào trong bồn, tôi lúng túng gạt tắt rồi lại mở, cảm thấy vừa hoang đường vừa nực cười. Đi đi lại lại trong bếp, cuối cùng tôi cũng bình tĩnh lại.

“Là cô ấy không cần Diệp Bổng, nếu cô ấy không vứt bỏ Diệp Bổng thì sao tôi nhất được anh ấy?”

Thẩm Tịnh xoa mũi, “Nói là nhất thì hơi khó nghe thì phải? Khi ấy Diệp Bổng không thể cho chị Nguyệt thứ chị ấy cần nên mới chia tay. Đó vốn là sai lầm của chị Nguyệt, không phải chị ấy không yêu Diệp Bổng.”

“Vì thế... giờ tôi nên trả lại đồ cho chủ cũ?”

“Cũng không phải...” Cậu ta sững người, dường như đang suy nghĩ lời của mình nói không được thỏa đáng lắm.

Tôi lại đi loanh quanh trong bếp, trước mắt hơi tối lại.

Giờ đã đến mức ngay một người xa lạ cũng ngênh ngang ra vẻ với tôi sao? Trong bát có một quả cà chua, tôi cầm lên bóp chặt. Nước cà chua đỏ chảy quay kê tay. Tôi không những không bình tĩnh mà còn giận dữ hơn.

“... Mấy người đừng hòng! Tôi sẽ kết hôn với anh ấy! Qua Tết là kết hôn! Không kết hôn không được... trừ phi tôi chết!”

Tôi ném mạnh bã cà chua xuống chân.

Thẩm Tịnh hét lên: “Tôi không có ý đó, ý tôi là giờ Diệp Bổng không nói chuyện mấy với chị Nguyệt nữa, có cần đến mức đó không... Này, Đường Quả!... Đường...”

“Mẹ!”

Mắt tôi tối sầm lại, ngã vật ra.

2.

Cả tối mừng năm Tết bạn làm phẫu thuật, thiếu người nên mình tôi trông hai ca.

Mùng sáu đến sáng mừng chín tôi cùng Diệp Lê đón tiếp bạn bè đến chia buồn, đêm thì túc trực bên linh cữu, mệt quá thì nằm lên sofa một lúc, cuối cùng thì mệt đến ngất luôn.

Nghe nói Diệp Bổng đã đánh Thẩm Tịnh, một người huấn luyện chó cảnh sát dù thế nào cũng chẳng thể bằng lính đặc chủng từng rèn luyện qua thực tiễn. Anh đã nương tay nhưng Thẩm Tịnh vẫn vô cùng thảm hại. Bên ngoài phòng ngủ tôi nghe thấy Diệp Bổng cố gắng đè nén đau đớn kêu lên: “Mẹ tôi mới mất, nếu cô ấy có làm sao thì cậu bảo tôi sẽ sống sao đây?”

Rồi tôi nghe thấy Thẩm Tịnh quát lên với giọng nghèn nghẹt, “Anh nghĩ tôi cố ý sao? Mẹ kiếp tôi hồi hận chết rồi! Làm sao tôi biết được chỉ mấy câu mà cô ấy ngất?!” Nói rồi anh ta khóc rống lên.

Thật ra chỉ là tôi quá mệt và mất sức quá độ, cũng chẳng có gì nghiêm trọng.

Nói là ngất, chẳng qua là ngủ, tỉnh lại cơ thể mềm nhũn, ăn vào một chút là khỏe mạnh ngay thôi.

Nhưng tôi không dám dậy, vì Diệp Bổng không tin, anh ấy rất căng thẳng, rất sợ hãi. Tôi không biết phải an ủi thế nào để anh bình tâm lại.

Từng đợt bác sĩ đến thăm bệnh, ban đầu là đồng nghiệp trong bệnh viện, sau là Hạ Văn Kỳ phụng mệnh mang canh đến chăm sóc tôi là bị Lâm Đại Ngọc nhập hồn, sau đó là Vu Nhã Chí cùng sư nương cũng đến. Sư nương mang đến bánh chưng nhân thịt cô tự gói, Vu Nhã Chí chẳng còn hỏi tôi khi nào thì có thể gửi vòng hoa.

Cuối cùng là Hạnh Tử mang bánh cay đến, cô ấy tươi cười hơn hở, “Ai da, cậu không những sinh được con mà còn biết sinh bệnh nữa cơ à?”

Tôi bực mình: “Tớ là người đương nhiên là biết sinh bệnh rồi!”

“Tớ lại có cảm giác dù toàn nhân loại bị diệt vong thì cậu vẫn có thể ngoan cường sống sót!”

“Thôi đi, mau đưa bánh đây cho tớ, hai ngày nay toàn uống canh ăn cháo, động mạnh tớ sắp đông lại như cháo rồi.”

Chưa ăn được mấy miếng thì Diệp Bổng vào, thấy miệng tôi đỏ đỏ, lập tức mấp sa sầm lại.

“Đưa đây!”

Hạnh Tử quay đi làm như không biết, tôi vội cắn thêm một miếng mới miễn cưỡng đưa cho Diệp Bổng.

“Cháo của em cô giúp việc vừa đưa đến đây.”

“Em không muốn ăn cháo nữa.”

“Không phải em nói muốn ăn cháo thịt sao?”

Tôi nhảy lên, “Đó là vì anh chỉ cho em ăn cháo!”

Đương nhiên đó chỉ là cú nhảy trong tưởng tượng, chưa kịp nhảy thì đã bị Diệp Bổng ấn chặt xuống giường hạ giọng nói, “Thôi được rồi, là anh sai, em mau khỏe lại rồi anh đưa đi ăn lẩu được không?”

Tôi lại đành ăn cháo, Diệp Bổng rửa bát.

Kha nữ vương sắc mặt phức tạp, “Tớ là người phụ nữ vừa bị bạn trai đầu tiên đá đít, đang bị tổn thương tâm lý nghiêm trọng nhá! Thế mà cậu còn diễn cảnh thân mật trước mặt tớ, sao tớ lại có người bạn như cậu nhỉ?”

“Này, tớ làm sao hả? Mười năm rồi, mười năm rồi tớ mới được như ý nguyện. Tớ có dễ dàng không? Đương nhiên phải nắm chắc mọi cơ hội chứ?” Tôi nhe nanh với cô ấy, “Vì thế cậu nhìn thế thì phải cảm thấy vui mừng mới phải, nếu không thì kết bạn với người xui xẻo như cậu làm gì?”

“Tớ thật sự mừng cho cậu, cậu là niềm tự hào của tớ!”

“Ừm ừm.” Tôi chỉ vào mũi Hạnh Tử, “Vì thế cậu mau theo bước chân tớ đi, tìm một người đàn ông tử tế mà cùng chung sống. Cậu nhìn Diệp Bổng nhà tớ đi, mọi việc đều làm tốt, việc xã hội, việc bếp núc, lại cả việc giường chiếu, mặc quần áo đáng người thật tuyệt phải không, còn khi cãi ra, cơ bắp ấy mà, chẹp chẹp...”

“Choang!” Trong bếp có tiếng bát vỡ.

Rồi tiếp đó là tiếng gầm vừa phần nộ vừa xấu hổ, “Đường Quả, em thử nói linh tinh thêm nữa xem!”

Hạnh Tử cười ngặt nghẽo mất hết hình tượng.

Sau khi Hạnh Tử về, tôi ôm laptop nằm trên giường lên mạng đặt mua câu đối. Vế trên là: Hổ thiên hổ địa hổ trụ tường cước. Vế dưới là: Phòng hỏa phòng đạo phòng tiền nữ hữu (*). Hoàng phi: Tiểu tam thoái tán.

(*) Ý nói phải đề phòng bị chọc gậy bánh xe, phòng bạn gái cũ của chồng cũng quan trọng như đề phòng hỏa hoạn hay trộm cướp.

Tôi bảo: Làm cho kỹ một chút, tôi muốn treo ở chỗ nổi bật nhất phòng khách!

Chủ shop online dở khóc dở cười: “Ặc, nhà cô treo cái này sao? Mọi người toàn treo tùng cúc trúc mai mà, muốn treo chữ thì cũng phải treo mấy cái như “ái liên thuyết” chứ?”

Tôi bảo: “Không không, trong lòng không an tâm, treo thế để trừ tà.”

Chủ shop cười rất mất hình tượng, trên khung chat cho mấy cái mặt cười ngoác: Được, dù sao cũng cùng thành phố, tôi đảm bảo tối nay sẽ treo lên cho cô.

Dù sao thì người ta nói rất đúng, chọc gậy bánh xe người khác rồi cũng sẽ bị người khác chọc lại.

Đúng là tôi chột dạ.

Quả nhiên những lượt người đến thăm bệnh cuối cùng cũng tới lượt Trác đại tiểu thư. Quả nhiên là trung lương, đồ đem đến cũng không tầm thường, tổ yến, phải tốn bao nhiêu tiền chứ? Tôi nhào người trên bệ cửa sổ nhìn lên, đúng là có hộp hời, nói là biến thái cũng được, nhưng tôi vốn chẳng phải là người cao thượng như cô ta.

“Quả Quả đâu?”

“... Cô ấy ngủ rồi?”

Diệp Bổng cười lịch sự mà rất xa cách với vị tiểu thư nhà giàu đó, tôi nhìn mà mát cả lòng.

“Chị ngồi đi, uống gì?”

“Nhà cậu ngoài trà ra thì còn có gì?” Trác Nguyệt vừa ngẩng lên đã nhìn thấy thứ treo trên tường, sắc mặt lập tức trở nên khó coi, chỉ lên nói: “Ồ, nhà cậu thật là cảnh giác, còn treo cái này nữa à?”

Diệp Bổng suýt nữa thì quên mất cái này, dù sao thì người ta đến treo thì anh không tiện tranh cãi với tôi. Khi người ta đi rồi thì tôi bám quanh người anh làm nũng, đến mức anh phải đề tôi ra dạy dỗ, sau rồi quên luôn. Giờ thì sắc mặt anh đặc sắc phải biết, đỏ ửng lên, tay chân lúng túng, cũng không dám nhìn cô ta.

“... Tôi gỡ nó xuống ngay!”

“Không cần, cái này là cho tôi xem phải không?” Trác Nguyệt ngồi xuống sô pha, nụ cười tắt lịm, người hình như run lên, nước mắt tràn ra, “Diệp Bổng, cậu để cô ấy làm nhục tôi như vậy?”

“Xin lỗi, chị đừng khóc, tôi sẽ gỡ xuống ngay, Quả Quả không có ý gì đâu, cô ấy... cô ấy chỉ hơi trẻ con chút thôi...”

Diệp Bổng quay người đi lấy ghế.

Trác Nguyệt từ sau lưng ôm lấy anh ấy.

“... Tiểu Bổng, cậu vẫn thích tôi phải không? Cậu kết hôn với cô ấy chỉ là thị uy với tôi thôi đúng không? Giờ cậu vẫn không muốn tha thứ cho tôi sao?... Cậu không thể tha thứ cho tôi sao?”

Giờ tôi mới nghĩ, có phải mình hơi quá đáng rồi không? Đúng là tôi muốn chọc tức cô ta, nhưng không ngờ lại khiến cô ta tức đến phát khóc. Nghe lên lời nói thật lòng của người khác cũng là chuyện rất đau lòng, vì có những chuyện không biết tốt hơn là biết. Cảnh giới cao nhất của con người chính là hồ đồ đúng lúc, hiểu quá rõ mọi chuyện rất mệt mỏi.

Tôi đập trán lên tường, hình như mình gây họa rồi.

Tôi không dám nhìn nữa.

“Không phải tôi không tha thứ cho chị.” Diệp Bổng ngập ngừng, “Chị buông tôi ra trước đã, có gì rồi nói.”

“Tôi không buông!” Trác Nguyệt còn bảo tôi trẻ con, cô ta thì chín chắn hơn bao nhiêu, “Tiểu Bổng, tôi vẫn luôn yêu cậu, cậu cũng thế, tại sao chúng ta lại không thể ở bên nhau? Lẽ nào vì Tiểu Lê?... Tiểu Lê rất thích tôi, tôi cũng rất thích Tiểu Lê... Lẽ nào có con rồi lại khác? Trong lòng cậu con cái quan trọng hơn tình yêu sao?”

Tôi muốn bịt tai lại, nhưng lại muốn nghe, thế là bịt tai nhưng lại để lộ ra khe hở.

“Chị Nguyệt, tôi chưa bao giờ nghĩ con cái quan trọng hơn tình yêu... Nhưng, nói sao đây?... Tôi thừa nhận, sau khi cùng Quả Quả tôi vẫn cảm thấy thế gian này trong lòng tôi không ai có địa vị cao hơn chị, chắc tôi sẽ mãi mãi yêu chị... Chỉ là cảm thấy thật... khó khăn. Nhưng sau này cũng không biết vì sao lại yêu cô ấy, tôi thật sự yêu cô ấy. Có lẽ ban đầu tôi cũng không biết, nhưng khi biết rồi thì đã rất yêu cô ấy. Giờ tôi cũng không biết tại sao mình có thể yêu một người như vậy.” Diệp Bổng giống như đang nói với chính mình, mỗi tiếng đều rất ngọt ngào, “Trước đây rời xa chị tôi vẫn có thể chịu đựng được, có lẽ vì tuổi còn trẻ con người cũng kiêu ngạo hơn. Hồi đó cũng trách tôi, nếu suy nghĩ chín chắn hơn một chút thì có lẽ chị sẽ ở bên tôi. Tôi không biết mình sẽ thế nào... Tôi biết chị thích tôi, thật đấy, tôi chưa bao giờ phủ nhận điều đó. Vì thế chuyện trước đây cũng có lỗi của tôi, không thể nói có tha thứ hay không. Nhưng bây giờ nếu Quả Quả rời xa tôi thì không biết tôi sẽ thế nào... Có lẽ tôi sẽ đợi cô ấy, theo đuổi cô ấy mãi, phá hoại cuộc sống của cô ấy, không từ mọi thủ đoạn để có cô ấy... Chị thấy đấy, tôi đã biến thành người như vậy rồi.”

Nước mắt Trác Nguyệt rơi xuống như những hòn ngọc đứt dây dây. Cô ôm lấy mặt, gập người khóc. Diệp Bổng cúi người nắm chặt lấy hai tay cô, cười chân thành, “Chị Nguyệt tốt như vậy, là tôi không có phúc, nhất định chị sẽ tìm được người khiến chị hạnh phúc.”

Trác Nguyệt lắc đầu, giọng khàn đặc, “Vậy khi ở trong núi tại sao lại liều mạng cứu tôi? Cậu không yêu tôi tại sao lại liều mạng vì tôi? ... Tại sao lại cho tôi cái ảo giác đó?”

“Chị nhớ hôm lật xe tôi đã ôm chị nhảy khỏi xe không?”

“Cô ấy trách cậu vì chuyện đó?”

“Không, cô ấy tưởng tôi bị rơi theo xe xuống, sợ đến mức lăn từ sườn núi xuống, hông bị một vết thương lớn. Nhưng cô ấy không nói gì với tôi, sau này tôi biết là nhờ Câu Tử - Cô ấy sợ tôi biết rồi sẽ cảm thấy áy náy. Chị Nguyệt tôi không thể yêu người như thế sao? Những năm tháng đẹp nhất cuộc đời cô ấy đều dành cho tôi, dù là tảng băng tôi cũng tan chảy rồi.”

Diệp Bổng dịu dàng hơn, “Tại lễ cưới chị từng nói với tôi, hạnh phúc của tôi rất quan trọng với chị. Tôi cũng vậy, hạnh phúc và mạng sống của chị cũng rất quan trọng với tôi. Dù không phải người thân, chị và Tiểu Tịnh đều là người thân của tôi... Dù là người lạ thì tôi cũng sẽ dốc hết sức cứu giúp, càng không nói đến chị của tôi.”

“Chị là chị thôi?”

Diệp Bổng gật đầu, không phủ nhận.

Trác Nguyệt lại khóc một lúc nữa, lớp trang điểm nhòe hết cả. Khi bình tĩnh lại thì cô mới thấy lúng túng vì đã thất lễ. Cô chưa bị từ chối bao giờ, là cảnh vàng lá ngọc quen rồi, cảm thấy bất cứ thứ gì chỉ cần cô muốn là nhất định nó sẽ ở đó đợi mình. Ba mươi tuổi cô mới biết cách trân trọng, biết chịu đựng, biết chờ đợi.

Còn tôi từ mười năm trước đã bắt đầu chịu đựng chờ đợi thời cơ, tôi biết tình yêu, cái thứ này ý mà, có thể kéo dài đến thiên trường địa cửu, nhưng cũng có thể biến mất trong nháy mắt.

26. Chương 26: Chương 11.2

Type-er: Gabeo

3.

Ngày hôm sau tôi lẳng lặng gỡ câu đối xuống, đặt vào tủ sách cho Toái Toái làm gối đầu.

Diệp Bổng không nói gì, nhưng cũng không quan tâm tôi mấy.

Nói trắng ra là anh ấy đang dối tôi.

Từng câu anh ấy nói với Trác Nguyệt tới hôm đó đều khiến tôi ảm áp. Anh ấy là con một, lớn lên cùng Trác Nguyệt, Thẩm Tịnh, đó là anh chị em của anh ấy. Vậy mà tôi lại ngang bướng mua về cái này khiến cô ấy khóc, khiến anh khó chịu.

Tôi không có gan, bèn về nhà trốn phong ba.

Người đẹp Điền cùng mẹ Hạ Văn Kỳ đi tắm nắng về da như người châu Phi, đều rất đẹp, khoe dùng kem chống nắng ở đó tắm nắng sẽ có làn da mật ong. Hạ Văn Kỳ từ Hải Nam mang về một túi lớn kẹo dừa, bột dừa, rồi thận trọng nhét cho tôi hai túi, “Muốn ăn thì bảo Diệp Bổng nhà cô mua cho.”

Nhớ đến Diệp Bổng nhà tôi mới mất mẹ lại bị tôi chọc tức, lòng tôi lại thấy không chịu nổi.

Đến tôi tôi nằm trong chăn gọi cho Diệp Bổng, anh cũng nhận điện, “Chưa ngủ à?”

“... Ngủ rồi, em muốn hỏi anh đã tưới nước cho tôi của em chưa?”

“Cá thủy tiên của em vốn dĩ ở trong nước.”

Tôi bối rối “Ồ” một tiếng, “Vậy thôi em không còn việc gì nữa, em ngủ đây, ngủ ngon!”

Diệp Bổng “Ừ” rồi dập máy luôn. Tôi tức đến trần trọc không ngủ được. Anh ấy, anh ấy... không cầu xin tôi về nhà thì thôi, đến câu chúc ngủ ngon cũng không nói! Chẳng qua anh ấy muốn tôi nhận lỗi, nhưng tôi đã hạ mình gọi cho anh ấy rồi còn gì? Anh ấy còn muốn gì nữa?

Được, chiến tranh lạnh thì chiến tranh lạnh! Who sợ who chứ?

Vậy là Tết đã qua, Diệp Bổng được điều đến tổng đội cảnh sát vũ trang, mới đến nhiều việc, hơn nữa anh ấy còn phải dành thời gian tổ chức lễ cưới. Hai người giận đối nhau nhưng đại sự thì không thể bỏ mặc, cái này gọi là không câu nệ tiểu tiết. Nhưng anh ấy không liên lạc với tôi, chỉ bàn kế hoạch với mẹ vợ và mẹ vợ của Hạ Văn Kỳ từ khách sạn đến danh sách khách mời, còn cả một số chi tiết khác.

Sau Tết bệnh viện rất bận, trong Tết mọi người ních đầy bụng đủ mọi loại thịt thà, lại còn uống rượu bia như không có ngày mai, trúng độc rượu phải rửa dạ dày là còn nhẹ, những anh hùng bị thủng dạ dày và gặp tai nạn do uống rượu cũng ních đầy hai phòng bệnh. Có người còn cùng trao đổi kinh nghiệm lái xe sau khi uống rượu, nói hăng lắm. Tôi nguyện rửa hai người bọn họ sau này mộ người lái xe theo hình chữ S, một người hình chữ B.

Ngày mai là ca phẫu thuật đã xếp lịch sẵn, người nhà bệnh nhân chỉ đích danh tên tôi, họ bảo là phụ nữ cần thận hơn đàn ông.

Chủ nhiệm Lý rất bị tổn thương, trong nhà ăn thầy bồng đập bàn nói với thầy tôi: “Tôi đã gây mê bao nhiêu năm rồi, há? Thế mà bảo đùa nha đầu kia mất tốt! Tôi mất không tốt nhưng đã đeo kính rồi đây thôi. Mà tôi gây mê là dùng tay chứ đâu có dùng mắt...”

Thầy tôi cười đạo mạo, “Ai bảo ông chưa lên Thần Báo?”

Từ đó câu nói ấy của thầy tôi trở thành danh ngôn, bất kể ai có điều gì than vãn, nào là sao không tăng lương, nào là sếp hạch không công bằng, nào là bạn gái theo người khác rồi... cứ thế, sẽ luôn có người nói một cách rất thấu hiểu hồng trần rằng: “Ai bảo chưa lên Thần Báo?”

Ăn xong chúng tôi từng người về khoa của mình, vừa đến chỗ trạm y tá thì nghe thấy trong phòng cấp cứu có người gào rống.

Một người đàn ông vừa khóc vừa làm loạn, Mạnh Mạnh trợn mắt nói, “Sản phụ mang thai ba mươi tư tuần bị viêm phổi nặng mấy hôm trước, chồng cô ấy từ chối ký giấy vào phẫu thuật, sau đó bác sĩ Tổng khoa sản và chủ nhiệm phòng cấp cứu đã làm công tác tư tưởng trong gần một tiếng đồng hồ, sau đó viện trưởng tới nói không lấy một đồng chi phí phẫu thuật thì người đó mới ký. Kết quả vì nhỡ mất thời gian không cứu được. Giờ chồng cô ấy đến đòi người, nói viện trưởng hại vợ con anh ta.”

Gần đây chuyện này rất gây chấn động trong bệnh viện, viện trưởng đã cố khống chế sợ phóng viên đến lại gây ảnh hưởng danh tiếng của bệnh viện.

Tôi chẳng nghĩ nhiều, chỉ thấy tiếc cho sản phụ kia.

Tối về nhà Diệp Lê đang ôm điện thoại nẫu cháo với bạn cùng bàn Phó Kim Ngôn, hai đứa trẻ cứ riu ra riu rít nói chuyện mãi không ngừng.

Hôm sau, sau khi gây mê xong tôi đứng bên cạnh quan sát, bác sĩ Vương mổ chính mở ổ bụng của bệnh nhân ra, y tá bên cạnh chẹp chẹp mấy tiếng: “Khối u to thật, thật hoành tráng, cắt ra cũng phải gần một cân ấy.”

“Im miệng, lau mồ hôi... kẹp...”

Khi ca phẫu thuật diễn ra được bảy mươi sáu phút, tôi nghe thấy y tá đi lấy máu bực bội kêu lên: “Anh làm gì đấy, đây là phòng phẫu thuật, anh không được vào!” Tiếp đó là một tiếng kêu chói tai, bác sĩ Vương vừa lấy khối u ra khỏi ổ bụng vừa hỏi: “Chuyện gì vậy?” Vừa dứt lời thì một người đàn ông xông vào, khóa cửa lại, rút ra một thứ giống như thuốc nổ dẫu trong áo, tay phải còn cầm bật lửa.

Anh ta rất kích động, miệng thở phì phò, mắt đỏ ngầu lên.

“Tổng Thanh!... Tổng Thanh đâu? Các người đừng tưởng giấu Tổng Thanh đi là tao không làm gì được! Bệnh viện các người hại chết vợ con tao, các người phải đền mạng!”

Các y tá kêu thét lên ôm đầu quỳ dưới đất, bác sĩ trợ lý tay cầm kim giữ máu cũng run lên, bác sĩ Vương nhìn có vẻ sợ hãi nhưng vẫn cố bình tĩnh, “... Anh gì ơi, anh đừng kích động, giờ vẫn đang phẫu thuật...” Vừa nói vừa lau mồ hôi, tay cuống cuống khâu vết mổ, cả phòng mổ thì đến một nửa là đã sợ phát khóc.

Tôi rất sợ chết, nhưng nữ bệnh nhân trên bàn mổ năm nay ba mươi tư tuổi, đứa con gái tám tuổi của cô ấy đang ngồi đợi ở ngoài.

Tim tôi đập thình thịch, tôi rất sợ, “Anh tìm bác sĩ Tổng phải không, mấy hôm nay anh ấy không đi làm. Tôi dẫn anh đến phòng nghỉ rồi tôi gọi cho viện trưởng... Anh cũng không có ý cùng chết với chúng tôi, anh chỉ muốn báo thù đúng không?”

“Đúng!” Người đàn ông mắt đỏ quạch, “Gọi hẩn ra đây! Tôi giết hẩn báo thù cho vợ con tôi!... Cô không được cầm dao, cô mà cầm là tôi đốt!” Tôi vội vứt dao phẫu thuật đi, rồi giơ tay lên, “Anh đừng cầm bật lửa nữa, tôi sợ lắm. Anh cầm dao phẫu thuật kê lên cổ tôi, tôi đưa anh đi không ai dám lại gần đâu...”

Anh ta vẫn do dự, anh ta không tin bác sĩ, nhưng người phụ nữ trối gà không chặt khiến anh ta dần thả lỏng cảnh giác. Anh ta cắt bật lửa vào túi, cầm lấy con dao, “Cô lại đây!”

Trước đây tôi toàn dùng dao phẫu thuật cắt da của tiêu bản, đây là lần đầu tiên bị dao kẻ cổ thấy này.

Trong phòng nghỉ, người đàn ông đó khóa cửa lại, anh ta không ngốc, cũng biết kéo rèm cửa lại, rồi chỉ điện thoại trên tường, “Mau gọi đi! Bảo viện trưởng gọi Tổng Thanh đến đây, nếu không tôi cho nổ cả cái viện này!”

Tôi run rẩy cầm điện thoại lên bấm số của viện trưởng, bên đó nhanh chóng nhắc máy, “Tiểu Đường?”

Tôi bắt đầu khóc, “Viện trưởng, anh ta muốn gặp bác sĩ Tổng...”

Anh ta giật lấy điện thoại, “Ông là viện trưởng? Tống Thanh, gọi Tống Thanh đến đây!... Không, tôi không cần tiền, tôi cần cái mạng của Tống Thanh! Tôi cho ông hai tiếng, Tống Thanh mà không đến tôi giết cô ta rồi cho nổ tung bệnh viện, các người phải bồi tang cho vợ con tôi!”

Ở nhà ăn tôi ít nhiều cũng hóng hớt được vài điều về bọn Mạnh Mạnh nói chuyện.

Người đàn ông này mở một quán ăn nhỏ, vì chân bị liệt nên mãi đến hơn ba mươi tuổi mới lấy cô vợ, đó là cô gái làm thêm ở quán anh ta, một lòng muốn lấy người thành phố.

Quán kinh doanh cũng bình thường, miễn cưỡng có thể nuôi sống gia đình, tiền tiết kiệm chắc cũng không được bao nhiêu.

Lần trước làm phẫu thuật anh ta không hề biết vợ mình đang trong cơn nguy kịch, chỉ nghe nói các bệnh viện lớn thường lừa tiền, dọa người, không có mấy vạn thì không thể ra được. Anh ta nghĩ viện các bác sĩ lừa tiền mình nên nhất quyết không ký, chỉ muốn chữa bệnh bằng thuốc.

Tinh thần anh ta có vẻ đang căng thẳng cực độ, dường như có thể bùng nổ bất cứ lúc nào. Anh ta đi đi lại lại trong phòng, dưới gầm bàn có nửa chai rượu của thầy tôi giấu, anh ta mở nút uống liền một hơi rồi ném chai ra sàn, “Khóc cái gì mà khóc? Cô còn khóc nữa tôi giết!”

Tôi quệt nước mắt không dám phát ra tiếng gì nữa.

Để phòng việc anh ta đốt thuốc nổ thật, tôi nghe thấy bên ngoài có tiếng di tản bệnh nhân.

Tiếng bước chân ngày càng xa dần, điện thoại cũng không reo. Mười mấy phút sau tôi nghe có tiếng còi xe cảnh sát, anh ta càng thêm căng thẳng, tay lấy bật lửa ra nắm chặt, lo lắng vén rèm lên nhìn ra ngoài, rồi lại đi qua đi lại trong phòng.

“Gọi cảnh sát thì tôi sợ chắc? Dám gọi cảnh sát... Dù sao vợ con cũng chết rồi, ông đây cũng chẳng định sống nữa...” Anh ta giận dữ nhìn tôi, “Gọi điện! Gọi cho viện trưởng bảo Tống Thanh đến đây! Hắn không đến thì cô chết! Chết!”

Tôi còn chưa kịp cầm điện thoại lên thì nó đã đổ chuông. Anh ta đẩy tôi ra rồi nhận điện, “... Tống Thanh đã đến chứ? ... Anh không phải viện trưởng, anh là ai?... Cái gì?... Chồng của cô ta?... Được thôi, không sao, tôi không động gì cô ta cả? Thật! Anh bảo lão viện trưởng, vô ích thôi, anh đưa Tống Thanh đến đây thì vợ của anh sẽ không sao... Còn bốn mươi phút nữa, các người cứ liệu mà làm đi!”

Tôi gọi lớn: “Diệp Bổng!”

Anh ta dập máy, châm một điếu thuốc. Đầu thuốc là cứ đưa qua đưa lại chỗ hông, tôi rất sợ anh ta không cẩn thận châm phải ngòi nổ. Tôi thực sự không muốn chết, tôi cũng không thể chết được. Tôi không thể để mẹ tôi trong năm năm mà mất đi hai người thân nhất, cũng không thể để Tiểu Lê không còn mẹ, tôi còn chưa kết hôn với Diệp Bổng nữa.

Tôi còn rất nhiều việc chưa làm, ví dụ như xin lỗi Diệp Bổng tử tế, ví dụ như đem lại hạnh phúc cho anh ấy.

Có lẽ vì biết Diệp Bổng ở đây nên tôi dần trấn tĩnh lại được.

Chuyên gia đàm phán đã tới, ở bên ngoài dùng giọng điệu nhẹ nhàng khuyên giải người đàn ông này mở cửa.

Anh ta vẫn câu nói đó: “Gọi Tống Thanh đến đây! Hết giờ là tôi cùng chết với cô bác sĩ này!”

Làm việc trong phòng phẫu thuật lâu, tôi rất nhạy cảm với thời gian, nhìn đồng hồ đã qua một tiếng mười sáu phút rồi, hơn nữa người làm quán ăn nhỏ cũng rất nhạy cảm với thời gian. Tôi biết Tống Thanh sẽ không đến, bất kể là bệnh viện hay cảnh sát thì đều sẽ không cho anh ta cơ hội báo thù. Người đàn ông này điên rồi, anh ta biết hoàn cảnh của mình hiện giờ, vì thế khi hết thời gian anh ta chắc chắn sẽ châm ngòi nổ.

Chuyên gia đàm phán đến rồi đi, anh ta không thể làm gì với người ngoài mạng ra không cần gì nữa.

“Cô sợ như vậy sao còn làm con tin của tôi? Có phải cô cũng tham gia ca phẫu thuật của vợ tôi không?”

“Không, hôm đó tôi không có ở bệnh viện, mẹ tôi qua đời!”

Anh ta nổi xung lên, “Cô nói láo, sao lại trùng hợp thế được?”

“Tôi không gạt anh, nếu hôm nay tôi chết ở đây thì con trai tôi không còn mẹ nữa, tôi cũng không thể kết hôn nữa.”

“Người vừa rồi không phải chồng cô?”

“Lấy rồi lại ly hôn rồi, giờ lại muốn lấy.”

Anh ta hút hết điếu này đến điếu khác.

“Tôi vốn dĩ cũng có vợ, giờ thì mất rồi, ngay con cũng không còn nữa, nó là con trai, là con trai của tôi!”

“Nếu anh ký thì giờ cái gì anh cũng có!” Tôi không muốn chọc giận anh ta, tôi chỉ có phần coi thường, “Bác sĩ Tổng mời cả viện trưởng đến làm phẫu thuật miễn phí cho anh, anh nên cảm ơn anh ấy mới phải, muốn hận thì phải hận chính anh!”

“Cô nói cái gì?!” Anh ta nổi hết gân xanh, cầm lấy con dao phẫu thuật trên bàn, “Bệnh viện các người khiến người ta chết, giờ cô vẫn trốn tránh trách nhiệm?”

Tôi ôm đầu sợ anh ta xông đến đánh. Nhưng anh ta chỉ đá mạnh vào bàn, ném vỡ cái bình tưới hoa, âm thanh rất chói tai. Tôi hét lên sợ hãi, lưng áp chặt vào cửa. Anh ta nóng ruột tiến lại cửa sổ vén rèm lên nhìn. Rồi tôi nghe thấy tiếng động khẽ phát ra từ ổ khóa, vì ở gần nên tôi nghe thấy, còn anh ta thì không. Tôi thử gõ nhẹ lên cửa ba tiếng.

Đây là ám hiệu giữa tôi và Diệp Bổng khi chơi mật chược, gõ ba cái là ra bài.

Tiếng kim loại ngừng khoảng hai giây, ngay lập tức thì tôi chắc chắn Diệp Bổng đang ở ngoài. Rồi tôi nghe thấy hai tiếng gõ nhẹ lên cửa. Hai tiếng, ý của Diệp Bổng là dừng lấy, anh muốn ăn, nhường đi.

Nhường!

Não vẫn chưa kịp tỉnh lại thì người đã nhanh chóng dịch ra khỏi cửa. Ngay khi tôi vừa tránh ra thì cửa bị đập tung. Người đàn ông ở cửa sổ không kịp đề phòng, bị Diệp Bổng đá bay bật lửa, rồi bị giáng mạnh một cú, còn chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì anh ta đã nằm bất động dưới sàn.

Anh kéo rèm cửa ra hiệu với bên ngoài, rồi đội cảnh sát vũ trang được huấn luyện bài bản tràn vào.

Sắc mặt Diệp Bổng tối lại, tóm lấy tôi đang ngẩn người, “Thế nào, có bị thương không?”

Chỉ bị mấy vết máu trên cổ, tôi lắc đầu rồi ôm chầm lấy anh.

“Mẹ kiếp, quần một đồng Nhị Cước quanh người giả làm thuốc nổ!”

“Cái gì thế?”

“Là loại pháo hay được người miền bắc đốt vào Tết. Nổ hai lần, dưới đất nổ một tiếng, bay lên trời lại nổ tiếp... Có thể này mà đòi nổ bệnh viện, cái tên khốn này!” Người đó nhổ nước miếng, “Đội bắn tỉa giải tán thôi, bảo đội chữa cháy cũng về đi, không sao rồi. Đợi khi hấn tỉnh dậy thì đem ra ngoại thành treo lên cây.”

Tôi nghe mà không nhịn được cười.

Họ đều quay sang nhìn tôi, cũng cười theo, những người này chắc là bạn cùng đội mới của Diệp Bổng.

“Chị dâu không sao chứ?”

Tôi vội nói, “Không sao không sao, rất tốt!” Nhớ ra lúc này họ đều ở bên ngoài, tôi giải thích, “Anh ta không đánh em, là em tự sợ quá thôi.” Vừa rồi Diệp Bổng tìm mãi trên người tôi không thấy vết thương nào rồi ôm chặt lấy tôi, bất luận tôi nói thế nào anh cũng không chịu buông, cũng chẳng động đậy gì. Mấy người kia tôi nhìn cậu, cậu nhìn tôi rồi vội kéo người đàn ông kia ra, rồi hiểu chuyện đóng cửa lại.

Diệp Bổng ôm tôi rất lâu, lâu đến mức tôi mệt chết rồi anh mới buông ra. Tôi sờ thấy vai ướt đầm cả rồi.

Anh khóc rất thảm thiết, tôi sợ hãi.

“Quả Quả, chúng ta đi lấy giấy kết hôn đi!”

“Được được.”

“Không, hôm nay đi lấy luôn.”

“... Hôm nay cục dân chính người ta tan làm rồi mà.”

“Vậy sáng mai đi.”

“Được.”

“Không cãi nhau nữa nhé?”

Tôi lắc đầu lia lịa, “Không cãi nhau nữa.”

Sau đó rất lâu tôi mới mơ hồ bình tỉnh, có phải bạn Diệp Bổng đã dùng nước mắt lừa tôi vào cục dân chính không?

5.

Ngày hôm sau Diệp Bổng áp giải tôi đi lấy giấy đăng ký kết hôn.

Sau đó chúng tôi cử hành hôn lễ, mời người thân bạn bè đến uống rượu mừng. Trác Nguyệt cùng bố mẹ cô ấy ngồi ở ghế trên, cô ấy coi như là người nhà của chú rể, còn người nhà tôi, ngoài mẹ ra còn có nhà Hạ Văn Kỳ, còn cả đại ca bên ngoại Trương Miên – tập hợp này nhìn đúng là rất kỳ lạ.

Các anh em của Diệp Bổng đều đến, bất luận là cũ hay mới đều đến cả, ngồi đến năm sáu bàn. Diệp Lê và Phó Kim Ngôn mặc vest khiến các chú các dì đều vỗ tay không ngớt. Sau khi lễ cưới kết thúc, chúng tôi lập tức lên máy bay đi Man-đi-vơ nghỉ tuần trăng mật.

Dường như mọi hạnh phúc thiếu hụt trước đây đều đã được bù đắp.

Đảo Ganier rất đẹp, chúng tôi không thể cứ nằm trong phòng, cả hai chúng tôi đều là loại háo sắc, rất dễ bị cơ thể đối phương hấp dẫn mà quên khuấy nhau.

Nằm phơi nắng trên bờ biển một lát, tôi đi lấy nước, lúc quay lại thì thấy một cô gái tóc vàng đang cầm lọ kem chống nắng, ý bảo Diệp Bổng thoa giúp. Cô gái đó thật xinh đẹp, đôi mắt sâu thẳm, chiếc mũi cao, miệng nhỏ.

Diệp Bổng cười rất vui vẻ, mắt tím cả lại, không hiểu đang nói gì.

Tôi tiến lại làm dáng, nói bằng tiếng Anh: “Tiên sinh, mời anh một cốc!”

Diệp Bổng nói: “Xin lỗi người đẹp, tôi vừa nói với cô đây rồi, tôi đã có vợ.”

Tôi nói: “Thế vợ anh đâu?”

“Cô ấy đi lấy nước rồi.”

“Tôi không được sao?”

Diệp Bổng suy nghĩ một chút, “Cô hôn tôi một cái thì tôi theo cô được không?”

Tôi cúi xuống hôn mạnh lên mặt anh.

Cô gái tóc vàng đại kinh thất sắc, nét mặt đầy kinh ngạc, vội vàng cáo từ.

Về đến phòng tôi lăn lộn trên giường cười.

“Đừng có nghịch ngợm nữa, em có cuộc gọi nhớ kìa.”

Tôi dùng điện thoại bàn trong phòng gọi điện thoại quốc tế cho Vu Nhã Chí.

“Vu Nhã Chí à, có chuyện gì thế? Gọi quốc tế đắt lắm đấy, mau nói đi!”

Anh ta uể oải, “Không có gì, chỉ muốn chúc mừng em, còn muốn hỏi một chuyện nữa.”

Diệp Bổng đã đi tắm, nghe tiếng nước chảy, Vu Nhã Chí vội nói: “Quả Quả, có người theo đuổi anh.”

“Chúc mừng, anh đang khoe khoang với tôi đấy à?”

“Không, cô gái đó đáng sợ lắm! Cứ bám riết lấy anh, em có cách nào cắt được đuôi cô ta không?”

“Nhờ Mạnh Mạnh làm bạn gái.”

“Thử rồi, vô dụng.”

Tôi cười lớn, “Vậy thì anh đợi ngày vào lễ đường cùng cô ta đi.”

Vu Nhã Chí trầm mặc, một lúc sau mới nói: “Em nói xem, nếu ban đầu anh đối xử tốt với em thì hai ta có ở bên nhau không?”

Tôi cười, “Không đâu.”

“Em chắc chắn theo anh ta?”

“Ừm.”

“Nếu có thể quay lại trước đây thì em có đi con đường đó không?”

Tôi nghĩ rồi nghiêm túc trả lời: “Tôi sẽ không chọn cuộc đời không liên quan đến Diệp Bổng, bất luận là bao nhiêu lần, tôi vẫn sẽ chọn việc quen anh ấy hồi mười sáu tuổi.”

Diệp Bổng quần khăn tắm đứng ở cửa nhà tắm, mái tóc ướt đầm, nhỏ xuống từng hạt nước long lanh.

Anh cười ngọt ngào.

Gặp anh, yêu anh, lấy anh.

Mục tiêu cả đời tôi đã thực hiện được hết. Tôi gác máy, trong làn gió biển mát lành, tôi tiến lại ôm chặt anh.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-dau-trong-vu-tru>